DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

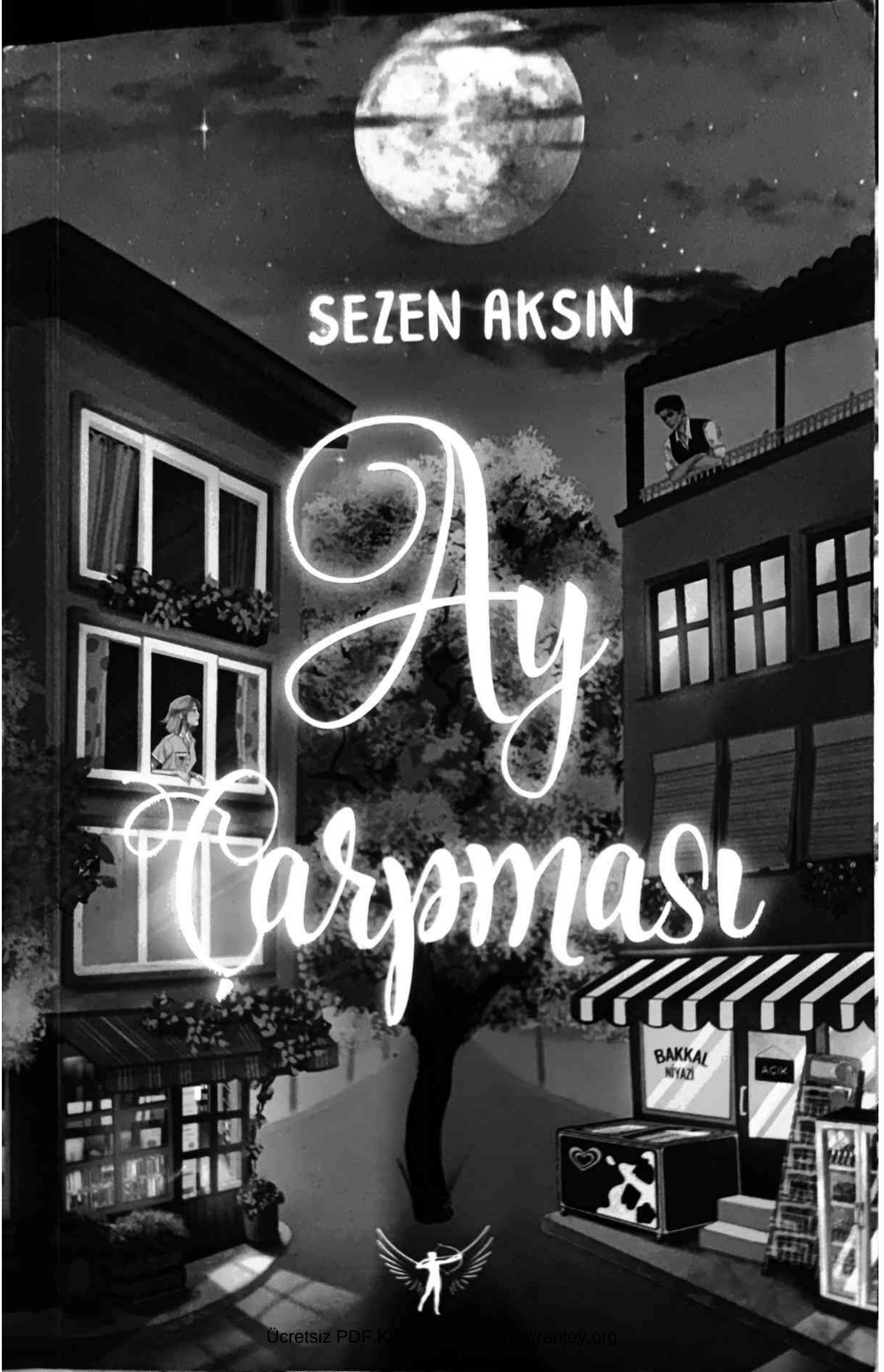

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

YAYIN NO: 2411
MİLENYUM: 57

AY ÇARPMASI
Sezen Aksın

Dizi Yönetmeni: T. Y. Mazer
Editör: Nurdan Başalan
Son Okuma: Hasan Ozan Elma
İllüstrasyon: Sena Tulgar
Kapak Tasarım: Dilan Kaya
Sayfa Tasarımı: Adem Şenel

1. Basım: Ağustos 2023
ISBN: 978-605-304-864-0
Sertifika No: 43949

AY ÇARPMASI
© 2023, ALFA Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.
Ay Çarpması
© 2023, Sezen Aksın

Kitabın Türkçe yayın hakları Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Tanıtım amacıyla kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz. Eser sahiplerinin manevi ve mali hakları saklıdır.

ARTEMİS YAYINLARI
Ticarethane Sokak No: 15 Cağaloğlu / İstanbul
Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76
e-posta: editor1@artemisyayinlari.com – www.artemisyayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık
Çiftehavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul
Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 45099

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ay Çarpması

SEZEN AKSIN

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bu romanda geçen tüm karakterler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür. Gerçek kişi ve kurumlarla hiçbir ilgisi yoktur.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Belde ve Özyağcılar apartmanları sakinlerine...

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

PROLOG

O kuduğum pek çok bilindik hikâyenin esas kahramanı erkekti.

Nesilden nesile aktarılan efsanelerde, destanlarda, klasikleşmiş edebî yapıtlarda kadınlar kendilerine çoğunlukla yan rollerde yer bulabilmişlerdi. Sık sık erkek kahramanın arayışı içinde, önüne çıkan bir engel olarak betimlenirlerdi. Kâh bütün kötülüklerin kaynağı kâh erkekleri baştan çıkarıp erdemli yollarından saptıran yaratıklardı. Bazen figürandan öteye geçemez, bazense düpedüz erkeğe verilen bir ceza olarak ete kemiğe bürünürlerdi.

Mesela Zeus, sırf Prometheus'un çaldığı ateşi kabul eden insanlığı cezalandırmak için çamurdan yarattığı ilk kadın Pandora'yı dünyaya göndermişti. Pandora, ona emanet edilen kutuyu, tüm uyarıları kulak ardı edip o pis merakına yenik düşüp de açtığında, hastalık, ölüm, tutku gibi kötülükleri serbest bırakmış, dünyanın yıkımına neden olmuştu.

Yani kadınların itaatkâr olmaları ve hayati meselelere pek karışmamaları, dünyanın iyiliğine olurdu.

O yüzden de *İlyada* ve *Odysseia*'daki kadınlar daima erkeğe tabiydi. Kimi zaman ganimettiler kimi zaman hediye. Alınıp satılır, hayvanlarla takas edilirlerdi. Shakespeare'in erkekler arasında

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kapalı gişe oynanan oyunu *Hırçın Kız*'da, aksi bir kadının doğru damat adayıyla zorla evlendirilmek suretiyle nasıl yola getirilip hırçın sokak kediliğinden ev kedisi olmaya terfi edebileceği anlatılırdı.

Şu durumda kadınların insan olduğu bile biraz şüpheliydi.

Tabii, Theogonia, İlyada ve Odysseia milattan önce 8. yüzyılda kaleme alınmış; Shakespeare, Hırçın Kız'ı 16. yüzyılın sonunda yazmıştı. Her biri, içinde bulunduğu zaman diliminin düşünce yapısını yansıtıyordu kuşkusuz. Hesiod'a, Homer'e, Shakespeare'e ve daha birçoğuna hınçlanmanın çok da âlemi yoktu yani.

Benim esas kabul edemediğim, Yunan efsanelerinin ilk anlatıldığı zamanlardan birkaç bin yıl sonra, Hırçın Kız'ın 400 küsur yıl ardından, hâlâ bazı erkeklerin kadınlara aynı gözle bakabilmesiydi. O zamanlardan bu zamana hiç mi yol alamamıştık? Bugün pek çok ülkede kadın hâlâ ikinci sınıf vatandaş. Bazıları hâlâ kimi seveceğine kendi başına karar veremiyor.

Ve anlaşılan, o güzel bahar akşamı itibarıyla ben de babam tarafından bu gruba dâhil edilmiştim; bana da büyük sürpriz olmuştu doğrusu!

O bahar akşamı, saçlarımda gezinen taze meltemin, yeni açmış çiçeklerin insanı sarhoş eden kokularının ve gökteki parlak dolunayın etrafına kümelenmiş pırıl pırıl yıldızların güzelliğinin farkında değildim.

Maruz bırakıldığım içler acısı sahneye yakışacak bir Orta Çağ tabiriyle, *evde kalarak cehennemde maymunlara kılavuzluk etmek* gibi bir kaderin önüne geçmem için bana yardımcı olmak isteyen ve isminin Taylan olduğunu on dakika önce öğrendiğim şahıs, onu reddetme kabalığını gösterdiğim için bana çıkıştığı yetmiyormuş gibi bir de üzerime yürümeye kalkıyordu.

İşaret parmağımı burnunun önünde tehditkâr bir biçimde sallamayı ihmal etmeden, "Biraz daha yaklaşırsan bağırırım, bütün mahalleye rezil olursun," dedim densize.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yazık, o âna kadar gördüğü muameleye o kadar inanamıyordu ki. "İçinden resmen şeytan çıktı kızım senin ya!"

Nasıl bir hayal kırıklığıydım, belli değil. "Bu da sana ders olsun. Tanımadan etmeden insanların babalarına evlilik teklifinde bulunmazsın bundan sonra!"

"Uzaktan sessiz, yumuşak tavırlı bir şeye benziyordun. Alttan da alıyorum ama maşallah, her şeye söyleyecek bir sözün var. Biraz ılımlı olmazsan yanına kimse yanaşmaz senin," diye de uyardı beni sağ olsun. Ne var ki içimden şeytan çıkmasına rağmen tehdidim yıldırmamış olacak, havadaki bileğimi sımsıkı kavrayıp suratıma tısladı. "Hele bir bağır. Bağır da kim kimi rezil ediyor, görürsün o zaman. Burada karanlıkta ne yapıyorsun benimle? Hiç mi korkmuyorsun, görenler hakkında ne düşünür? Ayağını denk al. Mahallede adını çıkarttırma bana."

Toplumun beklentilerine ters düşen kadınları teşhirle korkutmak, yüzyıllardır olan bir şeydi. Adlarının lekelenmesi kadınlar için büyük korku kaynağı olduğundan, başkalarının ne düşündüğü, kadınların hayatında başroldeydi. Reddedemezdim, benim için de önemliydi başkalarının ne düşündüğü. Bizimki gibi herkesin birbirini tanıdığı yerlerde dedikodu kartopu gibi yuvarlanır, büyür, sonra da önünde kim olduğuna bakmadan ezer geçerdi. İftira olduğu sonradan ispatlansa bile izi kalırdı. Ateş olmayan yerden duman çıkar mıydı? Sanmıyorum.

Bir yandan Taylan'ı azarlarken bir yandan da yerin kulağı varmış gibi etrafı kollamam hep bundandı. Ve tecrübeyle sabitti ki o yerin kulağı da hep vardı zaten. "Sen geçmiş karşıma, bir de beni tehdit mi ediyorsun?"

"Ailen iyi ama sen bu hırçınlıkla..."

Taylan, *"Biraz zor koca bulursun,"* diye cümlesini tamamlayamadan bir rüzgâr çarptı yüzüme.

"Sen kimin adını çıkarıyorsun lan?!"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Taylan bir an karşımdaydı, bir anda puf oldu uçtu. Her zamankinden parlak bulduğum ay ışığı, Taylan'dan kalan boşluğu doldururken kamaşan gözlerimi kırpıştırdım.

Ev kedileri kırgınlığımı bir kenara bırakıp Shakespeare'e kulak kabarttığımda, Emilia, Othello'ya, Ay'ın Dünya'ya çok yaklaştığında insanları delirttiğini söylüyordu.

Az sonra olacaklar için başka mantıklı bir açıklama bulamıyorum: Kafamı çevirdiğimde ağır çekimde havada uçan bir Fatih abi gördüm. Elinde de neye uğradığını şaşırmış bir adet Taylan vardı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

1. BÖLÜM

1 saat önce

Kendisinde hayat yoktu belki ama Ay'ın Dünya'daki canlıların hayatına etkisi büyüktü. Gezegenimizin uydusunun çekim gücü, sadece okyanuslardaki gelgitlere değil, atmosferin ve toprağın da yükselip alçalmasına neden oluyordu. Yeryüzündeki pek çok doğal döngü, Ay'ın fazlarına kilitlenmişti. Üstelik kadim çağlardan beri insanın bedensel dengesinin ve davranışlarının Ay'ın hareketlerine bağlı olduğuna dair güçlü bir inanç da vardı.

En sevdiğim filmlerden Ay Çarpması'nın açılış şarkısında tarif edildiği gibi,* o akşam Bursa semalarında da Ay yusyuvarlak bir pizza gibi insanın gözüne çarpıyordu. Son derece tehlikeli bir durumdu bu çünkü esas kız Loretta'nın dedesine göre Ay, kadını erkeğe çekiyordu. Arkadaşları, dedenin bu sözlerine pek anlam verememişti ama Loretta, Ay, tepsi gibi en tepedeyken, evleneceği adam Johnny'nin kardeşi Ronny'ye âşık olmuştu.

Ben Ay'ın mistik güçlerine biraz çekimser yaklaşıyordum. Bir kere an itibarıyla salonda kahvesini bekleyen şahsa beni çekmediği kesindi ama geceleri başımı kaldırıp da gökyüzüne baktığımda,

*Ay Çarpması (*Moonstruck*) filmi, Harry Warren ve Jack Brooks'un yazdığı "That's Amore" adlı şarkıyla açılır. --y.n.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

gördüğüm sedefli cismin taş topraktan ibaret olduğunu bilsem de hayal etmekten vazgeçmemiştim.

Ay'ın bize hiç görünmeyen karanlık yüzü, ironik bir şekilde her yeni ayda komple aydınlıktı. Çocukken bunu öğrendiğim andan itibaren bizzat gidip Ay'ın o yüzünü görmek istemiştim. Aklımca böylelikle bu büyük gizemi çözmüş olacak, Ay'ın ben göremediğim için karanlık sandığım aydınlık yüzünü görebilecektim. Orada ikamet ettiğini düşündüğüm Ay Dede'yi de mekânında ziyaret etmiş olurdum böylece.

Ay'ın gökte yükseldiğini görüp yine *gideceğim* diye tutturduğum bir gün, sabrı taşan annem, "İş çıkarma, gece gece ne işin var orada," demiş, bir güzel paylamıştı beni. Gece gece Ay'da işimin olamayacağı açıktı. Ay'a bir kadın ayak basmamıştı hiç. Ben mi basacaktım? Üstelik gece gece? Çıldırmış olmalıydım.

Annem, hayatımda edindiğim bütün paranoyaların biricik kaynağıydı. Felaket senaryoları yazmakta bir markaydı. Gece vakti dışarı çıkmak için aklını yitirmiş olman gerekirdi. Zaman kötüydü. Her an kaçırılabilir, akabinde öldürülebilirdin. Kadın olmak böyle bir şeydi: Sokakta, parkta yürümek, arkadaşlarınla dışarı çıkmak, arabaya binmek, toplu taşıma kullanmak, hatta yabancı biriyle kısa bir asansör yolculuğunu paylaşmak bile hep uzun uzun tartıp düşünmeyi, sonra bir kere daha düşünmeyi gerektirirdi. Hayal kurarken bile ölçülü olman gerekirdi ki ölçünün ayarına da kendin karar veremezdin, senin yerine çoktan karar verilmiş olurdu.

Ay'a gidecekmiş...

Ne var ki yıllar içinde aldığı hâliyle son derece *ölçülü* olduğuna inandığım hayallerimin, aslında çok da ölçülü olmadığının bilincine o akşam varmıştım. Kalbim ağzımda atıyordu. Gelenleri kapıdan içeri buyur ettiğimden beri beynimden aşağı kaynar sular birbiri ardına boca ediliyordu: Resmen istemeye gelmişlerdi beni. Daha yirmi yaşındaydım üstelik.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Mutfakta annemle kahve pişirirken, "Nasıl böyle görmeden etmeden direkt istemeye geliyorlar, aklım almıyor," diye söylendim. Osman Gazi ta 13. yüzyılda Yarhisar tekfurunun kızı Holofira'ya, oğlu Orhan Gazi'yle evlenmek isteyip istemediğini *sormuştu*. Kayı Boyu'nun âdeti böyleyken, 21. yüzyılda Gökdere boyunda benim babam, peşine görücüleri takıp eve getirmişti. "Hangi çağda yaşıyoruz, anne?"

Allah'tan annemin de pek hoşuna gitmemişti bu durum. Her sinirlendiğinde olduğu gibi beyaz teni boynuna kadar kızarmıştı. "Oğlan seni görmüş, beğenmiş. Babası da babanın çarşıdan kırk yıllık ahbabı. *Hayır, gelmeyin,* diyememiş baban." Ocaktaki cezveden bana dönen bakışları neredeyse özür diler gibiydi. "Bilmez misin babanı?"

Bilirdim.

Benim babam dünyanın en pamuk, en tontiş adamıydı ve Hırçın Kız'da kızını zorla evlendiren Baptista'nın aksine, *umutsuz malını gözü kapalı ortaya süren bir tüccar* değildi. Tabii, kimseye hayır diyememesi benim başıma dert açmamıştı daha önce. Hayatımda ilk defa nemrut bir babam olmasını diledim. "Şimdi salona çöreklenmiş oturuyorlarken hayır demek daha mı kolay olacak?"

"*Kızın okulu daha bitmedi*, der geçiştiririz, sen merak etme." Annem cezvedeki kahveyi aceleyle fincanlara paylaştırdı. "Hadi, şu kahveleri götür de bir an evvel içip evlerine gitsinler."

Annemin tavrı biraz olsun içimi rahatlatmıştı. Belli ki çaktırmadan benden kurtulmayı amaçlamıyorlardı. Babam da kibarlığından beni vermeye kalkmazsa korkulacak bir şey yok gibi gözüküyordu.

Fincanları tepsiye dizip mutfaktan çıktım, salona yöneldim. Sakinleşmek için eşikte derin bir nefes aldım. Salona adımımı atmamla birlikte bütün kafalar bana döndü. Nefret ederdim ilgi odağı olmaktan. Kahveleri dökmek pahasına gözlerimi tepsiden ayırmadım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Misafirlerimizden ilki tombulca, esmer bir kadındı. Müstakbel kayınvalidem. Düşüncesi bile tüylerimi diken diken etmeye yetti. Kahvesini uzattığımda, "Tü tü tü maşallah. Pek de güzelmiş," dedi.

Duymazdan gelip, yanında oturan kocasına da kahvesini verdim. Karısının aksine sıska, soluk tenli bir adamdı. "Teşekkürler, gelin hanım," deyince ters ters gözünün içine bakmaktan kendimi alamadım.

"İnşallah boğazınızda kalsın, kayınbabacığım," dememek için dudaklarımı birbirine bastırıp adamın yanında oturan, bire bir kopyası genç adama döndüm. Büyük oğulları olmalıydı. Onun da kahvesini verdikten sonra nihayet damat beyin önündeydim.

Hiçbirine benzemiyordu.

Oturduğu yerden bile hayli uzun boylu olduğu anlaşılan, açık kahverengi saçlı, ela gözlü, yakışıklı bir çocuktu. Ama oturuşunda bile beni gıcık eden bir şeyler vardı. Muhtemelen oturuşundan çok, emrivaki yapıp ailecek kapımızda bitmeleriyle ilgiliydi bu. Ukala, kendini beğenmiş bir tipe benziyordu. Kahvesini uzatınca, "Teşekkür ederim, Nil," dedi.

Cevaben içimden onun için de güzel temennilerde bulunacaktım ki adını bile bilmediğimi o an fark ettim. Gerçi çok da lazım değildi. Temennilerimi isimsiz de adrese teslim edebiliyordum.

İçimden sayarak ama görünürde herhangi bir tepki vermeden, sıradaki durağıma geçip ablama kahve uzattım. Karnı bugünlerde hafiften belirginleşmeye başlayan ablam, ikinci yeğenime hamileydi ve tam bir kahve tiryakisiydi. Açık kahverengi gözleri heyecandan ışıl ışıldı ve gelenlerden çok, uzattığım kahveyle ilgili görünüyordu; normalde günde tek bir fincan içse de bugün evliliğim şerefine bir istisna yapıp, acil durum hakkını kullanıyordu. Bu yüzden de ekstra heyecanlı olmalıydı.

Ailedeki tek çift kahverengi göz, ailenin en büyük çocuğu ablam Naz'a aitti. Dalgalı kahverengi saçları, hafif yanık teniyle

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

akraba gibi bile görünmezdik. Henüz eve teşrif etmemiş abim Kürşat ne zaman ablamı kızdırmak istese evlatlık olduğuna dair imalarda bulunurdu. Bu da ablamı çıldırtmaya yeterdi.

Ailemizdeki en küçük çocuk, kardeşim Berk, asosyal bir ergen olduğundan misafirleri gördüğü gibi odasına kaçmıştı. Onu fazla suçlayamazdım çünkü konunun muhatabı ben olmasam, ben de onun yaptığının aynısını yapardım.

Evet. Annemin deyimiyle *bu zamanda hangi akla hizmet olduysa artık* tam dört kardeştik.

Annemler bizi biraz zamana yaymışlardı. En büyüğümüzle en küçüğümüzün arasında tam on altı yaş fark vardı ve bence Berk'le ben çok da planlanmış çocuklar değildik. Gerçi annemle babam, abime bakıp daha iyisini başarabilecekleri düşüncesine kapılmış da olabilirlerdi ki bence daha iyisini başarmışlardı da.

Ablamın yanındaki göbekli azmansa eniştem İbrahim'di. Sempatik hamilelik olduğunu iddia etse de eniştemin göbeği artık sevimsiz ama kalıcı hamilelik olma yolunda emin adımlarla ilerliyordu. Birinci çocukla ikinci çocuk arasında kilo veremediği gibi hızla almaya devam ediyor, duracağa da benzemiyordu.

Boşnak olmamız nedeniyle, doğru dürüst konuşmayı öğrenmeden hamur açmaya başladığımızdan, pitalar,* ružiceler** ve de türevleri genelde kocalara göbek olarak yansırdı. Bu da ister istemez eniştemin durumunu iyice ümitsiz bir vaka hâline getiriyordu. O da zaten Türk kasının ateşli bir savunucusu hâline gelmişti son yıllarda, geri dönülmez bir yola girdiğinin o da fazlasıyla farkındaydı.

Enişteme kahvesini uzatırken, kucağında oturan, teyzelik makamına ilk erişim nedenim, sarı cimcime Ela'ya göz kırptım. O da kocaman sırıtıp bana öpücük attı.

---

* Pita, Boşnak böreği.

** Ružice, bir çeşit cevizli hamur tatlısı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

En başta, tekli koltukta kapıya yakın oturan babam, Kapalı Çarşı esnafı arasında *Pamukçu Saffet* olarak bilinse de, bu lakabının pijama-iç giyim işinde olmamızla ya da pamuk gibi bembeyaz saçlarıyla pek de alakası yoktu. Babam herkese elinden geldiğince yardım eder, yumuşak yüzlü olduğundan kimseleri tersleyemezdi.

Ve Pamukçu Saffet şu an bu salonda toplanmış olmamızın yegâne nedeniydi.

Kahveleri dağıttıktan sonra tepsiyi yemek masasının üzerine bırakıp bir sandalye çektim. Sandalyeyi olabildiğince kapıya yakın koymuştum ki babam ayıp olmasın diye beni vermeye kalkarsa, can havliyle kaçarken fazla vakit kaybetmeyeyim.

Arkamdan annem de salona gelip, bir sandalye çekerek yanıma oturdu. Bunu gören kayınvalide aday adayı kocaman gülümsedi. "Ee, Neclacığım, daha daha nasılsınız, şekerim?"

"Siz gelene kadar valla çok iyiydik, şekerim," diye atlamak yerine, susmaya kaldığım yerden devam edip kucağımda kavuşturduğum ellerimi izlemeye koyuldum.

Annem samimi görünse de yapmacık olduğunu anlayabiliyordum. Kadından, benim hoşlandığım kadar bile hoşlanmamıştı. "İyiyiz, canım." Bunun en büyük işareti de normal şartlarda asla kullanmadığı *canım* kelimesiydi. "Aynı koşturmaca işte. Siz nasılsınız?"

"Biz de valla gördüğün gibi, şekerim. Ailecek oturalım, konuşalım istedik. Aynı muhitin insanlarıyız ama bugüne kadar şöyle oturmak kısmet olmadı."

Ne büyük kayıp.

"Ya, öyle oldu maalesef," dedi annem yarım ağız.

Sonraki yarım saatte civardaki son dakika haberleri konuşulduğundan bir süre sonra beni tamamen kaybetmişlerdi. Esnemekten ağzım ayrılacaktı neredeyse. Bana sorulan bir soru üzerine annem dürtünce kendime ancak gelebildim. "Efendim?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Müstakbel kayınvalidem, "Taylan tekstil mühendisliği okuduğunu söyledi, kızım," diye tekrarladı.

Demek adı Taylan'dı. Hangi bölümde okuduğumu nereden biliyordu bu pislik Taylan? "Evet, efendim. Uludağ Üniversitesinde tekstil mühendisliği ikinci sınıf öğrencisiyim."

"E mezuniyete bir şey kalmamış artık."

Bezgin bezgin yüzüne baktım. "Daha iki yıl var." Önümüzdeki birkaç haftayı saymazsak.

"Ah, kızım. Zaman öyle çabuk geçiyor ki." Omuzları sanki kanatları varmış gibi görünür biçimde gururla kabardı. "Taylan da makine mühendisi çıktı, kızım. Okula başladığı gün dün gibi aklımda. Bak, mezun oldu da askerliğini bile yaptı."

"Hayat hikâyenizi mi sordum, teyze?" diyemedim ya ben! "Ne güzel," gibi bir şeyler geveledim onun yerine.

Sonra ne olduysa Taylan'ın babası masaya muhteşem bir öneri getirdi. "Gençler bahçeye çıksın, tanışıp kaynaşsınlar. Sıkıldı çocuklar, hanım."

Kendi adıma son kısımda büyük hakkı vardı ama oğluyla ne tanışmak ne de kaynaşmak istiyordum ben!

Merdivenleri Taylan'ın önünden ikişer ikişer indim. Bahçeye çıktığımızda ben birkaç adım önde, Taylan da peşimdeydi. Arkamdan seslendi. "Yavaşla biraz. O yüzünün hâli neydi öyle? Gelişimiz seni memnun etmedi galiba."

Çok ayıp etmiştim doğrusu. Beyefendinin gelişini davullar zurnalarla kutlamalı, havai fişekler patlatmalıydım ki memnuniyetimi anlayabilsin. Yüzümü ona dönüp kollarımı göğsümün üzerinde bağladım. "Memnun etmedi."

Memnun etmemesi dünyanın en acayip şeyiymiş gibi yüzüme baktı. "Elim yüzüm düzgün, mühendisim, askerliğimi de yaptım."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yani daha ne istiyordum? Belamı mı? Sabırsız bir nefes verdim. Tane tane anlatmak gerekecekti anlaşılan. "Ben evlenmek istemiyorum." Adayın kalifiyeliğinden bağımsızdı yani kararım.

"İyi bir işim de var."

Zatıalini kaçırırsam sonra başımı çok taşlara vuracaktım yani. "Olabilir," dedim kayıtsızca. "Eli yüzü düzgün, askerliğini yapmış, iyi bir iş sahibi herkesle evlenebilirim bu mantıkla."

"Millet de sanki sıra olmuş, bekliyor." Gülümsüyordu ama kayıtsızlığım karşısında sinirlenmeye başladığı, akşam karanlığında olsa bile belli oluyordu. "Bulunmaz Hint kumaşı mısın? Kime bu havan, kızım?"

Densiz olduğu kadar doğru üslup kullanabilmekten de âciz bu şahıs, içinde bulunduğumuz durumdaki sorunu çok da kavramışa benzemiyordu.

Sinirden çıldıracak raddeye gelmeme rağmen sesimi yükseltemedim. Mahalle ayağa kalksın istemiyordum çünkü. "Ne havası ya? Hava mı zannediyorsun sen bunu? *Hayır* diyorum ya, *hayır*! İstemiyorum ben evlenmek falan. Tabii, önce bana sorma zahmetinde bulunsaydın, bilirdin bunu."

Taylan'ın o çirkin, kendinden emin gülümsemesi yüzüne yapışıp kalmıştı sanki. Elleri ceplerinde, lakayt yanıtladı: "Şimdi soruyoruz işte."

Lütfetmişti. Tüm ailesini toplayıp kapıya dayanmak ne zamandır evlilik teklifi yerine geçiyordu?

Bekleneceği üzere, sorusuna cevap vermemi beklemedi. "Baban da razı," diyerek oldubittiye getirdiği teklifini güzelce temellendirdi. En önemli kısım zaten babamı ikna etmekti, değil mi? "Çeyiz falan mesele değil. O yüzden bu kadar geriliyorsan yani... Hazırlığınız yoksa hallederiz. En kolay iş o. Sonra hemen yaparız düğünü."

Benim de esas derdim çeyiz işinin hallolmasıydı. Çok kafamı kurcalıyordu gerçekten! Çeyizi bir halletseydik!

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Eh, o zaman izdivacımızın önünde herhangi bir engel kalmamıştı. Bugün nişanı da aradan çıkarıversek bari. Hazır babam da sesini çıkarmamıştı. Sesimi güçlükle kontrol ederken, "Ben seni hiç tanımıyorum," diye isyan ettim. "Adını yeni öğrendim!"

Omuz silkip, "Ben seni tanıyorum," dedi çok normalmiş gibi. Benim onu tanımamam izdivacımız için bir sorun teşkil etmezdi tabii. Ben de kim oluyordum? "Böyle 'istemem' tavırlarına girdin ama çok da abartma istersen. *Kız evi naz evi*, demişler de aynı semtin insanlarıyız." Çirkin gülümsemesi bir an meymenetsiz suratından kayar gibi oldu. "Şimdi böyle tanımazdan gelmeler falan..." Görünen o ki biraz incitilmişti. Hem de benim tarafımdan. "Daha geçen hafta markette fazla alacağım olmadığından, kasada önüne geçmeme izin verdin. Sonra önceki gün bankada gözümün içine bakıp gülümsedin." Allah Allah, neden öyle yapmışım ki? "Hiç anlam veremiyorum şimdi bu tavrına."

Resmen gönül koyuyordu bana.

Kafasında her ne yaşıyorsa artık, benim haberim hiçbir şekilde yokken, maşallah kendi kendine her şeyde bir mana arayıp bulmayı başarmıştı. "Sen manyak mısın? Seni ömrümde görmedim diyorum."

Sonra Freud çıkıp histeriyi kadınlara özgü bir hastalık olarak tanımlıyordu.

Taylan, "Mümkün değil. Görmemiş olamazsın," dedi yine sitemle.

Anlıyordum ki bu hikâyede erkek kahramanın karşısına çıkan kötü kadın da bendim fakat cinsimden ötürü bana layık görülecek histeriden muzdarip olan oydu. Uğrumda yataklara düşüp ölmese bari. "Seni hayatımda ilk kez bizim kapıdan içeri girerken gördüm."

Hayal âleminde yaşamasına rağmen öleceğe benzemiyordu. Pis gülümsemesi, asık suratında yeniden şekillenirken bir adım attı bana doğru. "Madem öyle, ben sana kendimi tanıtırım."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bu nasıl bir kendini bilmezlik seviyesi, nasıl bir yılışıklıktı? Dişlerimi sıktım, ellerim istemsiz iki yanımda yumruk olmuştu. "Ben tanışmak falan istemiyorum! Kusura bakma ama senden hiç hoşlanmadım!"

Bir adım daha attı bana doğru. Artık tehlikeli bir biçimde yakındık. "Tanıdıkça seversin."

Sanki benim öyle bir mecburiyetim vardı. Hiç kusura bakmasın ama Taylan öyle bir pırıltıdan yoksundu. Tanımasaydım belki sevebilirdim onun gibisini; dışı güzel, içi çürümüş insanlardandı çünkü.

Omzundan geri ittim ama yerinden kıpırdamadı. İstifimi bozmadan çenemi yukarı kaldırdım. "Hiç sanmıyorum." İşaret parmağımı burnunun önünde tehditkâr bir biçimde sallamayı ihmal etmeden, "Biraz daha yaklaşırsan bağırırım, bütün mahalleye rezil olursun," dedim densize.

Yazık, o âna kadar gördüğü muameleye o kadar inanamıyordu ki. "İçinden resmen şeytan çıktı kızım senin ya!"

Nasıl bir hayal kırıklığıydım belli değil. "Bu da sana ders olsun. Tanımadan etmeden insanların babalarına evlilik teklifinde bulunmazsın bundan sonra!"

"Uzaktan sessiz, yumuşak tavırlı bir şeye benziyordun. Alttan da alıyorum ama maşallah, her şeye söyleyecek bir sözün var. Biraz ılımlı olmazsan yanına kimse yanaşmaz senin," diye de uyardı beni sağ olsun. Ne var ki içimden şeytan çıkmasına rağmen, tehdidim yıldırmamış olacak, havadaki bileğimi sımsıkı kavrayıp suratıma tısladı. "Hele bir bağır. Bağır da kim kimi rezil ediyor, görürsün o zaman. Burada karanlıkta ne yapıyorsun benimle? Hiç mi korkmuyorsun görenler hakkında ne düşünür? Ayağını denk al. Mahallede adını çıkarttırma bana."

Toplumun beklentilerine ters düşen kadınları teşhirle korkutmak yüzyıllardır olan bir şeydi. Adlarının lekelenmesi kadınlar için büyük korku kaynağı olduğundan, başkalarının ne

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

düşündüğü kadınların hayatında başroldeydi. Reddedemezdim, benim için de önemliydi başkalarının ne düşündüğü. Bizimki gibi herkesin birbirini tanıdığı yerlerde dedikodu kartopu gibi yuvarlanır, büyür, sonra da önünde kim olduğuna bakmadan ezer geçerdi. İftira olduğu sonradan ispatlansa bile izi kalırdı. Ateş olmayan yerden duman çıkar mıydı? Sanmıyorum.

Bir yandan Taylan'ı azarlarken bir yandan da yerin kulağı varmış gibi etrafı kollamam hep bundandı. Ve tecrübeyle sabitti ki o yerin kulağı da hep vardı zaten. "Sen geçmiş karşıma bir de beni tehdit mi ediyorsun?"

"Ailen iyi ama sen bu hırçınlıkla..."

Taylan, *"Biraz zor koca bulursun,"* diye cümlesini tamamlayamadan bir rüzgâr çarptı yüzüme.

"Sen kimin adını çıkarıyorsun lan?!"

Taylan bir an karşımdaydı, bir anda puf oldu uçtu. Her zamankinden parlak bulduğum ay ışığı, Taylan'dan kalan boşluğu doldururken, kamaşan gözlerimi kırpıştırdım.

Ev kedileri kırgınlığımı bir kenara bırakıp, Shakespeare'e kulak kabarttığımda, Emilia, Othello'ya, Ay'ın Dünya'ya çok yaklaştığında insanları delirttiğini söylüyordu.

Az sonra olacaklar için başka mantıklı bir açıklama bulamıyorum: Kafamı çevirdiğimde ağır çekimde havada uçan bir Fatih abi gördüm. Elinde de neye uğradığını şaşırmış bir adet Taylan vardı.

Fatih abi saniyeler içinde Taylan'ı yakasından tuttuğu gibi yere yapıştırıp üzerine kâbus gibi çöktü. "Kimi tehdit ediyorsun lan sen?" Taylan hık mık bile edemeden Fatih abinin birkaç yumruğu suratına gömülmüştü bile. "O lafları geldikleri yere tek tek sokmaz mıyım lan ben? İt oğlu it!"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Abim de önümden hızla geçip, apartmandan gürültüye koşan Taylan'ın abisine daldı. Bir anda toz bulutlarının içinde kalmıştım. Çaresiz, bir sağımdaki toz bulutuna bir solumdakine baktım. Abim, Taylan'ın abisini ikiye katlamıştı bile. Fatih abiyse artık Taylan'ı değil, kanlı bir çuvalı dövüyordu sanki.

Yatsı namazından önce karşı caminin avlusunda abdest alan Nuri dede paçaları sıvalı, takunyalarla koşup gelmişti. "Oğlum, neler oluyor burada? Ne etti bu âdemler size?"

Arkasından Bakkal Niyazi abi koşup Fatih abiyi Taylan'ın üzerinden çekmeye çalıştı ama bir sinek kadar bile rahatsız edemedi Fatih abiyi.

Üst komşularımızdan muhasebeci Yusuf amca cama çıktı. "Oğlum, durun, n'apıyorsunuz?" İki toz yumağı arasında bir oraya bir buraya koşan Nuri dedeye seslendi: "Nuri amca, dur, sen karışma! Bir yerine bir şey olacak şimdi." Sonra elini camdan sarkıtıp kenara çekileyim diye bana işaret ederken, "Kızım, sen de uzak dur bu şuursuzlardan," dedikten sonra camdan kayboldu.

Zemin katta oturan emekli öğretmen Hayriye teyze de hemen cama çıkanlardandı. "Aa Fatih! Oğlum, dur, öldüreceksin oğlanı. Ay o kim? Aşağı mahalleden Taylan değil mi o? Ay yetişin, komşular! Kürşat, sen kimi dövüyorsun çocuğum? Ayıp değil mi? Hiç yakıştıramadım sizin gibi delikanlılara. Ayol yetişin! Komşular diyorum!"

Abim etrafta olan bitenden bağımsız, diğer köşeden Fatih abiye seslendi: "Fatih, bana da bırak biraz. Abisi kof çıktı. Pezevengin evladını biraz da ben döveyim."

Yusuf amca pijamalarla, kardeşi bizim karşı komşu avukat Hüseyin amca da atletle sokağa fırlamıştı. Niyazi abi bu kez Hüseyin amcanın da yardımıyla, Fatih abiyle Taylan'ın arasına girmeyi başardı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Hüseyin amca omuzlarından tuttu Fatih abiyi, önüne geçti. "Oğlum, yeter." Fatih abi birkaç adım geriledi. "Hadi, oğlum. Akşam akşam başımıza dert almayalım."

Fatih abi, Hüseyin amcanın omzunun üzerinden nefes nefese konuştu. "Şerefsiz! Bu sana ders olsun. Seni bir daha bizim mahallede görmeyeceğim. Aileni de al, siktirin gidin, bir daha da gelmeyin!"

Hüseyin amca, Fatih abiyi bizim apartmanın girişine doğru çekti. "Tamam, oğlum, küfretme. Hadi, gel şöyle de biraz sakinleş."

Yusuf amca da çevreden koşup gelenlerle, Taylan'ın abisini, abimin elinden kurtarmayı başarmıştı o arada. Her şey saniyeler içinde olup bitmişti. Omuzlarım düştü. Karşımda vuku bulan deliliğe ağzım açık bakakaldım.

Merdivenlerden oflaya puflaya ancak inen müstakbel kayınvalidem de vuku bulan deliliği görünce çığlığı bastı: "Eşkıyalar! Şikâyet edeceğim hepinizi!"

Aslına bakılırsa Ay'ın fazlarına göre insanların aklını yitirebildiği, şiddete ve hatta cinayete meylettiği inancıyla ilgili öne sürülen teorilerin pek çoğu günümüzde çürütülmüştü. Dolunayda saldırı, travma veya intihar vakalarında ekstra bir artış gözlemlenmiyordu. Psikiyatrik vakalarda da herhangi bir artış yoktu. Olsa olsa bazen Ay'ın yeni ay ve dolunay evrelerinde insanların tansiyonları düşebiliyordu ki bunun tam tersini gösteren araştırmalar da mevcuttu.

Ve ben bu başıma gelenlerin, dolunay yüzünden abimin ve Fatih abinin düşen tansiyonlarına bağlı geliştiğini hiç sanmıyordum. Yani bu gece olanlarda Ay'ın pek bir suçu olmasa gerekti çünkü abimle ekürisi muhtemelen zaten deliydi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Abimi ele alalım mesela. Davranışlarının sonucunu asla düşünmezdi. Sorumsuzun önde gideniydi ama tipi de düzgündü pisliğin. Nişanlısı Hilal abla çok muhtemel ki fiziksel olarak kendisinin taban tabana zıddı abimin boyuna bosuna, bir de gök mavisi gözlerine vurulmuştu. Hilal ablaya zaman zaman acısam da kendi kaşınmıştı. Hangi aklı yerinde kadın bilerek ve de isteyerek abimle evlenmeyi göze alırdı ki?

O da yaygarayı duyduğu gibi hemen koşup bizim evde almıştı soluğu. Şimdi abimin yanındaki koltuğa ilişmiş, abime sımsıkı sarılmıştı. Sanki abim barındırdığı hayati tehlikeye rağmen takdir edilecek büyük bir kahramanlık yapmıştı. Sataşıp bu mutlu ve mağrur tabloyu bozmamak için kendimi zor tuttum.

Zaten evimizin salonu ana baba günü gibiydi. Boşta koltuk kalmadığından yemek masasında oturan Fatih abinin yanındaki boş sandalyeye geçtim oturdum. Apartmandaki komşular, Fatih abinin ailesi, mahalleli, herkes toplanmış; yapılan durum değerlendirmesi sonucu, dayağı yiyenlerin suçlu olduğuna oy birliğiyle karar verilmişti.

Abim ve Fatih abi kendimi bildim bileli mahallenin ayrılmaz ikilisiydi, çok dile getirilen bir şey değildi ama deli deliyi çekiyor olabilirdi. Hem komşu hem Kapalı Çarşı esnafı hem de muhtemelen deli olmanın kaçınılmaz sonucu, çocukluklarından beri yedikleri içtikleri ayrı gitmezdi. Arada bu geceki gibi aksiyon girişimlerinde bulunur, gündüzleri işler yavaşsa bütün gün tavla oynar, akşamları da halı sahaya gidip sıradan gecelerde kız kovalarlardı.

Tabii, abim nişanlanana kadar geçerliydi bu son kısım. Fatih abi kariyerine artık solo devam ederdi herhalde. Çok zorluk çekeceğini de sanmıyordum çünkü Arslanlar Kuyumculuk'un veliahtı Fatih Arslan mahallemizin önde gelen, yürek hoplatan yakışıklılarındandı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Fatih abi kızların aklını başından alan düzgün fiziğini eski futbolcu olmasına borçluydu. Uzun yıllar Bursaspor'un altyapısında oynadı. Ta ki dizinden ciddi bir sakatlık geçirene kadar. Büyük bir ameliyat atlattı ancak dizi, profesyonel futbol oynayacak kadar iyi duruma hiçbir zaman gelmedi. O da mecburen bıraktı. Abimle ikisi hasta Bursasporludur hâliyle.

Gözlerim, Fatih abinin masanın üzerindeki ellerine kayınca Fatih abi ellerini masanın altına saklamaya çalıştı. Ama ben görmüştüm. Ellerinin üzerinde kurumuş kan lekeleri vardı. Kan ona mı yoksa Taylan'a mı aitti, anlayamadım. "Fatih abi, iyi misin sen?"

"İyiyim, merak edilecek bir şey yok," diye kestirip attı.

İnatla sordum: "Ben bir eline bakabilir miyim?"

Yersiz isteğim yüzünden koyu kahverengi kaşları çatılmıştı. "Yok dedim bir şey," dedi sertçe.

Ama beni ürkütmeye yetmedi. "Lütfen," diye direttim.

Ellerini tekrar masanın üzerine istemeye istemeye çıkardığında gözlerim şok içinde açıldı. Ellerinin üzeri paramparça olmuştu. "Abi, keşke o kadar vurmasaydın!"

Yüzüme ters ters baktı. "Çok mu üzüldün?"

Üzülmek mi? Ni-ho-ha-ha-ha! Hayatta en korktuğum şeylerden biri yanlış anlaşılmaktı ve ben gram üzülmemiştim. "Yok abi, ne alakası var?" dedim hemen. "Elin çok kötü olmuş, ondan diyorum. Ben ilk yardım çantasını getireyim, temizleyelim. Mikrop kapmasın."

Malzemelerle geri döndüğümde abim ekürisine takılmadan edemedi: "Ne o Fatih? O zibidi sana vurmayı başarabildi mi yoksa?"

"Sence? Ellerimde sıyrıklar var sadece. Sende yok mu?"

"Var. Erkekliğin şanından oğlum o. Hanım evladı gibi temizleteceksen hiç bulaşma bundan böyle kavgaya sen. Ben seni korurum."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Fatih abi kızların aklını başından alan düzgün fiziğini eski futbolcu olmasına borçluydu. Uzun yıllar Bursaspor'un altyapısında oynadı. Ta ki dizinden ciddi bir sakatlık geçirene kadar. Büyük bir ameliyat atlattı ancak dizi, profesyonel futbol oynayacak kadar iyi duruma hiçbir zaman gelmedi. O da mecburen bıraktı. Abimle ikisi hasta Bursasporludur hâliyle.

Gözlerim, Fatih abinin masanın üzerindeki ellerine kayınca Fatih abi ellerini masanın altına saklamaya çalıştı. Ama ben görmüştüm. Ellerinin üzerinde kurumuş kan lekeleri vardı. Kan ona mı yoksa Taylan'a mı aitti, anlayamadım. "Fatih abi, iyi misin sen?"

"İyiyim, merak edilecek bir şey yok," diye kestirip attı.

İnatla sordum: "Ben bir eline bakabilir miyim?"

Yersiz isteğim yüzünden koyu kahverengi kaşları çatılmıştı. "Yok dedim bir şey," dedi sertçe.

Ama beni ürkütmeye yetmedi. "Lütfen," diye direttim.

Ellerini tekrar masanın üzerine istemeye istemeye çıkardığında gözlerim şok içinde açıldı. Ellerinin üzeri paramparça olmuştu. "Abi, keşke o kadar vurmasaydın!"

Yüzüme ters ters baktı. "Çok mu üzüldün?"

Üzülmek mi? Ni-ho-ha-ha-ha! Hayatta en korktuğum şeylerden biri yanlış anlaşılmaktı ve ben gram üzülmemiştim. "Yok abi, ne alakası var?" dedim hemen. "Elin çok kötü olmuş, ondan diyorum. Ben ilk yardım çantasını getireyim, temizleyelim. Mikrop kapmasın."

Malzemelerle geri döndüğümde abim ekürisine takılmadan edemedi: "Ne o Fatih? O zibidi sana vurmayı başarabildi mi yoksa?"

"Sence? Ellerimde sıyrıklar var sadece. Sende yok mu?"

"Var. Erkekliğin şanından oğlum o. Hanım evladı gibi temizleteceksen hiç bulaşma bundan böyle kavgaya sen. Ben seni korurum."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Fatih abi karşı saldırıya geçemeden Hilal abla çığlığı bastı. O da abimin yara bere içindeki ellerini o an fark etmişti. "Ben görmedim onları! Vallahi mikrop kapacak şimdi."

Koşup ilk yardım çantasından birkaç malzeme çıkardı. Gülmemek için dudaklarımı ısırmam gerekti. Hanım evladı gibi temizlet şimdi ellerini abiciğim.

Ben de Fatih abinin yanına tekrar oturdum. "Uzat elini, Fatih abi."

İsteksiz uzattı.

Başımı iki yana salladım. Nasıl bu kadar sorumsuz davranabiliyordu? Zanaatkârdı sonuçta. Yaraları temizledikçe sıyrıkların derinliğini görebiliyordum. "Çok kötü olmuş ya..."

Fatih abinin bakışlarını üzerimde hissettim. "Ne ara bu kadar büyüdün sen de istemeye geldiler?"

Yüzümü buruşturup Fatih abiye bir bakış attım. "Aslında büyümedim, bunlar vakitsiz geldi." Elimdeki oksijenli pamukla yaraların üzerinden geçtim. "Acımıyor, değil mi?"

"Acımıyor."

"Sarsak mı acaba?"

"Yok artık daha neler."

O sırada kapı çaldı. Annem mutfaktan bağırdı. "Kızım, kapıya bak!"

"Bakıyorum, anne!" diye geri bağırdım. Kapıya koştum. Kapıyı açtığım gibi iki polisi karşımda buldum. "Buyurun, Memur Bey?" derken sesim içime kaçmış, kalbim ağzımdan fırlayacakmış gibi atmaya başlamıştı. Ne olduğunu tahmin etmek fazla güç değildi.

"Kürşat Sağlam ve Fatih Arslan hakkında şikâyet var. Burada oldukları bilgisini aldık. Bizimle merkeze kadar gelecekler."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İfade vermek üzere komiserin odasında beklerken Fatih yüzünü ovuşturdu. Nil kimdi? O lavuk kimdi? Hadsiz it.

Bir daha olsa bir daha döverdi.

O konuda hiçbir kuşkusu yoktu ama yine de neden bu kadar sinirlendiğine anlam veremiyordu. Çocuğu elinden zor almışlardı. Bıraksalar öldürecekti, öyle gözü dönmüştü.

Kürşat'ın ailesi kendi ailesi gibiydi. Onlara yapılan saygısızlığı kendine yapılmış sayardı. Zıvanadan çıkması o yüzdendi. Kesin ondandı.

Kesin.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

2. BÖLÜM

Doğup büyüdüğüm şehirde benden önce kimlerin yaşadığı, mekik dokuduğum sokaklarda benden önce kimlerin dolaştığı, ciğerlerime dolan havayı benden önce kimlerin soluduğu, her zaman bir merak kaynağıydı benim için.

Ne var ki tarihi binlerce yıl öncesine dayanan Bursa'nın başından sayısız deprem, savaş ve yangın geçtiğinden, günümüze ulaşan bilgiler biraz muğlaktı.

"Bursa" adının, Bitinya kralı I. Prousias'dan geldiğine inanılıyordu. Rivayete göre *Prousa*, Roma'dan kaçıp Bitinya'ya sığınan Kartacalı ünlü komutan Hannibal ve adamları tarafından, bugünkü Tophane semti civarında kurulmuştu. Romalıların kolayca ulaşabileceği denizlerden uzak, ovadan yüksekte kalan kayalıkların üzerindeki şehir, zaten tam da kolay savunulabilir oluşu ve yer altındaki gizli geçitlerinin sayesinde, kuruluşundan 1500 yıl sonra Osmanlı kuşatmasına yirmi yıldan fazla dayanabilmişti ya.

Bitinyalılar, Yunan medeniyetine hep daha bir yakın olmuş, Yunan tanrılarına inanmıştı. Sur dışında yaşayan halkın bir kısmı bugünkü Muradiye ve Gökdere civarında tarımla geçinir, diğer kısmı da dağ köylerinde hayvancılıkla uğraşırdı. Sur içinde Yunan

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

şehir planlamasının gözetildiği düşünülse de bize artakalan eciş bücüş Bizans kentleşmesiydi.

Son Bitinya kralının Ceasar'la yakın ilişkisi nedeniyle, Bursa önce miras yoluyla Roma'ya bırakıldı sonra sırasıyla Bizans ve Osmanlı'ya geçti. Şehir, Osmanlı tarafından fethedildikten sonra surların dışına doğru, bugünkü Heykel civarında gelişti. Artan nüfusla birlikte, Cumhuriyet döneminde Bursa'nın başka başka merkezleri türemiş olsa da benim için Heykel, hâlâ şehrin kalbiydi.

Bursa'da Heykel'e gidilmez, inilir ya da çıkılır.

Bursa büyüyüp ovaya yayıldıkça, Bursalılar arasında *Heykel'e gitmek* yerine *Heykel'e çıkmak* tabiri yerleşmişti. Tabii, Teleferik ya da Kaplıkaya gibi yüksek semtlerde oturuyorsanız, o zaman da *Heykel'e inerdiniz.*

Heykel'i arkanıza alıp Setbaşı Köprüsü'ne gelmeden sağınızda kalacak o dik yokuşsa bizim mahalleye çıkardı. Yokuşun başında sizi sağlı sollu sıralanmış oya ağaçları selamlar, kışın çıplak kalan dalları, baharla birlikte pembe pembe çiçekler açardı. Ağaçları takip ederseniz, içinde doğduğum, büyüdüğüm, ağladığım, güldüğüm mahalleye sizi götürürdü; sıcacık insanları, dar sokakları, eski binaları ve arada fokurdayan dedikodu kazanlarıyla canım mahalleme.

Karga kahvaltısını yapmaya henüz fırsat bulamadan, apartmanın bahçesinde bir yandan esneyip bir yandan da böyle romantik romantik mahalleyi izliyor olmamın tek sorumlusu abimdi. Gece kitap okurken biraz geç yatınca sabah ayılmak da biraz zor olmuştu açıkçası. Abimse hâlâ bayılmış gibi uyuyordu. Onu yastığına sarılmış, salyalarını akıtmakla meşgulken uyandırmak mümkün olmadığından, bugün dükkânı açmak da bana düşmüştü.

Karakolda sonlanan vukuatın üzerinden birkaç hafta geçmiş, sınavları bitirmiştim; yani okul tatildi nasıl olsa, cefakâr Nil'in

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

dükkânı açmasının önünde herhangi bir engel de kalmamıştı böylelikle.

Okullar kapandığında, bu kadar olmasa da erken kalkardım ben zaten. Mesele de dükkânı açmak değildi zaten; mesele, tembel teneke abimdi. Olanlardan sonra beni bakkala zor gönderen adam, iş fosur fosur uyumaya gelince tercihini benden yana değil, uykudan yana kullanmıştı. Yirmi yıllık abimin uyku alışkanlıklarını neden hâlâ yadırgıyorsam... Bir de evlenecek, aile babası olacaktı! Gülsem mi yoksa Hilal abla adına üzülsem mi, bilemiyorum.

İşin aslı bakkala ya da herhangi başka bir yere gönderilmemin önünde bir engel de yoktu. Abimin kendi işine geldiği şekilde yarattığı vesveselerin aksine, ortalık sakinlemişti. Hüseyin amca, Taylan'ın ailesini karşı taciz davasıyla tehdit edince onlar da şikâyetlerini geri almışlardı. Abim ve Fatih abi de bu sayede geceyi karakolda geçirmekten kurtulmuş, dava da açılmamıştı.

Ucuz atlatmıştık yani.

Yüzümü Uludağ'dan gelen sabah esintisine çevirdim. Sabahın erken saatleri olduğundan çıkmıştı bu tatlı esinti. Yazık ki birkaç saat içinde kesilecek, yerini bunaltıcı yaz sıcağına bırakacaktı.

Eteklerine Bursa'nın kurulduğu, yazın böyle ufak tatlı sürprizlerin de kaynağı Uludağ, antik çağlarda "hep parlayan" anlamına gelen "Olympos" kelimesiyle anılmıştı; tabii, Yunanistan'dan Anadolu'ya uzanan coğrafyada aynı isimde yirmi kadar dağ olduğu düşünülürse, "ama en özel bizimki!" demek biraz güçtü.

Ancak Heredot'a bakılırsa bu dağlar arasında esas kutsal olan dağ bizimkiydi. Homer, *Bitinya Olymposu*'nu "Zeus'un gökyüzü senatosunu topladığı yer" olarak tarif etmişti; öyle ki tanrılar, Troia'nın yok oluşunu Uludağ'ın doruklarından seyretmişti.

Bizim mahalleden bakınca, röntgenci Yunan tanrılarını biz göremesek de Uludağ'a inip çıkan teleferikleri çıplak gözle izleyebilir,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kışın karşı tepelerdeki kar durumundan Bursa'ya ne zaman kar yağacağını kestirebilirdik.

Yaz geldiğinden şimdi yeşilin binbir tonuna bürünmüş tepelere karşı gözlerimi kapatıp beynime gidecek oksijenin beni uyandırması umuduyla derin bir nefes aldım. Benim de mezunu olduğum Atatürk İlköğretim Okulunun bahçesindeki sarı çiçekler açmış ıhlamur ağaçlarının baskın kokusu esintiyle taşınıp burnuma doldu. Her yıl bu mevsimde, mahallenin çocukları ellerinde poşetlerle okulun çatısında, ağaç tepelerinde türlü cambazlıklar yaparak, dallardan sarkan ıhlamurları toplarlardı; ne yazık ki bu girişimlerin önemli bir kısmı kırık kol ve bacaklarla sonlanırdı.

Birkaç derin nefes daha alıp kendimi adım atmaya zorladım; madem uyanmış bulunmuştum, ayakta uyuklayarak geç kalmak da istemezdim. Rengârenk, eski püskü sobalı evlerin sıralandığı Uğurlar Sokak'a kıvrılıp Atatürk Caddesi'ne indim. Atatürk Caddesi her sabah olduğu gibi tıklım tıklımdı ve korna seslerinin biri susup diğeri patlıyordu. Alt geçitleri kullanmaya üşenen yayalar her yönden yola atlayabildiğinden, kızgın sürücüler genelde kornalarından hınçlarını çıkarmaya çalışırlardı. Yayaların pek umuru olmazdı fakat.

Hemen yolumun üzerinde, Ercüment abinin dükkânındaki iştah kabartan kokuların arasında, çayla birlikte cennetin kapılarını aralayacak kıymalı böreğimi de kaptığımda, uyku mahmurluğumu biraz olsun üzerimden atabilmiştim. Böreği afiyetle indireceğim hassas midem bütün gün yanacaktı, biliyordum ama sonraki tüm kıvranışlara kesinlikle değecekti.

Heykel'e ulaştığımda alt geçitten karşıya geçip Ahmet Vefik Paşa Tiyatrosu'nun yan aralığından Tuz Pazarı'na indim.

Ahmet Hamdi Tanpınar "İnsan, *Bursa'da ikinci bir zaman daha vardır* diye düşünebilir," der. Biz yaşam telaşesine kapılmış giderken, yanı başımızda, ama daha başka, daha derin, takvimlerin

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

gösterdiği zamandan bağımsız, inançla, tutkuyla yoğrulmuş hayatların, sanatın ve tarihin ebedi birlikteliğinden doğan ayrı bir zaman... Modasının geçtiği sanılan şeylerin, gereksiz olduğunu zannettiğimiz duyguların ve güzelliklerin hâlâ var olduğu bir zaman.

Bursa'nın insana bunları söyletebilmesinin altında mimarisinin payı büyüktü elbette. Şehirde dolaşırken birden karşınızda bir yatır bitiverir, gerçekleşmesini istediğiniz tüm dilekleriniz aklınıza düşerdi. Dar sokaklar asırlık çınarlarıyla tanınan küçük meydanlara çıkar, sempatik kahveler insanı zamansız molalara teşvik ederdi. Bir köşeyi dönerdiniz, zamanın donup kaldığı bir türbe karşılardı sizi. Yüzlerce yıllık camiler, sevimli ahşap evler, köprüler... Her biri o ikinci zamana işaret ediyordu işte.

Attığım acele adımlar, Tuz Pazarı Camisi'nin avlusundaki güvercinlerle kumruları ürkütüp göğe kanat çırpmalarına neden olurken, her zamanki bankında oturup, tespih ve küçük dinî kitaplar satan dedeciğe olağan selamımı verdim, pazara girdim. Tezgâhlar daha yeni yeni kuruluyordu. Domates-biber fideleri, her türlü çiçek ve bitki tohumu, meyve fidanları, envaiçeşit baharat, meyve, sebze, turşu, akla gelebilecek bütün şarküteri ürünleri ve hatta şişelerde satılan kımıl kımıl sülüklere kadar her şeyi bulmak mümkündü bu pazarda. Tuz Pazarı'ndaki rengârenk tezgâhlara bakarken gözüm dönerdi, gördüğüm her şeyden -sülükler hariç- kilolarca satın almak isterdim.

Tuz Pazarı'nın bağlandığı Uzun Çarşı'da da esnaf kepenk kaldırıyordu. Dükkânların üst katları, kararmış ahşap pencereleriyle terkedilmiş görünür; etrafınızı saran helva imalathanelerinden biraz başınızı kaldırsanız Uludağ'ın yamaçları yine tüm heybetiyle kendini belli ederdi. Burayı en çok okullar açılmadan hemen önce severdim. Dükkânlar renk renk çantalarla, kırtasiye malzemeleriyle dolardı. Mahşer kalabalığı toplansa da dükkân dükkân

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

gezmek bir şey alacak olmasam bile çocukluğumdan beri bana tarifsiz bir zevk verirdi.

Uzun Çarşı da Kapalı Çarşı'ya bağlanıyordu. *Bedesten*, Orhan Gazi döneminde, yerleşik tacirlerin iş yerlerinin bulunduğu merkezdi, var olan hanların üzerinin kapatılmasıyla şekillenmeye başlamıştı. Sonrasında Yıldırım Bayezid'in katkısıyla da yeni çarşılar eklenerek genişlemişti. Evliya Çelebi'nin kaleye benzettiği büyük bedestenin, ona göre İstanbul'da dahi bir benzeri yoktu. Bakımlı, uzun çarşısında insan deryası akar; esnafın her türlüsü bulunurdu.

Kapalı Çarşı 1958 yangınında tamamen yandı. Tekrar inşa edilirken üst katlar eklendi, üzerleri yeniden kapatıldı. Bugün biz de Evliya Çelebi'nin bahsettiği insan deryasının ortasındaki o her türlü esnaftan yalnızca bir tanesiydik. Ekmek teknemize yuva olmasından mıdır, bilmiyorum fakat benim kalbimde de Kapalı Çarşı'nın yeri başkaydı. Her seferinde etrafımı saran o tatlı loşluk ve yüzüme vuran serinlik, ikinci evime geldiğimi hissettirirdi.

Çarşının açılışıyla birlikte PATİK İç giyim-Çorap-Pijama da hizmete hazırdı. Hemen çay ocağından kendime bir çay söyledim. Bu saatte pek gelen giden beklemediğimden böreğimle arama kolay kolay kimse giremezdi.

Çayı ışık hızıyla getiren, Çaycı Hulusi abinin yeni çırağı, dokuz-on yaşlarında Yezidi bir çocuktu. Adı da İlyas'tı. Azıcık rüzgâr esse uçacakmış gibi duran yanık tenli çocuk, "Günaydın, abla," dedi. Yüzünde gülümsemesi hiç eksik olmazdı.

"Günaydın, İlyas. Ne var ne yok?"

"Bugünümüze şükür be abla."

Bacak kadar çocuğun kurduğu cümle güldürdü beni. Kürtçe ve Arapçayı sular seller gibi konuşuyordu ama birkaç ay öncesine

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kadar Türkçe *nasılsın?* bile diyemiyordu. "Sen çözdün bu Türkçe işini."

"Kürşat ağabey sağ olsun."

Abim hayatında ilk kez birinin bir şey öğrenmesine vesile olmuş olabilirdi. Gerçi onun öğrettiği Türkçeden de korkmuyor değildim. Neler öğretmişti çocuğa, kim bilir? "Börek ister misin?"

Kasanın yanındaki poşete çekingen bir bakış attı İlyas. "Yok, istemem."

Poşeti açıp peçeteye birkaç parça sardım hemen. Çay tepsisine bıraktım. Gözüm doymadığından zaten üç kişiyi rahat doyuracak miktarda almıştım. "Al sen yine de, belki sonra istersin."

"Olabilir belki. Güzel kokuyormuş çünkü..."

Ah İlyascığım, hem de nasıl bir bilsen! "Hadi bakalım, kolay gelsin sana," dedim ağzım sulanırken.

"Sana da, Nil abla, hayırlı işler. Teşekkür ederim börek için," deyip yine ışık hızıyla dükkândan fırladı.

Böreğimi afiyetle yemeden önce çayımın şekerini attım, ıslak mendillerimi çıkardım. En son, ses olsun diye de radyoyu açtım. Ambiyansımla ben hazırdık ki çatalımın ucuna sapladığım savunmasız böreğe kavuşmama milimler kala, kapıya iliştirilmiş ufak zil çaldı. Kafamı kaldırdığımda gelenin Fatih abi olduğunu gördüm. Çatalı üzüntüyle geri bırakıp yutkundum.

Rüyasında abimi görmüştü herhalde.

Fatih abi gün içinde Kapalı Çarşı'daki pek çok diğer kuyumcu gibi son derece şık giyinirdi. Bugün lacivert, slim fit, kumaş bir pantolon üzerine uçuk mavi bir gömlek giymiş; ince, lacivert bir de kravat takmıştı. Baksam, siyah deri ayakkabılarında yüzümün yansımasını görebileceğimden emindim. Her zaman böyle jilet gibi görünür, pazar günleri hariç sinekkaydı tıraş olurdu. Sabah dolabımın önünde, gözlerim yarı açık olduğundan, daha çok el yordamıyla bulduğum kot pantolonun üzerine alelacele geçirdiğim buruşuk tişörtle kendimi özensiz ve fazla sıradan hissettim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Çarşıdaki her sabahtan farksız olan mevcut sabah için gereksiz bulduğum bir ciddiyetle, "Günaydın, Nil," dedi.

"Günaydın." Böreğin kokusu dükkânı sardığından artık başka hiçbir şey düşünemiyordum. "Börek ister misin?"

Sorumu duydu mu, emin olamadım.

Elleri belinde önce dükkâna muhtar edasıyla bir göz attı. Asayişi berkemal bulmuş olacak bakışları beni buldu. Bulduğu gibi de kaşları çatıldı. Dikkatle yüzüme bakarken bana doğru birkaç adım attı.

Yüzümde bir şey mi vardı?

Saniyeler içinde burnumun dibine girmişti. "Senin gözlerin hep bu renk miydi?"

Soruyu tam idrak edememiştim. Benim de kaşlarım çatılırken geri çekildim. "O nasıl soru ya?" *Kafan mı güzel?* diye soramamıştım tabii.

Belli ki afyonu henüz patlamayan tek ben değildim.

Fatih abinin Nil diye bir kardeşi olmadığından, abim gibi öğlene kadar güzellik uykusunu alma lüksü de yoktu yazık. Aramızdaki camekânlı tezgâhın üzerinden eğilip tekrar yaklaştı. Ona daha önce hiç bu kadar yakından bakmamıştım: Dudakları pek kalın sayılmazdı. Düzgün bir burnu, uzun, gür kirpiklerin çevrelediği koyu kahverengi gözleri vardı. Sanki beni hayatında ilk kez görmüş gibi bakıyordu. "Lens falan mı yoksa? Sanki daha normal bir renkti eskiden."

Normal renk de ne demekti? Bizim ailede ablam hariç herkesin gözleri aynı rengin tonlarıydı.

Erkekler nasıl dünya ekonomisine yön verip ülkeler yönetiyordu, bazen hayret ediyordum. Lensli gözü renkli göz sanıp benim gözümü lens sanabilen bir canlıydı erkek denen varlık. Zaten dünyayı ne kadar iyi yönettikleri de ortadaydı ya.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Gözümü iyice açtım. "Hayır, mavi zaten gözüm, neden mavi lens takayım?" Geri çekildim tekrar. "Abimi aradıysan daha gelmez o. Gece eve geç geldi."

Kafası, açıklamamla birlikte allak bullak olmuştu. Öğrendiklerini sindirir gibi yavaşça doğruldu. "Biliyorum," dedi. "Beraberdik."

Peki ama neydi bu manasız muhabbetin sebebi o zaman?

Kesin Kültürpark'ta içmişti bu ikisi. Yılların verdiği tecrübeyle, abimin daha dükkâna teşrif etmeyeceğini pekâlâ biliyor olmalıydı. Bir huzursuzluk vardı böyle üzerinde. Bir aşağı bir yukarı yürüyüp raflara bakarken dükkâna sığamıyordu sanki. Sonunda dayanamadım. "Abi, iyi misin sen?"

Kaşları iyice çatıldı. Hatırını sorarak iyi etmemiştim galiba!

Bir süre duraksadıktan sonra kendine gelmek istercesine kafasını iki yana salladı. "Kusura bakma, uykusuzum biraz. Neyse, Kürşat gelince bir uğrasın bana."

"Peki?"

Kapıdan çıkmadan bir şey hatırlamış gibi geri döndü. "Sen tek misin dükkânda?"

Başımı salladım. "Birkaç saatliğine. Ablam için bir şeyler almaya gidecek annem, Berk de onlarla gidecek. Abim konuştuğumuz üzere yirmi sekizinci rüyasını görüyor. Babam da Osman'la birlikte diğer dükkâna gidecekti, İstanbul'dan mal gelecekmiş bugün," diyerek konuşmamı noktaladım. Aile fertlerine dair verdiğim tam raporun yeterli olmasını umuyordum.

Yeterli gelmişe benziyordu ki kapıya yönelip, "Tamam, hadi kolay gelsin," dedi. Çok şükür.

Böreğimle vuslata iki saniye kala, "Sağ ol, size de," dedim. "Börek almadın ama..."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Alışverişten sonra annem Berk'le dükkâna uğradı. Berk direkt yukarı, kitap okumaya çıktı. Ablam artık uzun mesafeler yürüyemediğinden, fazla sıcakta da kalamadığından eve dönmüştü.

Ben de fırsattan istifade başladım annemin beynini yemeye. "Anne, çok sıkıldım. Bugün ben biraz çıkayım diyorum."

"Nereye gideceksin?"

"Korupark'a."

"Kim kim?"

"Bizim kızlarla işte."

Abim o an eşikten adımını attı. Zamanlaması tabii ki müthişti. Öğlene kadar uyu, ben annemden izin koparmaya çalışırken çık gel. "Yine dışarı mı çıkılıyor *Çirkin*? Hangi kızlarmış onlar bakalım?"

Hırçın Kız'ı ilk okuduğumda sinirden küplere binmiştim. Shakespeare'in yazdıklarını çok kişisel algılamıştım. Öyle diyaloglar vardı ki kanım donmuştu okurken. Hele esas kızın o son tiradı! Shakespeare bunu (bana) nasıl yapardı?

Ancak sonradan biraz kaynak karıştırınca gördüm ki Hırçın Kız bir güldürü olduğundan ve aksi kadınlar folklorda güldürü ögesi olarak görüldüğünden, oyunu belki de biraz ironiyle algılamak daha makul olacaktı. Esas kız Katherina akıllı bir kadın olduğundan, belki de sadece erkeğin iradesi karşısında boyun eğiyormuş gibi yapıyordu; aslında bildiğini okumaya devam edecekti.

Böylece benim de özellikle abimle uğraşırken *erkeklerin yüzüne gülün, bildiğinizi okuyun* başlıca hayatta kalma taktiğim olmuştu. Tatlı tatlı gülümseyerek sorusunu yanıtladım. "Müjgan'la Zehra."

Ne var ki abim, tatlılığımdan fazla etkilenmişe benzemiyordu. "O Zehra'yı gözüm hiç tutmuyor. Biraz hoppa sanki."

Tatlılığımın tatlı tatlı üzerimden kaymaya başladığını hissettim. "Bir kere gördün kızı."

"O da yetti."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Zehra sadece biraz kokoştu. "Of abi, ne çok biliyorsun. Nasıl anladın? Ayıp değil mi el âlemin kızına böyle yakıştırmalar yapıyorsun. Bu hakkı kendinde nasıl görüyorsun sen?"

Bir dokun bin ah işit. "İnsan artık fikir de beyan edemiyor," diye başladı abim. "Ağzını açtığın an çullanıyor millet üzerine. Herkes cengâver kesildi mübarek. İstiyorsunuz ki insanlar hiç konuşmasın. Herkeste bir buluttan nem kapmalar... Hassasiyetten kafayı yediniz. Yok o alındı, bu üzüldü... Bir salın ya..."

Ne çok dolmuştu öyle.

Benim ne kadar dolduğumdan haberi yoktu ama. "Sana ne? Neden kendini bir kızın dış görünüşü hakkında fikir beyan etmek zorunda hissediyorsun?" Yüzüne gülüp bildiğimi okuma taktiği buraya kadarmış. "Senin gibiler kadınları hep bir kalıba sığdırmaya çalışıyor. İstediğiniz şekli almayana da damgayı yapıştırıyorsunuz."

"Feminist feminist konuşmalar..." derken abimin yüzü buruştu. Feminist ikilemesi yapmak yerine bir limonu ısıra ısıra oracıkta yemişti sanki.

Bir hakaret ve aşağılama aracı olarak *feministlik*: *"Kadınlar kapı paspası muamelesi görmesin,"* diyen herkes anında *"pis feminist"* oluyordu.

Abim hızını alamadan devam etti. "Kır dizini, otur evde, Çirkin. O Taylan iti çıkar yine bir yerlerden. Yavşak, laftan anlamaz bir şeye benziyordu. Bu sefer kalır elimizde, sen de sebebimiz olursun." O âna kadar dükkândaki varlığını unuttuğumuz anneme döndü. "Üniversiteye gönderdiniz, anarşik oldu bu."

Abime sorarsanız feminist dediğin çirkin olur bir kere, bana da "Çirkin" demesinden anlayacaksınız zaten onu. Öfkelidir, anarşiktir. Sözde erkeklerden nefret eder ama nefretinin altında erkeklerden ilgi görememesi yatar. Bir evlense, evini dayasa döşese, o erkek nefretinden eser kalmaz. Bunlardan memnun olmuyorsa erkekler zaten ilgisini çekmiyordur. Ki onlar da doğal olarak kımıl

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

zararlısının ilgi alanına girmezler. Allah'a yakın, Kürşat'a uzak olsunlar!

Üniversiteye gönderilince anarşik olmamın sorumlusu annem, "Ay beni karıştırmayın," dedi bezgince. "Yine başladınız kedi köpek gibi, içime fenalık getiriyorsunuz. Ben yukarıda sayım yapacağım." Oflaya puflaya merdivenlere tırmanmaya başladı. "Eksik gedik varsa depodan getirtelim." Çok ağrıyordu dizleri çok! "Aferin. Siz anca dalaşın böyle. Bir işin de ucundan tutmayın sakın. Müşteri gelirse ilgilenirsiniz, zahmet olacak ama..." diye diye yukarı çıkarken önce belden yukarısı, sonra ayakları gözden kayboldu.

Abim baktı annemden fayda yok, "Sen yakında eylemlere de katılırsın. Karakollardan toplarız artık," diye söylenmeye devam etti.

"Hep seni mi toplayacağız?"

"Çokbilmiş, Çirkin. Aman fırsatı kaçırma, hemen sok lafını. Okuluna git gel efendi gibi işte. Sağda solda fink de atmayıver. Daha ne istiyorsun, anlamak mümkün değil."

"Bilmem, rahat batıyor herhalde," dedim alayla.

"Batmış olabileceğinden şüpheleniyorum. Ama kadın milletinde hep bir mağduriyet, hep bir şikâyet. Oturun işte evinizde. Ben olsam oh ne güzel, mis gibi ense yaparım bütün gün. Adımımı da atmam dışarı. Ekmek elden su gölden, yaşar giderim."

Ondan bir şüphem yoktu zaten. "Anlamak istemiyorsun ama işte sıkıntı o çizdiğin resimde." O resimdeki kadınla erkek arasındaki iktidar ilişkisiydi sıkıntı. Uygarlık tarihi boyunca kadın özel alana, yani eve hapsedilen cinsti. Erkeğin kamusal alanda boy göstermesi, siyaset, ekonomi ve aile üzerindeki hâkimiyeti normaldi. Dil ve hukuk da erkeğin eseriydi. Dolayısıyla ataerkil düzen güçlenerek devam edebilmişti. Feminist hareketin tek amacı, bu ikincil pozisyondan kadınları kurtarmaktı. "Kadınlar sadece eşitlik istiyor."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Kadınla erkek nasıl eşit olsun, Nil?"

Hayretle ve samimiyetle sorarken asla böyle bir eşitliği hayal edemiyor gibiydi abiciğim.

Fiziksel, duygusal veya biyolojik farklılıklarımızın olması bir tarafın diğer tarafı ezebileceği anlamına gelmiyordu. Kaldı ki aynı eğitimi aldığımız müddetçe zihinsel kapasitelerimizde bir fark yoktu ve bence en önemli mesele de buydu. "Kafaca ne farkımız var?" Geleneğin yarattığı ve pekiştirmeye devam ettiği toplumsal farklılıklarımız vardı sadece. "Kadınla erkek kanun önünde eşit olsun. Fırsatlar söz konusu olduğunda eşit olsun. Çalışırken eşit olsun. Bir insan evladının bunlarla nasıl sorunu olabilir, anlamıyorum, abi."

"Erkekler gibi oy veriyorsunuz, okula gidiyorsunuz, istediğiniz mesleği seçiyorsunuz, ulan isteseniz cumhurbaşkanı bile oluyorsunuz," diye saydı abim sabırsızca. "Daha neyiniz eksik?"

"O bir çırpıda saydıkların nasıl zor elde edildi, senin haberin var mı? Ayrıca pratikte kaç kadın cumhurbaşkanımız oldu? Dünyada kaç tane var? Üstelik tüm bu saydıkların çoğunluk için imkânlar dâhilinde bile değil. Milyonlarca kız çocuğu daha okula gidemiyor."

"Biz okula gittik de n'oldu?" diye sordu abim geniş geniş. "Eğitimi bu kadar abartmayın. İlkokul terk olsaydım keşke, şimdiye holdingim olmuştu. Hem sana ne el âlemden? Sana mı kaldı herkesin sorununu çözmek?"

"Okula gidememek o kız çocukları için aynı anlama gelmiyor ama. Evlendiriliyorlar, insan kaçakçılarının hedefi oluyorlar."

"Sen de bana nutuk atarak kızları kaçakçıların elinden kurtaracaksın, öyle mi?"

O an kendimi bir miktar güçsüz hissetmedim değil. "Bir şey yapamadığım için kendi rahat yaşantıma devam edeyim yani. Ama yani çok da rahat etmeyeyim. Çok konuşmayayım. Senin çizdiğin sınırlar içinde yaşayıp gideyim. Öyle mi? Bu arada da

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

parlamentolarda kadınlar vitrin süsü olsun. Erkeklerle aynı işi yapıp daha az kazanmaya devam etsinler..." Biraz soluklandım. Bir öğle vakti abimin deyimiyle böyle nutuk atacağımı öngörememiştim gerçekten. "İnsan haklarında global eşitlik sağlanana kadar senin alerjin olan o kelimeye ihtiyaç var..."

"Parlamentoymuş... Global eşitlikmiş... Büyük büyük laflar. Sen böyle konuşmaya devam et. Acaba sana katlanacak, her dediğine he diyecek bir adam bulabilecek misin?"

Her seferinde neden bu noktada buluyordum ben kendimi? "Bulmak zorunda mıyım? Ayrıca kadın haklarına inanmayan, eşitlik için savaşılmasının, yalnız kadınların değil, insanlığın yararına olacağını anlamayan o adamı hiç bulamamak benim de işime gelir."

Abimin bundan çıkardığı sonuçsa, "Başımıza kalmakta ısrarcısın yani," oldu.

Artık epey yorgun, "Biraz anlamaya çalışsan..." dedim. "Bu toplumsal yapı senin de zararına."

Vurdumduymazca, "Ben hiç fark etmedim öyle bir şey," diye cümlemi reddetti abim.

"Ataerkil düzen benim kadar senin de canını yakıyor ama farkında değilsin. Kadınların üzerinde olduğu kadar erkeklerin de üzerinde baskı var: Erkek adam her daim başarılı ve güçlü olur. Erkek adam ekmeğini taştan çıkarır. Erkek adam duygularını açık etmez. Erkek adam ağlamaz. Erkek adam pembe giymez. Tanıdık geliyor mu?"

Abim dudak büktü. "Pembe giymek için dayanılmaz bir istek duymuyorum açıkçası."

"Neden duymuyorsun işte?" diye sordum sabrım tükenirken. "Hiç düşündün mü, abi? Erkek adama ters değil mi? Öyle kız kılığıyla gezilmez ortalıkta... Hatırlıyor musun, çocukken bisikletten düşmüştün. İki dizin de paramparça olmuştu. Ama ağlamamıştın. Kasmıştın. Ne olurdu sanki ağlasaydın? Nasıl canın

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yanmıştı. Ama herkes sana bakıyordu. Mahallede alay konusu olacağını düşündün. Yediremedin kendine." 19. yüzyılda bile feminist erkekler vardı. Canım John Stuart Mill kadınların seçilme hakkına kavuşabilmesi için Britanya parlamentosunda ilk girişimde bulunmuştu. Bu girişimin 150 yıl kadar sonrasında ben hâlâ abime laf anlatmaya çalışıyordum. "Bilsen, feminist olmak senin de işine gelecek..."

O zararlı kelimeyi telaffuz etmiştim işte yine.

Duyduğu gibi, "Üstüme iyilik sağlık," diyerek ürperdi abim. "Abiye *kız kılıklı* demeler, *feminist ol* demeler, iyice tepemize çıktın sen. Tövbe, tövbe... Durmuş, dinliyorum bir de seni... Aklınca benim de kafama abuk subuk anarşik fikirler sokuşturacaksın. Belli ki kendine mürit arıyorsun ama daha çok beklersin," dedi inatla. "Taylan gibi tipler ortalıkta dolaştıkça eşitlikten falan bahsetme bana. Sen hobi olarak yine ol feminist," diye müsaade etti bana sağ olsun. "Ama yerinde olsam erkek düşmanı olduğumu bu kadar ulu orta belli etmem."

Bu konuşmadan yola çıkarak erkek düşmanı olduğum sonucuna mı varıyorduk yani?

Çığlığı basmamak çok zordu. Görev her zamanki gibi yine başarısızlıkla sonuçlanmıştı. Bugün de abimi feminist davaya kazandıramamıştım.

Feminizm, gerçekçi olduğu kadar romantik bir ütopyayı da içinde barındırıyordu aynı zamanda: Savaşlar bitecek, insanlar eşit olacak, özgür olacak, birlikte tertemiz bir gökyüzüne bakacak. Dünyayı değiştirmek kolay değildi maalesef, en azından kadınlar henüz başaramamıştı bunu. Abim gibileri ikna edemedikçe de başaramayacaktık.

Ama bu ikna işlemi nasıl gerçekleşecekti, hiçbir fikrim yoktu.

Hâl böyleyken ben de çaresiz, yine küçük hesaplarımın peşine düştüm. "Of abi! Dışarı çıkamayacak mıyım ben o salak yüzünden? Altı üstü Korupark. Gidip geleceğim işte."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Abimle atışmanın verdiği hararetle dükkâna girdiğini fark etmediğim Fatih abi, dükkânın kapısından, "Benim de Koru-park'taki dükkânda işim var," dedi. "Götürürüm ben."

Annem oflaya puflaya boş karton kutularla aşağı iniyordu o sırada. Yükü çok ağırdı besbelli. "Oğlum, Hızır gibi yetiştin. Al, götür şu Nil'i buradan." Öneriyi kuşbakışı duymuş olacak, gözle görülür bir biçimde rahatlamıştı. Fatih abi annemin beyin dalgaları aracılığıyla gönderdiği imdat çağrılarına kayıtsız kalamayan, pelerinsiz bir süper kahramandı âdeta! "Vallahi başıma ağrı girdi. Geldiğimden beri vıdı vıdı susmak bilmediler." Abime kızgın bir bakış attı. "Kürşat da kendi kendine dalaşacak mevzu herhalde bulamaz." Bir an kurduğu cümlenin doğruluğundan emin olamadı. "Umut dünyası işte..." diye de ekleme ihtiyacı hissetti.

"Ne gerek var, anne?" dedim can havliyle. Lanet girsin. Ha abimle gitmiştim ha Fatih abiyle. "Fatih abi hiç yorulmasın boşuna. Metroyla gidiveririm ben şuradan."

"Şuradan gidiverirmiş..." Abim kaşlarını çattı. "İki saattir kime, ne anlatıyorum ben? Madem illa gidilecek, Fatih götürür işte. Gözüm arkada kalmaz hiç değilse."

"Sen sabah horul horul uyurken ben dükkânı açıvermiştim mesela," diye homurdandım. "Gözün hiç arkada falan kalmamıştı."

Ama homurdanmalarım bir işe yaramadı tabii. Feminist feminist konuşmalarım gibi bir kulağından girip ötekinden çıkmıştı.

Trafik gıdım ilerlemiyordu. Bursa'nın ciddi bir trafik sorunu oluşmuştu son yıllarda. İzmir yolu, gün ortası kilitti. Hareketsiz araba yığınlarına sıkıntıyla bakarken Fatih abinin sorusuyla irkildim.

"Erkek var mı?"

Elimizde hiç kalmadı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Zaten abime bir tur gıcık olmuştum. Fatih abinin durup durup bir anda patlattığı soru o yüzden ekstra sinirlerime dokundu. Sürücü koltuğunda oturan abimin klonuna ters ters baktım. "Olsa ne olacak?"

O da, "Bize gelmez," dedi aynı terslikle. Ama bana bakmadı. Yüzü asık, an itibarıyla duruyor olmamıza rağmen elleri direksiyonu sıkı sıkı kavramıştı.

Biz derken abimle kendisini kastediyordu muhakkak. "Neden gelmiyor?"

"Yirmili yaşların başındaki erkekler ne düşünür, biliyorum çünkü."

Kişi kendinden bilir işi diye bir laf vardı, değil mi? "Yirmili yaşların sonunda ne düşünüyorlar peki?"

Yandan bana anlık bir bakış atıp yola çevirdi yüzünü. Yüzünde ufak, çarpık bir gülümseme belirdiği gibi kayboldu. "Sen en iyisi mi on yaşından büyük erkeklerle takılma."

"Abimle ikiz kardeş olsanız ancak bu kadar benzeyebilirdiniz." İkinci seans için üşendim. Bir işe de yaramadığı tescil edilmişti. "Mağaranızdan çıkın artık," demekle yetindim. "Dışarısı epey değişmiş olabilir siz bakmıyorken."

Cümlemi bitirmemle birlikte sol eli direksiyonda, sağ eli vitesin üzerinde, vücudunun üst kısmını komple bana doğru çevirdi. Direksiyonu sıkı sıkı tutup önüne bakarken daha bir iyiydi sanki. Koltuğun ondan en uzak köşesine kaçıp saklanmak ister gibi büzüştüm iyice.

"Mağarayla ne alakası var? Senin iyiliğin için söylüyoruz biz," diye çıkıştı. "Devir değişti artık. Herkes senin gibi iyi niyetli olmaz." Gözümün ta en içine baktı. "Son olanlardan hiç mi ders çıkarmadın?"

Ne ara tartışmaya başlamıştık ki biz? Bayağı bayağı azarlıyordu beni. Yine de tavrımı yanlış anlayıp abime yalan yanlış bir şeyler

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

söylemesini istemezdim. "Yok erkek falan," dedim hızlıca. "Kızlarla alışveriş. O kadar."

Bunun üzerine başka bir şey söylemedi. Aldığı cevap yeterince tatmin etmiş olacak, tekrar önüne döndü. Birkaç dakika sonra trafik biraz olsun açılmıştı. "Dönüşte beraber dönebiliriz istersen," derken yüzüme bakmadı yine. "Kürşat'ın içi de rahat eder hem."

Vah vah. Zavallı abim benim. Hiç aklından çıkmam. Hep içi içini yer.

Anlaşılıyordu ki azap yolculuğuna gidiş dönüş bilet almıştım ben. "Biz sinemaya falan gireriz, uzun sürebilir," diyerek kaçma girişiminde bulundum. "Sen beni bekleme."

Ben hiç öyle dememişim gibi, "Benim de dükkânda yapacağım işler var," dedi. "Bana söylemeden eve dönme."

Görev bilinci çok takdire şayandı. İlla paketi adrese teslim edecekti. "Peki," diyerek somurttum. "Dönmem."

Kızlarla birkaç parça bir şeyler alıp sinemaya girdik. Fragmanlar gösterilirken telefonum titremeye başladı. Arayan Fatih abiydi.

Telefonu açar açmaz, "Neredesin?" diye sordu hesap sorar gibi.

Koltuğa gömülüp, "Sinemadayız," diye fısıldadım.

"Film bitince dükkâna gel, ben bekliyorum," deyip yüzüme kapattı.

Emir kipiyle söylediğine de bak. Emredersiniz, paşam. Belki ben filmden sonra gezinmeye devam edeceğim? Ne günah işlemiştim, bilmiyordum. Haftalardır ilk kez rahat bir nefes alıyordum, onda da abimin Arslanlar şubesi peşime takılmıştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kızlarla vedalaşıp Arslanlar Kuyumculuk'un Korupark şubesine girdiğimde, Fatih abiyi tezgâhın üzerine eğilmiş, bir bileklik tamir ederken buldum. Şu hâliyle bizim evde abimle PES atan koca çocukla uzaktan yakından alakası yoktu. Elindeki ufak bir penseyi andıran aletle, konsantre olmuş, kaşları hafif çatılmıştı. Tam bir zanaatkârdı bu hâliyle ve abimle bir araya geldiklerinde hâkim olan o çocuksu hava dağılmıştı.

Beni fark etmedi.

Ben de etrafa şöyle bir göz attım. Kapalı Çarşı'daki kuyumcuya hiç benzemiyordu burası. AVM konseptine uygun bir mağazaydı. Muhtemelen müşteri portföyü oldukça farklı olduğundan, yabancı marka saat ve mücevherler vitrinleri süslüyordu.

Mağazanın arka tarafında kalan depodan çıkan satış görevlisi beni selamladı. "Buyurun, efendim. Nasıl yardımcı olabilirim?"

Fatih abi de o an başını bileklikten kaldırdı. Müşteri yerine benim geldiğimi görünce ayağa kalkıp elindekileri bir kenara bıraktı. "Tamam, Vedat. Ben çıkıyorum. Siz devam edersiniz." İsminin Vedat olduğunu öğrendiğim satış görevlisine başka açıklama yapmadı.

Ben de hafif gülümseyip Vedat'a başımla bir selam verdim. "İyi akşamlar."

Vedat da gülümseyip selamıma aynı şekilde karşılık verdi. "İyi akşamlar, efendim."

Ben arkamı dönene kadar Fatih abi mağazadan çıkmıştı bile. Bazen biraz kabaydı. Abimle ikisine yıllardır maruz kaldığım için haklarındaki saptamalarım sabitti ancak yıllar yılı aynı saptamaları tekrar tekrar yapıp yine, yeniden şaşırmak da bana özgüydü herhalde.

Fatih abinin kocaman adımlarına yetişmek için otoparka kadar peşinden neredeyse depar attım. Kim kovalıyorsa artık? Yine asık suratlı ve gergindi. Sanki ben istemiştim beni getirip götürmesini.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Böyle somurtacaktıysa beklemeyecekti. Ben de bayılmıyordum onun gülmeyen yüzünü görmeye.

Bir ömür kadar süren sessiz yolculuğun ardından evin önünde durduk.

İnmeden, "Teşekkür ederim," dedim. Fatih abi başıyla bir jest yaptı sadece. Kapıyı aralayıp bir ayağımı dışarı attım. "İyi akşamlar," dedim bu sefer ısrarla.

Adam iyi akşamlar demiyordu! Kullanmıyordu yani.

Tam pes edip dışarı çıkıyordum ki yavaşça kolumu tuttu. "Olanlardan sonra rahatsız eden, laf söyleyen oldu mu?"

Durup durup garip sorular soruyordu bugün. Sınavlar süresince ve sonrasında evden fazla çıkmamıştım ki birinin bir şey yapma fırsatı olsun. "Olmadı."

"Olursa haber ver."

Haber vereyim de bu sefer karakoldan çıkamayın. Kafamı usulen salladım. "Bir şey olursa söylerim."

Cezmi Bey kovalayan varmış gibi çorbasını çabuk çabuk kaşıklıyordu. Birsen Hanım'ın mercimek çorbasını hiçbir şeye değişmezdi. Oğlu gibi boylu boslu ama karısının enfes yemekleri sağ olsun, tombulca bir adamdı. "Oğlum, Korupark'ta iş mi vardı bugün?"

Fatih bir elini çenesine yaslamış, kaşığını daldırıp daldırıp çıkardığı kâseden başını kaldırmadı. "Yoo. Arada bir dolaşmak iyi oluyor. Çocuklar kaytarıyor."

"Epey de kalmışsın."

"Yaa evet, öyle oldu. Gitmişken hesapları elden geçirdim. Birkaç ufak tamir işi de vardı."

Fatih'in tamir işleriyle ilgilenmesi olur şey değildi, genelde o işleri çıraklara itelerdi ama Cezmi Bey fazla üzerinde durmadı. "İyi yapmışsın. Orayı da boş bırakmamak lazım tabi..."

Birsen Hanım da kocası gibi hafif tombulca, beyaz tenli, kumral bir kadındı. Cezmi Bey'in boşalan çorba kâsesini alıp altındaki

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yemek tabağına pilavla karnıyarık koydu. "Oğlum, Gülay'la Salih'in düğününe bir şey kalmadı. Çocuk tek taş takamadı, içinde kalmış kızcağızın. Sen bir şeyler yapsan? İşçilik falan almadan şöyle uygun bir şeyler?"

"Olur, anne," dedi Fatih dalgın dalgın. "Yarın gelsinler, ölçü alayım."

"Özel bir şey olsun istiyor Salih ama biliyorsun, bütçeleri de kısıtlı."

"Tamam, merak etme, anne. Hallederim ben."

Cezmi Bey, tabağındaki yemeği de büyük bir iştahla mideye indirirken, hayretler içinde kalmıştı. "Bodur Salih de evleniyor demek..."

Birsen Hanım bir an canı sıkılmış göründü. "Mahallede bekâr oğlan kalmadı valla, Cezmi." Aslanlar gibi oğlu dururken mahallenin çocukları birer ikişer evleniyordu. "Fatih, söylemeyeyim söylemeyeyim diyorum ama bütün yaşıtların evlendi, evleniyor. Kürşat bile nişanlandı, ayol."

O hiç iyi olmamıştı işte. "Ne yapayım? Evlenmek için evlenilir mi, anne?"

"Evlenilmez elbet. Ama yaşın geçiyor. Artık alıcı gözüyle bir bak etrafına."

Cezmi Bey, ekmeğini karnıyarığın yağına banarken, "Bizimki kiracı gözüyle bakıyor, hanım," dedi dertli dertli.

Fatih çıkışacak oldu. "Baba..." diye başladı.

Cezmi Bey müsaade etmedi fakat. "Yalan mı, oğlum? Yazık değil mi? O kızlar da birilerinin evladı, kardeşi. Gezdin, dolaştın. Yeter bu kadar."

Annesi hadi neyse de bu sefer babası da mevzuya dâhil olmuştu. Fatih kaşığı bıraktı. İştahı zaten yoktu, şimdi hiç kalmamıştı. "Bu konudan hiç sıkılmıyor musunuz Allah aşkına? Isıtıp ısıtıp çıkarıyorsunuz önüme..."

Birsen Hanım aslında bu konuyu konuşmaktan iki sene önce sıkılmıştı. "Senin iyiliğin, mutluluğun için söylüyoruz biz. Sana neden kötü geliyor? Yerin yurdun belli olsun artık."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sanki şimdi Fatih'in yeri yurdu belli değildi. "Size afiyet olsun," der demez ayağa kalktı. "Ben eve çıkıyorum." Sırtını döndüğü gibi bir anda salondan da çıkıverecekti.

Birsen Hanım arkasından seslendi. "E oğlum, yemedin bir şey. Çorba istemediyse canın, yemekten koysaydım biraz."

"İstemiyorum, dükkânda atıştırmıştım."

Oğlu doyduğunu bir daha yiyebilecek kapasiteye sahipti. "Bir hâller var ya sende, hayır olsun inşallah!"

Fatih'in sonraki cevabı koridordan duyuldu: "Bir şeyim yok. Aç değilim sadece..." Akabinde dairenin kapısı açılıp kapandı.

Birsen Hanım iç geçirerek oğlunun ardından baktı. "Neden kızdı ki şimdi bu kadar?" Başka zaman olsa kafa sallar geçerdi. Kalkıp gitmek de nesiydi? "İştahı da kesilmiş. Hasta mı acaba?"

"Geceleri kırda bayırda adam kovalarken mehtap çarptı zahir." Cezmi Bey boşalmaya yüz tutmuş tabağını Birsen Hanım'a uzattı. "Biraz daha pilav koysana, Birsen..."

Fatih merdivenleri ikişer üçer tırmandı.

Üç katlı apartmanlarının zemin katında anne-babası, birinci katında ablasıyla eniştesi oturuyordu. İkinci kat şimdilik boştu. Çatı katı da Fatih'indi.

Havasız eve girdiği an nefessiz kaldı. Hiçbir yere sığamıyor, âdeta boğuluyordu o gece. Hıncını üzerindeki gömlekle kravattan almak ister gibi sıyırdı, fırlattı ikisini de bir kenara. Birkaç düğmenin kopup yerde sektiğini duydu.

Söylenecekti annesi. Hiç değilse değişik bir mevzuda söylenmiş olurdu.

Doğruca salonu adımlayıp terasın kapısını açtı. Yüzüne çarpan sıcak hava dalgasından başka bir şey değildi. Dışarıda da dal kıpırdamıyordu. Sıkıntıyla karşı apartmana baktı. Nefes almak için çıktığı terasın Nil'in camıyla neredeyse karşı karşıya bakması ne olacaktı peki?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kürşatların evden pek çıkmadığı için evlerinde hangi oda tam olarak nereyi görür, iyi bilirdi. Nil'in odasına hiç girmemişti doğal olarak ama penceresini biliyordu. Ve o an soluk bir ışıkla aydınlanmıştı söz konusu pencere.

Kitap okuyordu mutlaka. Mahallenin yıllık kişi başına düşen ortalama kitap sayısını tek başına yükseltiyordu.

Fatih alışıktı onu okurken görmeye. Bazen Kürşatlarda salonda oyun oynadıklarında, Nil de cam kenarındaki tekli koltuğa yan oturup kolçaktan bacaklarını sarkıtarak kitap okurdu. Hayalinde canlandırabiliyordu elindeki kitaba dalıp gitmiş zarif yüzü, öğrenmeye hevesli iri gözleri, düşünürken şekilden şekle giren pembe dudakları...

Neler oluyordu böyle? Fatih nereden çıktığını anlamadığı o son kısmı telaşla aklından savuşturmaya çalıştı.

Babası hiç de haksız değildi. Fatih'in hayatından çok kız gelip geçmişti. Haddinden fazla hem de. "Allah da belanı verdi işte," diye söylendi kendi kendine.

Çünkü eşiğine kadar istemeden sürüklendiği dünyanın çekimine karşı koymak gün geçtikçe zorlaşıyordu ve Fatih o dünyada nasıl hayatta kalınır, hiç bilmiyordu.

12 yıl önce, Setbaşı

Fatih, o akşamüstü yorgun argın antrenmandan çıktığında, eve doğru yürürken Nil'i apartmanlarının girişindeki merdivenlerde ağlarken buldu. Okuldan yeni çıkmış olmalıydı. Üzerinde forması, sırtında çantası vardı.

Fatih hemen yanına merdivene oturdu. "N'oldu, Nil?" diye endişeyle sordu. Kızı tepeden tırnağa inceledi. "Bir yerine bir şey mi oldu? Neden ağlıyorsun?"

Nil kucağına bakarak ağlamayı sürdürdü. "Söyleyemem ki..."

"Neden?"

Nil formasının koluna gözyaşlarını silip Fatih'e baktı. "Abime söylersin çünkü."

"Yok canım. Neden söyleyeyim?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Nil, yüzünün yarısını kaplayan yaşlı gözlerindeki şüpheyle Fatih'i süzdü. "Söylersin bence." Sonuçta o, en iyi arkadaşı Selin'e her şeyi anlatırdı. Fatih abisi de abisinin en iyi arkadaşı olduğuna göre?

"Valla söylemem." Nil'in yüzüne dikkatle bakarken ekledi Fatih: "Hem belki bir çaresi vardır."

Nil'in şelale gibi çağlayan gözyaşları geri döndü. "Benim derdimin çaresi YOOKKK!!"

Fatih, Nil'in omzunu sıvazladı. "Şşş, tamam, hadi anlat bakalım."

Nil burnunu çekti. "Bizim sınıfta Ali diye bir çocuk var."

Fatih gülmemeye özen gösterdi. Kızı utandırıp gücendirmek istemezdi. "Ee?"

Nil dudaklarını sarkıtıp anlatmaya devam etti. "İşte biz onunla aynı sırada oturuyoruz. Teneffüste de hep beraber oynuyorduk. Ama..." Yine birkaç tombul gözyaşı daha yanaklarından yuvarlandı. Saniyeler içinde yeniden ağlamaya başlamıştı. "Ama sonra..."

"Dur, Nil, ağlamadan anlat."

Nil burnunu elinin tersine sildi. "Bu-bugün dedi ki bana. Ben artık seninle oynamak istemiyorum. Ezgi'yle oynayacağım dedi."

"Vay eşekoğlueşek," dedi Fatih kendine hâkim olamayarak. Bak sen şu kendini bilmez bacaksızın yaptığına.

Nil gözyaşlarının arasından sırıttı. "Bi' daha desene, Fatih abi."

"Eşekoğlueşek. Piç kurusu." Sesini alçalttı Fatih. "Küfrettiğimi Necla ablaya söylemek yok ama."

"Söylemem ki hiç." Nil derin bir iç geçirdi. "Neden öyle yaptı, Fatih abi? Sıktım mı onu ben acaba?"

Fatih yüzünü ekşitti. "O Ali salakmış, sen boş ver onu. Senin kıymetini bilememiş."

"Hımm..." Nil derin hesaplara daldı bir anda. "Başka birini mi bulayım ben o zaman?"

Fatih, *evet başka birini bul* dese Kürşat onu öldürürdü. O da ayağa kalktı. "Hadi, kalk bakalım. Gel bize de Feray ablan kurabiye mi yapmış, bir bakalım."

Nil'in dikkatini çekmeyi başarmıştı. Kızın gözleri hevesle daha da kocaman açılmıştı. "Yapmış mıdır? Hani o tarçınlılardan?"

Fatih gülümsedi. "Bence kesin yapmıştır."

Günümüz

"Piç Ali," diye mırıldandı Fatih. Nefesini seslice verirken ellerini teras korkuluğuna çarpıp başını öne eğdi. "Ne oluyor sana? Çocukluğunu biliyorsun. Kardeşinin kardeşi lan! Nasıl yan gözle bakacaksın?"

Kardeşim dediği adamın kız kardeşiyle ne işi olabilirdi? Kürşat öldürse itiraz etmeye yüzü olmazdı. Hakkıydı. Nil sekiz yaş küçüğüydü üstelik. "Kız, abi bildi lan seni. Kafayı mı yedin?" Sabah dükkânda yaptıkları aklına geldiğinde omuzları iyice çöktü. "Sabahki embesil embesil hareketlerinden sonra o bile kafayı yediğini düşünüyordur..."

Nil'in odasındaki soluk ışık da o an söndü, pencerenin ardı karanlığa gömüldü.

Yattığı yerde o günü düşünürken aklının ucundan kıyısından Fatih de geçer miydi acaba?

Fatih avucunu hiddetle yüzüne yapıştırıp yüzünü ovuştururken birkaç hafta içinde geldiği noktaya lanet ediyordu. "Mal! Kızın peşine takıldın, bütün gün dibinden ayrılmadın. Düşünse düşünse *Fatih abi günümün içine sıçtı* diyordur..."

Dirseklerini korkuluğa dayayıp başını ellerinin arasına aldı. Sıkkın bir nefes daha verdi. "Geri zekâlı. O sen mi ki küfredecek?"

Bir müddet Nil'in hafif hafif salınan rengârenk puantiyeli perdelerini izledi. Aralık camdan uzansa ulaşabilecekti sanki. Ama on metre uzağında uyuyan komşu kızı aslında ulaşılmazdı.

İçeri girmeden önce doğruldu, gözleri hâlâ aralık penceredeyken sesi yenikti. "Fatih abin kafayı yedi bitirdi." Perdeyi çekip salona döndü. "Kendi kendine konuşmasından belli..."

3. BÖLÜM

Fatih uykusuz bir gecenin sabahında, çıraklardan önce dükkâna gelip kepenk kaldırdı. Patik de dâhil olmak üzere çarşıda henüz hiçbir dükkân açılmamıştı.

Kasanın başındaki koltuğa oturup boşluğa tam on dakika süresince baktı, baktı, baktı. Düşünüp taşınıp sonunda çay söylemeye karar verdi. Canı aslında çay falan istemiyordu. Kahvaltı da yapmamıştı ya. Interkomun tuşuna bastı. "Günaydın, Hulusi abi. Bir çay yollasana bana."

"Günaydın, Fatih. Erkencisin bugün," dedi cızırtılı ses.

"Uyku tutmadı, abi, çok sıcak."

"Öyle valla. Ben de balkonda yatayım dedim, sivrisinekler yedi her tarafımı. Bu sefer de kaşıntıdan uyuyamadım."

"Geçmiş olsun, abi. İyi misin şimdi?"

"Valla uyuz gibi kaşınıyorum, oğlum. Allah başka dert vermesin. Çay demini alsın, yollarım birazdan. Haydi, hayırlı işler."

"Sağ ol, abi, sana da."

Bugün Nil gelir miydi acaba? Tatildi. Neden gelmeyecekti? Gelirdi. Belki de gelmezdi.

Fatih dirseklerini tezgâha dayayıp başını ellerinin arasına aldı. Sabah yine bir umut her şeyin normale döneceğini, haftalardır süren

delilik hâlinin son bulacağını ummuştu ama bir gece daha geçmişti ve görünen oydu ki delilik son sürat devam ediyordu.

Kumandaya uzanıp duvara monte edilmiş televizyonu açtı. Genelde gün boyu ekranda ekonomi kanallarından biri açık olurdu ama herhangi biri izlediğinden değil. Sesi hep kısıktı zaten.

Gazete başlıklarının okunduğu bir haber kanalında karar kılıp sesini de biraz açtıktan sonra bilgisayardan muhasebe kayıtlarını incelemeye koyuldu. O iş bittikten sonra bir bileklik kulpu değiştirdi, dağılmış bir kolye topladı, taşı düşmüş bir broş yeniledi. Vitrinlerin tozunu bile aldı.

Bir saat içinde muhasebecilerine ya da çıraklara yapacak bir iş kalmamıştı.

Dükkânı onurlandıran ilk çırak, Sadi, dükkânı açmak için geldiğinde şaşkındı. Etraf bal dök yala kıvamındaydı. "Abi, erken gelmişsin?"

"Uyku tutmadı." Fatih hâlâ açlık hissetmiyordu ama gözleri kararmaya başlamıştı artık. "Sadi, sana zahmet bana bir porsiyon kıymalı-patatesli karışık börek al. Bir de bizim börekçinin yanındaki fırından tazeyse tahinli pide al." Bir ihtimal, Kırım Tatarlarının taş fırında pişen pekmezli tahinli pidesi sayesinde beynine gidecek şeker, sanrılarına da iyi gelirdi. "Kahvaltı etmediysen kendine de al hepsinden. Tunç da yer belki."

Sadi'nin canına minnetti. "Tamam, abi. Alır gelirim hemen."

9'dan sonra gelen giden eksik olmadı. Böylelikle Fatih de kendini oyalamak için başka işler icat etmek zorunda kalmadı. Öğlene doğru yan apartmandan komşuları Zeliha kapıdan girdi. İnce, uzun, beyaz tenli, kumral bir kadındı. Sıcaktan yanakları pembe pembe olmuş, kan ter içinde kalmıştı.

Fatih hemen ayağa kalktı. "Hoş geldin, Zeliha abla."

"Hoş bulduk, Fatih."

"Geç otur, abla," derken müşteriler için hazırda bulundurdukları koltuklardan birini gösterdi. "Nasıl çocuklar? Kazım abi?"

"İyiler hepsi, hamdolsun," diyerek oturdu Zeliha. "Sizler de iyisiniz?"

"Şükür, abla. Bir şey ikram edeyim?"

"Bir soğuk suyunu içerim."

"Hemen." O da kasa başındaki koltuğa yerleşip interkomun düğmesine bastı. "Hulusi abi, İlyas bize iki soğuk su kapsın gelsin."

Hışırtılar arasından Hulusi'nin, "Tamamdır, gönderiyorum," dediği duyuldu.

"Ee, nasıl işler, Fatih?"

"İdare ediyoruz işte, abla. Öğle civarı duruluyor ortalık. Sıcaklardan çıkmıyor millet dışarı."

"Ay sorma." Zeliha eliyle bir yandan da yüzüne yelpaze yapıyordu. "Zafer Plaza'ya bir yürüyeyim dedim, bin pişman oldum. Aklı olan çıkmaz bu saatte dışarı."

Neyse ki İlyas ok gibi içeri dalıp imdada yetişmişti. "Soğuk sular geldi!" Bir şişe Fatih için kasanın yanına bıraktı, bir tane de Zeliha'ya verdi. Zeliha hemen şişeyi açıp bir yudum aldı. "Oh. Çok makbule geçti." Çocuğun başını okşadı. "Sağ ol, yavrum."

İlyas gülücük atıp geldiği gibi dükkândan ok gibi fırlayıp gitti.

"Ayol ne tatlı çocuk bu."

"Hulusi abinin yeni çırağı. Halep'ten geldi."

"Ya... Ailesiyle göçtü geldi demek garip."

Çocuğun annesinden başka kimi kimsesi yoktu. "Bir annesi var başında."

"Babası, kardeşleri yok mu?"

"Babasını da abisini de IŞİD öldürmüş."

"Ay ne istemişler insancıklardan?" Zeliha'nın yüzü bir anda darmadağın olmuştu. "Paramparça etmişler aileyi," dedi gözleri dolarken.

"Yezidi oldukları için oralarda inançları sapkın görülüyormuş. IŞİD on iki yaşından büyükleri silah altına alıyormuş. Tabii, Müslümanlığı kabul etmeleri şartıyla... İlyas'ın abisiyle babası bunu reddedince, annesiyle İlyas'ın gözlerinin önünde katletmişler ikisini.

Kadınlar, çocuklar zaten savaş ganimeti... İlyas'la annesi Halep'teki köle pazarından kaçmışlar."

Zeliha'nın gözleri dolu doluydu. "Vah kadıncağıza, vah yetim yavruma... Bu yaşta hayat derdine düşmüş..."

"Öyle... Başlarından geçenler film gibi," dedi Fatih. Anlatacaklarına kendi de hâlâ inanamıyor gibiydi. "Halep'ten kaçarken içinde bulundukları kamyonet saldırıya uğramış. Annesi vurulmuş o sırada. Suriye ordusu, isyancıların olduğu taraftan gelen herkese ateş açıyormuş. Kadıncağıza denk gelmiş işte. Önce Halep dışında kırsalda bir köye sığınmışlar. Annesi iyileşince Afrin'e geçmişler. Orada da isyancılar rahat vermemiş. Sırtlarında sadece kıyafetleriyle bir gece yarısı Suriye'yi terk etmişler. Önce Gaziantep, sonra Bursa..."

"Filler tepişiyor, olan yine garibana oluyor..."

"Bizim çay ocağını işleten Hulusi abi, Çarşamba'da oturuyor. Üst katlarına taşınmışlar birkaç ay önce. O da elinden geldiğince yardımcı oluyor. İlyas'ın okulu için önayak oldu, mahallelerindeki okula kaydını yaptırdılar. Her sabah Hulusi abiyle birlikte gelip akşam birlikte dönüyorlar. İyi oldu, hiç değilse Türkçe öğrendi biraz. Okul açılınca sıkıntı çekmeyecek."

"Bu yaşta sünger gibi oluyorlar maşallah, kapar hemen," dedi Zeliha ufak bir tebessümle. "Allah da o Hulusi Bey'den razı olsun. Sahip çıkmış. Çok zor. O annesi ne yapacak, elde yok avuçta yok. Başında erkek yok."

"Annesi elden yardım kabul etmiyormuş. Avrupa Birliği bir fon mu ne oluşturmuş. Oradan aydan aya ufak bir yardım alıyorlarmış."

"Bunun kirası var, aidatı var; suyu, elektriği, doğal gazı var; market alışverişi var... Kış gelince nasıl yetirecek bu kadın?"

"Suriye'deyken terziymiş. Daha pek de Türkçe konuşamıyormuş. Şimdilik evden komşulara ufak tefek bir şeyler yapıyormuş. Biz de bakınıyoruz, belki Bakırcılar Çarşısı'ndan veya Yorgancılar Çarşısı'ndan bir şeyler çıkar da İlyas'ı çay ocağından vazgeçiririz. Tutturmuş okullar açılınca da geleceğim diye."

"Ah yavrum, tabii, o şimdi evin de annesinin de sorumluluğunu üstünde hissediyordur."

"Bu yaşta çalışması yasal değil, uygun da değil. Esnaf çocuğu olunca biz dükkânda büyüdük, hiç de sorgulamadık ama çocukluğunu da yaşamalı. Zaten daha bu yaşta ne ağır şeyler geçmiş başından..."

"Doğru diyorsun, ne diyeyim. Çok zor yabancı ülkede. İz bilmezsin, uz bilmezsin. Allah ikisine de güç kuvvet versin. Yollarını aydın etsin."

"Âmin."

Zeliha şişedeki suyu bitirdikten sonra, çantasını açıp mendile sarılı üç bilezik çıkardı. Fatih'e uzattı. "Fatih, ben çok zamanını almayayım, oğlum. Şunları bozdurmak istiyordum."

Fatih önce bileziklere sonra ne olduğunu anlamak istercesine kadının yüzüne baktı. "Zeliha abla, bozmayalım bunları." Kara gün garantisiydi burmalar. "Varsa yardımcı olabileceğimiz bir şey?" Belki de hâlihazırda kara bir gündü.

"Yok, Fatihciğim. Şükür hâlimize. Elden çıkarmak istiyorum sadece. Boşuna duruyor evde. Burma bilezik mi kaldı artık?"

Takmak için değil belki ama burma bileziğin zamanı geçmezdi. "Sen öyle diyorsan, abla... Bozalım, peki."

Üç adet 30 gramlık 22 ayar ikili burma bileziği, satış fiyatı üzerinden hesapladı Fatih.

Zeliha, Fatih'in uzattığı paraya baktı. "E oğlum, çok vermedin mi? Geçen Kısmet teyze de üç bilezik bozdurdu, benimkilerin aynısı. Ama bu kadar vermemişti kuyumcu."

"Abla, kaç yıllık komşuyuz. Çok hakkın geçti." Çocukken az pasta, böreğini yememişti. "Satış fiyatı üzerinden hesapladım. İzin ver, o kadarını da yapayım."

Zeliha'nın gözünde gerçek bir minnet ifadesi vardı. "Sağ ol, oğlum. Ben kalkayım artık." Parayı cüzdanına yerleştirdi. "Hayırlı işler olsun sana."

"Sağ ol, abla." Fatih, kadın çıkmadan önce kendini tutamadı. "Abla, içiyor mu Kazım abi yine?"

Kadının yüzünde zayıf bir gülümseme belirdi. "Bıraktı, Fatih."

Fatih kafasını salladı ama içi hiç rahat değildi. Babasıyla konuşsa belki bu Kazım'ın kulağını çekerdi.

Gülay, tek taşların sıralandığı tablanın camekânına neredeyse burnunu dayayacaktı. Her bir yüzüğü ayrı ayrı incelerken şaşı bak şaşır bulmacası çözer gibiydi. "Aşkım, bunlar çok güzel!"

Salih sıkıntıyla, "Bunların fiyatları nasıl, Fatih?" diye sordu.

"O kısım üç binden başlıyor, on bine kadar çıkıyor."

"Çok dedin."

En iyi ihtimalle demişti Fatih. Gülay'a döndü: "Sen nasıl bir şey istiyorsun, Gülay?"

Kız işaret parmağını uzatıp camekânın ortalarında bir sıra gösterdi. "Hepsi çok zevkli ama ben şu pembe altın tek taşlardan istiyordum aslında."

Fatih bazen işini hiç sevmiyordu. Salih'e baktı. "O sıra on beş bin civarı."

Gülay'ın hemen yüzü düştü. Doğrulup yavru köpek bakışlarını nişanlısının yüzüne dikti. "Alamayız, değil mi, Salih?"

Salih'in cevap vermesine müsaade etmedi Fatih. "Benim bir önerim olacak." Fiyatları sorgulanabilecek kalan tek taşların hepsi on beş binin üzerindeydi ve nereye kadar fiyatın tırmandığı da Fatih'in paylaşmak istediği bir bilgi değildi.

Salih, "Batırmayacaksan beni?" diye soru sorar gibi konuştu. Ama batacağından emin sayılırdı. Bu düğün sonunda iflas bayrağını çekecekti.

Fatih güldü. "Hiç batırır mıyım seni, birader? Yüzüğü ben yapayım. 14 ayar. Öyle bir de dizayn ederim ki yerleştirdiğimde taş da olduğundan büyük durur."

"Ne kadara patlayacak bana peki?"

"İki bin lira civarı."

Salih inanmaz gözlerle mahalle arkadaşını süzdü. "Sana ne kadar inanmak istiyorum, tahmin bile edemezsin Fatih ama bugüne kadar gördüğümüz iki bin liralık yüzüklerin taşı mikroskopla bakınca ancak görülüyordu."

"İşçilik almayacağım. Maliyetine vereceğim." Gülay'a bakıp gülümseyerek güven vermeye çalıştı Fatih. "Ve gösterişli bir şey olacak. Söz. Beğenmezseniz almazsınız."

Gülay neşeyle el çırptı. "Doğru mu söylüyorsun, Fatih?"

Fatih'in gülüşü büyüdü. "Doğru söylüyorum, Gülay."

"Allah senden razı olsun, kardeşim." Salih kendini tutamadı, atılıp sarıldı Fatih'e. Sırtını sıvazlarken, "Ne muradın varsa versin," diye yürekten diledi.

Fatih de Salih'in sırtını sıvazlarken sadece tebessüm ediyordu. Olacak murat vardı, Fatih'inki gibi olmayacak murat vardı.

Fatih öğleden sonra 3'e kadar ancak sabredebildi. Gelen giden de azalmıştı. "Tunç, ben bir Kürşatlara uğrayacağım. Birazdan gelirim."

"Peki, abi."

Ayakları onu hızlıca Patik'e götürdüğünde, kapının önünde Pamukçu Saffet'le Yorgancı Kâmil'in tavla oynadığını gördü.

Saffet Bey, Fatih'i görünce gülümsedi. "Fatih, hoş geldin, oğlum."

"Hoş bulduk, abi. Ne var ne yok?"

"Gelen giden yok, işler kesat. Biz de vakit öldürüyoruz işte."

Yorgancı Kâmil pis pis güldü. Elinde zarları sallarken Fatih'e göz kırptı. "Altın çıktı, hadi yine iyisin. Düğün sezonu da geldi. Sizden iyisi yok valla."

"O işler öyle olmuyor, abi." Altın yükselince millet düğünlerde para takıyordu. Her nedense altın yükselince kuyumcuların parayı kırdığına dair bir inanış vardı.

"Kuyumcusunuz, bir şey olmaz size," diye sonunu uzatarak konuştu Yorgancı Kâmil.

Saffet Bey yanındaki boş tabureyi gösterdi. "Otursana, Fatih, ayakta kaldın."

Yorgancı Kâmil iyi adamdı, hoş adamdı ama muhabbeti çekilmiyordu. Zaten Fatih'in geliş nedeni çok farklıydı. "Bir Kürşat'a bakayım ben."

Fatih dükkâna girdiğinde İlyas'la Kürşat'ı hararetli bir tartışma içinde buldu. "Ağabey, mümkünü yok, gel sen beni dinle," diyordu çocuk.

Kürşat önündeki kupona bir şeyler karalarken İlyas'ı uyardı. "Bak, bu ayak çok kritik. Bundan yatarsak karışmam, İlyas."

Fatih şaşkınlıktan küçük dilini yutacaktı. "Siz ne yapıyorsunuz? At yarışı mı oynatıyorsun küçücük çocuğa?"

Kürşat kuponun ilgili koşusundaki kutucuğu işaretlerken, "Tutturuyor kerata," dedi. "Ben yine Cevriye Hanım'la Ateşli Prens'i de ekleyeyim. Tufaya gelmeyelim sonra..." Tek tek işaretlerini koydu, ardından son koşudaki on atı bir solukta sıraladı. "Ne diyorsun, İlyas?"

"Banko Çilekeş Daisy, ağabey."

Kürşat tekrar hararetle kupona gömüldü. "Bence de. Pistin tozunu attıracak Papatya'm."

Fatih hayretle İlyas'a bakıyordu. "Oğlum, daha Türkçeyi yeni söktün. Maşallah, hızlı yetişmişsin."

İlyas kocaman sırıttı.

Kürşat kuponun üzerinden, "Hulusi abiyle takılmaya başladığından beri bütün gün çayhanede at yarışı izleyip gelen gidenden yorum dinliyor. Atların kahvaltıda ne yediğinden bile haberi var," deyip çocuğa döndü. "Tamamdır, İlyas. Altılıyı tutturursak forman, kitapların benden."

"Sağ olasın, ağabey. Ben gittim o zaman," diyerek yine fırlayıp gitti dükkândan.

Fatih çocuğun gidişini izleyip Kürşat'a çevirdi bakışlarını. Başka bir şey düşünemediğinden, "Çocuklar nerede?" diye sordu hemen. Sesini tekdüze tutmaya özen göstermişti.

"İnek oğlum bizimkiler," dedi Kürşat doğrulurken. "Kime çektiler, bilmem. İkisi de bu sıcakta evde oturmuş, kuzu kuzu ders çalışıyor."

Hadi Berk üniversite sınavına hazırlanıyordu. "Nil de mi?"

"Tutturmuş Almanca öğreneceğim." Nil'in başarısız bir taklidini yaptı Kürşat. "İngilizce yetmez, abi. İkinci dil şart. Fabrikalarda yönetici pozisyonuna gelmek istiyorsam Almanca bilmem gerekiyor.

Makineler Almanya'dan geliyor. Bik bik bik." Kürşat gözlerini belertti. "Çokbilmiş, Çirkin."

Fatih'in gözleri karardı, bir yere tutunmak istedi. "Fabrikada mı çalışacak?!"

Kürşat boş boş arkadaşının yüzüne baktı. "Tekstil mühendisi olup Şen Kasap'ta çalışacak hâli yok ya?"

İşçiler, ustalar, müdürler... Fatih'in midesi bulanmaya başladı. Kalbi sıkıştı. "Nasıl izin vereceksin?"

Kürşat hemen dikleşti, kibirli bir ifade takındı. "Avrupalıyız oğlum biz." Boşnaklardı ne de olsa. "Modern görüşlü bir aileyiz."

Her konuda taş fırın erkeğiydi, bu konuda modern olacağı tutmuştu. Fatih yüzüne sahte bir gülümseme yerleştirdi. "Kıçımın Avrupalısı. İşine gelince ataları Orta Asya'dan at sırtında Anadolu'ya gelmiş Avşar Türkü, işine gelince Avrupalı."

"Beğenemedin mi, cicim?" Hemen burun kıvırdı Kürşat. "Tarih de bilmiyorsun. Almışlar bizimkileri Karamanoğullarından, yerleştirmişler Bosna'ya, Sırbistan'a. Müslüman Slavlarla o kadar kız alıp vermişiz." Durdu, durdu, "Ulan bizim dedelerin babaları Kurtuluş Savaşı'nda savaşmış. Madalyaları duruyor," diye çemkirdi. "Daha ne kadar Türk olabilirim? Ve Türk olmam Avrupalı olmama da engel değil gördüğün gibi, Fatih Efendi. Gün gibi ortada ki daha görgülüyüz, daha medeniyiz sizden."

Ya ya, ne demezsin.

Endamını işaret etti Kürşat. "Şu tipe bir bak bir kere. Sarışınlık desen bizde... Boy bos desen bizde..."

Fatih bu muhabbeti kendini bildi bileli dinliyordu. "Aman, iyi tamam. Bir şey demedim var say. Nil'in fabrikada çalışmasıyla ne alakası var senin şanlı soyunun?"

"Sadece iş olsa gene iyi. Bunun bir de zorunlu stajı varmış," diye farkında olmadan kanırtmaya devam etti Kürşat. "Hatta bu yılki stajını erteledi, üçüncü sınıf yazına ekleyecekmiş. Öğrenebildiği kadar çok şey öğrenmek istiyormuş o zamana kadar. Yok bir aylığına sırf defter doldurmak için staj mı yapılırmış, yok uzun süre bir fabrikada çalışırsa daha verimli olacakmış. Rotasyon bir şeyler, saydı döktü. Hem dokuma hem boyama, her bir şeyi öğrenecekmiş, manyak.

Dördüncü sınıfta da hem çalışır hem okurum, diyor. Hırs küpü mü. barek."

Darbeler üst üste gelmişti. Sersemleyen Fatih, "Nasıl için rahat edecek?" diye sormaktan kendini alamadı.

Kürşat, Fatih'in içinde olan bitenlerden bihaber ganyan kupo. nunu cebine koydu. "Valla, birader, Nil'in eğitim hayatını ben dü. şündüm, iş hayatını da kocası düşünsün artık bi' zahmet. Ben yavaş. tan savıyorum sıramı. Yirmi yıldır benim uykularım kaçıyor. Biraz da elin oğlu sabahı sabah etsin."

Akşam yemekten sonra ayaklarımı duvara dayamış, başımı yataktan aşağı sarkıtmak suretiyle Almanca kelimeleri artikelleriyle birlikte ezberlemeye çalışıyordum ki abim içeri daldı. "Kalk kız, Özgen'e gidiyoruz."

Baş aşağı tepemde dikilen abime baktım. "Özgen'e mi?"

"Evet, Fatih'le king atalım dedik."

Şimdi belli olmuştu mesele. "Dördüncü mü lazım?"

"Yok. Sen daha üçüncüsün. Berk dördüncü. Büyüdünüz, bir işe yarayın. Niye king, okey öğrettik size?"

Büyümemizin tek amacı king'e ya da okeye üçüncü ve dördüncü olmaktı anlaşılan. "Abi, ders çalışıyorum, görmüyor musun?"

"Bana baş aşağı kendinden geçmiş bir biçimde salya saça saça yatıyorsun gibi geldi. Miskin miskin bütün gün evde oturdun zaten. Hadi, kalk. Kalkmazsan ben de gitmem, sana da rahat vermem."

Ciddi bir tehdit. "On dakikaya hazır olurum."

Tam kapıdan çıkacağız, abim her zaman olduğu gibi yine tuvalete gitti. Biz de daire kapısında daha fazla beklemeyip Berk'le aşağı indik. Biz indiğimizde Fatih abi çoktan bizim kapının önündeydi.

Gülümsedim. "N'aber, Fatih abi? Aslında king'e ikinci de yoktu, değil mi? Seni de ayarttı abim?"

Neden bahsettiğimden hiçbir fikri yoktu sanki. "Nasıl?" diye sordu yüzüme bomboş bakarken.

Anlaşılan açıklamam gerekiyordu. "Abim bizi zorla king üçüncüsü..." Önce kendimi sonra Berk'i işaret ettim. "... ve dördüncüsü yaptı da. Seni de zorla ikinci yapmış olabilir diye şüphelendim."

Kafasını iki yanına salladı. "Yok. Zorlama yok yani. Hava alalım dedik." Berk'e bakıp gülümsedi. "N'aber, Berk?"

"İyi, abi."

"Duydum ki çok çalışıyormuşsun."

Berk, Hacettepe İngilizce Tıp istiyordu. O yüzdendi bütün bu kasış. "Tıp istiyorsam, çok çalışmam gerekiyor, abi."

"Ne doktoru olacaksın?"

"Cerrah olmak istiyorum. Uzmanlığa henüz karar vermedim. Kalp-damar olabilir..."

Bembeyaz teni, simsiyah saçları, siyah çerçeveli yuvarlak gözlüğünün arkasında zeki zeki parlayan koyu mavi gözleriyle kardeşimi beyaz önlükle ya da ameliyathanede cerrahi takımlarla hayal edebiliyordum. Sakin, soğukkanlı bir çocuktu. Çok iyi bir cerrah olacaktı.

Fatih abi, "Hadi bakalım," derken abim de nihayet tuvaletten çıkabilmiş, aşağı inebilmişti. Hiçbir zaman şaşmazdı bu, ne zaman birlikte bir yere gidilecek olsa, hep bizi dikerdi böyle ayağa.

Sokak kapısından çıktığı gibi Berk'i kolunun altına sıkıştırıp önden önden sürüklemeye başladı. Kardeşime acıyordum ama onun yerine seçilen talihsiz kurban ben de olabilirdim. Kardeş olmak biraz da diğerinin talihsizliğini görüp hâline şükretmek değil miydi?

Setbaşı'ndan Özgen'e epey bir yolumuz vardı ama yaz gecesi cıvıl cıvıl sokaklarda yürümeyi, tıkış tıkış bir dolmuşa binmeye her daim tercih ederdik. Şanslıydık ki tatlı bir de serinlik çıkmıştı. Yumak hâlinde yürüyen abimle Berk'in arkasından, Fatih abiyle efil efil onları takip ediyorduk: Heykel'den Altıparmak'a, oradan da Çekirge'ye bağlanacaktık. Rotamız gereği önce Heykel'e indik, sonra alt geçitten karşıya geçtik.

Şehri kuşbakışı gören eski Bursa fotoğraflarına baktığınızda göze çarpan ilk yapı, açık renk duvarları, etrafındaki tüm binalara tepeden bakan heybeti ve sağlam duruşuyla, şimdi görüş alanımıza giren Ulu Cami'ydi.

Uzak ülkelerden gelen kervanların, dervişlerin, evliyaların ve hatta savaşçıların efsanevi hikâyeleri döner dolaşır, illaki Ulu Cami'den geçerdi. Yapımı da efsanelerle çevriliydi zaten: Niğbolu'da Yıldırım Bayezid daha savaşın başında yaralanıp attan düşünce, ölüm korkusuyla, savaşı kazandığı takdirde dönüşte yirmi cami yaptıracağına dair adakta bulunmuştu. Ne var ki Haçlı ordusu bozguna uğratıldığında, Yıldırım'ı şehir planlamasıyla ilgili birtakım sorunlar bekliyordu. Bir kere o zamanlar Bursa kasabadan hâllice bir yer olduğundan, yirmi cami yaptıracak yer yoktu. Ayrıca savaşta kazanılan ganimet de yirmi cami yaptırmaya yetmiyordu.

Bu noktada damadı Emir Sultan, ona yirmi kubbeli tek bir cami yaptırmasını önerdi. Fikir, Yıldırım'ın aklına hemen yatmıştı. Fakat cami öyle bir yere yapılmalıydı ki kolay ulaşılabilir olsun, cemaat kolayca toplanabilsin. Talihsizlik bu ya, cami inşaatı için Yıldırım'ın uygun gördüğü tek alan, Orhan Gazi'nin zamanında yaptırmış olduğu Emirhan'ın bir kısmını da içine alıyordu. Yıldırım padişah da olsa, dedesinin eserini nasıl yıksın?

Tabii ki Allah da izin verirse!

Yine imdada yetişen Emir Sultan, caminin bugünkü yerini rüyasında görmüştü. *Kerametlerin Sultanı* olarak da anıldığından, o

zamana kadar Osmanlı'nın inşa ettiği en büyük ve ilk çift minareli caminin yapımına derhâl başlandı. İçi de rengârenk çinilerle, onlarca hat levhasıyla donatıldı.

Ne yazık ki, Osmanlı'nın ilk büyük felaketi, Ankara Savaşı'nda Osmanlı yenilince, Timur'un askerleri Ulu Cami'yi ahır ve ot ambarı olarak kullandılar, şehri terk ederken de yakıp yıktılar. Yıldırım da savaşta esir düşmüş, sonra da sır bir şekilde ölmüştü; kimi öldürüldüğünü söylüyordu, kimi olanlara dayanamayıp kederinden öldüğünü. Bazılarına göreyse intihar etmişti.

Ulu Cami'nin aydınlatılmış silüetine dalmış gitmişken, Fatih abinin bakışlarını üzerimde hissettim. "Sesin çıkmıyor bu akşam..."

Boşluğuma gelince, aklımdaki direkt ağzımdan olduğu gibi çıkıverdi. "Yıldırım Bayezid'i düşünüyordum..."

Sanki o akşam hiç güleceği yokmuş gibi burnundan zoraki bir ses çıkardı. "Ne?"

"Ulu Cami'ye bakarken aklıma geldi. O yaptırmış ya camiyi..."

Yıldırım Bayezid'i düşüyor oluşum hususunda fazla yorumda bulunamadı. "Hımm..."

Bursa efsaneleri özel ilgi alanımdı. Sabaha kadar konuşabilirdim o yüzden. "Biliyor musun, Evliya Çelebi'ye göre 'Yıldırım' lakabını ona damadı Emir Sultan vermiş. Eflak-Boğdan'a bir yılda tam yedi kere gittiği için."

"Emir Sultan, Yıldırım Bayezid'in damadı mıymış?" diye hayretle sordu Fatih abi.

"Yıldırım seferdeyken kızıyla gizlice evlenmiş." Yüzyıllar öncesinin magazin haberini son dakika haberi gibi dramatik bir şekilde anons ettim. "Yıldırım Bayezid aşırı sinirlenmiş..." *Aşırı*daki "Ş", üç "Ş" gücündeydi.

"Yapma ya... İyi, adamın kellesini uçurmamış..."

"Padişah da olsan, o kadar kolay değil Emir Sultan'ı öldürtmek. Aslen Buharalıymış Emir Sultan. Bursa'ya ilk geldiğinde

Gökdere'de bir mağaraya çekilmiş, herkesin saygı duyduğu bir eren hâline gelmiş. Halk da onu çok severmiş. O yüzden de Yıldırım bu evliliğe pek ses çıkaramamış."

Fatih abi kaşlarından biri havada, "Padişahsın ve ses çıkaramıyorsun..." dedi biraz şüpheli.

"Aslında Yıldırım çok gururlu bir adammış. Böyle dev gibi bir savaşçıymış. Ama çok içki içermiş, yabancı bir kadınla evlenmiş, başına buyrukmuş. Yani etraftan tasvip etmeyeni çokmuş... O yüzden içten içe köpürse de, Emir Sultan'a açıkça çok sert çıkamamış olabilir..." Dönüp Fatih abiye baktım. "Nuri dede dönüp dönüp anlatır, sen hiç denk gelmedin mi?"

Fatih abi biraz utandı sanki. "Denk gelmişimdir mutlaka ama çok kulak vermemiş olabilirim..." dedi gitgide daha da zor duyulan bir sesle.

Nuri dede assolist gibiydi. Her sahne alışında repertuvarındaki hikâyeleri çevirir çevirir anlatırdı. Çoğunu ezbere bilirdim o yüzden. "Bir kere de benden dinle o zaman," dedim. "Yıldırım'ın en büyük düşmanı Timur. Karşılıklı mektuplaşıyorlar, birbirlerine hakaretler ediyorlar. Aralarında sürekli bir çekişme var. Timur, Osmanlı'dan Sivas'ı alıp Yıldırım'ın çok sevdiği oğlu Şehzade Ertuğrul'u o esnada şehit ediyor. Yıldırım kahroluyor." Bir an duraksadım. "Bu noktadan sonra Nuri dedenin yalancısıyım..." diye uyarımı yaptıktan sonra devam ettim: "Yıldırım, bir gün Uludağ'da dolaşırken kaval çalan bir çobana dert yanıyor, diyor ki: 'Çal, çoban, çal! Ne Ertuğrul gibi evladın ne de Sivas gibi kalen gitti. Ne canın yandı ne de ciğerin yakıldı...'"

"Valla tek kelimesini hatırlamıyorum," diye itiraf etti Fatih abi.

Nuri dede, bana Yıldırım Bayezid'le Uludağ'daki çobanı en az beş kere anlatmıştı; abimle ona da yaşlarımıza orantısal bir tahminle, yedi kere falan anlatmış olmalıydı. Artık o yedi seferin her birinde ne yapıyorlardıysa!

"Sonra işte Ankara Savaşı kaybediliyor. Yıldırım Bayezid esir düşüyor. Osmanlı'nın Fetret Devri başlıyor..." Sessiz bir iç geçirdim. "Bursa'da en az Yıldırım Bayezid'in türbesi ziyaret ediliyormuş. Hatta Evliya Çelebi'ye bakılırsa, IV. Murad, dedesinin türbesinde, Osmanoğullarının onurunu alçalttığını söyleyip sandukasını tekmelediği için ayağında çıkan nikris hastalığından ölmüş. Tabii, o kısım biraz efsane. Ama Abdülaziz Bursa'ya geldiğinde, bir tek onu ziyaret etmemiş mesela. Tesadüf mü? Zannetmem. Hanedandan dışlamışlar adamı resmen."

Fatih abi bir an yolun ortasında durup yüzüme baktı. Aniden durunca, insanlar bize çarpmamak için pike yapıp iki yanımızdan geçiyor, abimle Berk arayı açıyordu. "Böyle şeyleri neden biliyorsun?" diye sordu.

Nasıl değil de neden... Nasıl'ın cevabını vermek kolaydı da neden'in cevabını vermek o kadar kolay değildi. Ben de durdum karşısında. "Bilmem... Merak ediyorum. Öğrenmek hoşuma gidiyor."

Bir şey diyecek gibi olduysa da vazgeçip yürümeye devam etti. Bir şekilde cevabımın onu sinirlendirmiş olabileceği hissine kapıldım. Biraz saçma.

Abimlerle arayı kapatırken, hızlı birkaç adım atıp ben de yetiştim arkasından. "İşler nasıl, Fatih abi?" Zira son günlerde esas onun sesi hiç çıkmıyordu ve işlerin iyi gitmeme ihtimali bence yüksekti.

Elleri ceplerinde gökyüzüne baktı. Bu sorumla birlikte daha da sıkılmıştı sanki. "Aynı. Bir yaramazlık yok." Bir müddet sessiz kaldıktan sonra, "Sen de Almanca öğreniyormuşsun..." dedi, belki nezaketen canını sıkan sohbetimizi sürdürmek adına.

"Evet."

"Nasıl gidiyor?"

Pek de iç açıcı gitmiyordu açıkçası. "Çok iyi gitmiyor. İngilizceden sonra zor geldi."

"Onu da öğrenmen şart mı ki?" diye birden sertleşen bir tonda sorarken bir an bu duruma da sinirlendiği hissine kapıldım. "Niye zorluyorsun kendini? Ne gerek var?"

Almanca öğrenme çabalarımı neden savunmam gerektiğine anlam veremeden, "Yani. Biraz konuşabilsem, okuduğumu anlasam iyi olur," dedim.

"Anlayınca ne olacak?" diye bıkkın bıkkın sordu. Benim yerime o çalışıyormuş gibi şimdi bir de benim adıma sıkılıyordu canı.

"Fabrikalarda kullanılan makinelerin çoğu Almanya'dan geliyor. Kariyerim için gerekli yani."

"Kariyer çok mu önemli ki?"

Hayretle yanıma döndüm. "Değil mi?"

O da bana baktı. "Esnafız biz. Ne kariyeri?"

Ailem esnaftı benim. Başımı tekrar yoldan geçenlere, sokak ışıklarına çevirdim. "Bizimkiler dükkânı çekip çeviriyor. Babam emekli olduğunda abim işi sürdürecek. Ben her zaman bir mesleğim olsun istedim."

"Kendini garantiye almak mı istiyorsun?"

Düşündüm. "O da var tabii... Ama esas istediğim, bir işe yaramak galiba..."

"Dükkânda bir işe yaramıyor musun?"

"Kendimi bildim bileli o dükkândayım ben. Başka şeyler yapmak istiyorum... Mezun olduktan sonra da dükkânda kalsam babamdan harçlık almaya devam edeceğim. Ne değişecek hayatımda? Ekonomik bağımsızlığımı elde etmek istememin, kendimi geliştirmek istememin nesi yanlış?"

"Yanlış demiyorum," diyerek ondan beklemeyeceğim bir şekilde geri adım attı. "Ama o kadar ders çalışıyorsun, üzerine kitaplar okuyorsun. Belki uykusuz kalıyorsun..." Şimdi bir de benim için üzülür gibiydi. "Ne için? Büyük büyük sorumlulukların yok. Ev geçindirme derdin de yok."

Yani diyordu ki erkek değilsin, neden debelenip duruyorsun? "Sorumluluk yüzünden mi okunur sadece? Her şeyden önce kendim için okuyorum ben. Bana yük gibi de gelmiyor. Geceleri ortalık sessiz sakinken okumayı daha da çok seviyorum. Uykusuz kalmak ufak bir bedel. Ve bir gün kendi evimi geçindirebilecek güçte olmak da isterim. Ömür boyu babama mı dayayacağım sırtımı?"

"Elbette, hayır." Önümüzde uzanan Altıparmak Caddesi'ne bakarken, yanımızdan vızır vızır geçen arabalar yüzünden, "Evlenirsin belki," diye mırıldanışını zar zor duyabildim.

"O zaman da kocama mı sırtımı dayayacağım yani?" dedim gözlerimi açа açа. Evlenme ihtimalime karşılık salayım en iyisi mi. "Hem belki de hiç evlenmem. Öyle bir ihtimal de var."

Sıkkın bir nefes verdi. Sıkkın canını, konuştukça mümkünse daha da sıkıyordum. Yıldırım, Emir Sultan derken şimdi de kariyer hedeflerim... Ben de yani. Uzun bir sessizliğin ardından, "Hiç bize benzemiyorsun," dedi sonunda.

Biz derken yine abimle kendisinden bahsediyordu. Ve neden böyle bir karşılaştırma yapma gereği hissettiğini hiç anlamamıştım. Abimle tipimiz hariç herhangi bir benzerliğimizin olmadığı zaten açıktı. Hadi onunla kardeş olmamız münasebetiyle benzer olmamız beklenebilirdi de Fatih abiyle benzemesek ne olurdu? "O da nereden çıktı şimdi?"

"Lisede zorla kitap okutup özet çıkarttırırlardı," diye beklenmedik bir anekdotla geldi. "Ders çalışmak hadi zorunluluk diyelim... Okulu bitirip de kitap okuma zorunluluğu ortadan kalktığında kendimi cendereden kurtulmuş gibi hissetmiştim. Sen gönüllüsün o cenderede kalmaya. Çok tuhaf geliyor bana kendiliğinden böyle bir istek duyman."

"Kitap okumak zorla dayatıldığında öyle hissetmek çok da anormal değil bence..." Lisede zorla okuttukları kitapları okumak bana da fazla bir zevk vermezdi. "Ama bana kalırsa okumak insanı

özgürleştiriyor. Yeni yeni bakış açıları kazanıyorsun, beynini çalışmaya zorluyorsun. Ders zorunluluk diyorsun ya... Zorunluluk olduğu için değil, öğrenmek istediği için öğrenmeli insan. İster okulda ister bir kitabın sayfalarını karıştırırken..."

Profilinden gördüğüm kadarıyla uzaklara daldı. Söylediklerimi bir an için düşünüp tarttı. Bir sonuca varamamış olacak, "Bilemiyorum, Nil," dedi. "Abin de ben de liseyi zor bitirdik... Bir şeyi sadece öğrenmek için ya da hoşuma gittiği için öğrendiğim olmadı hiç. Hep bir zorunluluk vardı."

"Abim umutsuz vakaydı ama sen istesen üniversiteye gidebilirdin." Fatih abi lisedeki son bir-iki senesi hariç her zaman takdir ya da en azından teşekkür almıştı. "Tabii, herkes üniversiteye gidecek diye bir kaide de yok ama..."

"Benim aklımın ucundan bile geçmedi ki üniversiteye gitmek. Yıllarca futbolcu olacağımı sandım ben..." Bir an hayatını kökten değiştiren sakatlığını hatırlayıp üzüldü sandım ama bir şey olmamış gibi devam etti: "Kürşat zaten liseyi nasıl bitirdi, hiç bilmiyorum," derken gülümsüyordu hatta.

O sırada abim yüzünü bize döndü. Kolunun altında hâlâ zavallı kardeşim vardı. Abim dönünce ister istemez Berk de bize dönmüştü. "İki saattir dedikodumu yapıyorsunuz, koca kafalılar. Duymadım sanmayın."

Fatih abi sırıttı. "Senden âlâ koca kafalı mı olur? Ne kadar *başarılı* bir öğrenci olduğunu bütün Setbaşı bilmiyor sanki. Efsanesin, oğlum. Mezun olalı kaç sene oldu, hâlâ Erkek Lisesinin koridorlarında ismin çınlıyormuş. Halamın Erkek Lisesindeki on altılık oğlu bile tanıyor seni. Hocalarda nasıl bir travma yarattıysan artık, on yıldır geçmemiş ki hâlâ seni anıyorlar."

Abim, matematik, kimya, fiziği falan geçtim, resim, müzik, bedenden aynı anda kırık getirebilmiş bir şahıstı. Okuldan kaçmak, hocalara türlü pislikler yapmak, günlük okul aktiviteleri arasında başı çekiyordu. Disiplin cezası almaktan başı dönmüştü.

Nasıl okuldan atılmayıp zamanında mezun olabilmişti, hayret ediyorduk ailecek. Ben şahsen hocalara bir şekilde şantaj yaptığını düşünüyorum. Ama elimde kanıt yok.

Abim başını dik tutup eliyle endamını gösterdi. "Bir Kürşat Sağlam kolay yetişmiyor. Ben zekiydim. Ama çalışmıyordum."

Ona ne şüphe.

Çocukluğumun çok önemli bir parçası Kültürpark, şehrin merkezindeki en geniş yeşil alandı. Parkın içinde kafeler, restoranlar, arkeoloji müzesi, kayıklarla veya deniz bisikletleriyle gezebileceğiniz kocaman bir gölet, Açıkhava Tiyatrosu ve bir de lunapark vardı. Birkaç sene öncesine kadar babam lunaparka götürsün diye gözünün içine bakardım. Lunaparktan sonra da sırayı hiç bozmadan, külahta dondurma alıp tur atar, konusundan bağımsız gittiğimiz gün hangi fuar varsa onu ziyaret ederdik. Bazen aynı fuarı iki-üç kez gezdiğimiz bile olurdu.

Bursa'ya yazın geldiği, -havadan anlaşılmıyorsa şayet!- caddelere sıra sıra gerilen Bursa Festivali ve Uluslararası Altın Karagöz Halk Dansları Yarışması pankartlarından anlaşılırdı. Okumayı öğrendiğimde en büyük zevkimdi o pankartları okumak: Sezen Aksu, Kızılordu Korosu, Ricky Martin, Ajda Pekkan, Gloria Gaynor, Nilüfer, Gypsy Kings...

Özgen de Kültürpark'ın içinde, Bursalılar arasında çok popüler bir çay bahçesiydi. Bir şeyler içmek için buluşulur, tribün gibi topluca maç izlenir, tavla atılır, oyunlar oynanır ama her şeyden önce muhabbet edilir, şen kahkahalar atılırdı.

Bahçede lamba direğinin altındaki dört kişilik aydınlık masaya hemen yerleştik. Abim kâğıtları dağıtırken, "Ayvalık tostu istiyorum!" dediğimde yüzünü ekşitti. "Kızım, daha yeni yemekten kalktık. Ben acıkmadım, sana ne oluyor?"

Yemek yemek için aç olmak gerekmezdi ki. "Buraya gelmişken yemem lazım." Sonra üzülürdüm.

Berk de atladı: "Ben de istiyorum."

Abim garsona işaret ederken söylenmeye devam etti: "Tok evin aç kedileri. Osman'la Sadi masrafsızdı hiç değilse. Bir dahakine onları alalım, Fatih."

Ne olur hep bizi alın. Ama ne olur.

Fatih abi elindeki kâğıtlara sıkıntıyla baktı. İlk tur olduğundan ceza eli oynatması gerekiyordu ama yüzünün hâlinden, kozluk bir eli olduğu anlaşılıyordu. Serseri mayın bir tercih yapması da ondandı besbelli. "Rıfkı."

Rıfkı dediği an abim derin bir *of* çekti. Takiben de daha sekizinci kâğıtta kupa papazı adresini bulmuştu bile. Fatih abi rahat bir nefes aldı. Ancak rahatlığı çok uzun sürmedi.

Turlar ilerledikçe ilk iki ve son iki arasındaki fark açılmıştı. Berk ve ben zirve için kapışırken, abimle Fatih abi de hesabı ödememek için kapışıyordu.

Oyunun son turunda abim cezaları yazdığımız kâğıda baktı. Tek bir seçeneği kalmıştı zaten. "Kız almaz, elimiz mahkûm." Sesi ümitsizdi. An itibarıyla da dördüncü sıradaydı.

Ne var ki abimin ümitsizliğinin aksine, oyunun sonunda Fatih abi istisnasız tüm kızları tek tek topladı. Oynanan tüm ceza ellerinde, abimin de onun da eli astan papazdan geçilmiyordu zaten. Şanssızlıkta çığır açmışlardı. Topladığı son kâğıtlarla birlikte, Fatih abi sıralamamızda sonuncu sıraya güzelce yerleşti. Birinci Berk, bense kıl payı ikinci olurken, abim de son anda elde ettiği üçüncülükle hesabı ödemekten sıyırmıştı.

Abim arkasına yaslanırken hin hin gülüyordu. "Kızlar seni seviyor, Fatihciğim."

Fatih abi ters ters abime baktı. "Rıfkı'nın favorisi de sensin." İki Rıfkı da koşarak abime kaçmıştı zira.

Abimin keyfini bozamadı ama. "Acaba diyorum, bu sinir Fatihciğim, hesabı kilitlediğimizden olabilir mi diyorum?"

Fatih abi adisyona uzandı. "Zar zor kardeşlerinin arkasından üçüncü oldun. Sağda solda anlatma bence. Rezil olursun."

Abime fazla etki etmemişti sözleri. "Üçüncülüğü bulamayanlar da var." Ayağa kalktı. Bize de kalkıp bir an evvel bir aksilik çıkmadan tüymemiz için elini salladı. "Sağlamlar mekânı terk eder." Fatih abi de kalkıp kasaya yollandığında arkasından bağırdı: "Oğlum, sen aşk adamısın zaten. Kumar senin neyine?"

Evde duyulan tek ses, 2'yi gösteren saatin saniye çubuğunun çıkardığı çıt sesleriydi.

Fatih, Özgen'den döner dönmez çalışma masasının başına geçmiş, aydınger kâğıda* gösterişli ama Salih'in kesesine dost, olabildiğince ucuza mal edebileceği tek taş yüzükler çizmeye başlamıştı. Sabaha karşı başı zonklarken yaratıcı fikirlerin istilası altında olduğunu iddia etmesi abes kaçardı.

Aklı, haftalardır olduğu gibi yine o avucunun içi gibi iyi bildiği ama ışık yılı kadar uzak yerdeydi: Okumayı çok seven, yüzlerce yıl önce ölmüş bir padişah için dertlenebilen, belki de hiç evlenmeyecek bir kızda.

Madem uyku haramdı, bari birilerinin gönlü olsundu; kendi gönlünün oluru yoktu nasılsa.

Aklında canlanan son yüzük için cetveliyle yeni bir kare prizma çizip, prizmanın içine silik çizgilerle yüzük kolunu yerleştirdi. Kolu üçe bölüp, ölçüye göre taş yuvasını belirledi. Yuvanın iki etrafında, yüzük halkasının üzerine ince, zarif, küçük yapraklar kondurdu. Kazanacağı derinlikle yaprakların ortasındaki taş, olduğundan daha büyük; incecik halka, yüzük parmağında daha gösterişli görünecekti.

* Kaygan yüzeyli ve yarı saydam olan özel bir kâğıt çeşidi. -y.n.

Yüzüğün önden görüntüsünü tamamlayıp, aynı sayfaya üstten ve yandan görünümünü de çizdi. En son bütün gereksiz gördüğü çizgileri sildi, kalan çizgileri netleştirdi.

Kırk yılda bir bile kullanmadığı ışıklı çizim sehpasını, duvarla masanın arasında unutulduğu yerden çıkardı, masaya koyup tahtadan katlanır iki ayağını kaldırdı, fişini taktı. Küçük düğmesine basınca, sehpa aydınlandı, üzerindeki toz tabakası iyice göze battı. Fatih önce kuru bir bezle sehpanın tozunu aldı, sonra aydınger kâğıtlarından ilkini üzerine yerleştirdi. Çizdiği parçaları tek tek resim kâğıdına aktarmaya başladı.

Kalem kâğıdın üzerinde kaydı, yüzükler bir bir kesin çizgilerle ortaya çıktı. Sonuncu da resim kâğıdında yerini aldığında Fatih, başını yana eğip eserlerini(!) beğeniden uzak gözlerle inceledi uzun uzun. Fikir yoksunluğunun yanında, biraz paslanmış olduğunu da kaba bulduğu çizgilerinde görebiliyordu.

Yeteneksizliği ve vefasızlığıyla Kadir dedenin kemiklerini sızlatıyor muydu acaba?

Kalemi elinden bırakıp gözlerini ovuşturdu. Gülay bunlardan birini beğense iyi olacaktı, bu kafa karışıklığıyla daha iyilerini tasarlayabileceğini pek sanmıyordu.

Kafasını koltuğa dayayıp, serinletmekten uzak esintide bir kabarıp bir geri çekilen tülü izledi. Ve tülün ötesindeki pencereye, o pencerenin ötesinde uyuyan kıza bütün düşünceleri yol oldu aktı sanki.

Eksiklik hissinden kurtulamıyordu. Haftalardır hep yarımdı. Söyleyemedikleri, yapamadıkları, hepsi, gittikçe taşınmaz hâle gelen birer yük gibiydi.

Koltuktan kalktı. Onu dışarı çeken güce daha fazla karşı koyamayacaktı. Tülü kenara çekip terasa çıktı. Gökdere'nin kenarındaki barlardan birinden gelen her an uykuya dalacak gibi sakin ezgi kulaklarına ulaştı. Kollarını korkuluğa dayadı.

Gözleri, karşıdaki aralık pencerede, neyi beklediğine dair en ufak bir fikri olmadan beklemeye başladı; belki sabahı, belki bir şey olmasını.

4. BÖLÜM

Bu gece yine dolunaydı ve ben yastığa başımı koyduğumdan beri dönüp duruyor, bir türlü uyuyamıyordum. Yarıya kadar sıyrılmış çarşafımı sıkıntıdan tepip durmaktan yorgun düşmüştüm. Belki on sene önce başımdan geçmiş utanç verici olaylar, aynı benim yatakta döndüğüm gibi kafamda dönüp duruyordu. *Ah şöyle yapsaydım* ya da *şöyle yapmasaydım, o zaman şöyle şöyle demek neden benim aklıma gelmedi, gösterseydim ya şuna gününü, ne aptalım ben* vesaire vesaire.

Yine bir araştırmaya göre, dolunay, insanların daha az ve daha hafif uyumasına neden oluyordu; bu bulguya ne kadar güvenebiliriz, bilemiyorum.

Fakat şunu biliyoruz ki her dolunayda, Güneş, Dünya ve Ay neredeyse aynı hizaya geliyordu. Dünya, Ay'la Güneş arasında kaldığından, dolunayda denizler daha güçlü kabarıp daha güçlü geri çekiliyorlardı. İnsana da aynısını yapıp onu uyku uyutmayacak kadar huzursuz ediyor olabilirler miydi?

Yetmiyormuş gibi bir de üstüne sıcak binmişti.

Uzun zamandır Bursa'da yaz çekilmez bir hâl almıştı. Birileri hâlâ ısrarla iklim değişikliğinin varlığını reddetsin. Yarısının sular altında kaldığı ama içme suyunun kalmadığı, insanlığın zorunlu

göçle ve tarım arazileri çöl olduğu için kıtlıkla savaştığı bir dünyada, gezegen nüfusu (hayatta kalabilen kısmı) paranın besin değerinin öyle çok da fazla olmadığı konusunda fikir birliğine varabildiğinde çok geç kalmış olacaktık.

Yıldırım'dan sonra kendi küçük hazin geçmişim yetmemiş, bir de gezegenin tek başıma çözemeyeceğim karmaşık sorunlarıyla tam dert sahibi olmuştum gece gece! Uzanıp komodinin üzerindeki telefonuma baktım. Saat 3 olmuştu. Pes edip yataktan kalktım. Aralık penceremi ardına kadar açtım.

Perdeyi sıyırdığım gibi Fatih abiyle burun buruna geldik.

Terasta dirsekleri korkuluklara dayalı, üzerinde sadece spor bir şort, öylece dalmış, bizim apartmana bakıyordu. Belki sıcaktan belki dolunayın insanı mütemadiyen dürtüp uyutmayan mistik gücünden, o da uyuyamamıştı belli ki.

Apartmanlarımız dar sokağın iki başında karşılıklıydı. Onun terası, benim penceremden biraz daha yukarıda kalırdı. Öyle korkuluklardan eğilmiş, apartmana bakarken çok yakındı; neredeyse uzansam dokunabileceğim kadar yakın.

O yüzden ben öyle birden cama çıkınca irkildi. Hemen doğruldu. Bir an içeri kaçmayı düşündüm ama beni görmüştü bir kere. Tuhaf olan durumu daha da tuhaflaştırmanın âlemi yoktu.

O saatte derin bir sessizliğe gömülmüş mahallemizi, ay ışığı gündüz gibi aydınlatırken, bir süre bakıştık. Kendi adıma, her gün gündüz gözü gördüğüm birini, gecenin bir yarısı saçı başı dağıtmış, yarı çıplak karşımda bulunca söyleyecek bir şey gelmemişti aklıma.

Onun aklına söyleyecek bir şey gelmiş olacak, tam ağzını açmıştı ki aşağıda bir gürültü koptu. Önce bir şeyler devrildi, sonra bir şeyler şangırtıyla kırıldı. Ardından bir erkek bağrışı yükseldi, sonra da bir kadın çığlık attı.

Anlaşılan mahallece bu dolunayı da boş geçmeyecektik.

Fatih abilerinkine bitişik apartmanın kapısı sertçe açılıp gürültüyle duvara çarptı. Zeliha abla yalınayak koşarak dışarı fırladı. Arkasından da yalpalayarak Kazım abi onu takip etti. Kalbim ağzımda atarken, kafamı kaldırdığımda Fatih abi terasta değildi artık. Kazım abi kısa sürede Zeliha ablaya yetişti. Kadını kolundan tuttuğu gibi elini havaya kaldırdı.

Nefesimi tuttum. Gözlerim yanmaya başladı.

Kadınların çok büyük bir kısmı aynı Zeliha abla gibi hayatının bir noktasında, erkekler tarafından uygulanan fiziksel veya cinsel şiddet kurbanı oluyordu. Bu, hepimizin bildiği ve kanıksadığı bir gerçekti. İstatistikler, bakıp da görmediğimiz kişiliksiz sayılardan ibaretti. Öte yandan filmler, diziler, kitaplar, oğlan çocuklarına sert olmalarını öğütlüyor; kızlar da gerektiğinde zor kullanmanın erkekliğin bir parçası olduğunu zannederek büyüyordu.

Gerçek erkekler kadınlarına söz geçirebilirler. İyi bir eş de kocasına itaat eder.

Hatta bunu bir adım ileri taşıyan toplum, şiddet gören kadını suçlu çıkarmayı da beceriyordu: Şiddet görüyorsa eğer, karşısındaki erkeği kışkırtacak kötü bir şey kesinkes yapmıştır! Erkeklik gururuyla oynamıştır, kanına girmiştir, efendime söyleyeyim namusunu iki paralık etmiştir... *Erkek kırılganlığı* söz konusu olduğunda olasılıklar sonsuzdu gerçekten.

Bu tip erkeklerin hassas ruhlarının incinmemesi, kadınların üzerinde kurabildikleri hâkimiyete bağlıydı. Sahip olabildikleri kadar mutlu olabiliyordu bu modeller. Onlar için kadınların maldan, eşyadan, attan, tarladan pek bir farkı yoktu.

Ve erkek adam dediğin malını, eşyasını, atını, tarlasını koruyup kollardı, değil mi? Düz mantıkla kadının koruyuculuğunu

üstlenmek, erkek adamın asli görevlerinden oluyordu hâliyle. Peki, hayatındaki kadını kendinden nasıl koruyacaktı?

Celladın tabiatına aykırıydı kurbanına zarar vermemek.

Etliye sütlüye karışmayalım, gözümüzü kapatıp yolumuza devam edelim diye *karı koca arasına girilmez* de demiştik bir kere. *Sonra kötü olan sen olursun.*

Ama bazen bal gibi de araya girilirdi, nitekim Fatih abi de Zeliha ablayla Kazım abinin arasına girecekti.

Kazım abinin eli Zeliha ablayı bulmadan, Fatih abi apartmandan koşarak çıkıp Kazım abinin karşısına aşılmaz bir duvar gibi dikildi. Ancak bununla da yetinmedi; Kazım abiyi yakasından tuttuğu gibi duvara çarptığında, adamın duvarla buluşan kafasından çıkan ses kanımı dondurdu.

Yeryüzündeki şiddetin kaynağı erkek cinsi mi diye hep düşünmüşümdür: Dünya üzerinde sadece kadın cinsi olsa ya da cinsiyet topyekûn ortadan kalksa, yine de aynı hırsla, tutkuyla kavga eder miydik? Zayıf-güçlü, koruyan-korunan, dominant-boyun eğen, sahip-sahip olunan ayrımları hiç olmasaydı, güçlü ihtiraslardan da kurtulur muyduk?

Belki de cinsiyetimizden bağımsız, insan olmanın doğasında karanlık bir yüz vardı.

O an gözlerimin önünde, Kazım abinin dayak yiyor oluşu beni fazla rahatsız etmiyordu. Hak ettiğini düşünüyordum. Yine de Fatih abi katil olsun da istemezdim.

Ay'ın karanlık yüzü gibi hiç değilse bazen insanlığın karanlık yüzünün de aydınlanabileceğini umarak yan odaya koştum hemen. Abimi sarstım. "Abi, uyan! Fatih abi Kazım abiyi dövüyor!"

Abim gözlerini açmadı bile. Büyük oranda hâlâ uyuyordu. "Ne saçma... Git kızım başımdan..." diye sayıkladı.

"Abi, n'olur uyan, öldürecek adamı!"

Abimin gözleri hâlâ kapalıydı. Ama sesi daha uyanık çıkıyordu artık. "Niye dövsün ki Kazım abiyi? Ne alaka?"

Sesli ofladım. "Zeliha ablayı kovalıyordu. Dövecekti kadını. Fatih abi de o yüzden onu dövüyor."

Abim daha bir yerleşti sanki yatağa. Yastığına da sımsıkı sarıldı. "İyi ya. Biraz dövsün. Beş dakika sonra kalkar ayırırım."

Sesler artık bize kadar geliyordu. Daha şiddetli sarstım abimi. "Abi, Kazım abi sarhoş. Öldürecek adamı diyorum. Duymuyor musun bağırışları? Kalksana!"

Abime kızıyordum belki ama "feminist" kelimesi birkaç yıl öncesine kadar bana da güzel şeyler çağrıştırmıyordu.

Konsept olarak kafa karıştırıcıydı. Üzerine yazılmış, birbiriyle çelişen bir dünya şey vardı. Hem artık günümüzde kadın yöneticiler, politikacılar varken, sokakta bas bas bağıran o kızgın kadınlara gerçekten ihtiyaç var mıydı? Kadınlar hâlihazırda bu kadar hak kazanmışken, yaptıkları belki de kadının üstünlüğünü savunmak, maçoluğun kadın ucu, sahiden sadece erkek düşmanlığıydı.

Bana göre kazanılmış bir savaştı feministlerinki: Utanç verici olsa da, bayağı bayağı abim gibi düşünüyordum yani.

Üstelik feminist olursam, sonsuza kadar soluk benzimle gezmek zorunda kalacak, pembeyle bir sorunum varmış gibi davranacak, etek giyemeyecek, gelecekte istesem de evlenemeyecektim. Feministliğin bir damga gibi olduğunu ve *ben feministim* diye ortaya çıkarsam, insanların benden vebalıymışım gibi kaçacağını da düşünüyordum. Fazla *Batılı*, fazla *militan*, fazla *tehlikeli*ydi.

Yani böyle aile yapımıza ters, abimin deyimiyle *anarşik* fikirlere hiç gerek yoktu.

Ne var ki büyüdükçe erkeklerle pratikte öyle çok da eşit olmadığımızı fark ettim. Evde yaşadığım sorunları bir müddet normalleştirmeye çalıştım: Abim elbette ki benden daha özgür olacaktı. Erkekti o. Ona bakarak sık sık *"Ben erkek olsaydım..."* diye

başlayan cümleler kurmaya başladım. Sonra *kız çocuk, hiç çocuk* diyen akrabalara daha bir kulak asar oldum, içerledim. Düşünmeye başladım. Ardından okumaya başladım.

Okudukça anladım ki feministlerin söylemlerindense imajlarında bir sorun vardı. Kadın hakları savunucuları bile feminist olarak tanımlanmayı reddediyordu. Bu da bir tercihti, elbette reddedebilirlerdi ama fark ettim ki medyada, çevremde düzenli bir karalama kampanyası yürütülüyordu. Bana söylenenlerin aksine, kendilerini feminist olarak tanımlayan kadınlar, canları isterse makyaj yapabiliyorlardı, hatta isterlerse pembe fırfırlı etekler dahi giyebiliyorlardı. Erkek nefretiyle yanıp tutuşmuyorlardı. Ve farklı farklı sesleri, dertleri olsa da, birleşebildikleri ortak noktalar da vardı.

Eşitlik bunların başında geliyordu çünkü abimin söylediklerinin ve benim düşündüklerimin aksine, hâlâ kadınlarla erkekler göründüğü kadar eşit değildi. Özellikle de aile içinde. Gözümüzün önünde olmadığı için görmezden geldiğimiz, yokmuş gibi davrandığımız çok şey vardı. Hâlâ çok yaygın olan şiddet, ırk, sınıf, coğrafya tanımıyor; sadece ötekileştirilmiş erkekler değil, eğitimli ve/ya zengin erkekler de şiddet eğilimi gösteriyordu. Türkiye'de çoktan kazanılmış haklara bile tepki gösterenler vardı, var olan haklarını bildikleri hâlde talep edemeyenler de... Ülkemdeki insanların çoğunluğu kadınlarla erkeklerin aynı haklara sahip olmasının önemli bir şey olduğuna bile inanmıyordu.* Yani kendimizi tanımlarken hangi kelimeyi seçersek seçelim, eşitlik adına gidecek yolumuz çok uzundu.

Aşağıda Zeliha ablanın başına gelenler bunun en büyük kanıtıydı.

Abimle ikimiz epey gecikmeli bir şekilde aşağı inebildiğimizde, Uğurlar Sokak'ta büyükçe bir kalabalık toplanmıştı. Sokakta toplanandan daha fazlası da camlardaydı.

---

* Pew Araştırma Merkezi'nin 2015 yılındaki araştırmasından alınmıştır. -y.n.

Kalabalığın ortasında Fatih abinin, "Adam mısın lan sen?" diyerek Kazım abinin suratına sağlı sollu balyoz gibi iki yumruk indirdiğini gördüm. Niyazi abi ve Yusuf amca iki kolundan tutunca üzerine bir tane de tekme geçirmeyi tercih etti.

Hayriye teyze camdan sarkmış bağırıyordu: "Vur, oğlum! Vur!" diye Fatih abiyi ateşli bir şekilde desteklerken Kazım abiye de laf yetiştirmekten geri durmuyordu: "Dağ başı mı burası, Kazım?!" Geçen ayki kavgadaki yatıştırma odaklı tutumunun aksine, bu kavgada ringin hemen yanındaki VIP koltuğuna oturan zengin dullardan birine daha çok benziyordu Hayriye teyzem. Bütün parasını da Fatih abiye yatırmış gibiydi. "Senin boyun bosun devrilsin, Kazım! Bir işin karını mutlu etmekti onu da beceremedin!"

Zeliha ablanın üst komşusu Münevver nine de karşı camdan ses verdi: "Allah senin cezanı versin, Kazım! O Zeliha saçını süpürge etti senin gibi çulsuza. Kan kustu kızılcık şerbeti içtim dedi. Geldin, yerleştin kızın babasının evine. Bir gün yüzü görmedi bu kız, biz şahidiz. Sana iki tane aslan gibi evlat verdi. Ne için? Babasının üç aylıkları senin elinde hiç oldu. Kim bilir kimlerle yedin hepsini!" Fatih abiye seslenirken sesi yumuşacık oldu. "Fatih, oğlum, Hayriye doğru söylüyor, kafasına kafasına vur, belki biraz aklı başına gelir."

Hayriye teyze, Münevver ninenin bıraktığı yerden devam etti: "Dile kolay, on beş sene anana baktı da bir gün *of ne yoruldum*, dedi mi? Bir gün şikâyet etti mi? Karşılığında bir güler yüzden iki tatlı sözden başka bir şey bekledi mi? Bir gün olsun elinde çiçekle çıkıp geldin mi? Hak getire! Sevgi yok, yoldaşlık yok, takdir yok yahu takdir yok! Sırf çocukları için senin gibi hayırsıza katlandı bu kız, gıkını çıkarmadı, elinde avucunda ne varsa sattı savdı. Bir de ona el kaldırırsın ha!" Eline geçirdiği terliği aşağı fırlattı. "Biz ölmedik daha!"

Terlik, Yusuf amcanın sırtından sekti. Bir eli hâlâ Fatih abinin kolunda, çaresiz gözlerle terliğin geliş yönüne baktı. İki kadını

da, "Münevver teyzeciğim, Hayriye teyzeciğim. Bakın, yapmayın böyle, n'olursunuz," diye yalvararak susturma girişiminde bulundu. "Yangına körükle gidiyorsunuz."

Hayriye teyzenin buruşukluklarla dolu yüzü, aldığı ifadeyle daha da buruştu. "Yalan mı söylüyoruz, çocuğum?"

Söylemiyorlardı.

Nuri dede, karısı Münevver ninenin yanından kafasını uzattı. "E canım, hemen dövmek mi lazım iki kelam etmek varken?" Alçak sesle karısına da sitem etti. "Sen de terlik atıyorsun, hatun. Ayıp değil mi?"

Münevver nine hemen karşı çıktı: "Kaç nasihat bir kulağından girip diğerinden çıktı bunun. Ne demişler: Nush ile uslanmayanı etmeli tekdir, tekdir ile uslanmayanın hakkı kötektir." Pencereden daha da sarktı. "Ellerine sağlık, Fatih." Eliyle işaret etti. "Kafasına vur, kafasına! Aklı ancak öyle başına gelecek bunun, baksana."

Nuri dede derin bir iç geçirdi, Fatih abi tezahüratlara karşılık vermedi. Onun yerine kolunu Yusuf amcadan kurtardı. "Bırak, Yusuf abi." Biraz soluklandıktan sonra kolundan tutanları kolaylıkla silkeleyip Kazım abinin üzerine tekrar atılmıştı. "Şerefsiz! Erkeğim diye geziyorsun ya. Bi' halt değilsin sen! Bir kadına nasıl el kaldırırsın lan sen! Hayvan herif!" İki büklüm olmuş adamın kafasını tutup dizini karnına geçirdi.

Abim tüm bunlar olurken araya girme teşebbüsünde dahi bulunmadı, ağzını açmadı. Tişörtünün eteğinden çekiştirdim. "Abi, ayırsana şunları," diye fısıldadım.

Bana cevabı, "Sen benim de dalmadığıma şükret," oldu.

Kazım abinin artık dalınacak bir yanı da kalmamıştı gerçi. Son darbeden sonra olduğu yere yığılıvermişti.

Fatih abi tepesine dikildi. Hâlâ hırsını alabilmişe benzemiyordu. "Bir tane bana vursana lan." Can atıyordu âdeta, Kazım abi kalkabilseydi de bir tane aşk edebilseydi. "Vursana sıkıyorsa." Yumruk atmayı geçtim kolunu kaldıracak hâli kalmamıştı ki

adamın. Yeniden koluna girmeye çalışan amcaları da yanında sürükledi Fatih abi. "Gücün karına mı yetiyor? Çocuklarının annesi lan. Cibilliyetsiz herif."

Fatih abi hatırlatınca aklına gelmiş gibi oturduğu yerde, "Karım, çocuklarım..." diye inledi Kazım abi.

Kavga gürültüden hazzetmeyen Berk hariç bizim ev halkı, Birsen teyze, Cezmi amca, Feray abla ve kocası Kaan abi de sokağa çıkmıştı.

Babam, Kazım abinin önüne geçip Fatih abiye yüzünü döndü. Omuzlarından kavradı. "Oğlum. Tamam. Bırak."

Cezmi amca da girdi araya. "Oğlum, ne oluyor yine?"

Birsen teyze üzerinde geceliğiyle yataktan fırladığı gibi kalkıp gelmişti. "Ah be oğlum, yine niye deliriyorsun gecenin kör vakti?"

Fatih abinin gözü kimseyi görmedi, kulakları kimseyi duymadı. Babamın ve Cezmi amcanın üzerinden parmağını Kazım abiye doğrulttu. "Bundan böyle karın da çocukların da yok senin. Adlarını ağzına almayacaksın bir daha! Semtimize uğramayacaksın. Gördüğüm yerde haşatını çıkarırım senin, sakat kalırsın."

Niyazi abi, Fatih abinin omzunu sıvazladı. "Tamam, kardeşim. Aldı dersini o."

Fatih abi, "Biraz daha anlatmak lazım. Anlamamıştır bu geri zekâlı," diyerek birkaç adım atacak oldu ama artık araya Kaan abi de girmişti ve Fatih abiyi nihayet zapt edebilmişlerdi.

"Tamam, oğlum. Sakin ol. Daha yeni karakoldan topladık sizi," dedi babam.

"Abi, bir görseydin ne yaptığını bu..." Babamın yüzüne karşı küfredemeyince, "pisliğin..." demekle yetindi.

Babam, Fatih abinin omzunu sıvazladı. "Bırak, Allah'ından bulsun," dedi o yumuşacık yatıştırıcı sesiyle.

Hüseyin amca da ikna çabaları dâhilinde Fatih abinin kulağına eğildi. "Oğlum, bir ayda iki vukuat. Çıkaramayız karakoldan yemin olsun. Sakin ol. Bırak gitsin."

Fatih abi, kollarından tutanlara karşı daha fazla protestoda bulunmayınca, gazabının son bulduğuna kanaat getirip fırsattan yararlanan birkaç kişi Kazım abiyi yerden kaldırıp uzaklaştırdılar. Adamın üstü başı kan içinde, suratı da tanınmaz hâldeydi; bir hastaneye götürseler iyi olacaktı.

Annem ve Birsen teyze, mahalleden birkaç kadınla birlikte bir kenarda çocuklarıyla birlikte ağlamaktan helak olmuş Zeliha ablanın koluna girip evine götürdüler. Biz de babamla kol kola girdik, evin yolunu tuttuk. Ama Niyazi abinin başka planları vardı. Bizi yolumuzdan alıkoydu. Bakkalı açmıştı o sırada. "Gelin içeri, bir soluklanalım."

Yoldan her geçeni çevirip dükkâna buyur ettiğinden, Niyazi abinin bakkalı tıklım tıklım, sanki zamansız bir çubuklu pijama partisine ev sahipliği yapıyordu. Çok geçmeden mahallenin tüm abileri ve amcaları toplaşmıştı. Tabii, bir de ben; partiye, üzerinde minik tek boynuzlu atlar olan yavruağzı pijamalarımla katılıyordum.

Kapı girişinde durdum. Giriş katının altında kalan bakkala merdivenle iniliyordu. Girişte durunca yüksekte kaldığımdan herkesi rahatça görebiliyordum.

Fatih abi elleri kanlı, yarı çıplak, bakkalın ortasında ne yapacağını bilemez bir hâlde öylece duruyordu. Hâlâ nefes nefese olduğundan ortaya bir tabure çekip oturttular. Niyazi abi bir şişe de su verdi eline. "Al, Fatih. İç biraz, sakinleş."

Fatih abi şişeyi kafasına dikti. Bileğinin tersiyle çenesinden süzülen damlaları silerken sessizce, "Şerefsiz," ve benzeri derin sevgi ifadeleri içeren sözlerle kendini ifade etmeye devam etti. Hiç değilse küfretmiyordu.

Niyazi abi kanları temizlesin diye bir de kâğıt mendil tutuşturdu eline. "İlk yardım çantasını getireyim mi, Fatih?"

"Yok, abi. Olmadı bir şey." En çok babamla kendi babasından çekindiğinden, onlara hafif sırtını dönüp sanki dar alanda herkes duymuyormuş gibi, "Çoğu onun kanı," dedi sessizce.

Yusuf amca, elini Fatih abinin omzuna koydu. "N'oldu, Fatih? Şimdi düzgünce bize bir anlat bakalım."

Fatih abi bana kaçamak bir bakış attı. Ardından gözleri önünde, boşluğa odaklandı. "Sıcaktan uyuyamadım. Terasta biraz hava alıyordum. Önce gürültüler duydum. Bir şeyler kırıldı. Bağırışlar yükseldi. Sonra bir baktım, Zeliha abla yalınayak dışarı fırladı. Peşinden de o it çıktı dışarı. Arkalarından da ben indim aşağı işte. Gerisini biliyorsunuz..."

"Allah'tan uyku tutmamış be oğlum," dedi babam. "Kızcağızı ne hâle getirecekti kendini bilmez, kim bilir. Ama tabii, daha sakin olmak lazım." Babam birini ancak bu kadar azarlayabiliyordu.

Abim çoktan bir sandalyeye yayılmıştı. Yakınındaki gofretlerden birini kaptı. "Kaşınanı itinayla kaşıyoruz işte," dedi gururla, gofretten bir ısırık aldı. "Mahallemiz bizimle daha güvenli."

Babam bünyesi müsaade etmese de olabildiğince ters baktı abime. Bu, epey sinirlendiği anlamına geliyordu. "Alkış mı bekliyorsun, Kürşat? Başınıza bir iş gelecek. Memlekette polis var, mahkeme var. Size mi kaldı adalet dağıtmak?"

"Arada bir devletimizin işini kolaylaştırmak lazım," dedi abim geniş geniş. "Her vatandaşın görevi. Her şeyi devletten beklemek olmaz."

Babamın ince dudakları hafif büzüldü. Bildiğin köpürüyordu artık. "İşine o an nasıl geldiyse yani, Kürşat Efendi... Ne kadar normal geliyor sana canını sıkanın canını yakmak." Babam esas abime kızmış olsa da biraz *kızım sana söylüyorum gelinim sen anla* olmuştu.

Fatih abi yüzünü ovuşturdu. Belli ki üzerine alındığından savunmaya geçti. "Abi, tutamadım kendimi. Zeliha abla bilezik bozdurmaya geldi bugün. Kim bilir bu pisliğin içkisi kumarı yüzündendir. Babama daha akşam söyledim, konuş şununla diye."

Cezmi amca çok pişman görünüyordu. "Bilsem hiç bekler miydim? Gider, hemen dayanırdım kapılarına."

Hüseyin amca ellerini göğsünde kavuşturdu. "Zeliha belli ki yuvası dağılmasın diye yıllarca sessiz kalmış. Bu Kazım'ın borçları ortaya çıktığından beri kaç kere sorduk Yusuf'la. Ben bizzat kaç kere söyledim varsa bizim bilmediğimiz bir şey, rapor edelim diye." Üzerinde atlet, altında lacivert-beyaz çizgili pijama, ayaklarında da banyo terlikleri olmasa duruşma salonunda zannedebilirdiniz. "Bu iş bende bundan böyle. Peşini bırakmam. Kazım, karısını ancak rüyasında görür artık." Abimle Fatih abiye baktı. "Ama siz karışmayacaksınız."

"Karısına girişen adamı kendi hâline mi bırakacağız?" Ağzındaki gofret parçalarını saça saça, hırsla homur homur konuşmuştu abiciğim. "Bir kere dövülmekten fazlasını hak ediyor o çapsız. Ben şahsen, mahallede elini kolunu sallaya sallaya gezerken görürsem garanti veremem, valla. Gördüğüm yerde dayanamam, bir kere de ben döverim. Erkekliğe sığar mı, elini kolunu sallaya sallaya gezmesine müsaade etmek?"

Yüzünde küçümser ekşi bir ifade, "Erkeklik öyle bir şey değil, Kürşat Efendi," dedi Hüseyin amca. "Kavga sizin için yaşam biçimi hâline gelmiş olabilir ama şiddete karşı şiddet kabul edilemez. Senin adalet terazinde hak etmiş olsa bile, normal bir şey değil bu, oğlum. Normalse eğer, herkes kendi adaletini sağlasın o zaman, taş devrine dönelim hep birlikte. Sopalarla dalalım birbirimize." Onaylamaz bir biçimde kafasını bir o yana bir bu yana salladı. "Bir daha böyle bir şeye şahit olduğunuz takdirde, engel olun olmasına ama ötesine karışmayın. Sizin üzerinize vazife değil çünkü. Ormanda yaşamıyoruz. Anlaştık mı?"

Abim idareten kafasını salladı, söylenenlerin yine bir kulağından girip ötekinden çıktığından zerre kuşku duymadım. Fatih abi kafasını bile sallamayınca Hüseyin amca, Fatih abiye tane tane tekrar sordu. "Anlaştık mı, Fatihciğim?"

Fatih abi gözlerini kaçırdı. "Anlaştık, abi," dedi ikna edici olmaktan uzak bir tonda.

Hüseyin amca dik dik Fatih abiye bakmaya devam etti. "İyi niyetlisiniz, kanınız deli akıyor, anladık. Ama komiser, savcı o gözle bakmaz bu işe. Adamın ağzı burnu yer değiştirmiş. Zor aldık elinden. Hiç düşündün mü, Fatih, bu adam gitse şikâyet etse seni ne olur?"

Fatih abi, bakkalın parkelerini saymaya başladı.

"Bu adam karısını döven adamı dövmüş, biz bunu salıverelim demezler, oğlum. Aklınızı başınıza toplayın."

Yusuf amca kardeşini yatıştırmak istedi. "Tamam, Hüseyin. Anladı çocuklar."

Hüseyin amca hâlâ şüpheli, bakışları abimle Fatih abi arasında gidip gelirken, "İnşallah," dedi.

"Olan oldu artık, herkes çıkarması gereken dersleri çıkarmıştır," diyerek yargıdan çok temennide bulundu Niyazi abi. "Ee, beyler," derken benim varlığımı da hatırlayıp, "Ve de Nil," diye ekledi. "Madem toplandık. Ne ikram edeyim size bu güzel Setbaşı sabahında?"

Abimin ağzı hâlâ gofretle doluydu. "Bir kolanı alırım, abi. Hem yaktı hem de içimi baydı bu." Cipslerin yanında ayakta duran Hüseyin amcaya el salladı. "Hüseyin abi, oradan bir Lays versene. Kırmızı olsun."

Ablam olsa şu noktada, *"Boşan da semerini ye, Kürşat,"* derdi. Neyse ki mikrofonu elime alıp mahalle amcaları ve abileri arasındaki zarif imajımı sarsmama gerek kalmadan, Hüseyin amca cipsi abimin kafasına attı da bakkaldaki herkes böyle tarifsiz bir sevinçle doldu taştı. Ya da bir tek ben.

Niyazi abi herkese soğuk içecek dağıttı, isteyene sallama çay bile yaptı. Fatih abi onların hesabına yazmasını istedi ama Niyazi abi bu gecelik ikramın müesseseden olduğunu ama bir daha vukuat çıkarırsa bütün hesabı ondan alacağını söyledi.

Böylelikle sabah ezanını ettik.

Nuri dede sabah ezanını duyunca, "Aziz Allah," diyerek ayağa kalktı. Sonra da safları sıklaştırmış mahalleliye döndü. "E madem uyanıksınız, hadi kalkın sabah namazına." Hâlâ yarı çıplak, bakkalın floresan lambasının beyaz ışığı altında parlayan Fatih abide gözleri takılı kaldı. Eliyle Fatih abinin üstünü başını gösterdi. "Sen üzerine bir şey giy de gel, evladım, günah."

Toplu kılınan sabah namazından sonra abimden dükkân açması elbette ki beklenemezdi. Neredeyse hiç uyumadan, babamla gelip dükkânın üst katını temizledik, ortalığı topladık, birikmiş ambalajları attık, sonra babamı Cumhuriyet Caddesi'ne yolladım. Abim öğlene doğru dükkâna ancak teşrif etti, bütün gün de kasanın başında uyuklamaya devam etti. Uykusunu hiç alamamıştı, yazık.

Sakin geçen günün ardından nihayet akşama doğru azat edilecektim. Kızlarla Koza Han'da kahve içmek için sözleşmiştik. Çantamı alıp çıkmaya hazırlanıyordum ki abim, "Gece aklıma gelmedi. Sen o saatte nereden gördün olanları?" diye kendinden beklenmeyecek bir soru sordu. Rötarlı olsa da arada kafası işliyordu.

"Çok sıcaktı, perdeyi açmak için kalkmıştım ki sesleri duydum," dedim bir çırpıda.

"Fatih'i gördün mü terasta?"

Ciğerini bilsem de abimin beyni nasıl çalışıyor, anlayamıyordum. Neden bu soruyu soruyordu şimdi?

O panikle, "Görmedim," diye yalan söyledim. Cevabım otomatikti. Neden yalan söylediğime kendim de anlam veremedim. Gecenin bir vakti burun buruna geldiğimizi söyleyememiştim nedense.

Abim bir düşündü. "Sen cama çıktığında, Fatih aşağı iniyordu herhalde."

"Yani," dedim *başka nasıl olabilir* diye soran bir tonla. Anında da konuyu kapattım. "Var mı başka diyeceğin?"

"Yok."

"İyi. Gittim ben. Kızları bekletmeyeyim."

"Aman beklemesinler," dedi abim yüzüme yüzüme esnerken. "Geç kalma."

"Kalmam," dedim gözlerimi devirip. Duyan da iki yüz metre öteye değil, şehir dışına çıkıyorum sanırdı. "Evde görüşürüz," deyip attım kendimi dışarı.

Başımın belası arkamdan bağırdı bu sefer: "O koca gözlerini belertme bana! Ruh hastaları her yerde, görüyorsun işte."

Ruh hastalarını anmışken...

Kapalı Çarşı'dan Uzun Çarşı'ya çıkmıştım ki bir el, koluma yapıştı. Kolun uzun zamandır görmediğim histerik sahibini görünce kan beynime sıçradı.

Taylan.

Bu da nereden çıkmıştı şimdi? Pusuya yatmış, beni mi bekliyordu? Kolumu elinden kurtardım. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Ela gözleri gergin, sesi de mahcup gibiydi. Sanki. "Nil, işin yoksa biraz konuşabilir miyiz?" diye kedi gibi sordu. "Bir yere gidip oturalım, bir çay içelim."

Biraz şuursuz bir insandı sanıyorum. O akşam bana söyledik-lerinden sonra onunla bir yere gideceğimi zannetmesi yine ağır histeriye işaretti bana kalırsa. "İşim var ve seninle konuşacak bir şeyim de yok." Telaşla etrafıma bakındım. "Biri görecek şimdi. Git buradan. Olay çıkmasın yine." Mahalleye rezil olmuştuk, bari çarşıya rezil olmayalım, değil mi ama?

Baktı onunla bir yere gitme ihtimalim sıfıra yakın, "Ben, o ak-şam sen öyle konuşunca çok sinirlendim, sevineceğini düşünmüş-tüm çünkü," diye başladı. "Kendimi kaybettim. Lafımın nereye gideceğini bilemeden ileri geri konuştum. Yanlış yaptım. Saygı-sızlık ettim. Özür dilerim. Unutsak her şeyi?"

Ben ağzımı açıp cevap veremeden Fatih abi yanımda bitti. "Seni unutmak ne mümkün." Elleri belinde, tehditkâr bakışları Taylan'ın üzerinde odaklanmıştı. "Nil, n'oluyor burada?"

"Bir şey olduğu yok, abi." Koluna yapışıp Fatih abiyi Tay-lan'dan olabildiğince uzaklara, tercihen ilçe dışına çekiştirmeye çalıştım.

Fatih abi milim oynamadı. Taylan'ı tepeden tırnağa süzerken gülümsedi. "Bugün burada toplandığımıza göre, yediğin dayağın yetmediği sonucuna varıyorum."

Öyle bir gülüştü ki korkudan çarşının ortasında ruhumu tes-lim edecektim. Taylan da Fatih abiyi tepeden tırnağa süzdü. "Abisi olsan anlayacağım da. Sen kim oluyorsun da ikimizin arasındaki mevzuya karışıyorsun?"

Tam aptal cesareti.

Fatih abinin yüzünde bezgin bir ifade belirdi. "Yumruk bile atamayan biri için fazla gevezesin." Taylan'ın üzerine yürürken sesi hırıltı gibi çok derinlerden geliyordu. "Bir daha dövemem sa-nıyorsan yanılıyorsun."

Fatih abiyle Taylan'ın arasına geçip, yüzümü Taylan'a çevir-dim. "Taylan, biri yaralanmadan git buradan." Zira bu kadar ak-siyon bana fazlaydı artık.

Fatih abi sesli güldü. Nefesi enseme çarptı. "O biri her kimse artık, çok ağır yaralanacak biraz daha oyalanırsa..."

Neyse ki bu sözler üzerine, Taylan'ı ikna etmek için daha fazla uğraşmam gerekmedi. Dönüp gitmeye hazırlanırken, yine de bir ay önce dayak yiyen kendisi değilmiş gibi bakıyordu bana. "Sırf sen istediğin için gidiyorum, Nil. Yoksa bu iş burada bitmez."

Fatih abi üzerine gidecekken hızını alamayıp sırtıma çarptı. Aradaki beni unutmuştu. "Bak, hâlâ konuşuyor." Önünden çekilsem çocuğun üzerine çullanmıştı bile.

Neyse ki Taylan daha fazla gecikmeden son sürat aksi yönde uzaklaşmaya başlamıştı. Yeterince uzaklaşınca, yüzümü hâlâ ileri atılacakmış gibi duran Fatih abiye dönüp ellerimi göğsüne dayadım. "Tamam, gitti işte. Sakin ol, lütfen."

"Canına susamış mal. Bir de *bu iş burada bitmez,* diyor." Kafamın üzerinden Taylan'a bakarak söylenmeye devam etti: "Hâlâ utanmadan bizim buralarda dolaşıyor. Dükkânın önünden geçince kıllanmakta haklıymışım..."

Taylan'ın peşine mi takılıp gelmişti buraya? Ellerimi üzerinden çekip kafamı yukarı kaldırdım. Gözlerinin içine bakarsam belki kafasından ne geçtiğini de anlardım. "Sen de onu mu takip ettin?"

Bakışlarını bana indirdi o da. "Ya ne yapacaktım?" Çoktan çatılmış kaşları daha da çatıldı. "Sen nereye gidiyorsun böyle?"

Taylan bitince azara benimle devam edecekti tabii. Ne ara iki abiye hesap verir olmuştum ki ben böyle? Bir adım geri attım. Bu kadar yakından asık yüzüne bakmak rahatsız ediciydi. "Koza Han'a."

"Ne yapacaksın orada?"

"Arkadaşlarımla buluşacağım."

"İyi," diyerek arkadaşlarımla buluşmama ses çıkarmayıp beni şaşırttı. Artık beklentilerimi ne kadar düşürdüysem. Ne var ki, "Ben götüreyim," dedi. Bir teklif değildi bu. *"Ben götüreceğim,"* diyordu aslında.

İki adımlık yerdi. "Gerek yok... Şurası zaten," diyecek oldum.

"Hadi, Nil," diyerek lafı ağzıma tıktı. Sesinde öyle bir kesinlik vardı ki karşı çıkma imkânı vermiyordu. Sessizce yanında yürürken içim içimi yiyordu ama. "Bundan kimseye bahsetmesek?"

"Neden?"

"Abim de yok yere celallensin istemiyorum. Kapansın artık bu konu."

"Peşini bırakmayacak bu geri zekâlı." Ters ters bana baktığını hissettim. Sesi yükseldi hemen. "Bırakmasın istiyorsan ayrı tabii!" Kendi kendini sinirlendirmek için bahane arıyordu resmen.

Hemen telaşla kafamı iki yana salladım. "Tabii ki öyle bir şey istemiyorum. Ama bir şey yapma lütfen."

Sesli bir nefes verdi. "Biri sana saygısızlık yapacak, ben arkama yaslanıp izleyecek miyim?"

"Teşekkür ederim." Gelmesine biraz sevinmiştim aslında. Taylan gibi densiz ve saygısız biriyle tek başıma muhatap olmak istemiyordum. "Gerçekten teşekkür ederim. Ben sadece..." İstediğim tek bir şey vardı. "Ben artık olay yaşayalım istemiyorum. Bu meseleyi de unutmak istiyorum."

Bir süre ikimiz de kalabalığı izleyerek yürüdük. Sonunda, "Abine söylemeyeceğim," dedi. "Ama yine karşına çıkarsa bana söyleyeceksin, tamam mı?"

Koza Han'ın kuzey girişi, kabartma taş işlemeli, yüksek kemerli Taçkapı'ya varmıştık bile. Yüzlerce yıl ipek böceği kozası borsası olarak hizmet vermiş hana Kraliçe Elizabeth'in bile yolu düşmüştü zamanında.

Hanın girişinin önünde, Fatih abinin tam karşısında durdum. O da durmak zorunda kaldı. Omzunun üzerinden, duvarları taş ve tuğlayla örülmüş iki katlı hanı görebiliyordum. Gözlerim şadırvanın hemen yanındaki sekiz ayak üzerine oturtulmuş köşk mescidi, arkasında renk renk ipek kumaşlar, eşarplar, şallar satan mağazaları seçti. Avlusundaki şadırvanın şırıltısı kulaklarıma

kadar ulaştı. Elimi uzatsam az sonra ereceğim huzuru tutabilecektim sanki. "Söylerim ama bir şartla."

İfadesiz, yüzüme baktı. "Neymiş?"

"Lütfen bir daha benim için ya da bir başkası için kavga etme. Dün gece de ortalık karıştı zaten. Çok fevri hareket ediyorsun."

Bu kez yorgun bir nefes verdi. "Bazıları hak ediyor, Nil."

"Aynı fikirdeyim. Ama daha fazla başın derde girsin istemiyorum."

Ne dediğimi anlamamış gibi bana baktı. Sonunda, "Endişelenmene gerek yok," dedi.

"Nasıl gerek yok? Yine karakola düşeceksin ve her zaman şansın yaver gitmeyebilir. Biraz sakin olsan ne olur sanki?"

Çıkışım onu şaşırttı. Elini ensesine atıp gözlerini benden kaçırdı. "Ben böyleyim. Haksızlığa, saygısızlığa gelemiyorum."

"Lütfen," diyerek bir süre bekledim. Yüzünü tekrar bana çevirdiğinde devam ettim: "Kazım abi çok daha fazlasını hak ediyor. Haklısın. Ama boşanırlar. Hüseyin amca söyledi, Zeliha ablaya yaklaşamaz bir daha. Taylan meselesi haddinden fazla büyüdü ama en başta mesele bile değildi. Kendilerini davet ettirip gelmişler. Tanımıyor musun babamı? Gelmeyin diyememiş işte... Hem ben istemediğim sürece ne yapabilir o Taylan?"

"İstemiyor musun?"

Hâlâ nasıl olur da anlamazdı? "Oradan bakınca istiyor gibi mi gözüküyorum?" Fatih abinin gözündeki tereddütlü bakışı görünce gözlerimi açа açа, her bir kelimenin üzerine basa basa konuştum. "Tabii ki istemiyorum. Gıcık oluyorum ben ona bir kere..." Aşkımdan ölseydim bile tam bağımsızlığımı ilan etmeme ramak kala evlenmek de nesiydi? "Hem neden tam amaçlarıma ulaşmak üzereyken evlenmeyi seçeyim? Daha okulum bitmedi. Bitince iş bulacağım. Çalışacağım. Hayatımın amacı bu benim. Bunlar eve gelmese evlilik aklımın ucundan dahi geçen bir şey değildi benim. Şu an asla düşünmüyorum öyle bir şey." Gözlerinden

bir şey geçti. Hâlâ mı şüpheliydi? Hâlâ mı inanmıyordu bana? "Sana ya da abime engel olmaya çalışırken düşündüğüm sizsiniz. Kötü olmayın, başınıza bir şey gelmesin diye. Yoksa inan, Taylan zerre kadar umurumda değil."

Bunu asla dile getirmezdim ama yediği dayağı sonuna kadar hak etmişti Taylan kişisi. Sinirlendiğinde yine aynı histerik şuursuz çıkacaktı içinden. Emindim.

Ne ara bu kadar şiddet yanlısı olmuştum ben acaba? Abimle Fatih abiye fazlasıyla maruz kalmıştım son zamanlarda. Ondandı kesin.

Fatih abi gözümün içine bir süre dikkatlice baktıktan sonra kafasını usul usul salladı. "Peki," dedi.

O sırada telefonum çalmaya başladı. Telefonu çantamdan çıkarıp kulağıma götürdüğüm gibi abimin boru sesi kulaklarımda çınladı. "Şimdi doğruca eve gidiyorsun, Çirkin. Babam dükkâna geldi az önce. Biz de dükkânı kapatıp çıkıyoruz."

Ya ne oluyordu yine? "Ama neden? Kızlarla kahve içecektim, biliyorsun sen de."

"Evde içersin, Çirkin. Hazır akşama görücü de geliyor."

NE?!

"Abi ne görücüsü?!"

Fatih abi de şimdi dikkatle beni izliyordu. Babam anlaşılan *"Hayır, gelmeyin,"* diyememişti yine. Abime de eğlence çıkmıştı. Sesinden çılgınlar gibi eğlendiğini duyabiliyordum. "Bunlar başka. Cesaretlerini takdir ettim ama... Görücülere neler yaptığımız ortada sonuçta."

5. BÖLÜM

Görücülerin daha birini def edemeden yenileri türemeye başlamıştı.

Gerçi Fatih, Nil'in aldığı ikinci evlilik teklifini de reddedişinin ardından hain bir sevinç duymuyor da değildi. Ne var ki kızın evlilik tekliflerini bir bir reddedişinin ardında yatan sebepleri artık iyice anlamış bulunduğundan, çok da uzun boylu sevinemiyordu. Hatta reddedilmiş damat adaylarıyla en nihayetinde aynı ülküde birleştiklerinden, ister istemez kendini biraz da onların yerine koyuyor, biraz da onlar adına kendini reddedilmiş ve kırılmış hissediyordu.

Hay Allah da kahretsin o *hisleri*.

Sıkıntının kaynağı, damat adayının kim olduğundan çok, konsept olarak evlilik fikriydi. Nil öyle bir konuşuyordu ki sanki özgürlüğüne, bağımsızlığına çok düşkün, bekârlığına bir türlü veda edemeyen bir erkekti ve ondan evlenmesinin beklenmesi olacak iş değilmiş, düşünülemez, düşünülmesi teklif dahi edilemez bir kendini bilmezlikmiş gibiydi.

Fatih nasıl hareket edeceğini, ne söyleyeceğini bilemez olmuştu artık. Allak bullaktı kafası. Her şey sütlimanmış gibi Kürşat'a, "Oğlum, madem kızı vermeyeceksiniz, bu insanlar neden eve kadar geliyor?" diye gülerek sorsa da içi kaynıyordu.

Kürşat kasaya yeni kâğıt rulosu yerleştirirken dudak büktü. "Verirdik belki, belli mi olur?"

"Küçük değil mi daha?" Yeni görücülerin gelmemesi için Fatih'in aklına gelen ilk makul neden buydu. Daha küçüktü, okulunu bitirecekti. Böylece Fatih de nasıl hareket edeceğine karar verene kadar zaman kazanmış olacaktı.

Kürşat homurtuyla karışık güldü. "Eşek kadar oldu."

Fatih yükselen sesine mâni olamadı. "Ne biçim abisin lan sen?"

Kürşat hemen savunmaya geçti. "E fena mı, eve geliyorlar işte! Böylelikle içlerinden seçme şansımız var. En uygun müdahale zamanı. Birkaç yıl sonra üniversitede zibidinin tekini kendi bulsa daha mı iyi?" Bütün vücuduna bir ürperti yayıldı sanki. "Bizim damat atkuyruklu, küpeli, dövmeli mi olsun?" Hücrelerine kadar o ürpertiyle titredi âdeta. "Kâbus gibi. Allah yazdıysa bozsun." Dilini ısırıp yumruğunun tersini tezgâhın tahta kısmına vurdu.

Fatih hangisinin daha kötü olduğunu bilemedi. Her iki seçenek de kıyamet gibi geliyordu. "Beğenirsen vereceksin kızı yani?" diye mırıldandı.

"Çan çan konuştuğuna bakma sen onun," dedi Kürşat. "Nasılsa en nihayetinde gitmeyecek mi birine?" diye sordu makulce. "Bari beğendiğimize gitsin."

Fatih'in kalbine koca bir öküz dört ayağını da kırıp çöküverdi.

Sahi...

Şu an düşünmese bile, günün birinde aklının yattığı, kafasının uyuştuğu kendi gibi *bağımsızlık* tutkunu birini istemez miydi? Şimdi istemediğini söylemesi ilelebet istemeyeceği anlamına gelir miydi? Gelmezdi. Yutkundu. "Ya senin beğendiğine gitmek istemezse?"

"Bir sürü adam sıralanmış. Babam bugünlerde mal satmaktan çok kapısını bunun için aşındıranlarla ilgileniyor. Bizim Cumhuriyet Caddesi'ndeki dükkân Esra Erol stüdyosu gibi olmuş. Çirkin de birinden birini beğenir artık." Kendinden emindi Kürşat. "Ortak bir paydada buluşacağımıza inanıyorum ben."

Fatih *"Sıçarım ortak paydana,"* dememek için kendini çok zor tuttu.

Düşününce doğru söylüyordu Kürşat aslında. Taylan zibidisinin açtığı yoldan Fatih'le birlikte bütün Setbaşı da Nil'in büyüdüğünü fark etmişti.

Fatih böyle sessiz sessiz izlemeye devam ederse, Nil birinden birini her an beğenebilirdi. Bu iki olmuştu. Arkası da gelecekti belli ki. Bir çekirge daha kaç kez, nereye kadar sıçrayabilirdi? Üstelik Kürşat'ın kâbusları da pekâlâ gerçek olabilirdi. Aşk dediğin damdan düşer gibi olurdu; Nil'in ilkeleri bile önüne geçemez, dövmeli, atkuyruklu ve de küpeli sevdiceğiyle gün batımına doğru yelken açarken, Kürşat'la birlikte Fatih de arkalarından öyle bakakalırdı.

Fatih daldığı dipsiz kuyudan Kürşat'ın sesiyle çıktı. "Akşam maçı kahvede mi izleyelim?"

Lig yeni başlamıştı. Bursaspor o akşam Beşiktaş deplasmanına çıkıyordu. Fatih'in hiç sigara dumanı, gürültü çekesi yoktu. "Yok ya. Evde izleyelim."

"E iyi, akşam gel bize o zaman. Annemle babam ablama gidecek. Bebek odasını halledecekler. Doğuma bir şey kalmadı. Bizim küçük hainlerle izleriz maçı."

Küçük hainler Nil ve Berk oluyordu. Dayıları sağ olsun, fanatik Beşiktaşlıydılar; Bursa sınırları dâhilinde olacak iş değil.

Korktuğum bu seferlik başıma gelmemiş, tereyağından kıl çeker gibi görücülerden kurtulmuştum çok şükür. İnanılmaz ama gecenin sonunda kan çıkmadan herkes sakince evlerine dağılabilmişti.

Damat aday adayı temiz yüzlü, düzgün bir çocuktu. Hatta bence annesiyle babasının gazına gelip kendini bizim koltukta kahve içerken bulmuştu.

Ben kahveleri dağıttıktan sonra da annem yine sazı eline aldı, okulumun devam ettiğini ve henüz evlenmek gibi bir niyetim olmadığını kibar bir dille anlattı. İnsanlar da anlayışlı çıktı, kahvelerini içip gittiler. Sonra annem babamı biraz haşladı. Babam mahcup oldu. Çay demledik, dizi izledik. Geceyi öylece de kapattık.

Az önce gelen müşteri için açtığım penyeleri katlayıp ambalajlarına yerleştirirken çalan dükkân telefonuyla, daldığım bir başka görücü akşamından çıktım.

Kasada oturan abim uzanıp açtı telefonu. "Söyle, Cezmi abi... Evet, burada. Tamam, olur. Gelsin." Bana bakıp kafasıyla kapıyı gösterdi. "Nil, fırla."

Nereye fırlıyorum yine ben? "N'oluyor?"

"Fatihlere Arap turist gelmiş," diye açıkladı abim zoraki. "Anlaşamamışlar bir türlü. İlyas'ın da boğazı şişmiş, gelmemiş bugün. Sana kalmışlar."

Abi işte. Atsan atılmıyoor, satsan satılmıyor.

Girdiğimde kuyumcuyu epey kalabalık buldum.

İlk göze çarpan, sağa sola saldıran iki çocuk ve onların peşinden koşturmaktan nefes nefese kalmış iki çıraktı. Orta yaşlı bir adamla daha genç dört kadın tezgâhın önüne, Cezmi amcayla Fatih abi de tezgâhın arkasına dizilmişlerdi. Karşılıklı dizili olanlar rahatsızca bakışıyorlardı. Diğerlerinin bakışmak için zamanı yoktu.

Beni görünce Cezmi amca geldiğimi el kol hareketleriyle Türkçe anlattı. "Söylemiştim ya, Nil de geldi işte..."

Kuşkusuz kendisine söylenenleri harfiyen hatırlayan Arap amca, Cezmi amcanın çabalarını gülerek izledi. Ben de tezgâhın arkasına, Cezmi amcayla Fatih abinin yanına geçtim. Kasanın altındaki kapaksız gözde birkaç karakalem çalışması dikkatimi çekti.

Özensizce göze tıkıştırılmış kâğıt parçalarının üzerinde çeşit çeşit yüzük çizimleri vardı. Neredeyse gözün gerçek bir yüzüğü algılayabileceği gibi görünüyorlardı: üç boyutlu, kâğıttan fırlayacakmış gibi... Öyle bir hacmi, derinliği vardı her birinin. Tamamı pek çok açıdan resmedilmişti. Her yüzüğün halkasının yüksekliği, çapı, taşların büyüklüğü modellerin üzerlerine milimetre cinsinden iliştirilmişti.

Cezmi amca, bir zamanlar beraber çalıştığı ustası Kadir dedeyle mücevher tasarımı da yapardı. Tahtakale'de atölyeleri olduğunu hatırlıyordum hayal meyal. Kadir dede vefat ettikten sonra Cezmi amcanın tasarımı bıraktığını sanmıştım. Atölyeyi de elden çıkarmışlardı çünkü.

Gözlerimi göz alıcı çizimlerden zor ayırıp, tek tek adam ve kadınlara bakarak gülümsedim. "Hoş geldiniz," dedim İngilizce. "Nasıl yardımcı olabiliriz?"

Adam sonunda derdini anlatabileceği için rahatlamış görünüyordu. "Karıma ve kardeşlerime hediye almak istiyorum." Sonra dükkânın altını üstüne getiren ufaklıkları gösterdi gülerek. "Yeğenlerime de birer künye almak isterim."

"Peki, önce ufaklıkların işini halledelim." Halledelim ki yazık, Sadi'yle Tunç biraz nefeslensin. Fatih abiye cam tezgâhın ucundaki bölmeyi gösterdim. "Fatih abi, küçüklere künye almak istiyorlar."

Fatih abi künyeleri çıkarırken adam, Cezmi amcayla beni gösterdi. "Akraba mısınız siz?"

"Biz komşuyuz," dedim. Kan ter içinde kalmış Sadi'yle Tunç'u gösterdim sonra. "Onlar dükkânın çırakları." Fatih abiyi işaret ettim. "Fatih, Cezmi amcanın oğlu." Abi yerine tam olarak geçebilecek bir sözcük yoktu İngilizcede. "Birlikte büyüdük. Kendi kardeşim gibidir."

Çocuklar künyelerin başına toplanıp beğendiklerini seçtiler.

"İsim de yazdırmamızı ister misiniz üzerlerine?"

"Arapça yazamazsınız tahminim?"

Cezmi amcaya döndüm. "Arapça isim yazamayız herhalde, değil mi?"

Cezmi amca güldü. "Onu beceremeyiz, kızım."

Adama bakıp kafamı iki yana salladım. "Maalesef."

"Onu biz dönünce hallederiz. Önemli değil."

"Nerelisiniz?"

"Suudi Arabistan."

Gereksiz heyecanımı gizleyemedim. "Anneannemle dedem hacı benim!"

Adam hayatında milyonlarca hacı gördüğünden heyecanımı paylaşmıyordu muhtemelen. "Öyle mi? Ne güzel..."

"Oraları anlata anlata bitiremiyorlar," diye devam ettim. "Acayip bir iç huzuru hissetmişler ülkenizde..."

"Kutsal topraklar ne de olsa," dedi adam gülerek. "Allah ibadetlerini kabul etsin."

"Âmin."

"Sizinle mi yaşıyorlar?"

Tombik Arap amcaya herhalde kanım kaynamıştı ki, "Hayır," diyerek hayat hikâyemizi sayıp dökmeye başladım. "Benim dayım ailesiyle birlikte Ankara'da yaşıyor. İş için yıllar önce taşınmışlardı. Dayım devlet memuru. Tayini çıkmıştı. Anneannemle dedem yılın yarısını orada geçirirler, diğer yarısını da Bursa'daki evlerinde geçirirler."

Daha bir otorite yayıp diğerlerine göre daha yaşlıca olan kadın, bizim geniş ailemizin Anadolu içlerine uzanan detaylı anlatımından sıkılmış olacak, camekândan bir bileklik ve hemen yanındaki bölmeden bir yüzük gösterdi. Ya büyük görümceydi ya da adamın karısı bana kalırsa. "Şu bileklikle yüzük takım mı?"

Fatih abiye sordum. "Bunlar takım, değil mi?"

"Evet." Fatih abi onları camekândan çıkardıktan sonra bir de kolye çıkardı. "Kolyesi de var ama hepsini ayrı ayrı da satıyoruz."

Hemen İngilizceye çevirdim söylediklerini. Kadın kolyeyi incelerken Fatih abiye usulca, "Setler nerede?" diye sordum.

"Nasıl set? Altın, pırlanta?"

Ben daha büyük düşünüyordum açıkçası. "Yakut, zümrüt, safir?"

Fatih abi belli belirsiz güldü. Kasaların olduğu arka kısma geçip kasaların arasında en sağlam görünen, en devasa olanına

yöneldi. Kasa benim boyum kadar vardı rahat. Fatih abi kasanın kollu silindirini bir miktar sağa, sonra da bir miktar sola çevirdi. Kasayı cebinden çıkardığı anahtarla açtı. Oradan aldığı setlere ek olarak vitrinden de birkaç model alıp camekânın üzerine yan yana dizdi.

Kadınlara, "Sanıyorum, setlerimizi de görmek isterdiniz," dedim.

Kadınların gözleri parlamıştı. Kısa süre içinde her biri kendine birer set seçti, ayrıca da birkaç bileklik, kolye, küpe ve yüzükte karar kıldılar. Arap amca pek de umursamadı, fiyatlarını bile sormadı; petrol kuyuları vardı herhalde.

Fatih abi gerekli hesapları yaptı. Çıraklar, alınanları paketlerken, Cezmi amca mutluluğun resmiydi. "Kızım, hiç kuyumcuda çalışmayı düşündün mü?"

Kahkaha atmamak için dudağımı ısırmak zorunda kaldım. "Hayır, Cezmi amca. Penyecide çalışmaktan fırsat olmadı."

"Valla bizim sektöre doğal yatkınlığın var. Besbelli." Sadi'yle Tunç'u gösterdi. "Bu tipler yerine sen olsan üç günde köşeyi döneriz. Maşallah, yabancı dil var, satış kabiliyeti var..."

Kuyumculuğa karşı özel bir kabiliyetim olduğunu sanmıyordum, kendimi bildim bileli bir şeyler satıyordum ben. Cikletten tutun da arabaya kadar satamayacağım şey yoktu bence.

"Gitsin şunlar, ne istiyorsan seç dükkândan."

Yok artık daha neler. "Olur mu öyle şey, Cezmi amca?"

"Olur, olur. Sayende önümüzdeki yıl kafamız rahat." Üstüme başıma baktı. "Senin takı taktığını da hiç görmedim ya. Masrafsız kızsın vesselam."

"Değerli bir şey taksam, kaybedeceğim diye aklım çıkar benim." Yollarda o kadar zaman geçiriyordum. Tüm mücevheratım birkaç dandik küpe, birkaç değersiz bileklikti. Onları da aklıma gelirse takardım. Ve pek aklıma gelmezdi.

"Senin canın sağ olsun," dedi samimiyetle. Camekânların için-deki sıra sıra bileklikleri, kolyeleri, küpeleri, üç yanımızı çeviren tıka basa dolu rafları, giriş kapısının iki yanına uzanan aydınlatıl-mış vitrini gösterdi. "Vardır gözüne kestirdiğin bir şeyler."

Ciddi ciddi istediğim şeyi cebe atmamı istiyordu. Açık çek vermişti. "Olmaz öyle şey, Cezmi amca." Hemen parlak bir fikir geldi aklıma, midemde aç kelebekler kanat çırptı. "Sen iyisi mi bana sizin teneke kebabından yap. Öyle ödeşelim."

"Ama hiç olmadı kızım böyle..."

"Çok güzel oldu bence!" Cezmi amca cebime mücevher sı-kıştırmadan dükkândan sıvışmam gerekiyordu. Suyum ısınmıştı. "Hadi, size hayırlı işler. Abim beni bekler."

Cezmi amca dükkândan çıkarken arkamdan seslendi: "Hava-lar soğumadan bahçede kebabı yapıp terasta yeriz o zaman!"

Hatırlatırım ama ben onu!

Yüklü mücevherat satışımızın üzerinden yirmi dakika geçmemişti ki Suudi Arabistanlı adam ve kadınlar bizim dükkâna girdi. Adam beni görünce göbeğini hoplata hoplata güldü. "Her kapının ar-dından sen çıkıyorsun."

Ben de güldüm. "Bu dükkân babamın."

"Bizimkileri sana emanet edeyim o zaman. Gözüm arkada kalmaz." Zar zor ellerinden tuttuğu yeğenleri zıp zıp zıplıyordu. "Çocuklar durmuyor, siz işinizi görene kadar onları bir dolaştıra-yım da geleyim."

Adam çocukları da alıp çıktı dükkândan. Adam çıkar çıkmaz, kadınlardan en yaşlı olanı hemen bana döndü. Abime duyurma-mak için sesini alçalttı. "Seksi bir şeyler istiyoruz!"

Canım teyzem, istediğiniz seksi bir şeyler olsun yeter ki.

Dördünü de taktım peşime, üst kata çıkardım. Saten gecelikler, pijamalar, sabahlıklar, *Victoria's Secret* meleklerini kıskandıracak iç çamaşırları... Stokta üzerlerine olabilecek ne varsa dört kadına sattım.

O kadar ki akabinde İstanbul'a sipariş geçmemiz gerekti. Biz de önümüzdeki yılı çıkarmıştık bin şükür.

O akşamki maçta Beşiktaş ev sahibiydi ancak bizim evde ikamet eden Beşiktaşlılar olarak biz her daim deplasmandaydık. Maçın başlamasına dakikalar kala salonun eşiğinde Berk'le beni gören abim, "İçimizdeki hainler, gelin bakalım," diye bizi içeri buyur etti.

Berk ve ben de Beşiktaş formalarımız üzerimizde, gerine gerine salona giriş yaptık. Abimle, Fatih abi salondaki birbirine paralel üçlü koltuklarda karşılıklı daimî pozisyonlarını çoktan almışlardı.

Bursasporlular özel olarak herhangi bir büyük takıma sevgi beslemezlerdi ama Beşiktaş'a karşı özel bir nefret besledikleri aşikârdı. Çoğu Bursalının yapacağı gibi Fatih abi de Berk'le ikimizi memnuniyetsizce süzdü. "Oğlum, nasıl bunların Beşiktaşlı olmasına göz yumdun lan? Hâlâ aklım almıyor."

"Dayım yüzünden bunlar böyle hain oldu."

Bu hainlik muhabbeti yılda en az iki kez olmak üzere her Beşiktaş-Bursaspor maçında tekrar tekrar masaya yatırılırdı. O yüzden duyduklarımıza fazla kulak asmayıp, biz de her zamanki pozisyonlarımızı aldık: Ben cam kenarındaki tekli koltuğuma yan otururken, Berk de ikili koltuğa kaykıldı.

"Dayın Ankara'ya taşınalı yıllar oldu," dedi Fatih abi. "Aradan geçen onca yılda akıllarını çelecek hiç mi bir şey aklına gelmedi?"

"Artık gitmeden bunları nasıl ikna ettiyse dayım olacak şahıs, ne yaptımsa inatlarını kıramadım." Abim gözlerini kısıp Berk'le bana baktı. "Alacağız bu sefer."

Berk yattığı yerden, alabildiğine telaştan uzak, "Bence çok hayal kurma, abi," diye cevap verdi. "Son on dört deplasman maçının sadece birini kazanabildiniz."

Bu hiçbir şeydi. Berk, beş yıl önce oynanmış bir maçta kimlerin sarı kart gördüğünü sayıp o maçta kaç korner kullanıldığını bile söyleyebilirdi.

Abim, Berk'e kolunun altındaki yastığı fırlattı. "Çok biliyorsun sen."

Berk uçan yastığı koluyla kesti, yastık televizyonun önüne iniş yaptı. "Üstelik biz de içeride son yirmi sekiz maçtır yenilmiyoruz."

Abim, Berk'e diğer kolunun altındaki yastığı da fırlattı. "Getirtme beni oraya!"

Berk o yastığı da ayağıyla savuşturdu. Yastık bu kez benim ayağımın dibine indi. Yastığı yerden alıp başımın altına yerleştirdim.

"Buraya gelmen, iç sahada oynadığımız son yirmi maçta Bursaspor'un sadece bir kez bizi yendiği gerçeğini değiştirmiyor," dedi Berk belki biraz fazla gözü kara. "Üstelik içeride oynadığımız son yedi maçı da biz kazandık. İstatistikler bizden yana."

Abimin atacak yastığı kalmamıştı. "Herif felaket tellalı gibi ya." Parmağını Berk'in yattığı koltuğa doğru salladı. "Bana bak, maç başlayınca da böyle cenabet cenabet konuşmayacaksın. Annemler de yok, yersin dayağı."

Başlangıç düdüğüyle abimin tehdidi havada kaldı.

Beşinci dakikada abim usta yorumculuğunu konuşturmaya başlamıştı bile. Oyunu okumakta üstüne yoktu. "Bir numarası yok Beşiktaş'ın." Nereden bulduysa bir yastık da bana fırlatmıştı. "Çay koysana, Çirkin. Gol atarsanız ben haber veririm."

Ne kadar da düşünceli bir abi. Yastığı yakalayıp geri fırlattım. Karnından sekti. "Devre arası olmadan bu koltuktan kimse kaldıramaz beni."

Abimin memnuniyetsizliği yüzünden okunuyordu. "Püü, tembel! Bir de evleneceksin. Kocan açlıktan ölür o evde."

O ev derken? Hangi evde mesela?

Olay yine ne ara benim evliliğime ve *o evde* açlıktan ölen kocama gelmişti? "Evlenmiyorum ben."

Fatih abi de başının altındaki yastığı sertçe abime fırlattı. "Oğlum, oturduğumuzdan beri bir susmadın, bırak çayı da maçı izle. Bütün gün çay içiyoruz zaten."

Fatih abiye minnet dolu bir bakış gönderdim.

On sekizinci dakikada Tosic'le bulduğumuz gole yeterince sevinemeden yirmi üçüncü dakikada Delarge'ın vuruşu gol olunca sevincimiz kursağımızda kaldı. Tipik Beşiktaş. Tipik Beşiktaşlılar.

Berk ve ben koltuklarımıza çökmüşken abim gol sevinciyle tepiniyordu. Bir yandan da bağırmayı ihmal etmedi. "Bir bok olmayacak Beşiktaş'tan bu sene. Buraya da yazıyorum!"

"Bursaspor mu şampiyon olacak, abi, hım?" diye sordum. "Daha ilk haftalar, hazır değiliz."

"Galatasaray taş gibi takım kurdu," dedi Fatih abi.

Fatih abiyle ittifakımız kısa ömürlü olacaktı anlaşılan. Pis pis yüzüne baktığımı görünce, gözlerini kaçırıp kafasını televizyona çevirdi. "Bu sezon Beşiktaş-Galatasaray arasında gider gelir bence," diye mırıldandı.

Berk her gerildiğinde yaptığı gibi, farkında olmadan, gözlüğünü çıkarmış, gözlüğün sapıyla kafasını kaşımakla meşguldü. "Bu defansla işimiz zor, abla. Hızlı çıkan her takım tehlike. Topla oynayan takımlar da sıkıntı."

Durumun farkındaydım ama sezon daha yeni başlamıştı. İlk yarının geri kalanında topla oynayan, pozisyon bulan taraf olsak

da gol atamadık. Devre arası çay demleyip mısır patlatınca, ikinci yarının hiç değilse bir kısmında abimin sesi bir süre kesildi.

İkinci yarı golümüzü de attık, maçı da 2-1 kazandık. Muhteşem oynamamıştık ama iyi oynamayıp 3 puanı kapmak da büyük takımlara özel bir maharetti. Abim duymasın.

Maçtan sonra Berk ders çalışmaya geçti, abim de Hilal ablayla saatlerce sürecek olağan telefon görüşmesini yapmaya gitti. Fatih abinin salondaki varlığını unutarak abimin arkasından, "Her akşam iki saat konuşacak ne buluyorsunuz acaba?" diye söylendim.

"Sen olsan konuşmaz mıydın?" diye sordu Fatih abi varlığını hatırlatmak istercesine.

"Valla büyük konuşmayayım ama sürekli gördüğüm ve iki sokak ötede oturan biriyle her gün iki saat konuşacak bir şey bulamam."

Güldü. "Âşık olunca mevzu çıkıyor demek ki."

"Sen hiç kızın biriyle iki saat telefonda konuştun mu?"

Bir saniye bile düşünmedi. "Konuşmadım."

"Gördün mü?" Yan odayı gösterdim. "Bunlar her gün böyle. Hiç normal değiller."

"Sence nasıl olmalı *normal* bir ilişki?"

"Karşındakini sıkboğaz etmemelisin bir kere."

"Sıkboğaz etmekten kastın ne?"

"Mesela Hilal abla bir yere gitse abim rahat vermiyor, abim bir yere gitse Hilal abla rahat vermiyor. Böyle mıç mıç bir ilişkileri olduğundan da en ufak şeyler büyüyor, kocaman oluyor. Sonra üç saat telefonda konuşunca ancak çözülüyor. Çok yorucu. Hiç telefonda konuşmasalar hiç sorun çıkmayacak."

"Sevgilinle pek de muhatap olmak istemiyor gibisin," diye gözlemde bulundu.

"Ben güvenmekten bahsediyorum sadece. Sürekli gerginlik, yıpratıyor ilişkileri. Ben sıkılırım. Hem erkekler de sıkılıyor böyle şeylerden."

"Erkekleri çok mu iyi tanıyorsun?"

Anlık gülüyor olsa da soruyu sorarken gözlerinden geçen bakış korkuttu beni, yine de geri adım atmadım. "Sıkılmıyor musunuz?"

Bence biraz pisleşen bir gülümseme yayıldı yüzüne bu kez. "Sıkılıyoruz."

"Gördün mü?" dedim ikinci kez.

"Böyle rahat rahat takılacaksın yani sevgilinle. O bir âlemde, sen başka bir âlemde. O kiminle, nerede, ne yapıyor, haberin yok. Onun senden haberi yok."

"Herkesin kendine ait bir hayatı olmalı."

Birden uzandığı koltukta doğruldu. "Yok ya?"

Tekli koltukta benzer bir pozisyondayken, ben de kolçaktan sarkan bacaklarımı toparlayıp, sırtımı koltuğa yasladım. Biraz tırsmıştım açıkçası. Ama bu kadar celallenmeye de gerek yoktu bence. Hele hele rahat rahat takılabileceğim bir sevgili de ortalarda yokken.

Gözümün içine baktı. "Öyle geniş adam Kürşat'a gelmez." Demin hafif yükselen sesi normale dönmüştü.

Size de hiçbir şey gelmiyor, arkadaş. Nasıl olacak böyle? "Abimi ne ilgilendirir ki?"

Ukala ukala güldü. "Bizim Kürşat'tan mı bahsediyoruz?"

Düşününce hak verdim. Abim tabii ki her şeye karıştığı gibi buna da karışırdı. Nedense bazen Norveç'te yaşadığımı zannediyordum.

Nefesini seslice verdi, tekrar oturduğu yerde hafifçe kaykıldı. Tehlike geçmişti galiba. "Ne demek istediğini anlıyorum ama aramayan sormayan adamın sevgisinden şüphe etmelisin. Türk erkeğinin genetiğine ters aramamak sormamak. Aramıyor sormuyorsa yeterince önemsemiyordur, yeterince sevmiyordur."

"Türk erkeği bence haddinden fazla seviyor." Sıkıntı tam da bu noktada başlıyordu ya zaten.

"Nasıl yani?"

"Sorsan Kazım abiye, karısını ölesiye seviyordur. Ve hatta öldüresiye."

"Öyle hastalıklı bir sevgiden mi bahsediyorum sence ben?" Her nasıl olduysa söylediklerim *onu* gücendirmişti sanki. "Nasıl herkesi o cibilliyetsizle aynı kefeye koyarsın?"

"Herkesi aynı kefeye koymuyorum." Sınırlı tecrübelerimden yola çıkarak tespit yapıyordum sadece. "Ama gözümün önündeki ilişkilerin erkek tarafının genelde maço olduğu da bir gerçek. Ve onların sevgisinin, o büyük, tutkulu aşklarının ölçüsü, pratikte taraflarının çektiği acı miktarı oluyor. Ben böyle olmamalı diyorum sadece. Sonu aşk cinayeti, aile dramı oluyor sonra..." Eldeki diğer örnek yan odayı işaret ettim yine. "Ya da işte istersen elimizde bir adet afakanlar bastıran, fenalıklar getiren ilişki tipi var. Onlar da çok seviyor mesela..." Alayla, "Her hâllerinden nasıl da belli âşık oldukları, değil mi?" diye sordum.

O da başıyla yan odayı işaret edip, "Oradan aile dramı çıkmaz," diyerek dudak büktü. "Tabii, Hilal, Kürşat'a bir fenalık yaparsa bilemeyeceğim..."

Bu fırtınalı ilişkide bazen hangi taraf adına üzüleceğimi şaşırıyordum. Belki de işte *tencere yuvarlanmış, kapağını bulmuş* sözü tam da böyle durumlar için söyleniyordu. Demek ki iki cambaz bir ipin üzerinde çok iyi geçinemese de gayet iyi oynayabiliyordu bazen. "Yani en iyi ihtimal bu diyorsun," dedim gülerek.

"Öyle bir şey demiyorum," dedi o da gülerek. "Ama birini seviyorsan, önemsiyorsan, merak da edersin. Başına bir şey gelsin istemezsin. İyi olduğunu bilmek istersin. Normal değil mi bu?"

Bakışlarımı televizyona çevirip düşündüm. Mantıksız değildi söyledikleri. Evet, birini sevsem ve sürekli görmüyorsam arada bir iyi olup olmadığını bilmek de isterdim. Belki de sadece önümdeki örnekler iyi değildi, fiziksel ya da zihinsel zarar vermeyen başka türlü bir sevgi mümkündü. Belki.

O sırada %100 Futbol başlamıştı. Rıdvan, Bursaspor'un kanatlarının zaman zaman aksadığından bahsediyordu.

Hayat ne acayipti.

Fatih abi o sakatlığı geçirmeseydi belki de o gece Beşiktaş'a karşı forma giyecekti. Gözümün önüne getirmeye çalıştım o hâlini. Abim, Fatih abi için, *"Efsane olacaktı,"* derdi. O oynasaydı, belki bu gece Beşiktaş kazanamayacaktı; kabul etmem gerekirse zaten zar zor kazanmıştık. "Sen kanat oyuncusuydun, değil mi?"

Fatih abi gözlerini televizyondan ayırmadı. "Evet. Sol açık oynuyordum."

"Düşündüğün oluyor mu hiç?"

Soruyu sorduğum gibi pişman oldum. Benimki de soruydu. Mutlaka düşünüyordu. Ne çok üzüldüğünü o zamanki çocuk aklımla ben bile idrak edebilmiştim.

Kolçaktan başını kaldırıp yüzüme baktı. "Neyi?" diye cevabını aslında bildiği soruyu sordu. Artık çark etmek için çok geçti.

"Futbolcu olsaydın nasıl bir hayatın olacağını?" dedim gitgide azalan bir sesle.

Gülümseyip tavana bakarken kafasını kolçağa yeniden dayamıştı. "Pek düşünmüyorum artık. Kısmet böyleymiş."

Sesinden duyduğum kadarıyla bu konuda hâlâ acı çeker bir hâli yoktu. "Böyle düşünmene sevindim," dedim yavaşça.

"Hayat bu. Bir kapı kapanıyor, diğeri açılıyor. Geçmişe takılı kalmanın kimseye faydası yok." Kafasını bana doğru çevirip yan yan baktı. "O değil de bırak şu arabacı takımını. Fener'i, Cimbom'u tutsan koymaz bu kadar."

Nereden dönmüştük yine bu konuya? "Bırakamam."

"Sen Bursa'da doğ, büyü. Git, en büyük düşmanımızı tut. Olacak iş mi?"

Her bir Bursasporluya denk geldiğimde sustuklarım o gece Fatih abiye patlayacaktı. "O sene 34. haftada Beşiktaş deplasmanda Rizespor'a yenilmese, Bursaspor ligden düşmüyordu. Haklısınız.

Ama yine aynı haftada, Konyaspor, İstanbulspor'a evinde yenil. mese ya da Ankaragücü, Akçaabat Sebatspor'a 3-2 yenilmese Bur. saspor yine ligden düşmüyordu. Hem de Ankaragücü o maçta iki kez de öne geçmişti. Ama Ankaragücü kardeş takım, Beşiktaş şi. keci."

Eh, ben de Berk'in ablasıydım sonuçta. Bursa'da yaşayan her Beşiktaşlının bilmesi gereken gerçeklerdi bunlar.

Bir süre şaşkın şaşkın yüzüme baktı. "Beşiktaş bizimle birlikte düşme potasında olan üç takıma da üst üste yenildi. Tesadüf mü hepsi?"

"Ne demek istiyorsun yani? Üç takım toplanıp yenilsin diye Beşiktaş'a para mı verdi?"

"O kadarını ben bilemem. Toplanıp da vermiş olmayabilirler. Pazarlıkları ben yürütmedim."

Gıcığa bak. Pazarlık diyordu ya! "Beşiktaş'ın duruşunu, büyüklüğünü geçtim. Hadi, Beşiktaş'a para verdiler, Beşiktaş da kabul etti diyelim," dedim sabırlı kalmaya çalışarak. "İyi para vermiş olmalılar, değil mi? Ayrıca son haftaki performanslarına bakılırsa, bu takımlar yenilmeleri için Konyaspor'la Ankaragücü'ne de para vermiş olabilirler. O kadar zenginlerdi bunlar madem, baştan transfer yapsalarmış da ligden düşme sıkıntısı yaşamasalarmış."

"Mecbur kalınca borç harç yapmışlardır bir şeyler," dedi gülerek. "Hem ligin başında nereden bilsinler düşme sıkıntısı yaşayacaklarını."

Eğleniyordu benimle. Hem de nasıl, belli değil. "Nasıl şampiyon olduğunuzu hiçbir zaman dile getirmiyorsunuz. İçerde Beşiktaş'ı yenip şampiyon olmadınız mı siz? Bursaspor da mı şikeci yoksa? Beşiktaş bedavaya yenilmez çünkü sizin tezinize göre."

Nedense cevap vermek yerine, "Gel, seninle bir anlaşma yapalım," diyerek ufak antitezlerini sıralamayı bırakıp zeytin dalı uzatmaya karar verdi.

Tek kaşımı şüpheyle kaldırdım. "Nasıl bir anlaşma?"

"Seni bir kere maça götüreceğim. Timsah Arena'da büyük maçlardan birine. Oradaki atmosferi görüp de *ben hâlâ Beşiktaşlıyım*, diyorsan artık daha fazla ısrar etmeyeceğim."

Maça gitmeye hayır demezdim. Abim *orada seninle mi uğraşacağım?* deyip asla götürmüyordu. Anında tav olup elimi uzattım. "Anlaştık," dedim. Elimi avucunun içine aldı, tokalaşarak anlaşmamızı pekiştirdik.

"İçeride oynadığımız ilk büyük maça gideceğiz o zaman," dedi Fatih abi.

Hemen orta sehpanın üzerindeki cep telefonumu kapıp yayıncı kuruluşun uygulamasını açtım. Fikstüre göre içeride oynanacak ilk büyük maç Galatasaray maçıydı! Mutluluktan oracıkta ölebilirdim. O an bana gülerek bakan Fatih abiye sarılmamak çok zordu.

6. BÖLÜM

Fatih yukarı çıktığında, Necla Hanım'ın dairenin içinden, "Fatih, hoş geldin, oğlum," diye seslendiğini duydu. Sesi mutfaktan geliyordu.

O gün Fatih'in dedesinin vefatının onuncu seneidevriyesiydi. Necla Hanım da mevlit için Boşnak böreği açmıştı. Fatih, kapıda ayakkabılarını çıkarıp içeri girdi, mutfak kapısından başını uzattı. "Abla, hazırsan çıkabiliriz."

Necla Hanım, ıslak ellerini önlüğüne silip mutfak kapısının arka koluna iliştirdiği şişkin bir torbadan başka bir torba çıkardı. "Hıh, Fatih, gel." Mutfak masasının üzerindeki koca tepsi pişmemiş böreği, çıkardığı büyükçe poşetin içine yerleştirip, poşetlediği tepsiyi Fatih'e uzattı. "Annen gitti mi?" diye sorarken aceleyle önlüğünü çıkarıp mutfaktan da çıkmıştı.

Fatih kucağında tepsi, peşinden onu takip etti. "O, sabahtan babamla gitti."

Necla Hanım, portmantodaki çantasında son kontrollerini yapıyordu şimdi. "Oğlum, Gülaylara misafirler baskın yapmış." Fatihlerin mevlit, Gülayların kınasıyla aynı güne denk gelmişti. Necla Hanım, misafirin vakitsiz baskınını onaylamayan bir biçimde kafasını iki yanına sallarken makineli tüfek gibi saymaya başladı. "Hâlbuki yarın günübirlik düğüne geleceklerdi. İnsan bir haber verir, biz erken geliyoruz diye... Kader'in iki ayağı bir pabuca girmiş. Benim şimdi

onlara gitmem gerek. Yemek falan yapmak lazım, o kadar boğaz." Peş peşe konudan konuya atlıyordu. "Benim yerime Nil gelsin bugün seninle. Börek hazır zaten, üzerine yağı sürülecek, sonra hemen fırına. Dua bitince tazecik yensin. Nil hallediverir zaten o arada. Babaannene de ayıp olacak ama durumu anlatırsınız. Nil hem servise de yardım eder, benim adıma biraz da oturur, gelir sonra o kendi. Sen bırak yeter. Elinde tepsi dolmuşa binmesin şimdi. Tepsinin de acelesi yok, kalsın babaannende."

Fatih'in Nil'i her iki yönde de dolmuşa bindirmesi mümkün değildi pek. "Abla, olur mu öyle şey? Ben babaannemde işi bitince Nil'i yine alır, getiririm. Hem kınaya hazırlanmayacak mı? Ablam sabahtan babaanneme uğrayıp kuaföre gitti bile. Sonra sıra oluyormuş..."

Necla Hanım, acelesi olmasa katıla katıla gülerdi Fatih'in saf saf sarf ettiği sözlere. "Doğrudur ama Nil bugün kuaföre gitmeyecekmiş. Onun işi beş dakika zaten. Giyinir, bir şeyler sürünür, sonra sen sağ ben selamet. Aman iki oynayıp geleceğiz. O oynamaz da zaten ya." Anahtarını alıp çantasına attı. "Hadi, oğlum. Çıkıyorum ben, Fatma teyze kusura bakmasın." Boynunu koridora doğru uzatıp Nil'in odası yönünde bağırdı. "Nil! Kızım hadi. Bak, Fatih geldi! Bekliyor. İşimiz çok bugün, hadi, biraz acele et! Hadi, annecim."

Nil'in sesi derinlerden duyuldu. "Tamam, anne. Geliyorum!"

"Oğlum, kapıyı iyice kilitleyin, e mi?"

Fatih kafasını sallayana kadar Necla Hanım çıkıp gitmişti bile.

Fatih abi, börek tepsisini bagaja yerleştirdi. O gün her zamankinden daha sempatik görünüyordu gözüme, tabii beni maça götürecek olmasıyla yakından alakası olabilirdi bu sempatikliğin.

Arabaya geçip oturduğunda, kocaman gülümseyerek, "N'aber, Fatih abi?" diye sordum.

Arabayı park ettiği yerden çıkarırken kurtarıyor mu diye arabanın ön kısmına bakıyordu. "İyi," dedi, demiş olmak için. Ne olduysa suratı an itibarıyla yine sirke satıyordu. Yol arkadaşı olarak annemi mi tercih ederdi acaba?

Dedesinin ölüm yıl dönümü nedeniyle durgundu belki de. "Sen beni bıraktıktan sonra bekleme istersen, ben kendim dönerim," dedim. Belki dönüş yolunda şoförlüğümü yapmayacağını öğrenirse daha iyi hissederdi kendini. "Tepsi de taşımayacağım nasılsa." Muradiye'den sallana sallana dönerdim dolmuşla.

Yola çıkmak için yan aynaları kontrol ederken, "Olmaz öyle şey," dedi gayet net. İtirazlarıma kapalıydı konu.

Bıraksam Fatih abinin uzun cümleler kurmaya niyeti yoktu ama aksi gibi benim de hiç sessiz oturasım yoktu. "Bugün dükkâna gitmiyor musun?"

Fatih abi yoldan gözlerini ayırmadı. "Babam çocukların başında. Seni eve bıraktıktan sonra Salih'le akşam için bir şeyler alacağız."

Üzerindeki kot pantolonla tişörtü açıklıyordu bu. "Akşam menüde ne var?"

Hafif gülümser gibi oldu bu soruma karşılık. "Kuru yemiş, yaş pasta, kuru pasta, lokum, meyve suyu..."

"Pasta neli?" Çikolatalı olsaydı keşke!

İyiden iyiye gülümsedi. Bana bir bakış attı. "O kadarını bilemiyorum, Nil."

Gülay abla neli pasta seviyordu acaba? Salih abinin zevkinin bu konuda belirleyici olacağını pek sanmıyordum açıkçası.

Mahalleden Pınarbaşı'na doğru tırmanışa geçmişken, daracık sokaklarda trafik durma noktasına gelince Fatih abi kornaya asıldı.

Eski Bursa'nın dolambaçlı daracık sokakları, Bizans'tan mirastı. Bizanslılar belirli bir şehir planı gözetmez, bakım ve onarımlarda da o an el altında bulunan yapı malzemesi neyse onu kullanırlardı. Bunun için tarihî eserleri tahrip etmekten de çekinmezlerdi, bu nedenle Bursa'nın Bizans eli değmiş kısımları *görkemli* mimarisiyle büyülemekten uzaktı.

Fatih abi yola bakarken, "Ne bekliyorsun acaba?" diye mırıldandı. Sözde gidiş geliş olan sokakta aynı anda iki araba zar zor yan yana geçebilecekken birkaç araç önümüzde, kamyonetin teki dörtlüleri yakmış, yolun ortasında duruyordu. Fatih abi bir daha kornaya asıldı. "Sanki babasının yolu..." Neyse ki yol kenarındaki dükkânlardan birinden fırlayan ağzı dolu, göbekli bir adam, özür dilercesine el kaldırıp koştur koştur kamyonete geçti. Araç nihayet hareket etti. "Adam yemek molası vermiş resmen..."

"Şekeri düşmüştür belki..." dedim gülerek. "O hâlde araba kullansa daha mı iyi?"

"Doğru söylüyorsun." Fatih abi de kafasını iki yana sallarken güldü. "Şu rahatlığın onda biri bende olsa keşke. Ne kolay olurdu hayat..." Biraz ilerleyip bir ara sokağa doğru direksiyonu kırdı. "Şuradan kaçalım. Belki yolun ilerisinde bu kez ihtiyaç molası vermek ister..."

Bu ufak gecikmeye rağmen arabanın iki dikiz aynası arasındaki mesafeden birkaç santim daha geniş olan sokaklardan kaça kaça yolculuğumuz epey kısa sürdü. Arabayı o arada sağa sola sürtmememiz, bana kalırsa bir mucizeydi.

Muradiye yüksek bir semtti ve Bursa'ya zamanında neden *Yeşil Bursa* dendiğini hâlâ anımsatabilecek nadir yerlerden biriydi. Heykel tarafından geldiğinizde sağınızda Bursa Ovası, solunuzda da Uludağ'ın etekleri uzanırdı; tabii, artık ovanın büyük bir kısmı ve Uludağ'ın eteklerinin de ulaşabildiğimiz kadarı betondu. Ama hiç değilse, Fatih abi, arabayı Muradiye Külliyesi yakınlarında müsait bir sokağa park ederken, ağaçlar içindeki kompleksi oturduğum yerden görebiliyordum. Bahçesini iri beyaz çiçekler açmış manolyalar, meşeler, serviler, top top şimşirler ve rengârenk güller süslüyordu.

Pek çok şair ve yazar, bu bahçeye en çok hüznü yakıştırır; burayı "sakin ölüm bahçesi" diye adlandırırdı. Sıradan bir mezarlık değildi burası. Osmanlı hanedanındaki en trajik ölümlerin son

adresiydi. II. Murat ve genç yaşta ölen, çok sevdiği oğlu Şehzade Alaeddin, Kanuni'nin öldürttüğü oğlu Şehzade Mustafa ve kalan ömrü boyunca oğlunun mezarı başından ayrılmayan annesi Mahidevran, Fatih'in ardından kardeşi II. Bayezid'le girdiği taht mücadelesini kaybeden Cem Sultan, Yavuz Sultan Selim'in öldürttüğü kardeşi Şehzade Ahmed, valideler, zevceler, cariyeler ve daha nicesi burada yatıyordu. Bazı kireç badanalı sandukalarda isim bile yazmazdı. Onların hikâyeleri tümden unutulmuştu.

Tanpınar, Bursa'yı terk edilmiş eski masal sultanlarına benzetirdi. Boş sarayında, unutulmuş, saçlarına artık aklar düşen bir sultan: II. Murat'a kadar ölen her padişah ve Cem'e kadar ölen her şehzadenin cenazesi Bursa'ya getirilmişti. Bursa'dan uzak yaşıyorlardı ancak öldüklerinde yasını tutmak hep Bursa'ya düşüyordu. Seveni çok olan hanedan üyelerinin cenazeleri için özellikle Bursa tercih edilirdi, İstanbul'dan uzak olurlarsa, gönüllerden de uzak olurlar düşüncesiyle belki.

Arabadan indiğimizde, Fatih abi de "sakin ölüm bahçesi"nin kasvetli etkisi altına girmiş gibiydi. Canı o kadar sıkkın görünüyordu ki elimden geldiğince sevimli bir şekilde gülümseyerek, son bir kez daha onu azat etme girişiminde bulundum. "Ben size engel olmasaydım keşke, Fatih abi. Siz de işinize bakardınız. Benim de içim rahat ederdi."

"Rahatsız olacak bir şey yok," dedi yine biraz sertçe. Ruh hâlinin iniş çıkışlarını takip etmek bu ara çok zorlaşmıştı. "Acelemiz de yok." Bagajdan tepsiyi çıkardı. "Her şey hazır zaten. Biz gidip alacağız sadece. Sen takma kafana."

Fatma babaanne yetmiş yaşlarında, hâlâ dimdik duran, esmer bir kadındı. Bizi içten bir gülümsemeyle kapıda karşıladı. "Hoş

geldiniz, çocuklar." Önce bana sonra Fatih abiye sarıldı. "Annen yok mu, Nil?"

"Annem gelemedi, Fatma babaanne. Gülay ablaların düğünü var ya. Bazı misafirler erken gelince yardıma gitmesi gerekti. Kusura bakma lütfen."

"Zararı yok, kızım. Keşke börek falan uğraşmasaymış hiç."

"Börek sabahtan hazırdı zaten. Merak etme sen."

"E, iyi madem." Omuzlarımdan tutup hafif geri çekildi. "Dur bir bakayım sana. Ne kadar büyümüşsün böyle sen! Bir sene oldu mu görüşmeyeli? Maşallah... Maşallah şu gözlere bak. Nazarım değecek. Daha dün ufacıktın. 'Şeker yok mu, Fatma babaanne?' diye sorardın. Şimdi bana börek yapmaya geliyor, görüyor musun, Fatih?"

Fatih abinin görüp görmediğini kontrol etmeseydi, daha iyi olurdu bence. Aynı annem gibi boğazıma kadar kızarmıştım kesin. Fatih abi, elinde tepsi zoraki gülümseyerek, "Hı-hı..." dedi. "Zaman geçiyor," diye de müthiş bir tespitte bulundu.

"Gel, kızım, kapıda kaldın. Geç içeri."

Fatma babaanne, tepsiyi Fatih abiden aldı. "Oğlum, sen biraz mahallede gez dolaş. Sonra da gelir, Nil kızımı alırsın, oldu mu?"

"Oldu, babaanne."

"Rıfat seni soruyordu. Git, ona da bir uğra."

Rıfat abi, Fatih abinin amcasının büyük oğluydu. Muradiye'de fırınları vardı. "Tamam, babaanne." Gözleri babaannesiyle benim aramda gidip geldi. "Görüşürüz o zaman birazdan."

Gülümsedim arkasından. "Görüşürüz."

Fatma babaannenin yakın akrabaları, Birsen teyze ve birkaç komşusu çoktan gelmiş, salona dizilmişti. Kadınların çoğunu tanıyordum. Birsen teyzelerde görürdüm sıklıkla. Hepsiyle selamlaşıp

mutfağa girdim. Böreği yağlayıp davul fırına sürdükten sonra dua için salona geri döndüm.

Genel olarak teyze familyasıyla aram müthiş iyi olduğundan, dua bittiğinde servis yaptıktan sonra öteden beriden konuşurken öyle bir muhabbete dalmışım ki zaman nasıl geçti anlamadım. Sonunda Fatma babaanne beni hafifçe dürtmek zorunda kaldı. "Kızım, Fatih geldi ama..."

Hemen saatime baktım. Ben çene çalarken neredeyse akşam olmuştu. "Birsen teyze, sen oturuyor musun daha?" diyerek ayaklandım.

"Beni Cezmi sonradan alacak, kızım. Siz gidin, ancak hazırlanırsınız. Fatih'le Salih bir yerlere uğrayacaklardı."

Diğer teyzelere, "Mahalleden komşumuz Salih abi yarın evleniyor, akşama da kına var," diye açıkladım. "Geç kalmasam iyi olur."

Elif teyze oturduğu yerde omuzlarını titrete titrete güldü. Ufak tefek ama hafif göbekli, komik teyzelerdendi. "Sizden de görücü eksik olmuyormuş, Nil. Senin kınan da yakındır."

Elif teyzenin o kadar da komik bir teyze olmadığına karar verdim o an.

Tribündeki diğer teyzelerden *ooo*'lar ve *ay hadi hayırlısı*'lar yükseldi. Puf. Namım Muradiye'ye kadar yürümüştü. "Yok, Elif teyze. Benim öyle bir niyetim yok," dedim kapı ağzından.

"Deme öyle, kızım. Bak, sana şimdi ben bir hikâye anlatayım." Maksimum etki için derin ve bol hüzünlü bir iç geçirdi. Uzun sürecekti belli ki. Tekrar otursa mıydım acaba? "Böyle senin gibi bir kız varmış. Güzelliği dillere destanmış. Herkes ona 'Güzel Kız' dermiş. Bütün Bursa da bilirmiş. Oturduğu sokağı tarif etmek için 'Güzel Kız'ın oturduğu sokak derlermiş. Etraftaki bütün delikanlılar kızın dikkatini çekip onunla evlenebilmek için can atarlarmış. Ama kız kimseleri beğenmezmiş. Kapısına gelen herkesleri geri çevirmiş. Hepsine bir kulp takmış..."

Bak sen. Annemin ibret dolu hikâyelerine benziyordu. Sonunda birileri ölürdü genelde. "Sonra n'olmuş, Elif teyzeciğim?" diye ilgiyle sordum.

"Ne olacak? O gelenlerden birinin ahı tutmuş!" Nefesini dramatik bir şekilde dışarı verdi. "Kız aniden hastalanıp ölüvermiş!" diye de beklediğim finali yaptı. Kapı ağzında ibretlik hikâyemi de dinlemiştim. Bir de kaynak gösterebilirse çok sevinecektim. "Ne zaman olmuş bu, Elif teyzeciğim?"

O kısım yoktu Elif teyzede. "İnanmıyor musun?" diye sordu gözlerini kısıp. "Sokağı bile var. Kız ölünce üzülüp lakabını sokağa vermişler."

Sokağın kendisi varsa, kız ve talipleri de olacaktı elbette. Eh, şu durumda ben de çok yaşamazdım artık. "Sokak nerede peki?"

"Ayol, Kızyakup Mahallesi'nde müftülük yok mu? Onun hemen aşağısı işte! İnanmıyorsan git de bak."

Gidip bakacağımdan ve hatta konuyu derinlemesine araştıracağımdan emin olabilirdi.

"Elif, neler anlatıyorsun öyle kızcağıza? Böyle hikâye mi olurmuş?" Fatma babaanne beni böğrüne yaslayıp sıkıştırdı. "Benim kızım daha okuyacak. Okulunu bitirecek. Eli ekmek tutacak. Evlilik kaçmıyor ya? O bizim zamanımızdaydı. Şimdi gençler tanışıp anlaşıyor. Görücü de neymiş. Nil kendine göre, aklına yatan birini zamanı gelince elbet bulur."

Çok seviyordum bu kadını ben! Çok! Hemen ben de ona sarıldım ahtapot gibi. Ağzın bal yesin, Fatma babaanne.

Üzerimdeki *ahlar* henüz yerini bulmadığından olsa gerek, hızlıca kına için hazırlandım. Biraz makyaj yapıp dolapta yıllardır giyilmeyi bekleyen sıfır yaka, kolsuz, siyah, mini elbisemi giydim.

Çoğunlukla topladığım saçlarımı da birkaç maşa atıp serbest bıraktım.

Elimde ufak çantam, ayakkabılarımı giymek üzere hole girdiğimde, abim salondan çıktı. O da beyaz bir gömlek ve lacivert keten bir pantolon giymişti. Yakışmıştı kımıl zararlısına.

O benim elbisemle ilgili aynı şeyleri düşünmüyordu ancak. Üzerime her zamankinden daha da bumburuşuk bir yüzle baktı. "Bu ne ya?" dedikten sonra yüzü yüzümde, dibime kadar girdi. "Makyaj da mı yaptın sen yoksa?"

Hiç şaşmazdı. Kadınları kontrol altında tutmak isteyenler, kontrole hep kadın bedeninden başlardı. Sonra abim *ama cumhurbaşkanı olabiliyorsun* diyordu. Ne giyeceğimi kendim yönetemiyordum ama bir ülkeyi yönetmemde teoride herhangi bir sıkıntı görmüyordu!

Kabahat bendeydi ama, ben kötü alıştırmıştım bunu. Günlük hayatta, Hayalet Casper gibi betim benzim soluk, salaş kıyafetlerle gezindiğimden abim hâlimi yadırgıyordu elbette. Kırk yılda bir, ne zaman böyle giyinip süslensem o da hep böyle homurdanırdı. "Kınaya gidiyoruz, cenazeye değil," dedim gözlerimi devirip.

"Belertme bana o gözlerini" demesine kalmadan mutfaktan çıkan babam elinde meyve tabağı, "Aa kızım, ne güzel olmuşsun..." diyerek salona seyirtti. "Daha sık böyle giyinsen kuşansan keşke... Gençsin sen..."

Öyle bir sırıttım ki gözlerim çizgi hâlini aldı. Abime ufak bir öpücük attıktan sonra kimseyi beklemeden, kısa topuklu siyah ayakkabılarımı ayağıma geçirdiğim gibi evden fırladım; bir daha bu şansı yakalayamayabilirdim.

Ben ineli bir dakika bile olmamıştı ki Fatih abi de apartmanlarının kapısında belirdi. Bana doğru anlam veremediğim bir aceleyle yürürken yeterince yaklaştığında ilk söylediği şey, "Sen bunu mu giyeceksin?" oldu.

Giymiştim bile ben onu!

Neyse ki tek tek geliyorlardı. "Sana da merhaba, Fatih abi," dedim yüzümde alaycı bir gülümsemeyle.

Merhaba demek yerine kaşlarını iyice çattı. Boydan şöyle bir baktı bana. "Hiç olmamış bu."

Sebep?

Benim de gülümsemem silindi. "Abim bitti, sen mi başlıyorsun şimdi?"

Gözlerini üzerimden çekip ellerini siyah takımının pantolon ceplerine daldırdı. Pırıl pırıl siyah ayakkabılarının ucuna bakıyordu şimdi. "Rahat edemezsin diye öyle söyledim..."

Hep benim iyiliğimi düşünüyorlardı bunlar da canım! "Neden rahat edemiyorum?" diye üsteledim.

"Sanki kısa biraz... O elbise..." Çekimser bakışlarla bir kez daha baktı boydan bana. "Normalde giymiyorsun böyle şeyler..."

Hemen hemen her Allah'ın günü bizim evde olduğundan, üzerimde pijamadan başka bir şey görmüyordu ki. Onu da kötü alıştırmıştım. "Gülay ablayla Salih abi her gün evlenmediğindendir! Pijama mı giyecektim kınada?"

Kan yavaş yavaş yüzüne hücum etti. Alnında bir damar belirginleşti. "Ne bu terslik akşam akşam? Hem bana ne canım, abin karışmıyorsa."

Ben hiç aşağı kalır mıyım? Kalmam. "Karışmaz mı?" Kocaman sırıttım. "Ama babam nasıl beğendi elbisemi, anlatamam. 'Bundan sonra hep böyle giyin,' diyor."

Cümlemi tamamlamamla birlikte, ikimiz de gözlerimizi kısıp pis pis baktık birbirimize. Annemler inene kadar da tek kelime etmedik.

Kına, Temenyeri Parkı'ndaki bir çay bahçesinde yapılacağından, park da bize çok yakın olduğundan, topluca yürümeye karar vermiştik. Annem ve Birsen teyze aşağı indiğinde ben onlara katıldım. Abimler de mahallenin birkaç genciyle birlikte arkamızdan bizi takip ettiler. Hilal ablayla annesi Latife teyzeyi de yoldan aldık.

Bursa'da merkezde olup Temenyeri kadar yeşil olan alanlar maalesef pek kalmamıştı artık. Parka vardığımızda ortalık henüz aydınlıktı. Etrafta çocuklar koşturuyor, kadınlar ağaçların altında çimlere oturmuş, termoslarda getirdikleri çayı içerken kek, börek yiyip sohbet ediyorlardı.

Temenyeri, çocukluğumun önemli bir kısmını geçirdiğim mekânlardandı. Piknik alanları, kafeler, çay bahçeleri, kocaman bir de oyun parkı vardı sınırları içinde. İlk kez burada bisiklete binmeyi öğrenip ilk kez burada bisikletten düşmüştüm. İlk salıncak kavgamı burada etmiştim. Hâlâ var olduğunu görmek mutlu ediyordu beni, böylelikle çocukluğum da sonsuza kadar bu parkla birlikte yaşayacaktı.

Kınanın yapılacağı çay bahçesi yeşil-beyaz balonlarla süslenmişti. Dışarıda kalan oturma alanının ortası pist olmak üzere boşaltılmış, masalar ve sandalyeler etrafına sıralanmıştı. Annemlerden ayrılıp çay bahçesinin içinde, gelin odası olarak ayrılmış odaya girdiğimde, Gülay abla mahalleden iki kızla makyaj masasının önünde oturuyordu. Yıllardır tanıdığım ama çok da muhabbetimin olmadığı kızlardı.

Kızlardan biri Tülin, gözlerinden fırlayan kalpler eşliğinde, Gülay ablanın elini havaya kaldırmış, yüzük parmağını neredeyse burnuna sokacaktı. "Ya şu yüzüğün güzelliğine bak... Ne kadar da zevkli..."

Kızlardan diğeri, "Cidden Fatih mi tasarladı şimdi bunu?" diye sordu.

Fatih abi sanki askerlik arkadaşıydı. Üstelik benden bir yaş da küçüktü bu Leyla.

"Sadece tasarlamadı..." Gülay abla, elini Tülin'den kurtarıp, makyaj masasının ampulleri altında ışıldayan yüzüğüne bir daha sevgiyle baktı. "Bizzat o yaptı. Klasik tek taşlardan istemiyordum. Farklı bir şey istemiştim. Ama bütçemiz de kısıtlı malum... Bir sürü model çizmiş sağ olsun, ben de içlerinden en çok bunu beğendim."

Fatih abi yüzüğü bildiğin sıfırdan oturup yapmıştı yani?

Kızlara selam verdikten sonra çok ilgili görünmek istemediğimden şöyle uzaktan baktım yüzüğe. Kuyumcuda çizimini gördüğüm yüzüklerden biriydi. Çizimler oldukça gerçekçi olsa da en nihayetinde çizimdi. Kâğıt üzerinde gördüğüm yüzüğün, şimdi yakından elle tutulabilir hâle dönüştüğünü görmek inanılmazdı. Pembe altın, ince, narin yaprakların arasına, zarif bir taş yerleştirilmişti. Antikavari, usta işi duruyordu.

Vay.

Leyla, makyaj masasının üzerinde ellerini kavuşturup çenesini de ellerinin üzerine yasladı. "Vintage gibi. Şimdi gitsen, kuyumcunun birinden kim bilir ne kadar bayılıp da alırsın bunu!"

"İki bin lira mı gerçekten?" diye sordu Tülin.

İki bin lira?

"Bizden o kadar aldı Fatih. İşçilik falan almadı tabii," diye doğruladı Gülay abla. "İki bin liraya taklit yüzük bile satıyorlar. Ben de çok şaşkınım valla."

Tülin yüzüğe bir daha yakından baktı. "On beş-yirmi bin liralık yüzük yap deseydin ne yapacaktı, kim bilir?"

Leyla, elleri hâlâ çenesinin altında, gözlerini tavana dikip derin bir iç geçirdi. Gözlerinden kalp fışkırtma sırası ondaydı. Tavanda benim gördüğümden çok başka şeyler görüyordu sanki. "Ay, bunu yapan adam kim bilir nasıl ince ruhlu, nasıl romantik bir adamdır..."

Yüzük çok kibardı gerçekten. Ama Fatih abiyi kendimi bildim bileli tanıdığımdan, ince ruhlu bir romantik olduğunu tasdik edemeyecektim. Leyla'nın hayallerini yıkmak istemediğimden sesimi çıkarmadım ama.

Leyla oturduğu yerde doğruldu. "Ay, Kazım abiyi döverken gördünüz mü?"

Sanki faciayla sonuçlanabilecek bir durumdan değil de heyecanlı bir film sahnesinden bahsediyordu. Gülay ablayla göz göze geldik. Gözündeki ifade *n'apalım, bunlar da böyle,* diyordu.

"Ya, görmez miyim?" Tülin, elleri ağzına giderken kıpkırmızı kesildi. Sözlerini her an biri duyabilirmiş gibi, "Baklavaları sayılıyordu vallahi," dedi sessizce.

Gecenin karanlığında baklavayı nereden gördüyse artık.

Leyla bilir bir ifadeyle kafasını salladı. "Eski futbolcu ne de olsa." Niyeyse sonra bana döndü. "Bir de abinle Dağhan'ın spor salonuna mı gidiyorlarmış?"

Bayağı bayağı Fatih abiyi yakın markaja almıştı bu Leyla.

Adına yakışır şekilde, Dağhan abi mahallemizdeki ufak fitness salonunun sahibiydi. "Arada gidiyorlar, evet," diye onayladım. Leyla alt dudağını ısırıp merakla yüzüme baktı. "Sen bilirsin... Yok, değil mi kız arkadaşı?"

Ben nereden bilecektim acaba? Dudaklarımı büktüm. "Vardır belki..."

Olmadığını söylemediğim için hemen bir gıcık oldu bana. "Var mı, yok mu?" diye üsteledi.

Deli mi ne? Sanki bir cevap borcum vardı ona. "Bilmiyorum," dedim. "Sence Fatih *abi* benimle konuşur mu böyle şeyleri?" Leyla Leyla.

Fatih abi elbette ki benimle böyle şeyleri konuşmazdı ama son zamanlarda en çok bizim salonda abimle takılıyordu ve hiçbir kız, erkek arkadaşını abimle paylaşmaya bu kadar uzun süre katlanamazdı. O yüzden şimdilik kız arkadaşının olmama ihtimali

yüksekti. Fakat bu durumun fazla uzun sürmeyeceğini biliyordum, maddenin tabiatına aykırıydı. O yüzden de görüşümü sesli dile getirmedim.

Kınalar yakılmış, "Yüksek Yüksek Tepelere" söylenmiş, katılımcılar içleri çıkana kadar ağlamıştı.

Pastanın çikolatalı olduğunu gördüğümde ben de neredeyse ağlayacaktım. Ortada, pistten kıvılcım çıkarmak niyetiyle çılgınlar gibi oynayanları seyrederken ikinci dilimimden bir çatal daha aldım.

Oynamak eylemi, düşününce çok manasız bir eylemdi. En azından bence öyleydi yani. Müzik çalıyor. Eller havaya kalkıyor, kalçalar kıvrılıyor. Beceremediğim için mi bana garip geliyordu yoksa cidden garip miydi? Saatler ilerledikçe pisttekiler kendinden geçmişti âdeta. Bir kişi özellikle göze çarpıyordu: Yetmişinden bir gün daha genç olmayan Nimet teyze. Allah'ım, nasıl kıvırmalar... Yansın şehir. Batsın gezegen.

Sanki dünyanın sonu gelmişti de mahşer yerine de oynaya oynaya gitmesi şarttı. Öyle bir yarınlar yokmuşçasına umursamama hâli. Üstelik sırf kendisi değil, herkes oynasın isterdi. Pisttekilerin en az yarısını kollarından tuttuğu gibi o kaldırıp getirmişti.

Mutluluk paylaştıkça çoğalırdı, öyle değil mi?

İşte tam o sırada, Nimet teyzeyle gözlerimiz buluştu. Kadının yüzüne anında sinsi bir gülümseme yayıldı. Hayır. Göbek ata ata bana doğru mu yaklaşıyordu o? Hemen başımı önüme indirdim, pastama odaklandım.

"Abi, dikkatimi çekti..." Kelimeleri yuvarlayarak, "Siz daha çok gerücü kovalarsınız kapıdan," diyen Harun, doldurduğu vişne suyunun üzerini votkayla tamamladı.

Salih, Fatih, Kürşat ve Salih'in kuzeni Harun çay bahçesinin duvarında oturdukları yerden kına alanını kuş bakışı görüyorlardı.

"Ne diyorsun lan sen?" dedi Kürşat. Kendisi geyiğini yapabiliyordu ama başkalarına tahammülü yoktu. "Kendini de kovalatmadan susmayı beceremeyeceksen, daha fazla zıkkımlanma bana kalırsa."

Harun, Kürşat'ın tehdidinin gerçekleşme ihtimalini doğru değerlendirebilecek durumda değildi. "Bir bak çevrene, abi. Sırf bizim saplar değil, anneleri de kesiyor Nil'i."

"Kesecek kız kalmadı sanki mahallede... Abuk subuk konuşma, atmayayım duvardan aşağı."

Harun, duvardan atılmayı kovalanmaktan daha olası bulmuş olacak, daha fazla konuşmadı. Fatih elindeki dolu bardağı kafasına dikip votka şişesini hınçla Harun'un elinden aldı, bardağını yeniden doldurdu. Vişne suyu eklemek aklına gelmemişti.

O elbiseyi giydin de ne oldu? diye içten içe söylendi. Gerçi çuval giyse o da yakışırdı. Keşke bu kadar güzel olmasaydı. Millet de böyle ileri geri konuşmazdı o zaman.

Nimet Hanım, kızı kolundan piste çekiyordu şimdi. Fatih'in hemen kaşları çatıldı. Kadın çeke çeke kızın kolunu çıkaracaktı neredeyse. Bir sinirlendi önce. Sonra Nil'in çekingen gülümsemesine, pırıl pırıl parlayan sarı saçlarına, elbisenin sardığı narin vücuduna baktı. İçi eriyip gitti, sinir falan kalmadı. Vücuduna bir sıcaklık yayıldı, kalbi başka türlü çarpmaya başladı.

Bu gelgitler onu delirtecekti sonunda. Başka bir son düşünemiyordu artık kendisi için. Nil, bir süre Nimet Hanım'ın yanında el çırptıktan sonra kıyın kıyın pistten uzaklaşmaya başladı. Ne kadar da sevimli görünüyordu çaktırmadan tüyerken.

"Sen ne gülüyorsun?"

Fatih, Kürşat'ın sesiyle oturduğu yerde daha bir dikleşti, boğazını temizledi. Gülümsediğinin farkında bile değildi ama bozuntuya vermedi. "Nimet teyzeye baksana."

Kürşat da güldü kadına bakarken. "Talat amca öldükten sonra oynamaz artık diyordum. Ama 9/8'lik ritim duydu mu, duramıyor kadın yerinde."

Annemler kınadan sonra direkt eve dönmüştü ama gençler için gece henüz yeni başlıyordu.

Bursa'da kına eğlenceleri çok uzun sürerdi: Kına bitiminde, çalgı çengi eşliğinde kız tarafı damat tarafından tavuk alır, tavuk yendikten sonra yine çalgı çengi eşliğinde damat tarafı da kız tarafına aynı gece içinde iadeyi ziyaret yapar, kız tarafının ikram ettiği tepsi tepsi baklavaları afiyetle götürürdü. Eğlencenin sabaha kadar yolu vardı yani. Setbaşı'ndan Maksem civarlarına kadar da epey rahatsızlık vermesi bekleniyordu.

Kız tarafı organize olana kadar saat 1'i buldu; tavuk almanın gereklilikleri uyarınca, kılık değiştirip makyaj yapan birkaç kızın da beklenmesi gerekmişti.

O günlük sosyalleşme kotamı çoktan doldurduğumdan benim eve dönesim vardı, uykum da gelmişti. Fakat gerek Hilal ablanın ısrarlarına yeterli şiddette karşı çıkamayışımdan, gerek karar anında uykusuzluktan boş bulunup ağzım açık tuhaf giyimli kızları izliyor oluşumdan, kendimi karnaval alayına benzeyen kalabalığın içinde, darbukalar davullar eşliğinde, Salih abilere doğru Hilal ablanın kolunda sürüklenirken buldum.

Gülay ablanın kadın ve erkek yakınları, birbiri ardına maniler, türküler patlata patlata, mehter takımı gibi az yürüyüp sağa sola selam vere vere ilerlediğinden, parktan Salih abilere kadar iki adımlık mesafeyi bir saatte ancak yürüdük.

Kalabalık, yığınlar hâlinde Salih abilerin aile apartmanlarının bahçesini doldurdu, bir yandan çalıp oynamaya devam ederken diğer yandan da gürültülü bir şekilde dayanılmaz tavuk aşkını dile

getirip, o tavuk derhâl oraya gelmezse kötü şeyler olacağına dair imalarda bulunmaya başladı.

Salih abinin halası, aile apartmanlarının kapısının önünde, hayatında tavuk yememişçesine *tavuk da tavuk* diye böğüren gençliğin tehditlerine kayıtsız kalamadı. Teslim ettiği dört koca tepsi pilavın her birinin üzerinde besili birer kızarmış tavuk vardı; e tabii, kolay değildi kapıya dayanmış bu kadar açı doyurmak.

Tavuklu pilav servis edilirken, cümbüş de kaldığı yerden devam ediyordu. Ben polisi aramadıklarına şükrederken, Salih abilerin balkonlara çıkan komşuları da el şaklatarak, şarkı söyleyerek eğlenceye dâhil olmuşlardı.

Ev sahiplerinden, Salih abinin benim yaşlarımdaki kuzeni Harun, tavuk almanın onur konuğu kız tarafı değil de bizmişizcesine bizi kapılarda karşılamış, o karmaşada nereden bulduysa dört plastik sandalyeyi bahçenin nispeten daha sakin uzak ucuna çekip hepimizi bir güzel oturtmuş, ellerimize de birer tabak tavuklu pilav tutuşturmuştu.

Sonrasında da etrafımızda pervane oldu, kendine görev edinip içeceklerimiz bittikçe tazeledi, tabak tabak tavuklu pilav taşıdı; daha çok abime taşıdı yani. Ben daha birinci tabağı yarılamadan, abim üçüncü tabağı silip süpürmüştü. Hilal abla dördüncüyü yemesine müsaade etmeyip, abimi elinden tuttuğu gibi kalabalığın içine çekti. Çok bile sabretmişti, geldiğimizden beri ayağıyla ritim tutup oturduğu yerde kıvırıp duruyordu.

Fatih abiyle, şimdi Hilal ablayla abimin de dâhil olduğu renkli kargaşayı sessizce izledik. Çemberin ortasında, yaşlı teyze, bıçkın delikanlı, sahte gelin ve sahte damat kılığındaki kızlar karşılıklı geçmiş, döktürüyorlardı. Sahte damat, sahte gelinden makas alıp şapırt diye öpünce kıkırdadım. Sahte damadın kalın ama tek bir kaşı, önde iki çürük dişi, yanağında da kocaman bir beni vardı.

Aynı anda Fatih abinin başının bana doğru döndüğünü hissettim. Böyle bir uyuz olmuştu sanki içimizden biri eğleniyor diye

Yanımda belli ki zoraki oturuyordu ama geldiğimizden beri de milim kıpırdamamıştı. Korupark'tan beri bu hâli klasikleşiyordu artık. "Abi, ben oynamam ama sen eğlen istersen..." *Yanımda oturdun kaldın* demedim artık. "Ben oturuyorum diye kendini zorunlu hissetme yani."

Gözleri yeniden kalabalığın üzerinde, "İyi böyle," dedi ters ters.

"Baksana, abim bile oynuyor ama."

Sanki abime de oynadığı için içten içe uyuz oluyordu. "Kafası güzel oldu onun."

Seninki neden olmadı ki acaba? Elindeki *vişne suyunu* da çoktan bitirmişsin oysaki. "Evet..."

Daldığımız yeni sessizliği bozan Harun, "Bir eksik var mı, Nil?" diye sordu. Yeni bir servis turuna çıkmışa benziyordu. "Bir tabak daha getireyim mi tavuklu pilavdan? Sen hiçbir şey yemedin."

Abimle karşılaştırıldığında bir şey yememişim gibi görünüyordu muhakkak. "Hayır, teşekkür ederim. Almayayım." Elimdeki de bitmemişti zaten. "Bu bile çok gelecek." Bu saatte bu kadarını yiyeceğimi bile düşünmezdim ama ölüm sessizliğinde yemekten başka işim yoktu.

Etrafta gördüğü birkaç boşu da toplamaya başladı Harun. "Ama bitiyor bak."

"Sen misafirlerinizle ilgilen, Harun. Biz yabancı değiliz, bir şey istersek alırız kendimiz. Bir de bizim için yorulma."

"Tabii, yabancı değilsiniz..." Kafasıyla geride hâlâ coşkuyla dans edenleri gösterdi. "Elindeki bitince istersen sen de bize..."

Cümlesini tamamlayabilse "katıl" diyecekti galiba. Fakat cümlesini tamamlayamadan Fatih abi elindeki plastik bardakla Harun'un omzunu dürttü. "Bana bir vişne suyu kapsana, sana zahmet." Plastik bardağı da çocuğun boştaki eline tutuşturmuştu.

Vallahi bravo. İyi ki çocuğa kendi işimizi kendimizin de halledebileceğimizi söylemiştim. Yalancı çıkmam iki saniye sürmemişti.

Harun, "Olur, abi, getireyim," dedi elindeki boş plastik bardağa bakarken. "Başka bir isteğin var mı?"

"Yok. Sıcak olmasın yalnız." Daha Harun üç metre uzaklaşmamıştı ki Fatih abi arkasından seslendi. "Vazgeçtim, içmeyeceğim."

Bu nasıl bir ruh hâliydi?

Çocuk şaşkın şaşkın bize baktı. "Peki, abi." Fatih abinin değişken hâlinin o da farkına varmış olacak, "Fikir değiştirirsen seslen," diye ekleme gereği hissetti.

Kısa sürede dört tepsi tavuklu pilavın kırıntısı kalmadı. Üzerine çerez yendi. Meyve servis edildi. Abim hepsinin üzerine Salih abinin kuzenlerinden birine keyif kahvesi bile yaptırdı. Sıra âdetten Gülay ablayı saklamaya gelmişti. Kızlar telaşla Gülay ablayı kaçırırken abimler hâlâ hareketliliğin merkezindeydi, Fatih abi de bıraktığım yerdeydi: Yanımda, put gibi hareketsiz ve sessiz.

Sırf sormuş olmak için, "Nereye saklayacaklar dersin?" diye sordum.

"Arka mahalledeki oto yıkamacıya," dedi kendinden çok emin.

"Nereden bildin?"

"Ben olsam oraya saklardım. Hiç değilse bulması biraz uzun sürer."

En son gittiğim tavuk almadaki gelin, evin arka sokağındaki arabanın arkasında çömelmiş vaziyette bulunmuştu. Araba da damadın amcasına aitti. "Hiç yaratıcı yerlere saklamıyorlar bu gelinleri..."

Göz ucuyla bana baktı. Yine bir şekilde kıl etmeyi başarmıştım onu. "Damadın gelini bulamamasını mı tercih ederdin?"

En nihayetinde damadın gelini bulmasıydı amaç elbette ama damadın azcık zahmet çekmesinde bir sakınca yoktu bence. Yan şaka yarı hainice, "Hiç değilse sabaha kadar arayabilir," dedimse

de neredeyse sabah olmuştu zaten. O kadar da hain sayılmazdım yani.

Fatih abi, "İşi ne, arasın tabii," dedi yine biraz kıl. "Cefayı hep erkekler çeksin zaten..."

Hep derken? Salih abi ne cefa çekmişti ki? Almıştı işte sevdiği kızı. "Zaten evlenmiyorlar mı? Bu altı üstü bir oyun. Hemen bulursa ne zevki kalır?" Ben sadece gelinin biraz daha zorlu bir yere saklanmasından yanaydım. Oyunun selameti adına tamamen.

"Haklısın, adamın önce kıvranması lazım, değil mi?"

Kıvranmak falan... Gelinin bulunabileceği bir yere saklanacağı herkesçe bilinirdi zaten. "Biraz abartıyor musun acaba?"

Sesli bir nefes verdi. Yine sohbetimle baymıştım anlaşılan. "Ben abartıyorum, haklısın," dedi ama hiç de hak vermişe benzemiyordu. Yine sessizliğe gömüldük, Salih abi de aradı taradı. Çok geçmeden cidden oto yıkamacıdaki yazıhaneden çıkmıştı Gülay abla. Ellerdeki düğümler çözüldü, kınalar yıkandı.

Sonra abim, ben, Hilal abla ve Fatih abi yürüyerek Maksem civarındaki gelin tarafına geçtik. Normalde yokuş çıktığı için durmadan şikâyet edecek olan abim karnı tok, sırtı pek olunca gülücükler saçıyor; kolunda Hilal ablayla kendi dünyalarında, bir o tarafa bir bu tarafa önümüzde yalpalaya yalpalaya yürüyorlardı.

Rakımı yüksek gelin tarafında tepsi tepsi baklavalar bizi karşıladı. Yanında da çay ve meşrubat. Abimle Hilal abla yine cümbüşün ortasında yer bulurken, Fatih abiyle ben ayakta, bahçeyi çeviren parmaklıklara yaslanmış, onları izliyorduk. Buradaki komşuları da takdir etmek gerekirdi, saat itibarıyla balkonda el çırpacak kadar hevesli değillerdi belki ancak polis çağıran da olmamıştı. Henüz.

Gülay ablaların kapısının önünde saatler 4'e yaklaşırken, amatör darbuka sesi için ayrılmış üç beş yıllık kotam da dolmuştu. "Gitsek mi artık?" diye mırıldandım. Tatlıyla kapak da yapınca kalacak nedenim kalmamıştı.

Fatih abi ümitsizce hâlâ gecenin başındaki enerjisini koruyan Hilal ablaya baktı. "Bunlar daha gelmez. Hilal oynamaya, Kürşat da baklavaya daha doymadı."

Abimlere döneceğimizi haber verdiğimizde pek umursanmadık. Söylediklerine göre birazdan onlar da döneceklerdi zaten. Geçmiş tecrübelerden yola çıkarak sözlerini fazla inandırıcı bulmadım tabii.

Böylece Fatih abiyle dönüş yoluna koyulduk.

Gök hafif hafif gecenin karanlığından sıyrılmaya başlamış, Ay iyiden iyiye alçalmıştı. Yolun başındaki Ay Dede Camii'ne kadar yürüdük. Cami sanki Bursa'nın bittiği yerdeydi: Ay ışığında aydınlanmış sevimli caminin yaslandığı Uludağ'ın sık ağaçlıklı yamaçlarından öteye gidecek yer kalmamıştı, aşağıda kalan şehir ışıl ışıl parlıyordu.

Çocukken zannettiğim gibi Ay'da değil, caminin avlusunda yatan Ay Dede Hazretleri, ismini Yunan işgali sırasında kırılan mezar taşındaki hilalden alıyordu. Ev ve iş sahibi olmak isteyenler, çocukları olmayanlar sık sık dedeyi ziyaret ederlerdi. Kimi dileklerinin gerçekleşmesi için kırık hilale mum yakardı, kimi de dileklerini kâğıt parçalarına çizip mezara bırakırdı.

Dede, annemin de favorilerindendi. "Annem üniversite sınavından önce bütün kalemlerimi tek tek Ay Dede'nin mezar taşına sürtmüştü."

"İşe yaramış," dedi Fatih abi. İşe yaradığı için benim adıma sevinç, kendi adına da hayretler içinde değildi.

"Evet." Her zaman bağımsızlık peşinde olmuştum ama aile işimizden de Bursa'dan da fazla uzaklaşmak istememiştim hiçbir zaman. "İlk tercihimi kazandım."

Yorumda bulunmadı. Gecenin büyük bir kısmında olduğu gibi yan yana ama sessiz, yürümeye devam ettik. Benim kısa topukluların çıkardığı ses, daracık boş sokaklardaki tek gürültü kaynağıydı.

Ayakkabılardan çıkan sesin çok sonradan farkına varmış gibi, "Sen yürüyebiliyor musun öyle?" diye sordu birden. "Daha bayağı yol var çünkü. Bir de yokuş aşağı yuvarlanma? Malum, bazen yuvarlanıveriyorsun..."

Evet, düşmelerim biraz meşhurdu benim. Daha geçen yıl karda düşüp kolumu kırmıştım. Ama niye şimdi hatırlatıyordu bana bunu durup dururken? Yol biraz engebeliydi ama sıkıntı da çekmiyordum. "Göründüğünden rahat ayakkabılarım."

Beni karşılayan yine sessizlikti. Rahat yürüyebilmeme de uyuz olmuştu galiba.

Bir müddet sonra bu kez, "Üşüdün mü?" diye sordu.

Hava çok da serin sayılmazdı. "Yoo. İyiyim."

İtirazıma rağmen tabii ki ceketini çıkardı. Tam bir centilmendi. "Al sen, al." İkinci al'daki "a" epeyce uzundu. "İnadından üşüteceksin."

Kafası güzel olamamıştı fakat çakırkeyif olabilmişti sanki. Sonuçta kınanın yapıldığı çay bahçesinin duvarına oturduklarından beri içiyorlardı.

Ceketini omuzlarıma emaneten attım. Hatırlayabildiğim zamanlardan beri kullandığı parfümünün baharatlı taze kokusuyla sarmalanmıştım bir anda. Bana tanıdık şeylerle birlikte hem çocukluğu hem de büyümeyi çağrıştıran güzel bir kokuydu. Sonra inceden bir rüzgâr esti. "Şimdi de sen üşüyeceksin ama..."

"Üşümem ben."

İnsan değildi çünkü. Ceketini bana verdiği için kendimi mahcup hissettim. "Fatih abi?"

"Efendim," dedi ama daha çok böyle *ne var Allah'ın cezası* der gibiydi.

"Bugün sert çıkıştığım için özür dilerim," dedim usulca. "Ben abime kızmıştım aslında. Sen de üzerine geldin." Bence yüzde yüz haklıydım ama ona patlamasam da olurdu yani.

Yüzü böyle beton gibi, elleri ceplerinde etrafa bakarken, "Önemli değil," dedi.

"Kızmadın, değil mi?"

Sesli bir nefes verip şöyle bir baktı bana, sonra yine bakışları yolun kenarındaki ağaçlar, evler üzerinde gezinmeye devam etti. "Kızmadım..." Kızmadığını söylese de sabrının son demlerini yaşıyordu bence. Patladı patlayacaktı. Ama ne için, bir türlü anlam veremiyordum.

Dik yokuşun etrafındaki ağaçların ay ışığının altında uzayan gölgesinde, adımlarımı büyük adımlarına uydurmaya çalışırken ayakkabılarımın çıkardığı seslere ek, rüzgârda yaprak hışırtılarını, ilerideki çöp öbeklerinin etrafındaki kedi cırlamalarını duyduk.

Sessizliği rahatsız ediyordu beni. Konuşsun diye dürtmeden duramıyordum adamı. "Gülay abla bayılmış yüzüğe. Çok güzel olmuş gerçekten. Ellerine sağlık."

"O nasıl bir şey istediğini tarif etti, ben de birkaç model çizdim. O da içlerinden birini seçti. Büyütülecek bir şey değil."

Sanki bana tarif etseler ben de yapabilirdim, ses tonu o kadar küçümsüyordu yaptığını. "Kuyumcuda ben birkaç çizim görmüştüm ama Cezmi amcanın sanmıştım. Bilmiyordum senin mücevher tasarladığını..."

"Tasarlamıyorum. Bizim atölyede Kadir dedenin yanında birkaç yaz çalışmıştım. O kadar."

Kendine haksızlık ediyordu. "Çok da ucuza getirmişsin üstelik."

"14 ayar altın. Taş da göründüğü kadar büyük değil. Taşın kenarlarındaki yapraklar derinlik illüzyonu yaratıyor."

"Çok kolaymış gibi anlatıyorsun."

"Zor bir şey değil çünkü."

Sesinde anlamsız bir hınç vardı. Üzerime alındım; etrafta benden başka, boştaki hıncı üzerine alabilecek kimse yoktu. "Sen hâlâ kızgın olabilir misin bana?"

"Ben sana neden kızgın olayım ki, Nil?"

Bana kızgın olması manasızdı hakikaten. Hayatında benim elbisemin etek boyundan önemli sorunları olmalıydı. Ama yine de soruyu bana sorarken son derece kızgın çıkıyordu sesi. "Bilmiyorum. Biraz ters davranıyorsun sanki," diye mırıldandım.

"Kafam bozuk. Seninle bir alakası yok," dedi nispeten daha sakin bir sesle. Bu aralar genelde bozuktu zaten. Ama daha fazla yorumda bulunmadım. Belki kafası daha çok bozulurdu. Neme lazım. "Beni maça götürmekten vazgeçmezsin o zaman?"

Yolun ortasında aniden durup gülmeye başladı. Fakat nasıl gülmek. Elleri dizlerinin üzerinde, iki büklüm olacak kadar. Uzunca bir süre de yatışamadı. Bozuk kafasının güzel olma ihtimali de yok değildi. Belki de gecikmeli çarpıyordu meret.

Derin bir nefes aldıktan sonra, "Ah, Nil," dedi hâlâ gülerken. Biraz daha nefeslenip yeniden yürümeye başladı. "Keşke hepimizin derdi seninki gibi olsa."

Şu durumda onun da bir derdi olduğu sonucunu çıkarabiliyorduk. "Vazgeçmedin o zaman?" Sorum biraz *kasap et derdinde koyun can derdinde* yönünde olmuş olabilirdi tabii. Kabul.

"Vazgeçmedim. Sözüm söz." Yandan bana baktığını hissettim. "Maça gitmeyi bu kadar çok istediğini bilmiyordum."

O önerene kadar ben de bu kadar çok gitmek istediğimi bilmiyordum. "Abim asla götürmeye yanaşmıyor." Gitmek gibi bir seçeneğimin olduğunu dahi düşünmemiştim daha önce.

Yolun iki yanındaki ağaç dallarından arta kalan açıklıktan gökyüzüne bakarken, "İyi ki ben varım o zaman," dedi. Sesi, anlam veremediğim bir biçimde alaycıydı bu kez. Derdi neydi, cidden merak ediyordum ama sormaya cesaret edemiyordum.

Bizim apartmanın önüne gelince durduk. Bir şey söyleyecek gibi oldu ama yine suskun kaldı. Neden sonra, "Yarın düğün var," dedi.

"Evet," dedim. Vardı. Tipik olarak kınadan sonra birkaç gün içinde düğün olurdu.

Şöyle bir baktı yüzüme. "Bu kadar güzel olma," dedi. Ben duyduğum cümleyi idrak edene kadar, "Yoksa çevremizdeki yirmi-otuz yaş aralığı erkeklerde kırılmadık kemik kalmayacak," diye de tamamladı hemen.

Demek yine kemik kırma noktasına geri dönmüştük. Hadi, abim genetik zorunluluktu. Çekiyordum. Fatih abi niye çıldırıyordu bu kadar? "Herhangi bir sebepten kemik kırmanızı onayladığımdan değil ama bugün kemik kırmanıza yol açacak ne olmuş olabilir acaba?" Abimle kendisi hariç erkek sinek bile yaklaşmamıştı ki yanıma.

"O Harun işgüzarı, herhalde Kürşat'ın gül cemali için etrafımızda dört dönmedi."

Nee? "Çocuk sadece bize ev sahipliği yaptı."

"Yaa, ne demezsin. Aklı sıra yaranacak. Kürşat burnunun ucunu görebilse o da fark edecekti."

"Çocukluğumdan beri tanıyorum Harun'u ben. Her zaman iyi davranır bana, abime. Günahını alıyorsun çocuğun."

"Tabii, kesin günahını alıyorum *çocuğun*. Sen yine de abinle ikimize biraz kulak ver. Zararlı çıkmazsın."

Ben bu konuda babama kulak verme hakkımı kullanmak istiyordum! Somurtarak ceketini omuzlarımdan alıp ona uzattım. "Sırf ikiniz rahat edin diye yarın düğüne pijamalarımla gelsem, böyle komik fikirler öne sürmekten vazgeçer misiniz acaba?" Ben pek zannetmiyordum açıkçası, yine kafayı takacak bir şey bulurdu bu familya.

Hafifçe gülerek elimden aldı ceketi. Eğlenmeyen gülümsemelerdendi. Yüzüme uzun uzun baktı. Sessizliği artık garip bir hâl alıyorken sonunda, "Pijamanın da sorunu çözeceğini zannetmiyorum," dedi.

İyi bir şey mi demişti o bana?

Bu kez ben dikkatle onun yüzüne bakarken çenesiyle kapıyı gösterdi. "Hadi, gir içeri, üşüme. Peşimizden geleceklerini söylediler ama abin, Hilal'i ancak eve bırakır. Merasimleri bitmez koleyy kolay. Bilmiyor musun?"

Bilmez miyim? "Peki. İyi geceler..." Belki de *iyi sabahlar* demeliydim. Gök gittikçe açılan bir maviye bürünmüş, kuşlar cıvıldamaya başlamıştı çünkü.

"İyi geceler, Nil."

Anahtarımla apartman kapısını açıp arkama baka baka içeri girdim. Pijamayla da güzeldim yani?

7. BÖLÜM

Kuaför Suzan abla, fön çektiği saçlarımı elindeki geniş, yuvarlak fırçalara dolarken göz kırptı. "Sen bilirsin. Var mı bu Fatih'in bir takıntısı?"

Tövbe estağfurullah. *Sen bilirsin,* deyip boyuna soruyorlardı.

Fatih abinin popülaritesi düğün münasebetiyle zirve yapmıştı ve her nasıl olduysa hayran kitlesi de bana sarmıştı. O kadar ki iki günde sorulardan, sıkıştırmalardan yıldım. Çok da sevecen bakamadım koyu kumral, ufak tefek kadına. Çalışan fön makinelerinin üzerinden sesimi duyurabilmek için, "Ben nereden bileyim, abla? Kendisi benim değil, abimin kankası olur," diye bağırdım. Suzan ablanın ortağı Hale de yan koltukta oturan Selin'in saçlarıyla cebelleşiyordu. Kulağımın dibinde yarım saattir kesilmeyen gürültünün kaynağıydı en yakın arkadaşım ve kıvırcık gür saçları.

Selin'le ilkokuldan liseye kadar hep aynı okullarda okumuştuk. Yazık ki lise mezuniyetinden sonra ayrı düştük, Kocaeli Üniversitesinde işletme okuyordu şimdi. Son birkaç yıldır ancak yazları doyasıya görüşebiliyorduk. Ki bu sene bir de yaz okuluna kalmıştı. Daha o sabah, aldığı dersleri verip dönmüştü Kocaeli'den.

Madem benden hayır yoktu, "Abine bir sorsana?" diye üsteledi Suzan abla. "Onun bilmemesi imkânsız. Fatih'le yedikleri içtikleri ayrı gitmiyor."

Sorayım da abim yanlış anlayıp beni oysun. İlla yine bağırtacaktı beni. "Abim hoşlanmaz öyle şeylerden."

Sürekli çekiştirildiğinden, Selin'in kafası arada bir geri yatıyordu. O da bağırarak lafa girdi: "Abla, onun illaki vardır bir takıntısı." Çocukluğundan beri tanıdığı abimi ve Fatih abiyi sevip sayardı ama bir yandan da hareketlerini ve konuşmalarını onaylamadığından gıcık da olurdu. Haksız sayılmazdı hani. "Hiç gördün mü Fatih abinin boş kaldığını?"

Hale nedendir bilinmez, tam o sırada fönü kapatmayı seçince, Selin'in hepimizin cevabını bildiği sorusu kuaförde yankılandı. Ortalığı hüzünlü bir sessizlik sardı. Derinden birkaç iç geçirilirken Suzan abla hayal kırıklığıyla kafasını salladı. "Doğru dedin. Ne diyelim, Allah sahibine bağışlasın." Sonuncu fırçayı da sardı kafama. "Nil, seni şimdi biraz bekleteceğim."

Fön tekrar çalışmadan, o sırada saçları yıkandığından hüzün dalgasından nasibini alamamış Leyla, kafasındaki havluyu tuta tuta koşarak salona girdi. "Fatih'i gördünüz mü? Çekmiş lacileri... Salih abiyle kapıdalar şimdi. Birsen teyzeleri getirmiş. Gülay abları da alıp eve götürecekler. Sonra gelin alma, fotoğraf çekimi..."

Hayır, ne ara saçın yıkandı? Ne ara adamı gördün? Ne ara istihbaratı topladın? Leyla'nın sözleri üzerine usta, kalfa, müşteri demeden dükkândaki bütün kızlar pencerelere yığıldı.

Selin'in kafası kuş yuvasından hâllice, ben kafamda envaiçeşit fırça, bakıştık. "Manyamış bunlar," dedi.

Gülay ablanın eteklerini toparlayıp kuaförden çıkarmak da bize kalmış oldu böylece. Gelinliğin öyle bir kuyruğu vardı ki ancak Cambridge Düşesi Kate Middleton'ın gelinliğiyle kapışırdı. Kucak kucak toplasan da bitmiyordu.

Yandan Selin, arkadan da ben, zemin kattaki kuaförden apartman girişine doğru dura kalka yol alabildik. Gülay abla yaprak gibi titriyor, ayakta zor duruyordu; eteğine dürüm gibi dolanıp penguen gibi olduğu yerde düşmemesi için arada bir durup destek çıkmak gerekmişti.

Girişte Gülay ablayı, Fatih abi karşıladı; içeride cama yığılanlar büyük hata yapmıştı. Adamın içeri girdiğini görüp şimdi bizi ezmeseler bari!

Fatih abinin biraz gerisinde annemle Birsen teyze, Gülay ablanın annesi Kader teyzeyle kapıda sohbet ediyorlardı. Yanlarında Zeliha ablayı da fark edince öyle sevindim ki. O da giyinip kuşanmıştı. Yüzünde canlı bir pırıltı vardı. Kazım abi, Fatih abinin korkusundan mı bilinmez, malum geceden sonra ortalıkta görünmemişti. Kadıncağız üzüntüsünden günlerdir evden dışarı adımını atmadığından, annem ve Birsen teyze, havası değişsin istiyorlardı ki onu da kuaföre getirmişlerdi.

Fatih abi, Gülay ablaya doğru birkaç adım attı. Yüzünde muzip ama içten bir gülümseme vardı. "Salih düşüp bayılmasa bari. Sabahtan beri eli ayağı birbirine girdi. Heyecandan içeri bile giremedi, arabanın önünde bekliyor seni."

Gülay ablanın solgun yüzüne bir anda renk gelmişti. Fatih abinin sözleri, Suzan ablanın malzemelerini öve öve bitiremediği porselen makyajdan daha çok iş yapmıştı. "Ben de öyleyim valla, Fatih. Sabahtan beri yiyemedim bir şey. Her an düşüp bayılabilirim."

"Aman diyeyim. Lütfen bayılmayın, bir de sizinle uğraşmayalım." Ben aşağılarda, gelinliğin kuyruğu, yerdeki tozu kiri komple süpürmesin diye debelenirken yukarılarda Fatih abi, Selin'e göz kırptı. "N'aber, kız?"

Selin de bitmemiş topuzunu gösterdi. Topuzdan başka her şeye benziyordu. "İyi, abi. İş güç işte. Uğraşıyoruz."

"Görüyorum. Sizin de işiniz zor..."

Ben alttan alttan kaçan etekleri tekrar kucakladıktan sonra nihayet doğrulduğumda, Fatih abi beni ancak fark etmişti. Gözleri kafamdaki altı-yedi adet farklı yöne bakan fırçada gezindi. Yüzündeki gülümseme genişledi. Mevcut durumumla gereğinden fazla eğlendiği anlaşılıyordu. "Sen böyle mi geliyorsun düğüne?"

"Evet," dedim. "Pijamalarımı da giydim mi hazırım."

Kocaman gülümsemesi biraz ufaldı, pijamalarımla ilgili yorumda bulunmadı.

Selin, espri olmayan cümleme espriymiş ama komik değilmiş gibi yaklaştı. "Pijama derken?"

"Abimle Fatih abi arasında bir muhabbet," diye cevap verdim. Gerçekten de vardı öyle bir muhabbet. Evde maç izleyecekleri zaman birbirlerine *"Pijamamı giydim bekliyorum, hayatım,"* diye mesaj atarlardı. *"Tostumu yedim, bekliyorum,"* gibi bir şey.

Fatih abi pijama konusu daha fazla uzasın istemiyordu muhakkak. "Siz gelecek misiniz Gülaylara? Geri gelip alayım mı?"

"Hilal abla da burada, abim alır bizi," dedim.

"Tamam o zaman. Görüşürüz orada."

Selin, Fatih abinin arkasından bakarken, "Fatih abi ne ara bu kadar düşünceli oldu ki?" diye söylendi.

"Sen de abartıyorsun," dedim kuaföre yeniden girerken. "Bugüne kadar ne düşüncesizliğini gördün?"

Zurnacı amca işinin hakkını veriyordu doğrusu. Kulak zarımın bir ileri bir geri salındığını hissedebiliyordum. Dün gecekiler hiç değilse amatördü. Amcaysa tam bir profesyonel.

Selin'e el kol işaretleriyle kafamın şiştiğini ve uzaklaşacağımı anlatmaya çalıştım. Pek dikkatini çekemedim. Gülay ablaların kapısının önünde hâlâ elektrik çarpmış gibi oynayan Salih abi ve kuzenlerine bakıyordu. Ellerini çırparken de katıla katıla gülüyordu.

Bizim arabaya doğru yürürken Fatih abinin elleri ceplerinde, arabasına yaslanmış, uzaktan kalabalığı izlediğini gördüm. Yeterince yaklaştığımda, "Annemler yukarı mı çıktı?" diye sordu.

"Evet." Etrafa baktım. "Abimler yine nereye kayboldu?"

"Hilal'in karnı acıkmış, aşağıdaki büfeye gittiler."

Kalkıp bir bardak su almaya üşenen adamdan bahsediyoruz. "Ey aşk, sen nelere kadirsin!"

Fatih abi ufak bir tebessümle üzerimdeki bej-yeşil parçalı, kolsuz elbiseyi inceledi. "Pijaman güzelmiş," dedi.

İlerleyen saatlerde ne kadar rahatsız olabileceğimdense bahsetmedi bu sefer. Bugün atışmayacaktık sanırım. "Teşekkür ederim," dedim gülerek.

"Kafandakileri çıkarman iyi olmuş ama."

Hiç çıkarmak istememişim gibi yalandan bir hüzün takındım. "Sağa sola takılıyorlardı..."

Başımın üzerinden tekrar kalabalığa baktı. Bakışları beni bulduğunda tebessümü yoktu. "Akşam saçmaladım biraz. Kusura bakma."

"Vişne suyu çarpıyor tabii," dedim tek kaşım havada.

Yüzü o an biraz renklendi, gülecek gibi oldu. "Senden de bir şey kaçmıyor."

Tabii ki.

Düğün salonundaki gelin odasında büyük kriz yaşanıyordu.

Salih abinin kardeşi Nesrin abla, Gülay ablanın karşısına geçmiş, elleri belinde, çemkirdikçe çemkiriyordu. "Sen doyumsuzsun, Gülay. Altınlar annemde dursa ne olur? Hırsız mıyız biz?"

Henüz takılmamış altınların kavgası ediliyordu demek. Aman Yarabbi.

Salih abinin annesi Hediye teyze de kızının cephesine katılmakta gecikmedi. "Bu çocuk ne çekti, ne masraf yaptı. Takdir edeceğine altınların derdine düşmüşsün."

"Ben altınların derdine düşmüşüm, öyle mi? Gelmiş, Nesrin durup dururken *düğünden sonra altınları anneme verirsin* diyor. Kim altınların derdine düşmüş acaba?"

"Altınları alıp ben ne yapacağım, kızım? Alıp sizin için saklayacağım," diye savunmaya geçti Hediye teyze. "Senin, kızım, çok hesaptan kitaptan anladığın söylenemez. O kadar masraf yaptı, Salih. Senin elinde çarçur olacağına bir eksiğiniz gediğiniz kapanır. Fena mı?"

Baktı birazdan katliam çıkacak, Salih abi, annesiyle müstakbel karısının arasına girdi: "Anne, nikâh öncesi tatsızlık çıkmasın. Yapacağımızı yaptık zaten. Bunu ısıtıp ısıtıp konuşmanın âlemi yok artık."

Gülay abla bu sefer Salih abiye patladı. "Yapacağını yaptın demek! Masraflar bu kadar battıysa yapmasaydın Salih!"

Salih abi de ona patlamadan duramadı. "Sen de biraz makul olsaydın da yapmasaydık!"

Gülay abla o an çıldırdı. "Öyle mi, Salih?" Parmağından alyansı söker gibi çıkarıp makyaj masasına fırlattı. "Bitti bu iş!"

Salih abinin sesi odayı inletti. "Nereye bitiyor?!"

"Zararın neresinden dönülürse kârdır." Bu sefer Kader teyzeydi başlayan. "Anasının nikâhında salon tuttunuz, ses etmedik."

"Daracık salon, klima da bozulmuş. Havasızlıktan ölecek millet," diye mırıldandı kız tarafından tanımadığım bir akraba.

Kader teyze akrabasından aldığı gazla devam etti: "Düğün yemeksiz olacak dediniz, ses etmedik. Altınlar da sizde dursun. Kızımı sanki zorla alıyorsunuz! Vermiyorum sizin gibi pintilere kız falan!"

İki dünürün saç saça baş başa birbirine girmesine ramak kalmıştı ki annem araya girdi: "Ama ayıp, Kader, Hediye, kendinize

gelin. Çocukların en güzel gününü berbat ediyorsunuz. Kader, sen çık dışarı, bir hava al." Kader teyzenin yeğenlerine işaret etti. "Kızlar, çıkarın halanızı dışarı. Kimse kalmasın odada, hadi bakayım." Nesrin ablayla Hediye teyzeyi hafifçe kapıya doğru itekledi. İkisi de şaşkınlıktan itiraz edecek fırsat bulamadı. "Hadi Hediye, sen de al kızını, misafirlerinizi karşılayın. Memleketten o kadar yol tepmiş de gelmiş insanlar. Kavga etmeden, hadi bakayım."

Birsen teyze de kapının eşiğinde, yüreği ağzında duran Harun'a el etti. "Oğlum, sen de kuzenini al, götür. Bir şey mi içireceksiniz, ne yapacaksınız, ben bilmem. Biz burayı halledeceğiz, siz de sakinleşin, hadi bakayım. Düğün var bugün ayol. Haydi, daha nikâh kıyılacak, oynayacağız," dedi.

En son Gülay abla, ben, annem, Birsen teyze kaldık odada. Şimdi hıçkırıklara boğulmuş Gülay ablanın makyajı kurtarılamayacak noktaya doğru hızla ilerliyordu.

Ağlayan biri görünce iptal olan ben, kendimi de şaşırtıp Gülay ablanın önüne çöktüm. Makyaj masasındaki yüzüğü aldığım gibi parmağına geçiriverdim. Fazla ayazda kalmasın, neme lazım. "Ablacığım, Salih abimle evlenmiyor musun sen bugün? Önemli olan bu. Boş ver gerisini... Altın kimde durmuş, salon küçükmüş, ne önemi var? Varsın yemek olmasın. Kimseyi zaten memnun edemezsin, bilmiyor musun? Altı yıldızlı otel de tutsan biri illaki bir şeye kulp takacak. Sanıyor musun ki birkaç sene sonra hatırlayacaklar?"

Gözyaşlarının arasından burnunu çekip, "Hatırlamazlar, değil mi?" diye sordu Gülay abla.

"Tabii, hatırlamazlar. Yeter ağladığın..." Çantamdan kâğıt mendil çıkarıp uzattım. "Hem Suzan ablanın porselen makyajına zarar gelsin istemeyiz, değil mi? Almanya'dan getirtip ballandıra ballandıra bize anlattığı onca malzemeye yazık mı olsun?"

Mendili gözlerinin altına bastırırken gülümsedi. "Olmasın tabii... Her birinin kutusuna kaç Avro bayılmış..."

"Konuştuğun biri var mı, kızım?"

Tüm teyzelerin ve kendini teyze hissedenlerin favori sorusu.

Bu nasıl bir soruydu, Allah aşkına? Bazıları *"Anlaştığın var mı?"* diye sorardı, bazıları bir tık daha modern *"Çıktığın var mı?"* versiyonunu kullanırdı. Ama hepsi aynı kapıya çıkıyordu.

Konuşmayı seven, anlaşmazlıktan hazzetmeyen bir insanımdır ben mesela; muhtelif yerlerden çokça çıktığım da görülmüştür.

"Yok, Cemile teyze."

Düğün, genç çift adına olaylı başlamış, olaysız devam ediyordu. Altınları gecenin sonunda, İsviçre gibi tarafsızlığı herkesçe kabul edilen Fatih abiye teslim edecekler, sonra da bankaya yatıracaklardı. Böylelikle anlaşma sağlanmış, nikâh kıyılabilmişti çok şükür.

Ne var ki geceye gençler masasında başlayan ben, ne olduğumu anlamadan kendimi mahalle teyzelerinin kuşatması altında bulmuştum. Bir an Selin'le otururken, herkes oynamaya kalkınca bir anda hop Cemile teyzeyle Münevver ninenin ortasında kaldım.

Cemile teyze limonatasından cömert bir yudum aldı. "Görücüler kapıları aşındırır olmuş, biz öyle duyduk..."

"Bir şey olduğu yok. Üniversiteye devam ediyorum daha."

"E, bitecek o üniversite?"

Eh bir zaman bitmesini bekliyorduk biz de. "Ben de öyle umuyorum, Cemile teyzeciğim."

"Benim yeğenim var."

Ne güzel.

"Eline ekmeğini de aldı."

Oh, maşallah.

"Bence bir tanışın."

"Şu an düşünmüyorum, Cemile teyzeciğim."

Ben hiç öyle dememişim gibi çantasından hemen telefonunu çıkardı. "Dur, bak, fotoğrafını göstereyim."

Benden birkaç yaş büyük görünen, esmer, çelimsiz biriydi.

Hayriye teyze, Cemile teyzenin omzunun üzerinden bakıp fotoğrafı görünce sarsıla sarsıla gülmeye başladı. "Konuşmayayım konuşmayayım diyorum da, Cemile. Bebek gibi, okumuş kız, ayol. Ne yapsın senin tipsiz yeğenini?"

Cemile teyze, ters ters Hayriye teyzeye baktı ama beni ikna çalışmalarına kaldığı yerden devam etti. "Erkeğin çirkini olmaz, çocuğum. Sen bakma bu Hayriye'ye. Allah hayırlı koca versin."

Cümlemize.

"Bal gibi de oluyor, Cemile." Hayriye teyze sarsıla sarsıla gülmeye devam ediyordu. "Misal senin yeğen işte!"

Çok yaşa sen, Hayriye teyze. Kahkahalarla gülmemek için etrafla meşgul etmeye çalıştım kendimi. Masalar boşalmış, sıcak basanlar kendini dışarı atmış, ben ve teyzelerim hariç, salonda kalan herkes çift olmuş, pistte salınıyordu.

Fakat bu kez Münevver nine tarafından dürtülünce anlıyordum ki sunum sırası ona gelmişti. "Evladım, onu beğenmediysen, bizim Taci'nin ortağı var. Devran. Evkur var ya çarşıda. Hemen bitişiğinde toptancılar var. Bildin mi?"

Bildim. Kafamı salladım.

"Orası işte bunların dükkân."

E, süper. Ben evlenirim bununla.

"Ben fotoğraf falan gösteremem, düşünürsen birer muhallebi yersiniz."

Gülay ablanın akrabasının dediği gibi salon mu basıktı, beni mi basmaya başlamışlardı? "Münevver ninem, istemiyorum. Daha yirmi yaşındayım. Evlenmeyi düşünmüyorum."

"Ama bak, kaçırırsan yazık olur. Hâli vakti yerinde çocuğun. Hem erkek güzeli."

Erkek güzeli deyince kahkahalarımı yutmakta daha da zorlandım, hemen itirazlarımı dillendiremedim.

Bunun üzerine Münevver nine yine dürttü beni. "Ne diyeyim ben şimdi?"

"Kime ne diyeceksin, Münevver nine?"

"Oğlana."

Allah'ım, ne olur biri kurtarsın beni buradan! "Deme bir şey, Münevver nine. İstemiyorum."

Hayriye teyze iki yanımda oturan kadınlara söylendi. "Rahat bırakın kızımı. Ne çenebaz kadınlarsınız."

Onun yanında oturan Nimet teyze benim izdivacım gibi sıkıcı meselelerle ilgilenmiyordu. "İçim kıyıldı. Bu nasıl düğün, ayol? Bir kasap havası çalsaydılar bari..."

Vallahi bu sefer halay başı olup mendil sallayacaktım.

Ben niyeti bozmuşken nereden çıktıysa Fatih abi o an masamıza bir güneş gibi doğdu âdeta. "Nil, bi' gelsene, abin çağırıyor."

Dualarımın bu kadar çabuk yanıt bulmasını beklememiştim. "N'olmuş ki?" dedim sözde şüpheyle ama ayağa fırlamıştım bile.

"Sen bi' gel," dedi hiçbir şey açık etmeden.

"Peki, ben müsaadenizi rica edeyim, abim çağırıyormuş," dedim masadakilere hitaben. Hemen Fatih abinin peşine düştüm.

Sessizce, o önde ben arkada binanın en üst katına çıktık. Merdivenler, girintili çıkıntılı beton zemini yüzünden, henüz yapımının bitmediği sonucuna vardığım ufak bir terasa açılıyordu. Terasın etrafı sıvalı ancak boyanmamış alçak duvarlarla çevriliydi, projenin tamamlanmasına daha epey zaman vardı anlaşılan. Fakat terasta kimseleri göremiyordum ben. Dört bir yanıma bakındım. "Abim nerede?"

Fatih abi yüzünü bana dönüp, "Şey..." dedi nedense mahcup. "Abin çağırmadı seni aslında. Nerede olduğunu bile bilmiyorum açıkçası. Hilal'le bir kayboldular, pir kayboldular yine..." Duraksadı. "Ben canın sıkkın gibi durunca öyle..."

Sıkkın da ne kelime! Minnetle baktım yüzüne. "Cemile teyzeyle Münevver nine bir anda sardılar etrafımı. Soru bombardımanına tuttular. Neye uğradığımı şaşırdım."

Ufacık gülümsedi. "Tahmin ederim."

Açıklığa doğru birkaç adım attım. Salon şehrin bayağı dışında olduğundan yıldızlar daha parlak görünüyordu burada. İleride Uludağ karanlığa gömülmüş; eteklerine yayılan şehrin ışıkları, boşluğa dağılmış ufak toplu iğneler gibi kalmıştı. Temiz havayı ciğerlerime çektim. Salonda boğulacakmışım da haberim yokmuş meğer.

Yüzümü gökyüzüne verip bank görevi görebilecek, içi boş, dikdörtgen saksılardan birinin kenarına iliştim. Saksıya avuçlarımı yaslayıp bacaklarımı öne uzattım. "Teşekkür ederim." Nasıl bir kurtarıcı olduğundan haberi yoktu. "Gerçekten..."

Fatih abi de yanıma oturdu. "Konu her nasıl oluyorsa dönüp dolaşıp malum konuya bağlanıyor, değil mi?"

"Neden herkes evlenmekle aklını bu kadar bozmuş, anlamıyorum. Biri bitiyor, diğeri başlıyor. Düğünlere gelmek istemiyorum hiç, bu yüzden. Kendimi iş mülakatına girmiş gibi hissettim. Yok okul bitmiyor muymuş, yok görüştüğüm biri var mıymış..."

Fatih abinin yorgun görünen profiline büyük oranda gölgeler hâkimdi. "İnsanları bir rahat bıraksalar... İnsanlar kendileri karar verseler neyi ne zaman istediklerine... İyiliğimizi istediklerini söylüyorlar ama durmadan aynı mevzuları konuşmak bir noktadan sonra çok can sıkıyor."

Kim bilir, Fatih abi ne çekiyordu? "Senin sıkıntın benimkinden de ciddi olmalı. Yaş itibarıyla yani..."

"Sorma. Annem, ablam, anneannem, babaannem bir yandan..." Güldü. "Mahalleli diğer yandan. Laf dönüp dolaşıp nasıl aynı yere geliyor, gerçekten anlamıyorum. Her konu ama her konu aynı yere nasıl bağlanabilir? Hava da bugün çok sıcak. Altın da çıkmış, gördün mü? Trafik de ne berbattı, Heykel'e çıkana

kadar akşam oldu. Yok mu birileri... Neden evlenmiyorsun... Yaşıtlarının çocukları oldu..."

İnsanlar neden herkesle ve her şeyle bu kadar alakadardı acaba? "Doğal akışına bıraksalar keşke. Ama yok, illa zorlayacaklar." Özel hayata saygı diye bir şey kalmamıştı. "Seni bana bile soruyorlar."

Hayretle bana döndü. "Nasıl yani?"

"Abimin arkadaşısın ya. Kız arkadaşın var mıdır, yok mudur, benim bileceğimi düşünüyorlar."

"Sen ne diyorsun?"

"Ne diyeceğim? *Bilmiyorum* diyorum, hem bilsem de söylemem. Merak etme."

Başını çevirip uzaklara bakarken, "Yok biri," dedi sessizce.

Peki? "Hımm," gibi bir ses çıktı benden.

İyi ki daha dün Leyla'ya, *"Konuşmaz benimle böyle şeyleri,"* demiştim!

İşin doğrusu, Fatih abinin aşk hayatını genel hatlarıyla bilirdim; en azından görürdüm, duyardım. Ama daha önce böyle karşılıklı geçip konuştuğumuz bir konu olmamıştı bu. O yüzden son derece kişisel olan paylaşımı dumur etti beni.

Nedendir bilinmez, "Uzun zamandır olmadı," diye de ekledi sonra.

Yine peki? "Anlıyorum," dedim büyük ciddiyetle. En son altı-yedi ay kadar önce bir kız vardı diye hatırlıyorum ama toplasak üç kez bile görmemişimdir kızı.

"Sende?"

Soruyu hemen algılayamadım. "Bende?" Sorunun amacını geç de olsa idrak ettiğimde beni bir gülme tuttu ama. "Dalga mı geçiyorsun?"

Yüzüme baktı, ciddi ciddi soruyordu. "Yoo." Şüpheyle kaşları çatıldı bana bakarken. "Yoksa o yüzden mi istemedin o Taylan'ı? İstenecek bir yanı da yok ya o zibidinin..." Taylan dediği an sinirleri oynuyordu. Çok acayipti. Refleks olmuştu artık.

"Beni aşağıdan kurtarıp buraya çıkarman ne iyi olmuş ama..." Sorgu sual kaldığı yerden devam ediyordu maşallah.

Bir an yaptığını fark edip yine mahcup oldu. "Affedersin. Rahatsız olduysan cevap vermek zorunda değilsin. Ben konusu açıldı diye öylesine sordum..."

Hayatımda biri olsaydı bunu abimin kankası Fatih abiye söyleyecek hâlim yoktu. Ama olmadığına göre, cevap vermemde bir sakınca da yoktu. "Sen abimi tanıdığından emin misin? O ensemdeyken erkek arkadaşımın olması mümkün mü sence?" Sessiz bir nefes verdim. "Okuldan eve, evden okula, işte bazen de dükkâna. Çıkarsam da arada kızlarla." Son son kendisinin refakatinde. "Benim hayatım bundan ibaret."

Hâlâ ikna edememiştim sanırım. "Yok yani biri..." Durdu, durdu, "Hoşlandığın falan da mı yok?" diye çekinerek sorsa da merakına yenik düşmüştü belli ki.

Salon çok güzel gözükmese de yalıtımını iyi yapmış olmalıydılar ki bulunduğumuz yere müzik sesi gelmiyordu. Sessizlik mi ürküttü, bilmiyorum, "Yok kimse," dedim fısıltıya yakın bir sesle. Hiç olmamıştı ki.

Yorumda bulunmadı. O da sessizliği dinliyordu herhalde.

O basık havadan sonra beni oksijen çarpmıştı galiba ki aniden çenem düştü. "Olabilir mi, emin de değilim. Bizim çevremizde birinden hoşlanmak bile genelde evliliğe bağlanıyor..." Ve ben birinden hoşlandığım an dağ gibi yığılan formalitelerin altında kalmak istemiyordum. "İnsanlar birbirlerini doğru dürüst tanıyamadan aileler işe dâhil oluyor. Birinden hoşlanmak, hatta onu sevmek işin kolay yanı belki de... Uzun uzadıya gözetilen gelenekler, törenler, onların etrafındaki çekişmeler, bazen evliliğin temelindeki amaçtan uzaklaştırıyor insanları."

"Nedir ki o temel amaç?"

Hoşlanmanın, sevmenin ötesindeydi bence o amaç ve ailelerin gölgesinde o amacı taze tutmak kolay olmuyordu. "İki insan

birbirini öyle çok sever ki hep birlikte olmak ister..." Evliliğin benim anladığım temel amacı buydu. "Bunu bir törenle ilan etme isteğini, hele de meşakkatli, sonu gelmeyen törenler dizisiyle ilan etme isteğini anlamıyorum ben." İnsanlar öyle bir kaptırıyorlardı ki kendilerini, her şeyin başladığı nokta çok gerilerde kalıyordu. "Gelenek var, alışkanlıklar var... Anlıyorum. Ama bunların ötesinde insanların içinde neden bu istek var, onu anlayamıyorum."

"Ben bu isteği biraz anlıyorum aslında," dedi. "Aslında bütün bu törenler, bahsettiğin o temel amaçla ilgili. İki âşık insan sonsuza dek birlikte olmak istiyor. Ama âşık olmak gibi kişisel bir şeyi, herkesin huzurunda, bağlayıcı bir törenle ilan etmek istiyor. Çünkü ancak böyle o bağ daha bir çözülmez hâle geliyor. Yani iki kişinin arasında olan alelade bir birliktelikten, duygulardan öteye geçiyor. Sanki iki kişiden daha büyük bir amaca hizmet ediyor. Kutsallık kazanıyor, sonsuz oluyor bir nevi... Anlatabiliyor muyum?"

Bayağı iyi anlatabiliyordu hem de.

Evlilik üzerine uzun uzadıya düşünmüşe benziyordu. Herkes dört bir yandan başının etini yediğinden herhalde. Sözleri beni de düşünmeye sevk etmişti. "Düğünlere hiç bu açıdan bakmamıştım..." Konunun dikte ettiği romantizmden uzak, "Boşuna angarya gibi geliyor bana..." dedim.

"Deme öyle, düğünler bizim işimizin aslan payı," dedi gülerek. "Sorsan, kırk gün kırk gece düğün bana da saçma gelirdi, boş yere o kadar masraf... Ama yıllarca gözlem yapacak vaktim oldu. Evlenenleri, evlenenlerin ailelerini... Bütün gereklilikler yerine getirildiğinde daha sağlam temellere oturuyor evlilik. En azından insanlar buna gerçekten inanıyor."

O kadar sağlamsa o temel, bütün âdetleri harfiyen uygulayan kimse boşanmazdı o zaman. "Ne yaparsan yap, ne kadar masraf edersen et, ayrılma olasılığı hep var ama..."

"Ben inanmıyorum o olasılığa," dedi böyle aşırı net. "Kendim için en azından... Alelade biriyle evlenmem. Evlenecek olsam, üzerinde düşündüğüm, o bahsettiğim bağı kurabileceğim biriyle, layığı neyse o şekilde evlenirim. Öyle bir bağ kurulduktan sonra bozulması için bir neden yok bence."

İyi, hoş diyorsun da... "Düşünsene bu gece olanları. Ne kavgaydı ama..." Az kalsın kopuveriyordu o sağlam bağ. İstemesi, nişanı, kınası, çeyizi, takısı, düğünü her şey kuralına göre yapılmıştı üstelik.

"Kolay çözdük neyse ki," dedi vakur ama gururlu.

"Herkesin güvenip parasını pulunu gözü kapalı teslim ettiği biri çıkıp müdahale etmese biraz zor çözülürdü," dedim.

"Benimle bir ilgisi yok," dedi alçakgönüllülükle. "Salih de Gülay da seviyorlar birbirlerini. Bu mesele giremezdi aralarına."

"Ben çok emin değilim valla. Sen bizimle o odada değildin. Evliliğin en nihayetinde iki kişiyi ilgilendirdiğini düşünürsün ama o gelin odasını bir görseydin, her kafadan bir ses çıkıyor. Bugün gördüm ki âşık olmak, hep birlikte olmayı istemek de yetmeyebiliyor bazen, evlilik bambaşka bir şey."

"Aşk ve evlilik gibi bir ayrım olduğunu düşünmedim ben hiç..." dedi şimdi o da düşünceli. "Gerçekten âşıksan evliliğin getireceği zorluklara da göğüs gerebilirsin bence. Her şeyi paylaşmak değil mi evliliğin şartı? Sadece iyi şeyleri de değil... Korkuları, hastalıkları paylaşmak... Sahici bir yaşam böyle değil mi? Aşk da sadece mutluluktan ibaret değil. Huzursuzluk, mutsuzluk da bir parçası. Bu hâliyle aşk, evlilikten pek farklı değil bence. Âşıksan evlenmek doğal bir sonuç gibi. Yoksa aşk dediğin geçici bir çekimden ibaret olurdu..."

Sadece düğünler ve evlilik üzerine değil, bunların aşkla bağlantısı üzerine de epey kafa yormuşa benziyordu. Ağzım açık kaldı. Hayretler içindeydim ve hatta. "Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

"Evet. Elbette."

Affetmeden, "Senin böyle hissettiğin oldu mu hiç?" diye yapıştırdım sorumu.

"Benim mi?" diye biraz telaşla sorarken buradan soru çıkmasını beklemiyormuş gibiydi. "Kendim hissetmedim öyle tabii. Başkalarından duydum..."

"Demek başkalarından duydun," dedim hain gülüşümü hiç saklamaya çalışmadan.

"Ciddi olduğuma inanmıyorsun," dedi sanki böyle biraz incinmiş.

"Benim neye inandığımın ne önemi var? Böyle bir konuda önemli olan, senin neye inandığın. Söylediğine göre, teorik de olsa, evlenecek olan sensin."

Evliliğinin teoride kalacağını ima edince daha da incinmiş göründü. "Böyle düşünebileceğime inanmak çok mu zor?" diye somurttu.

"Ne bileyim..." Böyle bir konuda alınacağı asla aklıma gelmezdi. "Sen de abim de biraz hızlı yaşadınız."

Son cümlem iyice canını sıktı. Sesli bir nefes verdi. "Yetişirken hep 'Sen aslansın, kaplansın, yaparsın,' dendi, Nil. Korkmayacaksın, atılgan olacaksın. Kavgaya gözü kapalı dalacaksın. Konu ne olursa olsun, hep bir iddia, hep bir üstünlük sağlama çabası... Erkek adamsan olması gereken, doğrusu buydu. Bu davranışları sergilediğinde hep sırtın sıvazlanırdı. Büyüdükçe çapkınlık da eklendi, sırtının sıvazlanacağı başka bir meziyet hâline geldi." Rahatsız bir bakış attı bana. "Ne kadar çok kız, o kadar büyük başarı. Göğsüne taktığın birer madalya gibi. Şimdi geri dönüp bakınca gurur duyacak bir şey göremiyorum ama..."

Şimdi başı önünde, terasın çok da ilginç olmayan, pürüzlü beton tabanını inceliyordu. Erkeklik algısıyla ilgili genel sorunu büyük ölçüde anlıyordu aslında. Ama bunu neden o an konuştuğumuzu ben anlamıyordum. "Doğru söylüyorsun ama bana karşı

kendini savunmanı gerektirecek bir şey yok. Sadece abimin de senin de sonsuz aşka ve akabinde gelecek evliliğe inanır bir hâliniz yoktu. Onu söylemeye çalıştım." İster istemez de ekledim: "Gerçi abim iyi şaşırttı..."

Çaktırmamaya çalışsa da tam aptal âşık olmuştu abiciğim. Hilal abla zıpla dese, ne kadar yükseğe diye sorardı; içimin yağları erimiyor değildi.

Ben içten içe hainçe abimin hâliyle eğlenirken Fatih abi yutkundu. "Benim ne istediğimi anlamam biraz uzun sürdü."

Şimdi biliyordu yani ne istediğini. İlginç. "Ne istiyorsun peki?"

"En azından biteceğini bildiğim ilişkiler yaşamak istemiyorum artık. Tamamen zaman ve enerji kaybı." Hem kendi kendiyle dalga geçen hem de kendine kızan bir hâli vardı. "Kürşat'ın bunu benden önce anlaması biraz utanç verici."

Şöyle bir baktım yanımda oturan adama. Neler diyordu böyle? Çenesi kilit, uzaklara dalmışken kafasından neler geçtiğini merak ettim. Düğün atmosferi mi etkilemişti acaba? Yine vişne suyu çarpmış da olabilirdi.

Aklıma gelen şey yüzünden merakım, yerini aniden bastıran kıkırtılara bıraktı. "Bu işe en çok Birsen teyze sevinecek!" dedim kıkırtılarımın arasında. Kadıncağız kulaklarıyla duyabilseydi şu gelişen diyaloğu, hıçkırıklara boğulurdu sevincinden.

Birden koluma yapıştı. "Sakın!" Sonra yavaşça elini çekti. "Sakın söyleme ona bir şey."

Ciddi ciddi korkuyordu annesinden. Haklıydı da. Birsen teyzeciğim, oğlunun uzun soluklu bir ilişki istediğini bilse hemen girişimlere başlar, mahalleyi ayağa kaldırırdı. "Bütün mahallenin kızlarına haber uçar diye mi korkuyorsun?" diye sordum yine epey hainçe gülerek.

"Tabii ki korkuyorum," dedi o da gülerek.

Sır verir gibi ona doğru eğildim. "Benden duymuş olma ama hepsi zaten peşinde."

Sabır diler gibi kafasını iki yanına salladı. "Gelip bir de sana mı söylüyorlar bunu?"

"Yani. Beni sana yakın görüyorlar demek ki. İki gündür boyunu bosunu, ne kadar yetenekli ve yakışıklı olduğunu dinliyorum."

Cidden şaşkın görünüyordu. "Hadi ya?"

"Ya."

Düşündü bir süre. "Yeni bir kız arkadaşım olduğunu mu söylesen acaba?"

Abim sağ olsun, yalan söyleme konusunda uzman sayılırdım. "Daha yeni, bilmediğimi söyledim. Şimdi birden olduğunu söylersem inandırıcı olmaz. Hiç değilse bir süre beklemek lazım. Hani sanki araştırmışım da öğrenmişim gibi söylerim sonra."

Onu bu kez şaşırtan, yalan söyleme hakkındaki uzman görüşlerimdi. "Sen çok fenasın ya."

Acı gerçeği kabullenmek zorundaydım. "Kürşat'ın kardeşiyim." Ortak genlerimiz olduğunu reddetmek mümkün değildi ne yazık ki.

Yüzü bir an ekşidi. "Bazen inanmakta güçlük çekiyorum."

"Ben genelde..." Konumuza geri döndüm hemen. "Yalnız ben şimdi kız arkadaşı var dersem, milyon tane soru soracaklar kız hakkında. Detay da vermek lazım."

Düşünürken alnı buruştu. "Ne zor işmiş bu..."

"Yalan söylüyorsan açık kapı bırakmayacaksın," dedim bilir bir tavırla.

Gözleri kısıldı. "Sen çok tecrübeli gibisin."

En az onun aşk meşk hususlarında tecrübeli olduğu kadar hem de. "Kürşat'ın kardeşiyim," diye tekrarladım. "Bizim evde gizlilik esas. Yalan söylemek temel ihtiyaç. Su içmek gibi... Nefes almak gibi..."

"Nefes alır gibi yalan söylüyorsun yani..."

Abimin ekürisiyle bu sırrı paylaşmasam daha mı iyi olurdu acaba? "Yoksa bizim evde hayat çok çekilmez bir hâl alırdı," diye açıkladım. Belki acırdı hâlime. Babamla annemdense benim baş nemesisim abimdi. Kendisi paşa gönlü ne isterse onu yapar, etraftan saklama gereği duymazdı çünkü bir çekince duymazdı. Sadece çıkarları gerektirdiğinde bir şeyleri gizleme ihtiyacı hissederdi. İnsanlar ne der korkusu büyük oranda bana ve hemcinslerime özgüydü. Yaptıklarımı ve yapmak istediklerimi ayıplayacak insanlara, yalanlarla kendimi saydırmaya çalışmak da biraz aşağılayıcıydı kuşkusuz. Ama insan, yani kadın, her şeye alışıyordu; aldırmamayı öğreniyordu ve kendince bir hayatta kalma stratejisi oluşturup hayatını olabildiğince kolaylaştıracak bir ekosistem kuruyordu kendine. "Dürüstlük bazen evde ekstra iş yükü çıkarıyor..."

Yüzüme bakıp bir süre söylediklerimi düşündü. Sonra başını bir yanıp bir sönen yıldızlara çevirdi. "Dükkânda tanışmış, bizim buralardan değil de. Ama inandırıcı ol ki ümidi kessinler."

İstediğinin tam olarak bu olduğundan emin olamadım. "Ümidi tamamen kesmelerini mi istiyorsun gerçekten?"

"Elbette. İşim olmaz."

Kendinden fazla emindi. Kim olduklarını bile bilmiyordu. Bu kadar net olması garipti biraz. "Peki." Dudaklarımı büktüm. "Kızı görmezlerse şüphelenirler yalnız."

"Bir süre idare etmez mi?"

Belki birkaç hafta idare ederdi ama kesin çözüm olmazdı. "Ne zamana kadar idare etsin istiyorsun ki?"

Duraksadı. "Ben gerçeğini bulana kadar."

Ha deyince nereden bulacaktı uzun soluklu ilişkiyi? Bu yaşa kadar tıknefes ilişkilerle geldiği düşünülürse özellikle. "Ya o arada Birsen teyzenin kulağına giderse?"

İhtimali düşününce acı acı gülümsedi. "O zaman işte elinden kurtulamam. Umarım, o duymadan kendim hallederim."

Öyle hemen halledilebilecek bir şey miydi bu? Âşık olmaya karar verdim, o zaman yarın! "O kadar kolay mı istediğin gibi birini bulabilmek?"

"Kolay değil. Kolay olduğunu düşünmedim hiç. Ama ben inanıyorum. Sen inanmıyor musun?"

Eski romantiklerden kim kalmıştı?

Konsept olarak aşkı kendimce ölçüp biçerdim, üzerine okurdum ama pratikte aşka inanmak isteyip çok da inanamayanlardandım. "İnanmak istiyorum..." Sesli bir nefes verdim. "Hadi şanslısın, aşk istediğin âna denk geldi, buldun diyelim. Söylediğin gibi mutsuzluk, huzursuzluk da aşka dâhilse, bence hiç bulaşmamak daha iyi belki de..."

Beni yine şaşırtarak, "Haklı olabilirsin," dedi. "Elindeyse şayet bulaşmamak, bulaşmamayı tercih edebilirsin. Çünkü aşk dediğin inişli çıkışlı. Rengârenk ışıklarına kapılırsın, bir bakmışsın dünyan kararmış."

Hiç lafını sakınmamıştı açıkçası.

Söylediklerine gerçekten inanıyorsa neden birini bulmayı bu kadar istiyordu ki? "O zaman kapılmamak daha iyi değil mi?"

"Ama cehennemi yaşadığın gibi, aynı anda cenneti de yaşarsın," dedi belli belirsiz, hafif de hüzünlü bir gülüşle. "Hem mutluluktan ayakların yere basmaz hem hayal dahi edemediğin şeyler yaparsın."

Çok canlı bir tarifti yaptığı. Rengârenk ama karanlık... Cennet de var cehennem de. Yine biraz aşk uğruna bayılmalı ölmeli üçüncü sayfa haberlerine benziyordu. Çok tecrübeli olduğumu iddia edemeyecektim ama, "Aşk öyle bir şey olmamalı," demekten de geri duramadım. Benim hayalimde öyle değildi en azından.

O da bu düşüncemi okumuş gibi, "Sen nasıl hayal ediyorsun peki aşkı?" diye sordu.

"Bence senin tarifini yaptığın şeyin tam tersi olmalı: Karmaşık olmamalı bir kere. Belki romantik bile bulmayacaksın ama

hava gibi su gibi sakin olduğunu düşünüyorum ben aşkın. Yıllar sonra annemin babama bize çaktırmadan attığını sandığı sevgi dolu bir bakış gibi... O gün çok yorulduğunu söyleyen anneme babamın kahve yapması gibi... İnişli çıkışlı değil de sürekli... Anlıyor musun? Kendinden emin... Kolayca tüketilmeyen..." Oturmuş, Fatih abiye ne anlatıyordum acaba? "Demek istediğim..." diyerek saçmalamaya nokta koymak istedim. "Üzerine büyük büyük laflar edilmesine ihtiyaç duyulmayan bir şey. Önemi zaten belli çünkü."

"Hava gibi su gibi hayati olabilir ama sakin olamaz," diye çıkışır gibi oldu Fatih abi ama hemen sakinledi. "Olmadığını düşünüyorum yani... Söylediğin şeylerin olmaması için de bir neden yok bence... Sadece aşkın, hayatın olağan akışının dışında bir şey olduğunu kabul etmeli. Altüst eder insanı. Etmezse aşk olarak adlandırabileceğini sanmıyorum. Doğasına aykırı bir kere."

"Sen daha tecrübelisin tabii," diye kabul ettim. Ben zaten ne anlayacaktım aşktan? Sadece hayalimdeki, bana göre ideal aşkı tarif ediyordum. "Ama altüst olmaktansa huzurlu kalmayı tercih ederim. Huzur, insanın hayatta erişebileceği son mertebe gibi geliyor bana. Aşk gerçekten tarifini yaptığın şeyse eğer, âşık olup huzurumdan olmak istemem."

Kendisiyle dalga geçercesine, "Huzur içinde altüst olmak belki mümkündür?" dedi soru sorar gibi. Kendisi de pek ikna olmamıştı fakat.

"Çok mümkün gelmiyor kulağa."

"Değil zaten," dedi. Biraz buruldu yüzü. "Altüst olmaya huzur içinde teslim olmuşsan bilemiyorum tabii..." Yine engin tecrübelerinden yola çıkacaktı elbette. "Bir şeyi elde etmek istiyorsan, başka şeylerden fedakârlık yapman gerekebiliyor bazen... Bu huzur olur, mutluluk olur, uyku olur, akıl sağlığı olur..." Gitgide yüzüne yayılan alaycı gülümseme sesine de yansımıştı.

"Aşk kulağa çok cazip gelmiyor..."

"Cazip olduğu için tutulmuyorsun zaten. Elinden başka türlüsü gelmediği için tutuluyorsun. Artık başka türlü bir hayat mümkün olmadığından. Başka bir hayatın nasıl olabileceğini artık kafanda bile canlandıramadığından."

Aşk böyle bir şeyse hepimize geçmiş olsun.

"Vay be," dedim. "O zaman zaten bir seçim şansın olmayacak aşkı bulduğunda." Birkaç hafta içinde reddedemeyeceği aşkı bulur muydu, o kısım biraz şüpheliydi tabii. İstatistiki açıdan mahalleli kızları dışarıda bırakmasak daha iyiydi bence ya, neyse. "Önceden plan yapmak, kurmak anlamsız."

"Öyle," dedi yalnızca.

En az bir kere sağlam âşık olduğunu biliyordum Fatih abinin. Tabii, tamamına erememiş bir aşktı o, yine de tecrübece benden epey öndeydi. Daha fazla *sakin aşk* idealimde diretmedim. "Sözlerine güveniyorum. Konuya benden daha hâkim olduğun kesin..." Bir zamanlar dervişlerin, keşişlerin ve hatta eşkıyaların titrek kandillerinin yandığı Uludağ'ın karanlık yamaçlarında onların yerine yanan toplu iğnelere baktım yeniden. "Yani diyorsun ki... Oralarda bir yerlerde, lambaları yanan evlerden birinde, aynı gökyüzünün altında, aynı yıldızlara bakan biri var. İçinde fırtınalar koparacak, belki bildiğin belki de hiç bilmediğin, görmediğin biri." İnsan ister istemez gülümsüyordu düşününce. "Nasıl biridir? En sevdiği yemek nedir mesela? En çok ne güldürür onu? Neye canı sıkılır?" Ama insan korkuyordu bir yandan da. "Varlığına inanmak ama bu soruların cevabını bilememek hem heyecan verici hem de biraz ürkütücü."

"Neden ürkütücü olsun ki?" *Onda korkacak ne var* derecesine, "Biraz huzursuzluk biraz da mutsuzluk mu seni ürküten?" diye küçümseyerek sordu. "Ben şimdi aşkın daha çok kötü reklamını yapmış gibi oldum ama içine sığmayacak kadar mutluluk da var. Heyecan da var. Şefkat de. Merhamet de... Belki o yüzden

insanlar o kadar yazıp çiziyor üzerine... Çok karmaşık olduğu için... Bir kerede doğrusunu tutturamayacağın için..."

O gece Fatih abiyi böyle konuşturan neydi, gerçekten çok merak etmeye başlamıştım. Leyla'nın hayalini kurduğu romantik, içinden bir yerden çıkacak yer arıyordu sanki.

Yine de fikirlerini ürkütücü bulduğum gerçeğini değiştirmiyordu bu. "Bütün bu saydıklarını hissettirecek kişi ya kötü biriyse? Ya hissettirdiklerini hissetmiyorsa?" Seçme şansının olmadığı da düşünülürse çok ürkünç olurdu işte her şey o zaman.

"İyi biridir belki," dedi o kişiyi savunurcasına.

"Garantisi yok ki."

"Dünyanın bin bir türlü hâli var. Allah iyi insanlarla karşılaştırsın," derdi annem. Ben hayatımın aşkı zannederken karşımdaki çapkının, yalancının teki olabilirdi.

"Neyin garantisi var ki hayatta?" diye sordu.

"Ya kalbimi kırarsa?"

Fatih abi, "Kafasını kırsın daha iyi," dedi huysuz bir çocuk gibi ve o kişi böylece vücut buldu. En azından kırılacak bir kafası vardı.

Yine istemsiz kıkırtılar boğazımı terk etti. "Durup durup böyle bir şey söylüyorsun. Ciddiyetimi koruyamıyorum."

O da güldü. "Baştan alayım o zaman. Kırmaz inşallah. Kalbini yani."

Fatih abiye göre kafasını kırmasında bir sakınca yoktu ama.

"İnşallah," dedim ben de. İnşallah kırmazdı kalbimi o kişi her kimse; kim isterdi ki dertsiz başına dert açılsın, âşık olduğu yetmiyormuş gibi bir de durduk yere kalbi kırılsın.

Farkına varmadan tutmuş bulunduğum dileğin gerçekleşip gerçekleşmeyeceğinin cevabını yıldızlarda arasam bulur muydum acaba?

Delfili kâhinlere bakılırsa, gökyüzünde olan biten her şey yeryüzündeki hayata yansırdı. Zekai Tunca da ancak rüyalarda

kavuşabildiği sevgilisi için babamın en sevdiği şarkıda yıldızlara baktırıyordu ya.* Kime baktırdığını çok merak ediyordum açıkçası. Çünkü ben şimdi bakarken, yıldızlar dalga geçer gibi bana göz kırpmaktan başka bir şey yapmıyordu; belki cevap verebileceklerine yürekten inanmadığımdan.

Neye baktığımı bile bilmiyordum ya ben.

Her zaman ayaklı yıldız haritası gibi gezen insanlara imrenmiştim, babam onlardan biriydi mesela. Ama ben hiçbir zaman bu konuda iyi bir öğrenci olamamıştım. Değil sorularıma cevap bulmak, Küçük Ayı'yla Büyük Ayı'yı bile ayıramazdım ben. "Küçük Ayı'yla Büyük Ayı'yı görebiliyor musun?" diye sordum Fatih abiye. Bir yerden başlamak gerekirdi sonuçta. "Ben asla bulamıyorum."

Fatih abi, parmağını havaya kaldırıp görebildiğim en parlak yıldızı işaret etti. "Bak, şu Kutup Yıldızı. Aynı zamanda Küçük Ayı'nın kuyruğunun ucu." Peşi sıra iki tane parlak yıldız gösterdi. "Bunlar kuyruğu, şuradaki dörtlüyle birleşince Küçük Ayı'yı oluşturuyorlar."

Boşuna değildi bulamamam. "Ayıya hiç benzemiyor."

"Dikdörtgeni gövdesi gibi düşün. Şehrin ışıkları yüzünden çıplak gözle sadece en parlak yıldızları görebiliyoruz. Biraz hayal etmen lazım. Şimdi parmağımı iyi takip et. Büyük Ayı biraz daha zor."

İşaret parmağını takip edebilmek için şakağımı omzuna yasladım.

"Bu... Bu, Büyük Ayı'nın kuyruğu." Dört yıldız daha gösterdi. "Bu da Büyük Ayı."

Büyük Ayı da ancak Küçük Ayı kadar ayıya benziyordu.

---

* Zekai Tunca'nın "Rüyalarım Olmasa" adlı şarkısında geçen, "Yıldızlara baktırdım, fallarda çıkmıyorsun. Seni görmem imkânsız, rüyalarım olmasa." dizelerine atıfta bulunulmuştur. -y.n.

Bakışlarını ufak bir sinek gibi iliştiğim omzuna çevirdi. "Gördün mü?"

"Gördüm," dedim hayal kırıklığıyla vızıldayarak.

"Bir şeye benzetemedin," dedi o da gülerek.

"Benzemiyor, ne yapayım." Doğrulup elbisemin cebinden telefonumu çıkardım. Bayağıdır oturuyorduk. "Birazdan fark ederler ortalıktan kaybolduğumuzu."

"Biraz daha oturalım," diye mırıldandı başını gökyüzüne kaldırırken. "Beş dakika daha..."

Oradan oraya koşturmuştu bütün gün. Biraz soluklanmak isteyecekti elbette, ben de çöpçatan teyzelerin dört bir yanımı çevirdiği o basık salona dönmek için can atmıyordum. "Peki," dedim yüzümdeki tebessümle Kutup Yıldızı'na bakarken.

Belki *O* da benim gibi bu gece yıldızları izliyordur. Kim bilir.

8. BÖLÜM

Kürşat'ın kardeşiyim...

Kürşat'ın kardeşiyim...

KÜRŞAT'IN KARDEŞİYİM!

Fatih'in beyninde günlerdir aynı cümle dönüp duruyordu. Uyuyunca da Kürşat rahat vermiyordu, kâbuslarının başkahramanı olmuştu.

"Oğlum, aklın nerede?" diye sabırsızca sordu Cezmi Bey.

Baba-oğul apartmanın arka bahçesinde düzeneği kurmuş, akşamki ağır misafirleri için teneke kebabı yapıyorlardı. Fatih, elinde peynir tenekesi, boş gözlerle, toprağa saplanmış kazığa az önce geçirdiği tavuğa baktı. "Bir şey mi unutmuşum?"

"Âşık mısın, anlamadım ki?" diye söylenirken tavuğu kazıktan geri çıkardı Cezmi Bey. "Şuradan alüminyum folyo geçir kazığa. Birkaç kat."

Fatih birkaç kat alüminyum folyoyu kazığa geçirdi.

"Sıkıştır. Sanki ilk kez teneke kebabı yapıyoruz. Kaldır kenarlarını tepsi gibi. Hah. Diz şuradan patatesleri, soğanları içine," diye hem söylendi hem de talimatları sıraladı Cezmi Bey.

Fatih bir bir talimatları yerine getirdi.

Cezmi Bey tavuğu tekrar geçirdi kazığa. "Kapa şimdi tenekeyi üzerine."

Fatih tenekeyi de kapattı.

Cezmi Bey tenekenin üzerine bahçeden bulduğu büyükçe taşı koyup tenekenin tabanını, hazırladığı oyun hamuru kıvamındaki çamurla sabitledi. Fatih de tenekenin etrafına odun yığdı.

Cezmi Bey, ellerinin tersi belinde, ateş yakan oğlunu izledi. "Kafa gitti iyice."

"Bir an dalmışım, baba," diye mırıldandı Fatih yeni yeni alevlenen ateşe doğru.

"Dalıp dalıp bir türlü çıkaramadın, her neyse o. Evde beş çocuk aç biilaç yolunu gözlüyor sanki..."

Salondan Zeki Müren şarkıları hafif hafif dışarı süzülüyor, dağ manzarasına karşı Fatih abinin terasında inceden bir rüzgâr esiyordu.

Elimde tavuk budum, karşımda Uludağ, bu terasta sonsuza dek yaşayıp gidebilirdim.

Ağzıma koca bir parça daha tavuk tıkıştırdım. Parmaklarımdan bileklerime doğru yağlar ığıl ığıl süzülüyordu. "Cezmi amca, bu tavuk nasıl bu kadar güzel olabiliyor?" Cevabını beklerken bir parça da patates gönderdim tavuğumun yanına. Yalnız kalmasındı yazık.

Yanımdaki sandalyede oturan, benden birazcık daha arsız abim de benimle aynı hisleri paylaşıyordu kesin. Ağzı tıka basa dolu, homurdanır gibi konuştu. "İyi ki üç tane yapmışsınız. Ben bunun bir tanesini tek başıma yerim zaten."

Abimin karşısında oturan Fatih abi, gülerek bizi izliyordu. Abimle yan yana dirseklerimize kadar tavuğa dalmış, yanaklarımız her an patlayacakmış gibi şiş dururken karşıdan nasıl görünüyorduk, kim bilir. "Sağlam Kardeşler, biraz nefes alın, boğulacaksınız."

Annem oturduğu yerden bizi esefle kınayıp yüzünü ekşitti. "Oğlum, böyle rezil ediyor bunlar işte beni. Gören de evde yemek pişmiyor sanacak."

"Ben kahvaltıdan sonra bir şey yemedim." Tok gelecek hâlim yoktu ya ziyafete? İstifimi bozmadan elimdeki buttan koca bir ısırık daha aldım. Böyle cennete gidip gidip geliyordum sanki. "Cezmi amca, tarifini vermen lazım artık!"

"Sen iste, ben her zaman yaparım, kızım. Bahçe lazım, evde yapamazsınız."

Babam güldü. "Aile sırrı herhalde, paylaşmak istemiyorsun, Cezmi."

"Beni bile yanlarına almıyorlar," dedi Kaan abi. Sanki duruma çok az içerliyor gibiydi. "Kebabın yapım aşamasında soyadı Arslan olmayan kimse arka bahçeye adım atamıyor. Ancak getir götür."

Feray abla da dışarıda bırakılanlardandı korkarım. "Arslan erkekleri diyelim biz ona. Annemle kabaca nasıl yapıldığını bilsek de püf noktalarını bilmiyoruz."

Birsen teyze, küçümser gibi elini salladı. "Aman, her şey zaten bizden soruluyor, tavuğu da bir zahmet onlar yapıversin!"

Adım gibi emindim ki masayı donatan, Birsen teyzenin hünerli elleriydi. Çeşit çeşit salatalar, mezeler masada boydan boya göz alabildiğinde uzanıyordu. Az sonra onlarla da yakından ilgilenecektim.

Konuşacak başka konu kalmamış gibi, Cezmi amca, "Ee, bu aralar size gelen giden yok, Saffet," dedi gülerek. "Mahalle epey sakinledi."

Tavuk boğazımda kalıyordu az kalsın.

Arka arkaya yutkunurken gözlerim yaşa boğulmuştu ama neyse ki öksürük krizine girip bütün dikkatleri üzerime çekmeden, tavuğun boğazıma takılan tüm parçaları mideme inebildi. Fatih abi, endişeli bir yüz ifadesiyle sürahiden boş bardağıma su

doldurup bana doğru itti. Son bir kez daha yutkunup bardağı aldım. Bir yudum içtim.

Babam, Cezmi amcanın sorusunu yanıtlamadan önce anneme ürkek bir bakış attı. "O konulara hiç girme, Cezmi. Fena haşlandım."

Cezmi amca konuya girmeyi tercih etti ama. "Kaldı bir kızın, Saffet. Kolay mı öyle bir akşam ansızın gelip kızı almak? Haklı Necla. Ne o öyle çat kapı kız alacaklar? Her işin bir yolu yordamı var."

"Canım, öyle hemen verecek değiliz ya?" diye savunmaya çalıştı babam kendini. "İnsanlar gönül koymasın diye..."

Cezmi amca babamı çok iyi tanıyordu. "Her konuda insanların gönlünü hoş edemezsin, Saffet," dedi anlayışla. "Boşuna mı demişler 'Bir kızı bin kişi ister, bir kişi alır,' diye. Birileri illaki gönül koyacak..."

Babam dudaklarını birbirine bastırıp başını tabağına eğdi. "Doğru diyorsun ama içime de dert oluyor işte..."

Dünya bir pamuk için çok acımasız bir yerdi.

Abim araya girdi hemen: "Cezmi abi, aslında bunları birer ön görüşme olarak düşünebiliriz. Beğenmeyince paketleyip gönderiyoruz zaten."

"Deme öyle paket falan, oğlum," dedi babam sitemle. "Ne ayıp..."

Annem, abimi vereceği cevabı vermekten tek bakışıyla alıkoydu, babamı haşlamaya evde bıraktığı yerden devam etti. "Tanımam, etmem, insanları dolduruyorsun eve, Saffet. Sen öyle buyurun gelin deyince, insanlar kızı alacaklarını sanıyor. Sayende tecrübe ettik ki bazıları güzellikle de evlerine dönmüyor." Derin bir iç geçirip hüzünlü bir ifade takındı. "Naz hemen evleniverdi. Bir şey anlamadık. Nil'i öyle ilk isteyene vermem."

Bunu da kendi kulaklarımla duymuştum ya ölsem de gam yemezdim artık.

Salona açılan Amerikan mutfağa boşları getirdiğimde Birsen teyze, anneme dert yanıyordu. Dolabın açılırken aksayan kapağını gösterdi. "Dayadık, döşedik bir heves. Gelin gelmeden eskidi gıvalar, baksana, Necla."

Annem, arkadaşını yatıştırmaya çalıştı. "Birsen, bırak kendi haline oğlanı. Geri teper sonra, Allah korusun. Baksana Kürşat'a. Başımıza kalacak sanıyorken buluverdi birini. İyi de kız Allah için. Her şeyin hayırlısı. Su akar, yolunu bulur. Sen gönlünü ferah tut."

Birsen teyze tam ikna olmadıysa da usul usul başını salladı. "Allah'ım iyilerle karşılaştırsın." Beni görünce gülümsedi. "Sen otursaydın ya, kızım. Annene de dinletemedim. Feray'la hallederiz biz."

Üst üste dizdiğim sıyrılacak tabakları tezgâha bıraktım. "Ne olacak, Birsen teyze? Esas siz yoruldunuz durduk yere. O kadar meze, salata, ne çok uğraşmışsın!"

Birsen teyze, hemen beni kolunun altına alıp sıkıştırdı. "Ne düşüncelidir benim kızım." Başını eğip yüzüme baktı. "Az bile yaptık, bizimkilerin bir ayda satamadığını sen maşallah on beş dakikada satmışsın. Bahane oldu, havalar serinlemeden ne güzel fekten bir gün çaldık işte sayende."

"Şans, Birsen teyze. Müşteri denk geldi. Adam herhalde petrol şeyhiydi."

Feray abla, elinde boş bardaklarla dolu bir tepsi, nedense aceleyle mutfağa daldı. "Ben hemen kahve yapıyorum!"

Acilen kahve mi içmemiz gerekiyordu? Ben daha yiyecektim ama. "Ben yaparım sonra. Abimler daha yemek yiyor."

"Onlara sonra yaparız," diyerek geçiştirdi beni. "Ben yapıp fal bakacağım sana. Orta mı içiyordun?"

Allah Allah. Feray abla hayatında daha önce bana fal bakmış mıydı acaba? Başkasına da baktığını görmemiştim ya neyse. Yeni bir heves olabilirdi. Belki de yıldız fallarındaki beceriksizliğim malum olmuştu da kahve falıyla açığı kapatacaktı. "Evet, orta içiyorum."

İki dakikada bol ateşte yaptığı tek kişilik köpüksüz kahveyi burnuma dayadı. "İç, iç, iç."

Neredeyse kahveyi fondip yaptım, içim yandı. Boynunu uzatıp fincandaki kahveyi dibine kadar içtiğimden emin oldu. "Kapa, kapa, kapa."

"Ne acelemiz var, Feray abla?" diye feryat ettim içim cayır cayır yanarken.

Çevirdiğim fincanla tabağını elimden koparırcasına alırken, "İlham geldi, gelmişken hemen bakmak lazım, kaçar sonra," diyerek parmağından çıkardığı alyansını, tek taşını ve de beş taşını kesişen kümeler gibi dizdi fincanın tersine. "Yüzükleri de dizelim ki çabucak soğusun."

Böyle bir fincan tersini, dünya gözüyle ilk kez görüyordum. "Beş dakika içinde bakmazsan kıyamet falan mı kopuyor, Feray abla? Galaksiyi dizdin fincanın üzerine."

Kahkahayı koydu. "Çok âlemsin, Nil. Çok güldürüyorsun beni."

Allah da beni güldürsün o zaman!

Saffet Bey eskileri yad ederken, masada kalan diğerleri, masal dinleyen çocuklar gibi dikkatle kulak kesilmişti.

Masanın üzerindeki ekmek kırıklarını serçe parmağının tersiyle bir noktada toplarken, Saffet Bey'in gözlerinin içi gülüyordu. "O zaman Mollaarap'ta oturuyoruz. Necla komşu kızı..." Necla Hanım'ın adı geçer geçmez, gözlerinin içindeki gülüş tüm yüzüne yayılmıştı. "Bizim dedeler yüz yıl önce bir canlarını alıp beraber göçmüş gelmiş

memleketten. Önce Gölyaka'ya yerleştirmişler bunları. Sonradan gelmişler Bursa'nın içine..." Bir anda zamanda yolculuğu icat etmiş gibi anılara karışmış, doğup büyüdüğü mahalleye gitmişti âdeta. "Bizimkiler komple duvar ustasıydı. Düşünün, bütün mahalle duvar ustası, yedikleri içtikleri ayrı gitmiyor, evlerini zaten birlikte yapmışlar, sonra da aynı inşaatlarda çalışmışlar hep. Akrabadan ötesin bir yerde. O yüzden mahallenin kızına yan gözle bakmak hiç öyle hoş karşılanacak bir şey değil. Niyetimi anlasalar, Necla'nın abileri sağ koymazlar beni yani. Öyle fena vaziyet..."

Son haftalarda aklından geçen hoş karşılanmayacak düşünceler ışığında, onu sağ koymayacak bir abi de hâlihazırda mevcutken, konu Fatih'in dikkatini fazlasıyla çekmişti hâliyle. "Ne yaptın peki, abi?" diye sakince sorarken merakını da heyecanını da gizlemeye çalıştı.

Saffet Bey masadan kaldırdı bakışlarını. Kızınınkinden birkaç ton açık deniz mavisi gözlerinde alışılagelmişin dışında haşarı kıpırtılar uyanmıştı. "Söyledim Necla'ya."

Bu basit eylemle Fatih'i şoke etmeyi başarmıştı. "Öyle yüzüne karşı?"

"Ya ne yapsaydım, oğlum?"

Fatih, sorunun cevabına dair bir fikir sahibi olsaydı, haftalardır kıvranıyor olmazdı. "Bilmem. Öyle damdan düşer gibi..."

Saffet Bey, doğuştan kırmızı yanakları şimdi biraz daha kırmızı, tatlı tatlı güldü. "Biraz öyle oldu... Ama canıma yetti artık bir gün. Dedim, inceldiği yerden kopsun..." O günü hatırlarken elini hafifçe masaya vurdu. "Bir sabah erkenden kalktım. Giyindim. Neclaların sokağının başına gittim. Evi kolluyorum. *İlla bir yere çıkacak bugün,* diyorum içimden. Çıkmazsa bütün gün orada dikildiğimle kalacağım. Babamdan yiyeceğim azarı göze aldım, dükkâna falan gitmeyeceğim. Koydum kafaya, bugün bu iş iyi kötü bitecek." Gençliğinin verdiği toylukla eğlenirken başını iki yana salladı. "Babam çok sinirli adamdı biz gençken. Yaşlandıkça sakinledi ama o zamanlar şerrinden Allah korusun yani... Neyse... Allah o gün beni korudu, hâlime de acıdı herhalde, yarım saat bekledim beklemedim, baktım koştur koştur bakkala ekmek almaya gidiyor benimki. Çıktım karşısına, kestim yolunu 'Ben seni seviyorum, Necla,' dedim."

Kürşat elindeki su bardağını masaya vurdu. "Yürü be, baba!"

"O ne yaptı?" diye derinden hissettiği bir korkuyla sordu Fatih.

Saffet Bey alenen kahkaha attı. "Kızdı!"

Fatih hayal kırıklığıyla yutkundu. "Kızdı mı?"

"Of, hem nasıl. Duman attırdı. Gitti bir de üzerine babasına söyledi."

Fatih az önce sorduğu soruyu, bu kez daha büyük bir korkuyla, çok daha gergin sordu. "O ne yaptı?" Başına gelebilecek en kötü senaryoyu iliklerine kadar hissediyordu artık.

Beklentisinin aksine Saffet Bey rahat görünüyordu fakat. "Bir şey yapmadı, oğlum. Fena bir şey mi yapmışım ki kızına?" dedi hâlâ gülerken. "'Niyetin ciddi mi?' diye sordu. 'Ciddi,' dedim. Severdi beni Ramazan babam..."

Babasının sevmesi başkaydı, kızının sevmesi başka. "Necla abla n'aptı sonra?"

Hâlimizden belli değil mi dercesine masada oturan Kürşat'la mutfaktaki Nil'i bakışlarıyla işaret ederken, "Necla ablan da beni seviverdi, oğlum işte," dedi Saffet Bey.

"O kadar kolay mı oldu yani?" diye bir ümit sordu Fatih.

Saffet Bey, "Kolay olduğunu kim söyledi?" diyerek Fatih'in azıcık yeşermeye yüz tutmuş ümitlerini anında soldurdu.

Ulaştıkları *mutlu son*'dan bağımsız, kalbi külçe gibi ağırlaşmıştı Fatih'in. "Çok mu zor oldu?"

"Zor da ne kelime. Göbeğim çatladı."

"Nasıl ikna ettin?" diye sordu Fatih. Katlanan merakını gizleyemiyordu artık. "O kadar kızdıysa, seni hiç konuşturmamıştır..."

O sırada Necla Hanım, mutfakta hazırladıkları meyve tabağını getirip masanın ortasına yerleştirdi.

"Doğru, epey bir müddet ağzıma tıktı bütün lafları." Saffet Bey eşinin her hareketini tebessümle izledi. "Mektuplar yazdım, hediyeler aldım. Önceleri hiç yüz vermedi ama askere gidince kıymetimi anladı. Sonra bana bir mektuplar bir mektuplar..."

Necla Hanım gözlerini devirip Fatih'e baktı. "Hepi topu birkaç mektup. O da garibim oralarda üzülmesin diye. Acıdım da yazdım."

Necla Hanım mutfağa geri giderken, Saffet Bey, Fatih'e göz kırptı. Fatih bu hikâyeden ne çıkarması gerektiğini düşünürken Kürşat, Cezmi Bey'i dürttü. "Sen nasıl aldın kızı, Cezmi abi?"

Cezmi Bey arkasına yaslanıp elleri gerilen göbeğinde, kendinden emin bir ifade takındı. "Ben valla kaçırdım, oğlum."

Kürşat karşısında şimdi mülayim mülayim oturan Cezmi Bey'den böyle bir gençlik performansı beklemiyordu belli ki. "O iş nasıl oldu, abi?" diye sorarken etkilenmişe benziyordu.

"Abilerimin takımı Acar İdman Yurdu'ndan yetiştim ben. O zamanlar Bursaspor daha yeni kurulmuş. Okumadık. Biraz serserilik de var serde. Yalan yok," dedi gençliğinde yaptığı hatalara biraz hayıflanarak. "Arada bizim Muradiye'deki fırında çalışırdım zorla. Her fırsatta da kaçardım. Babam ekmek küreğiyle sokaktan toplardı." Muzipçe konuşsa da gözlerinden biraz hüzün biraz da pişmanlık geçti. "Tek bildiğim futbol. Aklım fikrim futbol..." Gözleri tabağına indi. Tabağındaki peçetenin ucuyla oynamaya başladı. "Sonra bir de Birsen işte..." diye mırıldandı.

"Vay, vay, vay! Aşka bak!" Kürşat rakı bardağını masadaki tüm bardaklara çarpmaya başladı. "Çak, çak, çak."

Cezmi Bey, Kürşat'ın bardağına kendi bardağını çarptıktan sonra rakısından bir yudum aldı. "Birsen'in de bende gönlü vardı ama rahmetli babası vermedi. 'Topçuya kız mı verilir?' dedi. 'Ne olacağı belli değil. Bir sakatlık çıksa... Çoluğuna çocuğuna nasıl bakacak,' dedi..." Başını yana yatırmış düşünürken bir durum değerlendirmesinde bulunur gibiydi. "Haklı mıydı kayınpeder?" diye sordu yavaşça. Durup şöyle bir tarttı sorusunu. "Haksızdı diyemem," dedi sonunda. "Kızını kimse benden çok sevemez ama elimden hiçbir iş gelmiyor. Futbolcu olarak gelecek belirsiz. O zaman elime geçen, babamın evinde yaşamasam beni bile geçindirmeye yetmez," dedi dürüstçe. "Babamla bir gün iyiysek, üç gün papazız. Fırında olacak gibi değil. Futbol ne güldürüyor ne öldürüyor." Sıkıntılı bir nefes verdi. "Zordu... Allah'tan Kadir baba tuttu elimden. Benim gibi mimli serseride ne gördüyse artık, güvendi, yanına aldı, sanatını öğretti." Üzerinden yıllar geçse de sebepsiz gördüğü iyilik karşısında hâlâ şaşkın görünüyordu. "Fırın hiç gözümde yoktu ama onun atölyesi ikinci bir ev oldu bana. Babamla kavga ederdik, orada kalırdım. Nur içinde

yatsın, Kadir baba. Ekmeğimi kazandırdı," dedi büyük minnetle. "O arada üç kere istedik Birsen'i. Dördüncüde kaçırdım artık."

Kürşat, Cezmi Bey'in bu yüzünü kendi ağzından dinlediği için ekstra mutlu, büyücek sırıttı. "E, buna da can demişler." Kürşat elindeki bardağı bir kez daha, bu kez usulca Fatih'in bardağına dokundurdu. "Ee, Fatihciğim, en kötü sana da kaçıracağız artık bir tane. Genetik yatkınlık da varmış ama sen beceremeyeceksin diye korkmaya başladım."

Fatih, "Bir sen eksiktin," diye sessizce söylendi. "Sen de gel, durduğun hata."

"Bugüne kadar sustum, birader ama sende mevsim nicedir kurak geçiyor. En verimli çağında olacak iş mi? Bir el atmak şart oldu."

Cezmi Bey, Fatih kadar bile hevesli değildi Kürşat'ın söz konusu işe el atmasına. "Aman, oğlum, hiç el atma. Bırak kızlar biraz kafalarını dinlesin..."

"Hiii, görüyor musun dolunay nasıl da yükselmiş!"

"Dolunay mı?" dedim fincanın içine bakmaya çalışırken. "Ne anlama geliyor ki dolunay?"

Ayrıca mevzubahis, fincanın içindeki kahverengi bir noktaysa şayet, olasılıklar sınırsızdı. Belki benim falımda sihirli bir dolunay yerine bildiğin dümdüz bir top çıkmıştı? Maça da gideceğime göre çok mantıklı bir seçenekti. Bence değerlendirilmeli.

Feray abla tam bir astroloji uzmanıymış gibi, "Birkaç şeye işaret olabilir bu," diye gizemli gizemli cevap verdi soruma. "Ay genelde yanılsamalara işaret eder. Bir şeylerin göründüğü gibi olmadığı anlamına gelebilir... Bir yanlış anlama veya kendine itiraf edemediğin bir gerçek..."

Annem düşman gibi dürttü kolumu. "Neymiş kız o gerçek?"

Kolumu annemden uzaklaştırıp ovuştururken, "Yanlış anlama da olabilir diyor Feray abla..."

"Ay, bak, Nil. Burada da kocaman bir balık var. Hatta balık, hakaret sayılır buna. Tıpkı bir balina!" Feray abla, dişleriyle alt dudağını dişlerken fincanla aşk yaşıyordu. "Aydınlık. Ferah. Senin önün çok açık, Nil. Elini neye atsan beceriyorsun evelallah." Sonra işveli de bir bakış attı bana. "Hımm. Bak burada kim var?"

Kuşun ağzında haber, efendime söyleyeyim bir yerlerden gelecek toplu param yok muydu? O falın içinde bir yerde illa biri olmak zorunda mıydı? Öyle hevesli anlatıyordu ki, "Kim var?" diye istemeye istemeye sordum.

"Böyle uzun boylu. Yakışıklı."

Cümlelerinin sonları böyle hep uzun uzundu. Hep de uzun boylu, yakışıklı oluyordu fal erkekleri. Henüz haklarında kısa, şişman, kör, topal ya da kel dendiğini duymamıştım. Bu uzun boylu, yakışıklı kalp kırıyor muydu acaba? Direkt sormak yerine, "Ee, Feray Abla?" diyerek devamını getirmesini bekledim.

"Seni düşünüyor."

Bak sen Allah'ın işine.

Birsen teyze, tatlıları servise hazırlarken omzumu sıvazladı. "Bu ara düşüneni çok, Nilciğin."

"Deme öyle, Birsen teyze," diye önüme önüme soludum.

Annem benden hevesliydi maşallah. "Sen bana anlat, Feray. Ben olasılıkları değerlendirir, sana söylerim." Beni gösterdi. "Bu bilemiyor."

Ters ters anneme baktım. "Bu?"

Annem, kahve fincanının içine burnunu iyice uzattı. "Evleniyor mu? Ne zaman?"

Kendimi ihanete uğramış hissettim. "Hani vermeyecektin?"

"Hayırlı kısmet mi, bilelim. Hayırlıysa beri, hayırsızsa geri."

Hayırlı kısmeti geri tepecek hâlimiz yoktu ya. Benimki de soruydu işte.

"Valla, bence hayırlı kısmet," dedi Feray abla kendinden emin.

Hayırlı kısmetim hakkında tek bildiğim, uzun boylu ve yakışıklı olduğuydu. "Feray abla, sen de iyi atıyorsun. Nereden anlıyorsun hayırlı olduğunu?" Uzun boylu, yakışıklıların kalp kırma potansiyeli daha yüksekti bence.

"Tanıdığın bildiğin biri bu. Konuşuyorsunuz. Ağzının içine bakıyor." Anlayacakmışım gibi fincanı bana uzattı. "İnanmazsan bak, işte burada. Hâli vakti yerinde, çok da seviyor seni."

Burnumun dibine uzattığı kahve telvesine baktım. Bu dediklerinin hiçbirini fincanın içinde göremedim. Yıldızlar hiç değilse göz falan kırpıyordu, kahve onu bile yapmıyordu.

"Öl desen ölür yani, o derece."

Annem yeniden dürttü beni. "Kim o, kız???"

Sandalyemi kaydırarak annemden biraz uzaklaştırdım. "Heyecanlanma, anne. Yok öyle biri."

Neden herkes sevgiyi ölümle ölçüyordu? Ben kimse ölecek raddeye gelsin istemiyordum. Zaten bırak uğrumda ölecek sevgiliyi, Münevver ninenin deyimiyle benimle muhallebi yemeye aday adayı bile yoktu.

Feray abla, dudaklarını hayal kırıklığıyla büktü. "Emin misin? Okuldandır belki?" diye sorarken dikkatle gözlerimin içine baktı.

"Okulda da yok." Anneme dönüp, beklentiyle parlayan gözlerinin içine baktım. "Yoook."

Feray abla, fincanı bir kenara koydu. "Canım, eğleniyoruz burada. Ne demişler? Fala inanma, falsız da kalma." Sonra kocaman gülümsedi. "Ama sen bir düşün bence, var mı çevrende böyle bir yakışıklı?" deyip göz kırptı. "Bir şeyleri yanlış anlıyor olabilir misin, iyi düşün. Bazı şeyler göründüğü gibi değildir çünkü..."

Annem ayağa fırladı. "Ay gece gece günaha da girdik." Şüpheyle Feray ablaya bakmaktan da kendini alamıyordu fakat. "Ama biri var diyorsun, Feray?"

"Ben kahvenin yalancısıyım."

Babam terastan bize el salladı. "E hatunlar, bize neden kahve yok?"

"Tatlı getiriyoruz, Cezmi," diye bağırdı annem.

"Yer kalmadı valla," diye geri bağırdı babam. "Meyve şişirdi."

"O zaman yapıyorum şimdi, baba!" diye de ben bağırdım üzerine.

Kahveleri tepsiye dizdikten sonra ben önde, annemler arkamda, terasa geri çıktık. Abim, Fatih abinin yanına geçmiş; babam, Cezmi amca, Kaan abi de karşılarında yan yana oturuyorlardı. Önce onların kahvelerini verdim, sonra abiminkini.

Tam tepsideki son kahve fincanını Fatih abiye uzatıyordum ki *yontulmamış bir oduna* takılıp kahveyi Fatih abinin üzerine, geride tek damla bırakmadan boca ettim. Beyaz tişörtü baştan aşağı kahverengiye boyanmıştı.

Kesin çok fena haşlanmıştı! Kesin!

Düşmeden dengemi sağladıktan sonra abimin ayağına sağlam bir tekme geçirdim. Yetmedi, elimdeki tepsiyle de sırtına bir tane patlattım, tepsiyi de eline tutuşturdum. Faydasız olacağını bilsem de masadan topladığım peçeteleri Fatih abinin tişörtünün üzerinde pat pat gezdirmeye başladım. "Çok affedersin, Fatih abi! Çok özür dilerim. Ayağım takıldı." Parmağımı abime doğrulttum. Tepsiyi kucaklamış, katıla katıla gülüyordu geri zekâlı. Darbelerim bana mısın dememişti. "Ayağım buna takıldı!"

Fatih abi tişörtüne baka baka yavaşça ayağa kalkarken, üzerine yapışan tişörtü öne doğru çekerek vücudundan ayırdı. "Önemli değil, Nil." Abime yorgun bir bakış attı. "Kürşat'ı da böyle kabul ettik. Yapacak bir şey yok..."

Abim, "Vay! Hemen satış kardeşiiim," dedi neşeli gülücüklerinin arasından.

Fatih abi, abimi eğlenmeyen bakışlarla süzüp bana gülümsedi. "Değiştiririm şimdi, önemli değil."

"Yandın mı çok?"

"Yok bir şeyim," diye reddetmeye devam etti tabii ki. "İyiyim."

Cezmi amca, elini umursamazca havada salladı. "Bir şey olmaz, kızım. Üzülme hiç. Mutfaktan gelene kadar soğumuştur o."

Baba rahatlığı denen bir şey vardı bence.

Annem, abimin yanına çökerken kafasına patlattı bir tane. "Kürşat doğduğunda seni kafa üstü de düşürmedik ama sen neden böyle oldun, evladım?"

Abim kafasını tuttu. "Böyle kafama vura vura olmuş olabilir..."

"Ben yenisini yapıyorum o zaman?" diye sordum Fatih abiye.

"Tamam, zahmet olacak sana ama... Ben de üzerimi değiştireyim, geliyorum şimdi."

Gözlerimi cezveye dikmiş, kahvenin köpüklü olup olmayacağına dair spekülasyonlar yaparken Fatih abinin mutfağa geldiğini fark etmemiştim.

"Mutfağımda ilk kez annemle ablamdan başka birini görüyorum."

Korkudan sıçramamak çok zor olmuştu. Korktuğumu belli etmeden, hafifçe gülümseyerek ona döndüm. Arkamdaki buzdolabına yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Mahvolan beyaz tişörtünün yerini lacivert bir tişört almıştı. Abimin geri zekâlılığıyla benim sakarlığım bir araya geldiğinde akıllıca bir renk seçimiydi.

Tişörtünün başına gelenlerden sonra mutfağında güven vermekten uzaktım mutlaka. "Normalde o kadar sakar biri değilimdir," diyerek defanstaki yerimi aldım. Islak zeminde veya kar

yağdığında ayakta duramıyordum yalnızca! "Endişelenmene gerek yok yani."

"Onu demek istemedim." Yorgun bir nefes verdi. "Bazen beni çok yanlış anlıyorsun."

Hımm. Demek yalnızca bir gözlemde bulunuyordu. Mutfağından geçen üçüncü şahıstım sadece. Peki. "Birsen teyze ve Feray abla gibi iki ustadan sonra beni görünce tedirgin oldun sandım," diye açıkladım. "Kahveyi üzerine döktükten sonra çok da suçlayamam seni." Sona doğru mırıltıya dönen sesim cezveyi muhatap almıştı.

Yanlış anlamaya mahal vermeden, iyice söylediklerini anlayayım diye sonraki kelimelerinin her birini vurgulayarak konuştu: "Hayır, Nil. Tedirgin olmadım."

"Acıdı mı çok?" diye sordum yine cezveye.

"Acımadı."

İnanmaz bir ifadeyle yüzüne döndüm. "Ocaktan yeni indirdiğim kahve üzerinde üç takla attı. Nasıl acımadı?"

Biraz sinirlenir gibi güldü sanki. "İyi. Acıdı biraz." Canının acıdığını kabul etmek canını daha çok acıtıyordu.

Kollarına baktım. "Kızarmış mı?" Cevabını beklemeden ona doğru birkaç adım attım. Yakından bakınca kollarındaki kızarıklıkları görebiliyordum. Kolları sıska değildi. Hatta Leyla'nın gözlemlerini haklı çıkarır derecede üzerinde çalışılmış kollardı. Yine de kızarmış beyaz teni bir an narin göründü gözüme. "Ya su toplarsa?" diye sordum korkuyla. Üstelik kahve sadece kollarına sıçramıştı, esas tişörtün altında kalan yerler tehlike altındaydı! "Yanık merhemi! Var mı sizde? Bizde var. Bir koşu gidip getiririm?"

Yanından fırlayıp gidecektim ki kolumdan sımsıkı tuttu, hızımı alamayıp kısmen ona çarparak geri sektim. "Nereye gidiyorsun?" diye sordu fısıltı gibi. Fazla uzağa gidememiştim açıkçası. Hatta bir miktar geri sekmiş olmama rağmen, cezveden uzak ama Fatih abiye oldukça yakındım an itibarıyla.

Gözlerinin ta en içinden başka bir yere bakma şansım yoktu. Sadece aspiratör ışığının aydınlattığı mutfakta, kapkaranlıktı gözleri. Derinlerinde ne olup bittiğini anlayamadım. "Hemen getirirdim valla," dedim telaşla. Telaşımın kaynağı Fatih abinin vücudundaki olası yanıklar mıydı yoksa kolumu kavrayan parmakları mıydı, emin değildim artık.

Fatih abi, çenesiyle ocaktaki cezveyi işaret etti. "Kahve taşacak," dedi yine fısıltı gibi. Haince gülümsedi sonra. "Üzerimi batırdın, bari mutfağım batmasın, değil mi?"

Kolumu hâlâ bırakmamıştı. Kademe kademe kızardığımı hissettim. "Affedersin, unuttum ben onu."

"Üzerine kahve dökülünce insanda üçüncü derece yanık oluşmuyor, Nil. Biraz kızardı sadece. Geçer birazdan," deyip kolumu bıraktı, buzdolabına doğru geri çekildi.

Ben de cezvenin başındaki pozisyonuma geri döndüm. İçinde kabarmaya başlayan kahveyi görünce yine içinde bulunduğum durumun esas suçlusu aklıma düştü. Sinirim katmerlenerek geri dönmüştü. "Abime bunca zamandır nasıl katlanıyorsun?" Hadi, bizim elimiz mahkûmdu.

"Ben ondan intikamımızı alırım, merak etme sen."

"Alır mısın gerçekten?" diye biraz fazla hevesli sordum.

"Tabii ki. Özel bir isteğin varsa söyle yeter."

Ohoo, ayaküstü özel isteklerimden oluşan iki-üç metrelik bir liste hazırlayabilirdim. "Rezil etti beni..." dedim yine cezveye. Abim kımılı başına gelebileceklerden fazlasını hak etmişti.

"Saçmalama. Kim var ki rezil olacaksın? Biz bizeyiz. Abinin espri anlayışının derinliğiyle ilgili bir durum tamamen." Ben somurtarak cezveye bakmaya devam edince ekledi: "Hadi, üzülme artık."

"Üzülürüm."

"Bu mu yani üzüldüğün şey? Üzerime kahve döküldü. Üstelik abin olacak o ayarsızın yüzünden."

Cezveyi ocaktan alıp köpüklerini kaşıkla fincana ayırdım. "Aslında üzülmekten çok sinirlendim sanırım." O ayarsız beni rezil ettiği için. Rezil olduğum fikrinden kurtulamıyordum bir türlü!

"Çok çabuk sinirleniyorsun sanki bu aralar?" diye sorarken sesinde biraz alay vardı.

İkinci taşımdan sonra yine köpükleri fincana ekledim. "Bunu senden duymak çok ilginç."

"O niye?" diye sorarken kaşları otomatik çatılmıştı bile.

Niye dersin?

Üçüncü taşımdan sonra cezvedeki kahvenin tamamını fincana koydum. "Sakin bir insan mısın sence?"

"Salak insanlar olmasa çok sakinim aslında. Salaklara tahammül edemiyorum."

Sırıtarak yüzüne baktım. "Ne tesadüf, ben de!" Fincanı ona uzattım. "Seninki herkesinkinden daha köpüklü oldu..."

Birsen Hanım, elindeki bulaşık teliyle tencerenin dibini kazımaya uğraşıyordu. "O fal neydi öyle, Feray? Yok *bir şeyleri yanlış anlıyor olabilir misin*, yok *bazı şeyler göründüğü gibi değildir*... Üzerine basa basa *hayırlı kısmet*, diyorsun biliyormuş gibi bir de. Tövbe, tövbe."

Feray da kurulama beziyle servis takımını kurularken dudaklarını büktü. "Biliyormuş gibi değil de şüpheleniyormuş gibi diyelim."

Birsen Hanım kızına yandan meraklı bir bakış attı. "Neden şüpheleniyorsun?"

"Benim o uzun boylu, yakışıklı kim olabilir, bir tahminim var."

"Kimmiş?"

"Bizim sıpa!"

Birsen Hanım'ın elinden tencere kayıp gürültüyle lavaboya çarptı. "Nee??" Kulak kabartıp salondan bir tepki gelip gelmediğini kontrol etti, Kaan'la Cezmi Bey hâlâ pürdikkat maç yorumu dinliyor

olmalıydılar. Elini yumruk yapıp kuru tarafıyla kızını dürttü. Sesini alçalttı. "Bağırtma kız beni gece gece. Ne demek bizim sıpa?!"

"Fatih'te bir şey var. Oğlan dalıp dalıp gidiyor. Doğduğuna pişman." İtiraz gelmediğini görünce parmağını annesine doğru salladı. "Sen de fark ettin!"

"Bir şey var ama..." Birsen Hanım tereddüde düştü. "Nil mi diyorsun?" diye fısıldadı.

"Akşam kıza bakarken, her şeyle kavga etmeye hazır dolaşan adamın gözünün içi gülüyordu. Üzerine kahve döküldüğünde iyice ikna oldum. Gıkı çıkmadı delinin."

Birsen Hanım düşünceli, yeniden tencereyi aldı eline.

"Fena mı olur, anne?"

Fena da ne kelime? Harikulade olurdu. Ellerinde büyümüştü Nil. Güzel, iyi kalpli, karakterli, okumuş. Nil'den iyisini mi bulacaktı Fatih?

Elindeki tel, tencerenin pürüzsüz bir bölgesinin üzerinde gezinirken mutfak penceresinden karşı apartmana baktı Birsen Hanım. "Olmaz. Olmaz ama kız bunca yıl abi bildi. Ağız dolusu bir *abi* deyişi var, sanırsın öz abisi," diye söylendi.

Feray kendinden emin görünüyordu. "Aman, önemli değil o! Bir cümleye, bir gülüşe bakar. Bir bakmışsın *abi* olmuş, hoop *Fatih*."

"Böyle emin konuşuyorsun, iyi hoş da... Kız bu konuda konuşmak bile istemiyor. Sen anlattıkça canı sıkıldı ama kibarlığından bir şey demedi sana."

"Anlayacağımı anladım ben. Kızın aklında yok kimse." Feray'ın beynindeki çarklar tam mesai yapmaya başlamıştı bile. "Selin'le falan mı konuşsam acaba? Biraz çıtlatsak, aklına soksak?"

"Kızım, ya istemezse Nil? Zaten bunaldı gelen gidenden. Fatih'te dediğin gibi bir şey varsa da Nil istemezse Fatih çok üzülür."

"O gelen gidenle bir mi benim kardeşim?"

"Herkesin canı kendine. Okumuş kız. Belki doktor, mühendis isteyecek. Bizimkinin namı da meydanda. Biz karışmayalım, Feray. Bak, akrabadan yakın insanlar. Bunca yıl sonra valla böyle bir şey için aramız bozulursa, hakkımı sana helal etmem."

"Bir şey yapmayacak mıyız?" diye sordu Feray hayal kırıklığıyla.

"Sen hele bir dur. Dediğin gibi bir şey varsa, yakında anlarız zaten. Sonra bakarız, oluru var mı..."

9. BÖLÜM

Havalar hâlâ sıcak seyretse de sonbahar ayları hızlı gelmişti. Kantinde, ilk birkaç haftalık akışkanlar mekaniği notlarını ilk kez yakinen inceleyen Zehra, bunalımların en derinini yaşadığından, en sadık izleyicilerinden Müjgan'la beni karşısına almış, uzunca bir tirat atıyordu. "Boşuna *insafın bittiği yerde akışkanlar mekaniği başlar*, demiyorlar." Önünde masanın dört bir yanına dağıttığı fotokopilere puflayarak baktı. "Tekstil mühendisi olacağız biz. Kontrol hacmini, diferansiyel momentumu, enerji balanslarını, kavitasyonu, viskoziteyi ne yapacağım ben? Az önce ne söyledim, ondan bile haberim yok. Allah bu Bernouilli'yi nasıl biliyorsa öyle yapsın! Yetmiyor matematiğim işte. Su borudan nasıl akıyorsa aksın! Ne yapacağım ben bunu gerçek hayatta?"

"Aslında," diye başladım Zehra'yı ürkütmemeye çalışarak. "Nefes alırken burnundan giren hava, araçlardaki benzin, yakıt olarak kullandığımız doğal gaz, damarlarımızda dolaşan kan bile akışkanlar mekaniği için birer örnek olarak ele alınabilir." Bardağa boşalttığı gazoz şişesini heyecanla işaret ettim. "Kassak şu an içeceğin gazozun bardağa dökülme hızını bile hesaplayabiliriz!"

Elindeki şişeyi bırakıp, "Kastık diyelim," dedi heyecanımı gram paylaşmadan. "Bunu bilmek benim tam olarak ne işime yarayacak peki?"

Bunun Zehra için işe yarar bir bilgi olmayabileceği dank edince, "Bilmek istersin belki gazozun dökülme hızını..." dedim az önceki netliğimden uzak bir tonda. Aldığımız derslerin gerçek hayata uygulanabilirliğini gördüğümde bazen aşırı heyecanlanıyordum ve herkes o heyecanı benimle paylaşmayabiliyordu.

"İstemiyorum, efendim! Tekstille ne ilgisi var bunun? İplik akışkandı da bir benim mi haberim olmadı?" İçindeki akışkanlar mekaniği yangınını söndürmek için gazozun yarısını hüpletti o arada.

"Aslında..." diye başladım yine. "Sıvı ve hava akışı bizim için de önemli. Lif üretiminde, boyamada, yıkamada..."

Canından bezmiş, "Oof, Nil," diye sözümü kesti. "Şu an iyi bir arkadaş olarak senin *akışkanlar mekaniği hiçbir işimize yaramayacak*, diyerek benim gibi şikâyet etmen gerekiyordu. Dersin aslında ne kadar gerekli olduğunu savunman değil."

Bir türlü öğrenememiştim ya ben onu! "Yalan mı söyleyeyim, Zehra?"

"Bana yalan söyle, Nil. Lütfen, bana yalan söyle." Şarkı söyler gibi melodikti konuşması. "Statiği, dinamiği, termosu bir bitmedi!" Melodik öfkesi katlanarak artıyordu. İçindeki ateş harlanıyordu. "Makineciler de örmecilik sınavına girsin o zaman!" dedi hınçla. Makineciler de durduk yere öfkesinden nasiplenmiş oluyordu böylece. Eline henüz aldığı kalemi hırsla masaya geri fırlattı. "Bu ne ya! Çöktüm bu genç yaşımda."

Öyle çok da çökmenin âlemi yoktu ama şimdi. "Sadece çok soru çözmek gerekiyor..."

Zehra daha fazla bana kulak asmadı. Derin bunalımların kucağına düşmüştü yine. "Termodinamiği, kitabı iki ay hatmedip zar zor geçtim zaten. Bundan kesin kalacağım..." Elini çenesine dayayıp derin bir iç geçirdi. "İkinci dönem bunun bir de ısı transferi var! Hepsinden zormuş o..." dedi artık neredeyse ağlamaklı. "Ben tasarım istiyordum ya..."

O âna kadar yorumda bulunmayan Müjgan, başını notlardan kaldırıp, acımasız kahkahasını koyuverdi. "Keşke üçüncü sınıfa geçene kadar bu konuda bir şeyler yapsaydın be, Zehracığım. Farkındaysan seneye tekstil mühendisi oluyorsun." Zalim bir de ek yaptı: "Akışkanlar mekaniğini geçersen tabii..."

Zehra'nın omuzları gözle görülür bir biçimde düşmüştü. "Ben de Nil tek başına yetmiyor diyordum içimden..."

Ben herkese yeterdim bir kere. "Bence çok geç sayılmaz. Sonuçta, tasarım, konfeksiyon dersleri de almıyor muyuz? Mezun olduktan sonra istediğin alanda uzmanlaşabilirsin," diyerek arkadaşımı rahatlatmaya çalıştım. Yalan da söylemiyordum üstelik. "Hem staj da güzel geçti demiştin..."

"Güzel geçti çünkü her gün kek, börek, pasta, kısır takıldık..." dedi Zehra. "Maaş ödediklerinde akşama kadar homini gırtlak takılmama izin vermezler diye düşünüyorum. Makinelere yaklaştırmadılar bile ki zaten işim olmaz. Her sabah tasarım programını açıp akşam kapatmak haricinde tasarımcılık adına bir şey yaptığım da söylenemez."

Şimdi benim de omuzlarım düşmüştü. Ben boşuna mı birleştirecektim stajlarımı? İstediğim verimi altın günü usulü almak istemezdim. Ben üretimle ilgileniyordum ve makinelere yaklaşamamak çok canımı sıkardı doğrusu. "O nasıl stajmış öyle ama ya?"

"Tasarımcı olmak istediğimi söyleyince arka ofise attılar beni."

Hımm. Üretimde uzmanlaşmak istediğimi söylersem beni de belki fabrikanın orta yerine atıverirlerdi. Çok âmin.

"Stajdan çok da bir şey beklememek lazım zaten," dedi Müjgan yaptığı yüzlerce staj sonucunda bu çıkarımı yapmış gibi. Anlaşılan onun da stajı pek verimli geçmemişti. "Ben de ancak makinelere uzaktan baktım. Boyahanede zaten nefes alınmıyor, Allah oradakilere sabırlar versin. Ben anca sağda solda kopyalarını bulduğum eski staj defterlerini kendi defterime geçirdim. O arada on tane de roman bitirdim." Benim hayatın içinde olduğunu

düşündüğüm akışkanlar mekaniğine biraz farklı yaklaşıyordu yalnız. "Ama Allah aşkına, Zehra, madem stajda bile tasarımcı olacağını söyledin, akışkanlar mekaniği, ısı transferi falan çekilir mi ya? Direkt okusaydın tasarım. Kendini de bizi de hiç uğraştırmamış olurdun..."

Zehra şimdi biraz da gücenmiş, "Nereden bilebilirdim ben böyle olacağını? Ben hep tasarımcı olmak istedim ama babam, lisedeyken tutturdu *mühendis ol yoksa aç kalırsın,* diye. Ben de Fen'e ayrıldım," dedi. Şimdi hayatında yaptığı bütün seçimleri sorguluyordu. "Kılavuzda tasarım derslerini de görünce atladım, *tamam okurum ben bu bölümü,* dedim. Kılavuzun geri kalanına da bakmayı akıl etseymişim keşke! Ya da bir bilene sorsaymışım. Meğer bildiğin makine mühendisliğiymiş bu!"

Eh, biraz talihsiz olmuş tabii ama boşuna "tekstil makineleri mühendisliği" de demiyorlardı bizim bölüme. En azından bir arama motoruna sorsaymış, iyiymiş.

Kantinden çıktığımızda, ılık akşam havasının taşıdığı çiçek kokularını içime çektim. Kampüste, pembe güz hatmileri, mor radikalar, sarı şevketibostanlar tamamen kendi bireysel çabalarıyla yer yer kurumuş çimlerde çiçek açardı. Fakülte binalarının arasından, ağaçlıklı ana caddeye çıkıp metroya doğru yürüyecekken, daha yolun başında, park hâlinde bir araba bize selektör yaptı.

Zehra, kızgın kızgın, gözünü alan farların sahibini seçmeye çalıştı. "Bu bize mi selektör yapıyor?"

Müjgan da gözlerini kısmış, kötü kötü arabaya bakıyordu. "Kampüsün içine kadar girdi magandalar." Eh, kimse girişte herhangi bir kontrole tabi tutulmadığından herkes girebilirdi kampüse. Magandalar da dâhil.

Yalnız ben arabayı da içindeki magandayı da iyi tanıyordum. "Abimin arkadaşı Fatih abi bu. Mahalleden." Tam o sırada Fatih abi sabırsızlıktan ölüyor olmalıydı ki tekrar selektör yaptı.

Müjgan, o tarafa daha bir alıcı gözle baktı bu kez. Ne de olsa maganda bizim magandamızdı artık. "Neden gelmiş ki acaba?" diye merakla sordu.

Gerçekten hiçbir fikrim yoktu. "Bilmem."

"Seni almaya gelmiş belli ki."

Görülmüş şey değildi bu. "Neden gelsin ki beni almaya?" diye ciddi ciddi bunu sordum kızlara. Evet. "Bir şey mi oldu acaba?"

"Valla sana doğru selektör yaptığına göre *bir sebepten* almaya gelmiş işte."

Bir sebepten üzerinde yaptığı vurgu hoşuma gitmedi.

Zehra, "Neyse, şekercim. Biz şuradan gidelim o zaman, sen de bir sor komşuya, neden seni almaya gelmiş," dedi Müjgan'ın koluna girerken. "Hadi, Müjgancığım, bizi de metro paklar."

Birlikte yolun karşısına geçerlerken Müjgan telefon yaptığı elini kulağına götürmüş, kıkırdıyordu. "Habersiz bırakma bizi!"

Şu durumdan ne gibi bir haber çıkmasını bekliyordu acaba? Üşenmedim, ikisine de ayrı ayrı gözümü devirdim. "Hadi, canım. Hadi. Önünüze bakın, araba çarpacak şimdi," diye seslendim arkalarından.

Ezilmeden karşı kaldırıma sağ salim ulaştıklarında, ben de birkaç on metre uzaktaki arabaya yürüdüm. Biraz merakla biraz da tedirgin, ön yolcu kapısını aralayıp kafamı içeri uzattım. "Bir şey mi oldu, Fatih abi? Ne işin var senin burada?"

"Naz hastanede." O da benim gibi selam sabah kısmını atlamıştı. "Ama merak edecek bir şey yokmuş. Doğuma alacaklar. Sizin paşa erken gelmeye karar vermiş."

Rahat bir nefes aldım. Öyle erken de sayılmazdı. Belki bir hafta. Fatih abinin neden geldiğini açıklamıyordu ama bu. Üniversite

durağından ablamın doktorunun bulunduğu hastaneye aynı metro hattıyla rahatça gidebiliyordum. "Neden sen geldin ki?"

Başını yana yatırıp tek kaşını havaya kaldırdı. "Beğenemedin mi?"

Beğenebilmiştim ama insanlara gereksiz yük olmak da istemezdim. "Sana zahmet oldu diye öyle söyledim. Telefon etselerdi bana, ben direkt giderdim metroyla. Hem nereden buldun ki sen bizim kantini?" O âna kadar Fatih abinin ne okuduğuma dair herhangi bir fikrinin olduğundan bile emin değildim ki mühendislik kantinini arayıp bulsun.

Arabanın paneline entegre GPS ekranını bakışlarıyla gösterdi. "Fazla zor olmadı."

"Anladım..."

Yüz ifadem anladığıma dair ikna edici olmaktan uzaktı herhalde. "Annenler telaşlanmış," diye açıkladı. "Seni de almaya geleceklerdi. Gidip bir an önce Naz'ı görsünler de içleri rahat etsin diye seni alabileceğimi söyledim. Kantinde ders çalışıyormuşsun. Seni aradım ama açmadın." Dersten çıkınca telefonun sesini açmadığımı o an fark ettim. Hay Allah. "Seni çıkmadan yakalayayım diye ben de fırladım böyle olduğum gibi."

Şimdi ilk kez boynundan aşağısına bakıyordum. Üzerinde sadece siyah bir şort ve beyaz bir tişört vardı. Ayaklarında da yine siyah-beyaz koşu ayakkabıları. Bir Bursasporlu ancak bu kadar Beşiktaşlı görünebilirdi. "Teşekkür ederim ama işte zahmet olmuş..."

Hâlâ kapı aralığından konuşuyorduk. "Zahmet olmadı." Sabırsız bakışlarıyla bu kez yolcu koltuğunu işaret etti. "Hadi, bin artık."

Koltuğa oturup kapıyı kapattığım an araba ileri atıldı. "Sen okuldan hep böyle geç mi çıkıyorsun?"

Geç dediği akşam 8'di. "Bazen ödev falan oluyor. Bazen de bugün olduğu gibi ders çalışıyoruz."

"Zor mu dersler?"

"Kolay değil. Ama ben seviyorum."

"Dikiş falan mı dikiyorsunuz derste?" diye burun kıvırdı. Ne kadar zor olabilirdi ki. Ben de yani. "Tekstil deyince benim aklıma overlokçu kadınlar geliyor." İşte kiminin aklına tasarım geliyordu kiminin aklına da overlokçu kadınlar.

Demek Fatih abi yalnızca mühendis olacağımı değil, *tekstil* mühendisi olacağımı da biliyordu ve fakat bölümüm hakkında çok yanlış fikirler edinmişti.

Yine mevzunun tam üzerine gelmeyi başarmıştı. Bu da onun talihsizliğiydi: Hep hararetli tartışmaların üzerine gelmek. "Tekstil mühendisliği, makine mühendisliğinden türemiş bir bölüm. Tekstil makineleri mühendisliği de denir," diye açıkladım Zehra'nın pek de dikkat etmediği mesleki kılavuzlardan okur gibi ezbere.

Gözleri yolda, az önce söylediklerimi hiç duymamışçasına, "Biraz kadın işi gibi..." diye dudak büktü.

Başta Zehra olmak üzere, içi bizi cayır cayır yaksa da nedense mühendisliğin başına *tekstil* eklendiğinde -belki ışıltılı podyumları çağrıştırdığından- dışardan bakanların kulağına basit geliyordu ve basit işler de prensip olarak kadın işi olarak görülüyordu.

Fatih abiyi suçlamamaya çalıştım. Belki kötü bir şey söylediğini bile düşünmüyordu, öne sürdüğü kanıksanmış düşüncenin kökleri binlerce yıl öncesine dayanıyordu çünkü.

Platon, kadınların kamusal alandaki varlığı söz konusu olduğunda iyimser olarak nitelenebilecek düşünürlerdendi. Hiç değilse kadınlarla erkeklerin eşit eğitim alması gerektiğini savunurdu. Ancak kadınların hiçbir işte erkekler kadar iyi olamayacağını, zayıflıkları göz önüne alındığında, kadınlara daha kolay işler verilmesi gerektiğini de söylemişti.

Öğrencisi Aristoteles ondan daha acımasızdı. Ona göre dünya, yöneten ve yönetilen öğelerden oluşurdu. Kadın doğal olarak

yönetilen öğeydi çünkü zekâ ve ahlak açısından erkeklerden daha aşağıydı. Düşsel bir eşitlik uğruna doğaya karşı gelmek, bireye ve topluma sadece zarar verirdi. Erkekler kadınların üstünde tam otoriteye sahip olmalıydı ki Pandora'nınki gibi elim kazalar yaşanmasın.

Dolayısıyla demokrasiyi *icat eden* Yunan toplumunda, kadınlar yaşamları boyunca ergin sayılmaz, vatandaş tanımı içine girmez, seçimlerde oy kullanmaları hayal dahi edilemezdi. İnsan, doğası gereği siyasi bir varlıktı ama kadının insan statüsü de biraz sallantıdaydı ya hani.

Fatih abi de işte "kadın işi" derken farkında veya değil, bu düşünce altyapısının uzantısı olarak o işi küçümsüyordu.

Gönül isterdi ki hemen şimdi insanlar ön yargılarından kurtulsun fakat bin yıllardır yerleşen bu fikirleri değiştirmek için sadece son birkaç yüzyıldır görünür bir çaba harcanıyordu ve anlaşılan, daha fazlasına ihtiyaç vardı. "Kadın işi diye sınıflandırmak yanlış," dedim sabırla. "Bizim dönemde bir sürü erkek var."

Cevabıma o kadar inanamamıştı ki dönüp yüzüme bakması gerekti. "Bir sürü erkek mi var?"

Kabaca bir hesap yaptım. "Sınıfın yarısı, belki daha fazlası."

Elleri direksiyonda, bakışlarını yola çevirip mırıldandı. Daha çok kendi kendine. "Ne yapıyorlar bütün gün? Örgü mü örüyorlar?"

Alttan alıyordum ama yine de beni sinirlendirmeyi başarıyordu. "Örgü örmüyoruz biz." Bir önceki dönem bize ders veren örmecilik hocasının, ilmeği kavratabilmek için amfiye şiş ve yün getirdiğini Fatih abinin bilmesine gerek yoktu. "Fizik, kimya, matematik gibi temel mühendislik derslerinin yanında, teknik resim, mekanik, termodinamik, akışkanlar mekaniği gibi bir dolu makine mühendisliği dersi alıyoruz. Bölüme özel, örmecilik, dokumacılık, iplik üretimi gibi dersler de alıyoruz elbette," diye saydım yine kılavuzdan.

Vereceğim cevabı bile bile, "Tasarım, konfeksiyon dersleri de alıyorsunuz tabii?" diye sordu.

"Alıyoruz."

Beklediği cevabı almış, hiç de ikna olmamıştı. "Hıh," dedi. "Bir nevi makineli üst düzey örgü işte..."

Al Fatih abiyi, vur abime. İkisine anlattığım kadar duvara anlatsam şimdiye dile gelmiş, kadın hakları savunucusu olmuştu!

Hastaneye geldiğimizde annem, babam, abim ve Hilal abla karşıladı bizi. Tam da karşıladıkları söylenemez; her biri doğumhanenin önünde amaçsız, bir o yana bir bu yana geziniyordu. Hilal abla da dâhil önceden tecrübeli olmamıza rağmen, aileye yeni bir birey katılırken bu telaş hâli hiç bitmeyecekti galiba.

Annem, konuya daha hâkim ve görece serinkanlı göründüğünden, karşımıza geçip bizi bilgilendirme görevini üstlenmişti. "Kızım, ablanı doğumhaneye aldılar ama doktor uzun süreceğini söyledi. İbrahim de yanında. İbrahim'inkiler bir araba İznik'ten yola çıktılar. Birazdan burada olurlar. Ela da İbrahim'in küçüğü Beyhan'da."

E, tamam. Benim için hepsi çok münasip.

Abim bayıp koridorlardaki sandalyelerden birine çöktü. "Bu gece buradayız. Bilseydim kâğıt getirirdim, pişpirik falan oynardık. Kafamız meşgul olurdu. Bir aşağı bir yukarı yürü yürü sıkıldım."

Annem canı burnunda, abime döndü. "Kusura bakma, eğlendiremedik seni, Kürşat Beyciğim! İşin gücün goygoy. Bir şey lazım olur, bir yere gitmen gerekir, ne pişpiriği Allah aşkına? Sanki keyif yapmaya geldik, bekliyoruz burada."

Babam rengi biraz solgun, abimin yanına oturdu. "Ne lazım olacak, Necla? İki bavulla geldik zaten." Bize işaret etti. "Çocuklar,

siz bahçeye inin. Bir şeyler yiyin, için. Biz bir şey olursa haber veririz size. Ha burada oturmuşsunuz ha bahçede. Baksanıza, kerata bekletecek bizi." Torununun biraz erken gelmeye karar verip ama hemen de öyle doğmaya yanaşmaması tedirgin etmişti pamuğumu. "Allah vere de sağ salim alsak kucağımıza yumurcağı..."

Hastanenin bahçesinde abim burnunun ucuyla zararlı maddeymişim gibi beni gösterdi. "Bunu da bizimle maça götürmek istediğimizden emin miyiz?" Beni maça götürmeye öyle çok üşeniyordu ki. "Şimdi bilet ara, bul. Bir sürü iş..."

Tek bir iş söylemişti ya neyse.

Fatih abi, "Ben bulurum," dedi kendinden gayet emin. "Sıkıntı yok." *Makineli üst düzey örgü*'yü o an için neredeyse unuttum. Neredeyse.

Hilal abla, "Maç ne zaman, aşkım?" diye sordu masumca.

"Önümüzdeki pazar," diye yanıtladı abim. Hilal ablanın aynı tarihte abimi de kapsayan başka planları vardı fakat. "Almanya'dan amcam geliyor o akşam. Bizde yemek yiyeceğiz."

Abim dudak sallayıp, "Siz ailecek yiyin işte," diyerek kapsama alanı dışına çıkmaya teşebbüs etti.

Gördüğü lakayt tavır karşısında, 1.60'lık Hilal abla abimin karşısında âdeta devleşti, abime tepesinden baktı. "Sen aileden değil misin, Kürşat? Canın istemedi mi hep böyle yan çizmeye çalışıyorsun."

Fatih abi yaşanan son gelişmeler ışığında alenen sırıttı. "Senin kombine boşa çıktı o zaman, Kürşat."

Abim son bir gayret, "Galatasaray...", "Büyük maç...", "Kaçar mı?" şeklinde beyhude homurdandı.

Canım Hilal ablam, homurtuları dinlemedi bile. "E, süper oldu! Nil gider işte senin yerine, aşkım. Kombinen de ne güzel

boşa gitmemiş olur." Sinsice gülümsedi. "Sen kesin gidemiyorsun çünkü..."

Abim dişli rakibine mevcut konuda üstünlük sağlayamayacağını bildiğinden yenilgiyi kabullendi. İstediği şeyi yerlerde tepinip yuvarlanmasına rağmen elde edememiş ufak bir çocuk gibi de suratını salladı. "Ben acıktım."

"Ben de bir şeyler yiyebilirim," dedi Hilal ablam. Kazanmanın haklı gururu vardı üzerinde ve kendini abime karşı bonkör hissediyordu. "Sana tost falan da alırız." Sonra Fatih abiyle bana döndü. "Siz aç mısınız?"

"Ben evde bir şeyler yemiştim," dedi Fatih abi.

"Ben de okulda yedim," dedim.

Gitmeden, "İçecek bir şey ister misiniz?" diye de sordu düşünceli Hilal ablam. "Kahve alalım mı size dönüşte?"

İkimize de kahve fikri cazip geldi, kahve içebileceğimizi söyleyince, abim, "Zıkkımın pekini için," dedi. Hilal ablam zıkkımın peki yerine kahve içeceğimiz konusunda ısrarcı olunca, "Herkes kendi kahvesini kendi alsın," diye buyurdu ancak yine söylediklerini kulak ardı eden Hilal ablam tarafından kolundan çekile çekile kafeteryaya sürüklendi. Fatih abiyle arkalarından uzunca bir süre güldük, sonra acile giren çıkanı izlemeye başladık.

Fatih abi sessizliğimi, ona bozuk olmama yordu. "Sen demin arabada kızdın mı bana?"

Maça götürüleceğim kesinleştiğinden kızgınlığımı biraz unuttuysam da az biraz kızmıştım, evet. "Kızmadım."

"Emin misin?"

"Alıştım ben artık," diye kısa kestim. Mevzu derinleşince içinden çıkması da zor oluyordu. Yine maça götürülmeme tehlikesiyle karşı karşıya kalmak istemezdim.

Ama onun konuşası vardı ki, "Moda falan kadınlar daha çok ilgileniyor ya..." dedi mırıl mırıl. "Yoksa kötü bir niyetim yoktu."

"Nasıl bir niyetin vardı peki?"

Ne cevap vereceğini bilemedi bir an. "Erkeklerin tekstil mühendisliğini tercih ettiklerini bilmiyordum. Şaşırdım sadece..."

"Erkekler aşçı, hemşire olabiliyor; kadınlar tır şoförlüğü yapabiliyor. Meslekleri 'kadın işi' ve 'erkek işi' olarak kategorize etmen çok yanlış."

"Özür dilerim."

Hayatım boyunca Fatih abinin kaç defa birinden özür dilediğini duyduğumu düşündüm. Herhangi bir örnek aklıma gelmedi. Vereceğim tepkiyi beklerken, dudakları çizgi hâlini almış, çene eklemleri gerilmişti. Bahçedeki lambaların sarı ışığı altında erimiş çikolata parçalarını andıran gözleri yüzüme dikkat kesilmişti. "Peki," dedim. Madem özür diliyorsun. Peki. "Önemli değil."

Hemen inanmadı söylediklerini önemli bulmadığıma. "Gerçekten mi?"

Boz rengi serçeler bankımızın önünde pıt pıt sekiyor, etrafta simit yiyenlerin gözünün içine bakıyordu. "Yani," dedim onları izlerken. "Önemli tabii de... Ne demek istediğimi anladığını düşünüyorum..."

"Anladım."

Banka yaslanıp bacaklarını öne doğru uzatınca birkaç serçe bizden biraz uzağa sekti, simidimiz de olmadığından onlar için fazla cazip arkadaşlar değildik zaten. Böylece Fatih abinin lambaların ışığında belirginleşip sedef gibi parlayan dikiş izleriyle sol dizi görüş alanıma girdi. Beş ufak delik, bir tane de enine, uzunca bir kesik vardı.

"Göründüğü kadar kötü değil..."

Sesiyle, girdiğim transtan çıktım. Resmen adamın bacağına bön bön bakıyordum ya ben! "Affedersin..."

O da, "Önemli değil," dedi gülerek. "Bir bakan gözlerini alamıyor. Biliyorum."

Bacağında böyle derin izler bırakan ameliyatı olduğunda ben çocuktum ama aylarca evden çıkamadığını iyi biliyordum. "Zor bir ameliyat olduğunu hatırlıyorum..."

"Ben çok şanslı değildim," dedi. Profili acile dönüktü şimdi ama orada olan biteni görmüyordu artık. "Komplikasyonlar olmuştu. Hemen ayağa kalkamamıştım. Zaten acısında da değildim ya o zaman..."

10 yıl önce, Setbaşı

Birsen Hanım, hüzünlü bir iç çekti. "Odasından dışarı çıkmıyor, mecbur kalmadıkça konuşmuyor bizimle."

Can komşusunu teselli etmeye çalışırken, "Kolay değil, Birsen," dedi Necla Hanım. Oğlanın hâline onun da içi parçalanıyordu. "Zaman vermek lazım. Biraz ayaklanınca düzelir morali."

"İnşallah, Necla, inşallah..."

Nil, oturduğu koltuktan ürkek hareketlerle kalktı. "Birsen teyze, ben mutfaktan su alabilir miyim?"

"Al tabii, kızım. Alabilecek misin? Geleyim mi ben de?"

"Alırım ben, Birsen teyze. Teşekkür ederim."

"Eh, iyi, peki. Sürahi masanın üzerinde. Bardakların yerini biliyorsun."

Nil, salondan çıktığında mutfağa gitmek yerine parmak ucuna basa basa Fatih'in kapısının önünde durup kapıyı kibarca tıklattı.

İçerden Fatih'in bıkkın sesini duydu. "Ne var, anne?"

Nil, kapıyı aralayıp ürkekçe başını uzattı. "Ben geldim, Fatih abi."

Fatih, annesinden başka birini kapıda görünce biraz toparlanıp yatakta doğrulmaya çalıştı. "Sen de nereden çıktın?"

Nil, içeri çekingen bir adım attı. "Sana komposto getirdik. Annem *kan yapar,* dedi..." Fatih'in yatağın üzerindeki bilekten kasığa atelin içindeki sabit bacağına merakla bakıp gözlerini kaçırdı hemen. "Geçmiş olsun..."

"Teşekkür ederim."

"Kompostoyu içersen iyileşirmişsin hemen, getireyim mi ben onu şimdi?"

"İstemiyorum şu an."

Fatih kompostoyu reddettiği için biraz buruk, "Peki," dedi Nil. "Akşama iç ama, olur mu?"

"Olur." Fatih, bacağında gezinen kaçamak bakışları yakalamıştı. "Bacağıma yakından bakmak mı istiyorsun?"

Nil heyecanla sordu: "Bakabilir miyim, Fatih abi?"

"Bakabilirsin."

Nil, kocaman gülümseyip koşar adım Fatih'in yatağının yanına çöktü. Ellerini çenesinin altına yerleştirip gözlerini Fatih'in dizine dikti. "Düştün mü?"

Antrenman maçı sırasında, Fatih, karşı takımdaki arkadaşından topu çalmaya çalışırken dizindeki ön çapraz bağları koparmış, dizinde menüsküs yırtıkları oluşmuştu. "Düştüm."

"Ameliyat mı olman gerekti?"

"Evet."

"Ben de düşmüştüm geçen yıl ip atlarken. O kadar çok şişti ki dizim, hiç bükemedim bir hafta. Ama ameliyat olmam gerekmemişti..." Nil minik işaret parmağını atelin sert plastik yüzeyine hafifçe değdirip, korkarak geri çekti. "Oynatabiliyor musun?"

"Hayır."

"Hımm." Biraz daha yaklaşıp atelin içindeki sargıyı incelemeye başladı. "Peki, acıyor mu?"

"Biraz."

"Dikiş mi attılar?"

Dikiş atmaktan biraz fazlasını yapmışlardı. "Evet..."

"Ne zaman kalkacaksın ayağa?"

"Gerekirse değnekle yürüyebiliyorum evin içinde."

"Dışarı ne zaman çıkacaksın?"

"*En az iki ay*, dedi doktor."

"Daha çok varmış..." Nil'in üzüntüsü çocuk yüzünden okunuyordu. "Dergi getireyim mi ben sana?" diye sorarken biraz olsun aydınlanmıştı yüzü. "Belki öyle daha çabuk geçer zaman."

"Ne dergisi getireceksin?"

"Abimin futbol dergilerinden olabilir mesela..."

Fatih, futbolun F'sini duymak istemiyordu. "Sıkıldım futboldan. Boş ver onları."

Nil bunun üzerine bir süre düşündü. "Abimin bir de yatağının altında sakladığı dergiler var. Kapağında hep kız resimleri oluyor. İstersen onları da yürütebilirim odasından. Hiç anlamaz."

Fatih sesli güldü. Günlerdir ilk kez. "Yok, Nil. Onlar da olmaz."

Nil evdeki diğer dergileri düşündü. Kalanlar hep ablasıyla annesinindi. "Moda dergisi falan da okumazsın ki sen."

"Boş ver dergiyi."

Kütüphanesindeki kitapların da Fatih'in ilgisini çekebilecek kitaplar olmadığını düşündü. Çocuk kitaplarıydı onlar hep. Bu sefer, "Ben kendim geleyim mi o zaman arada?" diye çekinerek sordu.

Fatih hâlâ gülüyordu. "Gel, peki. Tamam."

"Sakızla cips de getireyim mi bir dahaki sefere?"

"Getir."

Nil aldığı son cevaplardan memnun, ayaklandı. "Ben şimdi içeri gideyim. Su içmek için annemlerin yanından kalkmıştım da..."

Fatih iz üzerinde, gözlerini kıstı. "Su hep bahane... Bacağımdaki alet edevatı merak ettin, görmek istedin tabii."

Nil kafasını hızla iki yana salladı. "Hayır," dedi şiddetle. "Hayır, ben seni merak ettim, Fatih abi. Moralin bozukmuş, ondan geldim ben. Valla."

Fatih yalanla gerçeğin ayırdına varmaya çalışır gibi uzun uzun Nil'in kararlılıkla ona dönmüş yüzünü inceledi. Sonunda başını yavaşça salladı. "İnandım, peki."

Nil sevinçle kıkırdadı. "İnan tabii, Fatih abi. Doğruyu söylüyorum çünkü." Kapıya koştu. "Görüşürüz!"

"Görüşürüz." Odadan çıkmak üzere olan kızın arkasından usulca seslendi: "Moralim düzeldi, merak etme."

Nil, Fatih'in yüzüne bakıp tatlı tatlı sırıttı. "Çok sevindim, Fatih abi. Moralini bozmana hiç gerek yok ki zaten. Kesin çok çabuk iyileşeceksin sen."

Günümüz

"Ama zamanla kabullenmeyi öğreniyor insan."

"Abim, bütün İstanbul takımlarını peşine takacağını söylerdi..." demekten kendimi alamadım. Böyle bir hayal kırıklığıyla nasıl başa çıkılırdı, akıl sır erdiremiyordum.

Fatih abiyse İstanbul takımlarının cazibesinden çoktan sıyrılmışa benziyordu. "Abartıyordu. Altyapılar geleceği parlak oyuncu dolu. Ama o parlak gelecek nadiren geliyor."

Her oyuncunun serüveni kendine özgüydü. "Sence sen de o parlak geleceği gelmeyeceklerden miydin yani?"

"Bilmem..." Yerdeki taşları inceledi bir süre. "Artık hiç bilemeyeceğiz. Ve gerçekten umurumda değil."

"Değil mi?"

Bakışlarını bana çevirdi. "Hayatımdan memnunum, Nil. İşler iyi. Kafam rahat..."

Gözüm yine dizine kaydı. "Dizin şimdi nasıl peki?"

"Tam iyileşmesi mümkün değil..."

Sesinde bu gerçeği kabul ettiğini duyabiliyordum ama yıllar önce yatağındaki o hâli gözümün önüne gelince, hayalleri yarım kaldığı için onun adına çok üzülüyordum. Elimde değildi. "Acıyor mu hâlâ?"

"Zorlarsam ağrı oluyor."

"E, çok sık gidiyorsunuz ama halı sahaya!" dediğimde sesim biraz onu azarlar gibi çıkmıştı.

Fatih abinin yüzüne kendini beğenmiş bir ifade yerleşti. "Halı sahadan ne olacak? Bana düz koşu gibi geliyor. Terlemiyorum bile. Bizimkilerin iki dakika koşunca nefesleri kesiliyor zaten."

"Haksız rekabet var tabii. Hepsi göbekli."

"Bütün hafta yatıp bir-iki gece ölesiye koşturuyorlar. Aklım çıkıyor kalp krizi geçirecekler diye. Bir görsen... Olabildiğince yedekli oynatmaya çalışıyoruz. Ama on dakika geçmeden kan ter içinde kalıyorlar zaten."

Görsen deyince, son zamanlarda onları oynarken pek de görmediğimi fark ettim. "En son yıllar önce gelip izlemiştim sizi herhalde. Hilal abla geliyormuş arada. Bir dahaki sefere ben de ona takılıp geleyim."

Gözlerimin içine bakıp gülümsedi. "Gel."

Ben de ona gülümseyip, oturduğum yerde dikilerek kafeterya tarafına baktım. "Nerede kaldı bunlar? Gittikleri yerden dönmek bilmiyorlar."

Fatih abi, Kürşat-Hilal ilişkisine dair engin tecrübesiyle bilir bir ifade takındı. "Yine kavga edecek bir mevzu çıkmıştır."

"Evlenince ne olacak böyle?"

Ne olacak? der gibi bana baktı. "Geçinip gidecekler."

"Emin misin?" Düğün konuşmamızdan sonra epey bir şeyler okumuştum ben. "Türkiye'de beş evlilikten biri bitiyormuş TÜİK verilerine göre."

"Neden bu kadar karamsarsın ki sen?"

"Bence gerçekçiyim ve boşanmak da hayatın bir gerçeği."

"İş, kişide biter."

Her ilişkinin iki kişisi vardı ama. Hadi, biri aşırı uyumlu, evliliği için her şeyi yapmaya hazır diyelim, yine de tek başına her şeyi kontrol edemezdi ki. "Karşındaki kişinin de senin gibi olacağını peşin peşin nereden bilebilirsin ki? Belki o boşanmak isteyecek."

"Boşanmak için evlenmem ben."

Ne güzel. "İnsanlar boşanacaklarını bile bile mi evleniyor yani?"

"Bazı şeyleri doğru değerlendiremiyor olabilirler."

"Sen değerlendirebiliyor musun?"

Bütün ciddiyetiyle, "Evet," dedi.

Dayanamayıp güldüm yüzüne karşı. Ahaha.

Hayal kırıklığıyla düştü yüzü. "Sen neden beni hiç ciddiye almıyorsun?"

"Hâlâ çok inanasım gelmiyor düğünde söylediklerine," dedim açıkça. "Kusura bakma."

Kaşları yine çatıldı. Yüzünden karanlık gölgeler geçti. Yutkunup, "Ne yapmam lazım inanman için?" diye sordu sessizce.

"Gözümle evlendiğini görürsem, o zaman ikna olurum belki." O da belki. Ahaha.

Ufak bir tebessümle, "Görürsün belki," dedi.

"Görürüm belki..."

Abimin sesini duydum o an. "Neyi görüyorsun, Çirkin?"

Fatih abiye baktım telaşla. Evliliğe yeni yaklaşımları duyulsun istemiyordu sonuçta.

Benim yerime o cevap verdi abime. "Nil, düğünümü göreceğine çok ihtimal vermiyor da," dedi gerçeklerden hiç de sapmadan.

Abim o an iptal oldu. Katıla katıla gülerken elindeki tepsiyi düşürmemek için üstün bir çaba sarf ediyordu. "Ben de bire kırk bile vermiyorum valla!" Derin bir nefes aldı. "Oğlum, seninle hür iradesiyle evlenecek kızın aklına şaşarım ben! Çapkınlık sende, öküzlük sende!"

Fatih abinin yüzü ekşidi. "Sen sanki haza bir beyefendisin."

Hilal abla, hemen sevdiceğini korumaya girişti. "Öyle deme, Fatih. Çok değişti Kürşat."

Fatih abi, küçümser bir ifade takındı. "O sana öyle geliyor, Hilal. Sen gel, bir de dükkânda gör bunu."

Hilal abla, kaşlarını çatıp abime baktı. "Hani artık bambaşka bir insandın sen?" Kollarını göğsünde kavuşturup ayağıyla tempo tutmaya başlamıştı bile. "Hani her şey geçmişte kalmıştı?"

Abim başına geleceklerden neredeyse emin, "Kaldı zaten, aşkım. Bu mal kendini kurtarmak için bana saldırıyor," dedi çaresiz.

Fatih abi kısa bir süre için abimle muhatap oldu. "Sensin mal." Sonra tekrar Hilal ablaya döndü. "Altılı ganyan, iddia kendisinden sorulur. Çocuklarınızın rızkını atlara, futbolculara yediriyor."

Hilal ablanın kan donduran bakışlarından ben korktum. "Doğru mu bunlar, Kürşat?"

Abim hemen tepsiyi Fatih abinin kucağına sıkıştırıp, arkasını dönüp gitmeye hazırlanan Hilal ablanın kolunu yakalamaya çalıştı. "Bir tek o! Valla kız mız yok!"

Fatih abi, kahvelerden birini bana verdi, birini kendi aldı. Tepsiyi yanına bıraktı. Tek kolunu banka uzatıp sol ayak bileğini sağ dizine yasladı. "Bak, ben kız demeden hemen savunmaya geçmesi dikkat çekici, Hilal. Ben görmedim, günahı boynuna ama dikkatli olmakta fayda var. Sen ipini sıkı tut bu öküzün. Benden söylemesi."

Kolunu hırsla abimin elinden kurtaran Hilal abla arkasını dönüp giderken abim peşinden seyirtti. Havada işaret parmağını sallarken hâlâ Fatih abiyi tehdit etmenin peşindeydi ama. "Senin bana işin düşer, Fatih."

"Düşünce konuşuruz, hayatım." Fatih abi, abimin arkasından bağırmayı ihmal etmedi: "Üzerime kahve dökmeden önce de, bana laf sokma girişiminde bulunurken de bir kez daha düşünürsün sen de."

Allah'ım, ne güzel olmuştu!

Ben oturduğum yerde hiç sesimi çıkarmadan kıs kıs gülerken Fatih abi göz ucuyla beni süzdü. "Çok hoşuna gitti sanırım."

"Valla yalan söylemeyeceğim, çok hoşuma gitti!" Minnettarlığımı tarif edebilmek için kelimeler yeterli gelmeyecekti. "Sen harikasın, Fatih abi!" diye neşe içinde şakıdım. "Ha-ri-ka-sın!"

O sırada telefonum çalmaya başladı. Cebimden çıkarıp ekrana baktım. Arayan annemdi. "Efendim, anne?"

"Doğuyor tosunum! Abinleri de al, gelin hemen!"

"Geliyoruz!" Ayağa fırlayıp Fatih abiyi kolundan çekerek banktan kaldırdım. "Geliyormuş bizim ufaklık!"

10. BÖLÜM

Annemin tosunu 4 kilo 200 gramlık Can yıkandı, paklandı, üzerine şekerler serpildi, sağ salim eve çıktı. Ablamların evden maaile *sniyet*'ler* kovaladık, babinede** gelen giden akrabaları, komşuları, eşi dostu besledik. Her beslenen akraba, komşu, eş dost, Can'ın buruş buruş, minnak alnına paralar, altınlar yapıştırdı. Ablam sütü bol olsun diye her fırsatta ağzına sokuşturulan tatlılar yüzünden şeker komasının ucundan döndü.

Her şeyiyle oldukça verimli bir lohusalık süreci geçirdiğimizi söylersem yalan olmazdı yani.

O akşamüstü, ikinci kez teyze olma şerefine eriştiğimden beri ilk kez okul, ev ve ablamların evi üçgeninin dışında kalan bir yere gideceğimden aşırı heyecanlıydım. Heyecanımı içimde zapt edemediğimden, asansör kullanmayıp apartmanımızın merdivenlerinden seke seke aşağı indim. Sokak kapısından kendimi dışarı attığımda, Fatih abinin arabasını bizim kapıya çoktan yanaştırmış olduğunu gördüm. Sürücü koltuğunda oturmuş, radyodan yükselen bir Bursaspor marşı eşliğinde direksiyonun üzerinde parmaklarıyla ritim tutuyor, bir yandan da sözleri mırıldanıyordu.

---

* Anneye veya bebeğe kötülük yapacağına inanılan hayalet. -y.n.

** Ebe töreni anlamında kullanılan sözcük. -y.n.

"Selam!" diyerek arabanın önüne zıpladım. Fatih abi beni görünce arabadan indi. Ruh hâlim yüzümde de ayan beyan yazıyordu anlaşılan. "Bu ne heyecan?"

İçim içime sığmıyordu. Gideceğim yer sadece üçgenin dışında kalan bir yer değildi çünkü. "İlk kez maça gidiyorum!" diye cıvıldadım. "Heyecanlanırım tabii!"

"Madem bu akşam bir ilk gerçekleştiriyoruz..." Kotunun cebinden yeşil-beyaz, uzunca bir saç örgüsü bileklik çıkardı. Bileklik dense de bileğe takıldığını pek görmemiştim. O da elinde bileklik, bileğime değil, boynuma çekingen bir hamle yaptı. "Sakıncası yoksa?" Muhtemelen Bursaspor'a dair üzerimde göze batacak bir şey taşımak istemeyeceğimi düşündüğünden böyle ufak bir aksesuar getirmeyi tercih etmişti, kendisi koyu renk kot pantolonunun üzerine içinde bulunduğumuz sezonun çubuklu formasını giymişti zira.

"Ne sakıncası olacak? Ben de senin kadar Bursalıyım," diye gülerek cevap verince bilekliği anında boynumda buluverdim. İki uçtan birini aşağı çekip iki ucu eşitledim. "Siz bize hain deseniz de Beşiktaş'tan sonra Bursaspor geliyor sonuçta."

Yüzündeki alaycı gülümsemeden Bursaspor'un başa yazılmadığı her cümlenin onun için eksik kaldığını anlıyordum. "Demek Beşiktaş'tan *sonra* Bursaspor... Buna da şükretsek mi, n'apsak?" Üzerimdeki tişörtle kot pantolona şöyle bir baktı. "Üzerine bir şey aldın mı sen? Belki gece serinler hava."

"Yanıma hırka aldım," dedim postacı çantamı avucumun içiyle pıtpıtlayıp. "Çantamda." Hevesle arabanın yolcu koltuğuna baktım. Artık maça götürülmemin önünde bir engel kalmamıştı umarım.

Arabaya binmeden şeytan dürttü, kafamı bizim cama kaldırdım. Bir baktım, abim cama çıkmış, ciğercinin önündeki kedi gibi bizi izliyordu; ağladı ağlayacaktı. Biraz daha oyalanırsak bizi de göndermeyeceğinden korkuyordum.

Bıyık altı gülüp, "Abim camda," dedim Fatih abiye. "Haberin olsun, bütün gün bir Hilal ablanın amcasına bir sana verip veriştirdi..."

"Ben de neden kulaklarım çınlıyor diyordum..."

Fatih abi de gülerek yukarı bakınca abim camı açtı. "Beni burada böyle boynu bükük bırakıyorsunuz ya... Gözünüz arkada kalır inşallah."

"Oğlum, bu kadar istiyorsan gelseydin işte sen de." Biliyordum ki Fatih abinin Bursaspor yönetiminde tanıdığı çoktu. "Hâlâ geç değil, ben bilet bulurum."

"Senin tuzun kuru tabii..." diye iç çekti zavallı abim. "Sen hiç Hilal'in gazabına uğramadın."

Acıdım bir an.

Abim dirseğini camın mermerine dayayıp elini çenesine yasladı. "Galatasaray ben gelemedim diye yenecek, valla içime doğdu."

Fatih abi bana araba kapısını açıp, kendi de sürücü koltuğuna geçerken, "Gir içeri, Kürşat," dedi sertçe. "O şom ağzını da kapat!"

Timsah şeklindeki stadın inşaatı bazı kısımlarda hâlen sürüyordu. Henüz tamamlanmamış olmasına rağmen bu hâliyle de bayağı ihtişamlı görünüyordu Timsah Arena. Bursa'nın merkezinde çok yüksek binalara alışık olmadığımızdan, kendimi stadın yanında küçücük hissettim. Her gün okula giderken metroyla önünden geçiyordum ama yakından tamamına bakabilmek için başımı epeyce yukarı kaldırmam gerekmişti. "Böyle yanında durunca daha da büyük görünüyor..."

"Kırk üç bin kişilik." Fatih abi de bakışlarımı takip etti. "Yüksekliği kırk metre vardır. Belki daha fazla."

Kıdemli bir esnaf kızı olarak içgüdüsel tahsilat hesabı yapmaktan kendimi alamadım. "Stat doluyorsa hasılat fena olmuyordur..."

İçgüdülerime elli yaş üstü bir amcanın veya dayının hükmetmesi onu güldürdü. "Takım ligde iyi gidiyorsa ya da bugünkü gibi büyük takımlardan biri geliyorsa stat genelde doluyor." Elini kaldırıp stadın batı girişini gösterdi. "Bu taraftan gireceğiz."

Güvenlik kontrolünden sonra kapalı tribünün alt kısmına geçtik. Maçın başlamasına daha zaman vardı ama görebildiğim kadarıyla şimdiden hareketlenmiş tribünler maça kadar tamamen dolacağa benziyordu. Besbelli hasılat sağlam olacaktı.

Tribüne adımımı attığımda abimin beni neden maça getirmek istemediğini biraz anlamıştım: Bu kadar erkeği bir arada hayatımda görmemiştim, bir daha maça gelmezsem görebileceğimi de sanmıyordum! Koltuk sıraları arasında ilerlerken birkaç meraklı bakışı üzerimde hissettim.

Fatih abi korumacı bir biçimde bana biraz yaklaştı, ben ona daha çok yaklaştım. "Abim beni maça getirmeye üşenmekte biraz haklıymış galiba."

"Bu sözlerini duysa gözleri yaşarırdı."

Zaten camda gözü yaşlı bırakmıştık, duymasa daha iyiydi bence. Onunla herhangi bir konuda aynı fikri paylaştığım da bilinsin, duyulsun istemezdim. "Sakın onu haklı bulduğumu ona söyleme!" Epey birikiyordu Fatih abinin abime anlatmaması gereken şeyler.

"Peki, söylemem." Hafifçe belimden destek çıkıp beni bir alt basamağa yönlendirdi. "Koltuklar burada."

Hayret ettim oturacağım koltuğa ve etrafına bakarken. Sahaya çok yakındık. Takım kulübeleri hemen önümüzde, biraz aşağıda kalıyordu. "E, çok iyiymiş burası."

"Tabii, iyi olacak," dedi Fatih abi koltuğuna otururken. "Abin sıradan halkın arasına karışacak adam mı senin?"

Kürşat Sağlam ve yüksek standartlarını en iyi ben bilirdim.

Abimin koltuğuna böyle vicdanım aşırı rahat yerleştim, etrafı daha detaylı incelemeye başladım. Yan çaprazda bir teyze gördüm, takdir ettim. Uzak köşede de birkaç kız, büyük bir arkadaş grubuyla gelmişti.

Ben statta farkına varmadan kadın yoklaması alırken Fatih abi de ne yaptığımı anlamıştı. "Ben yanındayken bir şey olmaz, endişelenme."

Ondan emindim ve endişelenmemiştim aslında. "Bir şey olacağından değil de... Tribünlerde daha çok kadın olsa kendimi daha iyi hissederdim." İnsanlık genel olarak gerginliğe meyyal olsa da ortalamaya vurduğumuzda, daha çok kadın, daha az küfür, daha az kavga, daha çok medeniyet anlamına geliyordu bence.

"Maça gelen kadın sayısı yavaş yavaş artıyor. Ben çocukken tek bir kadın bile görmezdim maçlarda."

Şimdi ben bile tribündeydim! Ni-ho-ha-ha-ha!

Çantamı keyifle aralayıp Niyazi abiye hazırlattığım maç kitini ortaya çıkardım. Koca bir paket çekirdek, su ve kola şişelerini gördüğünde, Fatih abinin gözleri kocaman oldu. "Nasıl soktun onları içeri?"

Özel bir şey yapmam gerekmemişti açıkçası. "Kapıdaki kontrolde şöyle bir baktılar çantama. Hırkanın altında kalmışlar herhalde. İçeri yiyecek içecek sokmak yasak mı ki?" Çöp poşetimi bile yanımda getirmiştim oysaki.

"Şişe falan almazlar normalde. Erkekleri daha sıkı kontrol ediyorlar demek ki." Bana ve çantama alıcı gözle baktı. "Seni yanımızdan ayırmamalıyız bundan böyle. Meşale bile sokarız içeri!"

"Tabii," dedim gururla. "En iyisi mi, siz beni hep maça götürün. İşinize çok yararım."

Çantamdaki şişelerden birini uzanıp aldı. "Madem getirdin, içelim bari."

Kolalarımızı açtık. Yeşil-beyaz dalgalı boyanmış koltuklara, yemyeşil çimlere baktım. "Stadın içi de çok güzel olmuş."

"Ama timsahın kafası bitmedi bir türlü." Kola şişesini dudaklarına götürüp bir yudum aldı. "Ortalık hâlâ şantiye yeri gibi."

"Geçenlerde okumuştum. Belediye başkanı *yakında bitecek*, demiş."

"Biter inşallah yakında," dedi biraz ümitsiz.

Kolamdan bir yudum da ben aldım. "Maç ne olacak dersin?"

"Zor maç. Belli olmaz. Üç ihtimalli dediklerinden."

O sırada birkaç Galatasaraylı oyuncu ısınmaya çıktı. "Aa. Gomis!" İlk kez maça gelen herkesin yaşayabileceği bir dışavurumdu bana kalırsa bu. Ama Fatih abi kapıldığım heyecana bu kez hiç mi hiç anlam verememiş olacak, yan yan ve de ters ters bana bakınca kekeledim. "Şey... Bu adam bence çok sempatik."

Doğru kelimeleri seçememiştim ki ben. Fatih abi, gerilip gerilip kaleye sert bir şut çeken adama baktı. Şut üstten dışarı çıkınca Gomis biraz gıcık oldu, yüzü bozuldu. "Bu adamın neresi sempatik?"

"Ne bileyim," dedim. Sempatik olduğuna dair tek bir kanıt gelmiyordu aklıma. "Gülüyor falan arada..."

Cevap vermedi. Sempatik bulduğum futbolcuları kendime saklamaya karar verdim o dakika.

Tribünlerden aniden yükselen uğultudan, Serdar Aziz'in o an sahaya ayak bastığını anlamak mümkündü. Bursasporlu taraftarlar eski futbolcularını seri ıslıklamaya başlamışlardı. "Serdar Aziz, Galatasaray'a gidince ben bile çok üzülmüştüm..." Bana ne oluyorsa?

"Türkiye'de yetişen her futbolcu için Dört Büyükler'de forma giymek cazip tabii ki."

"Üzücü olsa da giden gitmiş... Hayat devam ediyor. Neden böyle ıslıklıyorlar ki?"

"Taraftarın takımıyla duygusal bağı var. Tüm dünyada böyle. Bunun futbolcunun işi olduğunu, profesyonel hareket etmesi gerektiğini kolay kolay kabullenemiyorlar."

"Sen olsan gider miydin İstanbul'a? Ve hatta belki yurt dışına?"

Fazla düşünmedi. "Kariyerim için daha iyi olacağını düşünsem giderdim."

Gitseydi, nasıl bir hayatımız olurdu acaba? Yaptığımız seçimler, o arada başımıza gelenler, bizi bambaşka hayatlara savuruyordu. Seçimlerimizin ve başımıza gelenlerin bizi savurduğu mevcut olasılığı yaşarken Fatih abinin Bursa'da olmadığı bir hayat hayal edemiyordum. "Abimi sensiz, seni de abimsiz düşünemiyorum..."

Gözleri santraya daldı gitti bir an. "İşin aslı, ben de düşünemiyorum..."

Bursaspor sahaya çıkarken taraftarlar tribünlerde koreografiye başladı. Karşımızda, maraton tribününde "Teksas", kale arkası tribününde ise "50. yıl" yazısı oluşturulmuştu. Anlaşılan benim haberim olmadan, Teksas taraftar grubunun ellinci kuruluş yıldönümünü coşkuyla kutluyorduk. Teksas Tribünü'nün önüne "1967 Kimse Yokken Teksas Vardı" diye bir de pankart asılmıştı.

Bana kalırsa 1967'de bayağı birileri olmalıydı. "Ne alaka *'Kimse yokken Teksas vardı.'* yazmışlar?"

"Türkiye'de kurulan ilk taraftar grubu olduğu için. Teksas'ın temelleri Bursaspor daha iki yıllık bir takımken atılmış. 1965'te Dolmabahçe'ye binlerce taraftarla çıkarma yapmışlar." Bana manalı manalı baktı. "İnönü Stadına yani. 1. Lig'e çıkma karşılaşmasıymış."

"*Teksas* adı nereden geliyor peki?" Bursa'nın Vahşi Batı'yla bir alakası olduğunu zannetmiyordum.

"66-67 sezonunda sanırım, deplasmanda Zonguldakspor'a 2-1 yenilmişiz. Maçtan sonra Türk futbol tarihinde ilk kez iki taraftar grubu arasında büyük bir kavga yaşanmış. Hatta *'Sahayı Teksas'a*

Çevirdiler' diye gazetelerde manşetler atılmış. Ama olayın esas çıkış noktasının maçtan öncesine dayandığı söyleniyor. Bursaspor taraftarları otobüsle şehre girmeden, Zonguldak emniyeti bunları yolda çeviriyor. Arama yapıyorlar. Otobüsten neler çıkıyor, sen tahmin et artık."

Bir haberde, taraftar otobüsünden katana çıktığını okuduğumdan beri tahmin çıtam epey yüksekti ama bu gelenekte Bursa'nın payından haberim yoktu. "Ülkemizde holiganlık Bursalılarla başladı demek." Aman ne hoş.

"Öyle denebilir galiba," dedi Fatih abi inceden gülerken. Bununla utanca karışan bir gurur duyduğundan şüphelendim. "Efsaneye göre polis memurlarından biri bunlara *'Teksas'tan mı geldiniz? Taraftar otobüsünden çok Teksas konvoyuna benziyorsunuz,'* diyor. Taraftar grubu da o günden sonra Teksas olarak anılıyor."

Karşımızda, Maraton'da başka bir hareketlenme hissettim. Kafamı çevirip de o tarafa baktığımda '*Benimle evlenir misin, Kadriye?*' diye Teksas'la alakasız, yeni bir pankart açıldığını gördüm.

Fatih abiyi hızla dürttüm. Çünkü neden dürtmeyeyim? Onun da pankartı açıldığı gibi derhâl görmesi gerekiyordu. "Çabuk karşıya bak!"

Fatih abi pankartı ve içeriğini görünce burnundan ufak bir homurtu yükseldi. "Deliye bak."

Karşımda dalgalanan pankart, durdurmak için bir şey yapamayacağımdan, gelişimini izlemek zorunda bırakıldığım bir kaza gibiydi. On kusurlu hareketten biri değildi belki ama büyük hüsranla sonuçlanabilecek hareketlerdendi. "Neden böyle şeyler yapıyorlar ki?" dedim öyle ortaya büyük sitemle.

Göz ucuyla bana baktı Fatih abi. "Kötü bir fikir mi sence?"

Fikrin ne kadar kötü olduğunu anlatmak için nereden başlayacağımı bilemedim. Teklifin soranın elinde patladığı türlü senaryo geliyordu aklıma. "Bir kere risk. Böyle bir işe girişmek için kızın

'evet' diyeceğinden adın gibi emin olman lazım. Ama diyelim kız tuttu, 'hayır' dedi."

Böyle bir teklif alsam, evet diyeceğim varsa da kaçardı benim.

"Reddedilişine bütün stat şahit. Kameralarla kayıt altına alındığı da garanti. Artık döndüre döndüre dramın nesiller boyu izlenir. Üstelik lojistik sıkıntılar var. Şu an çocuk, kız yanındayken pankart açıyorsa soruyu kapalı tribün görüyor. Yani biz görüyoruz. Yok, pankartı kaldıran çocuğun arkadaşıysa ve çocukla kız bizim tribündeyse, teklifin uzaklardan bir yerlerden gelmesi tuhaf değil mi? Kız karşı tribüne baktı, pankartı gördü, içinden *acaba ben miyim*, dedi, sorunun ona sorulduğunu anlayınca da yapıştırdı *hayır*'ı. Yazık, olan bitenden habersiz pankart karşıda havada öylece donakaldı. O pankart inene kadar herkes seni izlerken dramın daha da derinleşti. Herhalde kız da kalkar gider o arada. Evlilik teklifini reddedip maçı seninle izleyecek değil ya..."

Biraz soluklanıp devam ettim: "Kız baştan maçta değilse, o da sorun. İzlediğinden nasıl emin olacaksın? Hadi, izlemesini sağladın ya da yanındasın, bizzat izlettin diyelim. Arkadaşını da elinde pankartla diktin tribüne, kameranın ne zaman ne şekilde pankartı çekeceğini nereden bileceksin? Kız iki dakika tuvalete gitti, senin pankart o arada beş saniye ekranda göründü. Lojistik sıkıntıya, organizasyonel sıkıntılar da ekleniyor. Yayıncı kuruluşta tanıdığın varsa halledersin belki de. Bu çabaya, organizasyona değer mi, bilemiyorum."

Ben anlatırken Fatih abi yorgun düşmüştü. "İyi. Söyleriz, sana böyle evlenme teklifi etmezler."

"Etmesinler," dedim şiddetle. "Abartıyorlar. Güzel güzel, yüz yüze, *'Benimle evlenir misin?'* diye sormanın nesi var? Mutlu sona erecekse bile, bence tribünde pankart açmak yaratıcı desen değil, romantik desen hiç değil." Bunun ciddi ciddi neden yapılabileceğini sorguladım bir an için. "Futbolseverlerle paylaşınca mutluluk daha mı bir çoğalıyor acaba?"

Fatih abiye yaka silktirmeyi başarmıştım bence. "Çocuk, pankartı açtığına açacağına pişman oldu..."

Maçın daha başında sol kanattan Tolga Ciğerci'nin verdiği pasla ceza sahasında buluşan Gomis'in şutu kaleyi buldu. Korkuyla ayağa fırladım ama neyse ki Bursaspor kalecisi Harun Tekin topu dışarı çelebilmişti.

Tekrar yerime oturdum. "Of. Neyse, korner oldu..."

Fatih abi kolları göğsünde bağlı, "Gomis çok sempatik ama..." diye söylendi.

Üzerinden iki dakika geçmeden bu kez ani gelişen Bursaspor atağında, Ekoko'nun arka direğe yaptığı ortayı Delarge gole çevirdi.

Tekrar ayağa fırlayıp bastım çığlığı. "Gooollll!!!!!"

Birden tribünde olduğundan fazla kişi varmış gibi bir dalgalanma yaşandı. Sanki tüm tribün bir girdaba kapılmıştı. İnsanlar çılgınca bağırıyor, zıplarken birbirlerinin üzerine yıkılıyordu.

Fatih abi, beni hemen önüne doğru çekip ellerini omuzlarıma koydu.

İkimiz de zıplarken tribünler hep bir ağızdan tezahürata başladı. Fatih abinin sesini de aralarında duydum belli belirsiz:

Aşkının tarifi yok
Kelimelere sığmaz
Sana gelemediğim o gün
Bu şehirde güneş doğmaz
Anlatsın Altıparmak
Dinlesin Muradiye
Bursaspor senin uğruna
Yazık oldu gençliğimize...

İlk yarının geri kalanında hiç oturmadık. Boğazımız patlayana kadar bağırıp çağırdık. Karşılıklı ataklar olsa da oyun anlamında Bursaspor bir tık öndeydi bana kalırsa. Devre, Bursaspor'un üstünlüğüyle kapandı.

Devre arasında Fatih abiyle çekirdek çitleyip ilk yarının kritiğini yaptık. Abim genelde benimle futbol konuşmazdı, yorumda bulunsam söylediklerimi ağzıma tıkardı. Fatih abi futbol geçmişine rağmen söylediklerimi küçümsemiyordu. Aksine fikirlerime değer verdiğini hissettim, futbol bilgisi birbirine denk iki insan gibi konuşurken aramızdaki sekiz yıl da sanki kapanmıştı.

İkinci yarı henüz başlamıştı ki Batalla'nın verdiği ara pasta topla buluşan Badu'yla heyecanlandık ama gol olmadı. Karşılıklı birkaç verimsiz ataktan sonra maçın sonlarına doğru Galatasaray beraberliği yakaladı.

Tribünde ölüm sessizliği vardı.

Fırladığım yerime tekrar otururken, "Böyle gol mü olur ya?" diye söylendim.

Galatasaray'ın kullandığı kornerden sonra Harun Tekin'in yumrukladığı top Feghouli'nin önüne düşmüştü. Adam da affetmemişti. Şans işte.

Fatih abi sessizdi. Etmek istediği küfürleri içine içine ediyordu muhtemelen.

81. dakikada yenen bir başka kötü golün ardından tribünler karıştı. Etrafımda envaiçeşit küfür havada çarpışmaya başladı. Fatih abi küfür fırtınasının içinde bir an ne yapacağını bilemedi. Birkaç adamı susturacak oldu ama küfür dalga dalga bulaşıcıymış gibi yüzlerce adama sıçrayınca yapabileceği fazla bir şey kalmamıştı. O da kolumdan çekip beni yerime oturttu. Kulaklarımı elleriyle kapadı.

Elleri kulaklarımda, yüzüm biraz sıkışmış, katıla katıla gülmeye başladım. Nafile bir çabaydı onunkisi, her şeyi hâlâ gayet net duyuyordum.

Ellerini kulaklarımdan çektim. "Sen benim abimi tanıyorsun, değil mi? Yaratıcılıkta sınır tanımayan neler duydum ben. Bunlar ne ki?"

Geri çekilip arkasına yaslanırken, "Kusura bakma ya," dedi. Sanki küfürleri eden kendisiymiş gibi mahcuptu. "Maçı bu kadar hak etmişken o saçma golleri yemeyecektik. Çok çileden çıktılar. Ondan. Sen duyma, olur mu?"

Atmosferden etkilenmiştim gerçekten: Stat müthişti, Bursalılar daha sandığımdan daha ateşliydi; biraz küfürbaz tarafından. Bursaspor da iyi oynadığı bir maçı kaybetmişti ama futbol böyle adaletsizdi ne yazık ki.

Tabii, üzüntümden Beşiktaş'ımı bırakacak hâlim yoktu. İnsan gönülden desteklediği takımı öyle kolay değiştiremiyordu. Otoparka doğru yürürken hafifçe, "Üzgünüm ama hâlâ Beşiktaşlıyım ben," dedim.

Fatih abi de birden mucizevi bir şekilde Bursasporlu olmaya karar vereceğime ihtimal vermemişti herhalde. "Canın sağ olsun. O abinin de kafasına tüküreyim." Arabanın kapılarını açtı. "Hadi gel, dürüm yiyelim."

Dikkaldırım'daki kebapçı sakindi. Ocakbaşından çıtır çıtır sesler çıkıyor, Uludağ FM'den yükselen Türk Sanat Müziği ezgileri tüm boşlukları dolduruyordu. Girişe uzak köşedeki masada kafayı çeken yaşlı amcalar dışında kimseler yoktu.

Biz de hemen bir masaya yerleştik. Garsonun getirdiği menüye iştahla baktım. Aslında ne istediğimi biliyordum. "Ben Adana dürüm istiyorum. Bir de ayran. Büyük olsun."

Fatih abi de siparişimizi almak üzere bekleyen adama döndü. "Ben de, abi." Sonra bana baktı. "Bir buçuk yer misin?"

Of, hem de nasıl yerdim. Ama söylemeye utandım. "Bir yeter."

"N'olur bir buçuk ye," demedi. Böhü. "Abi, o zaman bir tane bir, bir tane de iki hazırla bize."

Adam gittikten sonra tekrar bana döndü. Bir an ne diyeceğini unutmuş gibi göründü. Sonra, "Ee..." dedi. "Nasıl gidiyor okul?"

Fatih abi herhalde hayatımızın herhangi bir döneminde okulumla bu aralar ilgilendiği kadar yakından ilgilenmemişti. Devamında ne gelecekti acaba? "İyi gidiyor," dedim temkinli.

"Seneye mi bitiyor?"

"Evet."

"Dönem başlayalı daha bir şey olmadı." Gözlerini benden ayırmadı. "Nereden baksan iki sene var daha..."

"Zaman çabuk geçiyor," dedim biraz hüzünle karışık. "Baksana, üçüncü sınıf oldum bile."

"Neredeyse üzüleceksin bitiyor diye..."

Öğrenci olmadığım bir hayat bilmiyordum ki. "Üzülürüm tabii. Seviyorum okulu."

"İnsan hiç değilse biraz abisine çekmez mi?"

"Neden ona çekecekmişim ben? Kendisi aksini iddia etse de pek parlak sayılmaz, laf aramızda." Gidip abime söylemeseydi bari. Bunu da söylememesi gerekenler listesine ekledim. "Sana dedikodusunu yapmak da çok mantıklı sayılmaz ya."

"Benden laf çıkmaz." Yine gözlerimin içine baktı bir süre. "Hani bak, piç kurusu Ali'yi söyledim mi?"

Ali'nin ismini duyduğum gibi kulaklarım alev aldı, cayır cayır yanmaya başladı. Ali ilkokuldan sonra aklıma bile gelmemişti. Fatih abinin nereden aklına gelmişti ki durduk yere? İç çekerek

garsonun önüme servis ettiği dürüme baktım, iştahım beni hızla terk ediyordu. "O da nereden çıktı şimdi?"

"Hiç. Aklıma geldi." Garson gittikten sonra Fatih abi ayranını çalkalayıp açtı. "Ee, şimdilerde kızların sevgilisi çapkın Ali neler yapıyor?"

Telaşla atıldım. "Nereden bilebilirim ki ben neler yaptığını?" Böyle panikleyince yalan söylediğimi düşünmezdi inşallah.

"O zamandan beri hiç görmedin mi? Hâlâ Bursa'daysa illa rastlamışsındır bir yerlerde."

"İlkokul mezuniyetinden sonra hiç görmedim. Ortaokulda başka okula gitti."

Fatih abi, "Vah vah. Üzülmüşsündür," dedi, benim adıma duyduğu abartılı ama sahte bir hüzünle.

"Ne üzüleceğim? Yıllardır aklıma bile gelmedi. İlkokul aşkı işte..."

Hay dilimi de eşek arısı soksun! Aşk ne? Aşk neeee????!!!!!

İki kaşı da saç çizgisine yaklaşırken, "İlkokul aşkı, ha?" diye sordu.

"Aşk dedimse... Çocuksu bir şey işte. Oyun arkadaşımdı."

Sonra Ezgi'nin oyun arkadaşı olmuştu. Ondan sonra da Gamze'nin. Pis Ali.

Fatih abi, bu konu üzerinde fazla durmadı neyse ki. Olmayan aşk hayatıma dair daha güncel konular kafasını kurcalıyordu zira. "Biz eve gelenleri kovaladık ama okulda falan var mı rahatsız eden?"

Okullar açıldığından beri abimin de favori sorusuydu bu. Günaşırı soruyordu. Bir sen eksiktin, Fatih abi. "Yok." Meşgul görünmek için ayranımı çalkalayıp yavaş hareketlerle, dikkatlice açtım ve dürümümden koca bir ısırık aldım.

"Yok?"

Nasıl bir açıklama bekliyordu acaba? Ayrandan bir yudum içip lokmamı yuttuktan sonra dürümümden bir ısırık daha aldım.

Acele etmeden çiğnedim. Yine yuttuktan sonra, "Abim de sürekli soruyor bu soruyu," dedim. "Anneannem hep söyler, *yoktan yonga çıkmaz,* diye. Yok işte. Rahatsız eden yok."

"Sen niyetlerini anlayamayabilirsin."

Yani demek istiyordu ki, rahatsız ediliyordum aslında da ben farkında değildim. Salaktım çünkü. Yine yeniden kanımı fokurdatıyordu işte. Sakince maçtan falan konuşamaz mıydık biz? Dürümü bıraktım elimden. "Neden anlayamayayım?" diye hırlar gibi sordum. "İyiyle kötüyü ayırt edemez miyim ben? Size göre herkes potansiyel tecavüzcü."

Hırlama sırası ondaydı. "Üçüncü sayfa haberi hiç mi okumuyorsun sen?"

"Ne alakası var, üniversite orası."

"Ortaöğretimde bile neler oluyor, haberin yok herhalde."

"Medeni bir ortam bizimkisi. Yetişkin insanlarız. *İlgilenmiyorum* diyorsun, gidiyorlar."

Yüzü karardı. "İlgilenen oluyor yani?"

Ne çekmiştim ama abimgiller familyasından! Bu sene olmasa da geçen sene sınıftan birkaç kişi olmuştu ilgilendiğini belli eden. Her ilgilenene dayak mı atacaktı manyaklar? "Benim halledemeyeceğim bir şey değil. Sizi alakadar eden bir durum yok."

Her sinirlendiğinde alnında belirginleşen damara şimdi şakağında atan damar da eklenmişti. Çene eklemleri bir kasılıp bir gevşiyordu. Yine de umursamıyormuş gibi, gözlerini benden ayırmadan arkasına yaslandı. Göz hapsindeydim resmen. "Sen rahatsız olmuyorsan mesele yok." Tabağıma baktı. "Yediysen dürümünü kalkabiliriz. Abin maça gidemedi diye kudurmuştur. Geldiyse Hilallerden, iki el PES atarız."

Dürümüm bitmemişti aslında, üstelik onunki de bitmemişti. "Tamam," dedim. "Gidelim."

Abimle Berk bizi televizyonun önüne çektikleri üçlü koltukta karşıladı. Çoktan başlamışlardı oyuna. Abim salona giren Fatih abiyi göz ucuyla süzdü. "Bu ikinci faulün, Fatih Efendi. Önce Hilal'in yanında beni gömdün, sonra cebren ve hile ile kombinemin elimden alınmasına neden oldun."

"Bence unutmaya çalış, Kürşat," dedi Fatih abi, rahatça yanlarına çökerken. "Ya da istersen sana bir günlük alalım, hayat sana kötü davrandığında bundan böyle oraya yazarsın..."

"Komik olmayan espri girişimleri..." Abim bir faul daha yazmıştı Fatih abinin hanesine. "İlişkimizi gözden geçireceğim."

"Bak şimdi çok gerildim. Birkaç gol atayım da sana rahatlayayım."

Onlar üçlü turnuvaya giriştiklerinde, ben de her zamanki tekli koltuğuma kaykılıp kitap okumaya başladım. Fatih abi ve abim maçta kozlarını paylaşırken, o arada annemle babam da ablamlardan döndü. Babam bize el sallayıp yatak odasına geçti. Uyku saati çoktan geçmişti pamuğumun.

Annem de ikili koltuğa çöktü. "Ay nasıl ağrımış dizlerim. Yaşlılık fena şey. Siz hiç yaşlanmayın, e mi?"

Kitabımdan gözlerimi ayırmadan, "Anne, duyan da seksen yaşındasın sanacak," diye mırıldandım.

"Nereden baksan altmış olduk."

O güne kadar böyle bir yuvarlama matematik tarihinde görülmemişti. "Elli bire yeni girdin."

"Aman size de şikâyet etmeye gelmiyor."

Ağrıyan diz muhabbetine bir nokta koymalıydım. Ayracını araya sıkıştırıp kitabı kapattım. "N'apıyor Can?"

"İyi, kızım. N'apsın? Bol bol emiyor, uyuyor."

"Ablamın ağrısı sızısı var mı?"

"Yok, iyi maşallah. Siz ne yaptınız?"

"Az önce Fatih abiyle maçtan geldik biz de."

Abim gözlerini ekrandan ayırmadı. Ama ihmal edilebilir minik intikamlar peşindeydi. "Anne, çay koysana. Bu kızın böyle devirdi küfeyi, kıpırdamıyor yerinden."

Sırtımdaki yastığı fırlattım kafasına. "Sen kendine bak! İstedin de yapmadık sanki."

Annem ayaklandı. "Koca kazık oldunuz, hâlâ kavga eksik olmuyor şu evden." Ayrıldığı koltuğa ani bir manevrayla geri döndü. "Ay dur, unuttum! Kafa mı kaldı gürültünüzden..." Koltukta bıraktığı çantasını yeniden aldı eline. "Hastaneden bir kadın, oğlunun kartını vermişti."

Çantasından çıkarıp elime tutuşturduğu karta baktım.

Dr. Metin Demir, Ürolog

Kartı geri uzattım. "Ürologluk bir işim olduğunu sanmıyorum, anne."

"Kızım, sen salak mısın?" diye sordu ama salak olduğumdan emindi. "Annesi seni görmüş koridorda, oğlunun kartını verdi. Feray'ın falındaki adam budur belki de, ne dersin?"

Allah'ım, rahat yüzü göremeyecek miydim ben? "Anne, adam koskoca doktor. Kendisi kız ayarlayamıyor mu kendine de annesi koridorda kart dağıtıyor?"

Sorum abimin böğürtülerine karıştı. Fatih abiye gol atmıştı. Abim salonda zafer turunu atarken elimden kartı kaptı. "Ben arayayım bakalım şu doktoru, anlayalım niyeti ciddi mi."

Annem de abimin kafasına vurup elinden kartı aldı. "Sen karışma, Kürşat!"

Sağduyunun sesi Berk, annemi uyardı. "Anne, adam uzmanlığını da almış. Nereden baksan en az otuz yaşındadır o."

Bu izdivacı asla onaylamayan bir biçimde dudaklarımı birbirine bastırıp kafamı iki yana salladım. "Çok yaşlı. Olmaz bizim iş, anneciğim."

Annem içi acıyarak yırttı kartı. "Gitti doktor damat."

"Anne, adamın varlığımdan haberi bile yoktur," diye teselli ettim. "Üzülme."

Turnuva abimin şampiyonluğuyla noktalandı. Telefon kulağına yapıştığından Fatih abiyi evine dönerken kapıya kadar ben geçirdim.

Montuyla ayakkabısını hızlıca giyip eşikten, "İyi geceler," dedi buz gibi bir sesle. Bu gece böyle bitsin istemiyordum. Bana iyilik yapıp maça götürmüştü, üzerine bir de dürüm ısmarlamıştı. Tuhaf soruları ve çıkışlarıyla iştahımı kaçırdığı için dürümü yemek kısmet olmamıştı ama olsun.

Tam arkasını dönüp merdivenlerden inecekti ki ben, "Şey..." deyince yüzünü tekrar bana döndü. "Ben... Teşekkür ederim, Fatih abi. Vakit ayırıp beni de maça götürdün. Skora çok üzüldüm ama çok da eğlendim bu akşam." Kebapçıdaki son kısım hariç abartı yoktu söylediklerimde.

Hâlâ durgun, "Bir şey değil," dedi teşekkürümün samimiyetine çok da inanmayarak.

Tam yine dönüp gidiyordu ki, "Kebapçıdaki söylediklerinde haklılık payı yok değildi," dedim.

Tekrar yüzünü bana doğru çevirdi. "Korkma, yine maça götürürüm. Yalandan bana hak vermene gerek yok."

"Yalandan değil." Sinirim ve telaşım geçince daha mantıklı bakabiliyordum söylediklerine. "Ben de okuyorum, izliyorum etrafta neler olup bittiğini. Biliyorum başıma neler gelebileceğini. Ben yalnızca beni de anlayın istiyorum."

Yorgun bir hareketle ellerini ceplerine daldırıp karşıma geçti. "Elimizden geldiğince anlamaya çalışıyoruz işte."

"Ben kızıp ters cevap veriyorum, evet ama sen de hep daha önce yaşadığım benzer tartışmaların üstüne geliyorsun. Abimle

çok zaman geçirmekten oluyor sanırım, bu konularda bir şey söylenince ters cevap vermek refleks hâline gelmiş bende."

Kapı zilinin yanındaki duvara yaslandı. "Tersliğin yine üzerinde olduğunda bu cümlelerini hatırlatacağım."

"Söylediklerim aleyhimde delil olarak kullanılacak yani."

Bana bakarken gülümseyip sesli bir nefes verdi. "Ben de her zaman doğru cümleler kullanamıyor olabilirim..."

Böylece özür dilemeden birbirimizden özür dilemiştik. Yüzümüzde birbirinin aynısı ufak iki tebessüm, karşılıklı durduk öyle.

"Ben senin iyiliğini istiyorum sadece..." dedi usulca. "İyi ol istiyorum, anlatabiliyor muyum?"

Elbette iyiliğimi isteyecekti. Bundan şüphem yoktu ki.

Montunun açık fermuarından görünen çubuklu yeşil-beyaz forması, elleri pantolonunun ceplerinde, duvara yaslanmış, bana bakarken öyle içten öyle samimi görünüyordu ki...

Birden kanım kaynadı, aramızdaki mesafeyi iki adımda kapatıp sarılıverdim! Böyle iki kol dolusu kucakladım adamı. "Teşekkür ederim!"

Şaşırdığını, kaskatı olmuş vücudundan anladım; bir an sanki nefes dahi almadı. Sonra doğrulup yavaşça ellerini ceplerinden çıkarıp iki kez omuzlarıma pat pat vurdu. Hemen de geri çekildi. Gözleri arkamda, bizim evde rastgele bir yere odaklanmış bir biçimde, "Bir şey değil," dedi sessizce. "Teşekkür edilecek bir şey de değil ya bu..."

Tabii, değildi. Allah'ım, bazen nasıl bu kadar aptallaşabiliyordum ben?

Yüz ifadesinden kızgın mı üzgün mü anlayamadım. Utançla alt dudağımı ısırdım. Adamın üzerine atlarken ne düşündüysem? "Kusura bakma, birden öyle içimden geldi."

O sırada abim salondan bir anda çıkıp yanımda bitti. Beni kolunun altına alıp sıkıştırdığında nefesim kesildi. Bir yandan da telefonda konuşuyordu manyak. Ben kolundan kurtulmaya

çalışırken çenesini kafama dayayıp Fatih abiye sardı. "Sen daha gitmedin mi lan? Yaşlı teyzeler gibi kapı önü kritiği mi yapıyorsunuz?"

Fatih abi, "Gidiyorum şimdi," diye sakince cevapladı. Beni işaret etti gözleriyle. "Boğdun kızı, hayvan herif."

Boğmak yetmemiş olacak, abim biraz da sarstı beni. "Bir şey olmaz, alışık o. Değil mi, Çirkin?" Beni bırakıp eliyle Fatih abiye kış kış yaptı. "Yatacağız artık, hadi. Herkes evine." Hilal ablaya da laf yetiştirmekten geri durmuyordu. "Bi' tanem, herif çöreklendi eve, gitmiyor. Kovmam gerekti..." diyerek odasına seyirtti.

Dağılan saçımın bir tutamını kulağımın arkasına ittim. Zaten utanmıştım, bir de üzerine sıkıştırılınca rengim mora çalmıştı bence.

Yüzünde samimi bir endişe, "İyi misin?" diye sordu Fatih abi.

Derin bir nefes aldım. "Dediği doğru. Alışığım ben."

"Bir kere daha kovulmadan gideyim ben iyisi mi."

Abimin yeterince uzaklaştığından emin olduktan sonra hafifçe öne eğildim. "Barıştık, değil mi?" diye fısıldadım.

O da hafifçe eğilip, "Küsmemiştik ki," diye fısıldadı.

İçim rahatlamıştı. Portmantodaki bilekliği hatırladım sonra. Doğrulup elimi havaya kaldırdım. "Bir saniye." Uzanıp bilekliği aldım. "Bunu da geri vereyim."

"Kalsın sende. Bugünü hatırlarsın. Yenildik ama..."

"Teşekkür ederim."

Bir an sessizlik oldu ama aramızdan kıpırdayan olmadı.

Sırıtıp, "İyi geceler o zaman," dedim.

Dudaklarında ince ufak bir gülüşle, "İyi geceler o zaman," dedi o da. "Tatlı rüyalar."

11. BÖLÜM

Fatih aynanın karşısına geçmiş, artık gerek kalmadığı hâlde tıraş makinesini dalgın dalgın yüzünde gezdiriyordu. Hindistan cevizi kokan, parlak sarı saçlar günlerdir gitmiyordu gözünün önünden. Nil öyle birden sarılınca, kazık gibi kalakaldığından dokunamamıştı ama biliyordu ki yumuşacıktı saçları. İpek gibi. Şampuanının markası neydi acaba?

Makineyi kapatıp prizi sökercesine hınçla fişten çekti. "İyice sapıttın artık." Geceleri şişeye sarılıp koklar koklar uyurdu artık. "Mal."

Makineyi dolaba kaldırıp elini aynı hınçla saç şekillendirici jelin plastik kabına daldırdı bu sefer. Havaya dikilmiş saçlarını geriye yatırdı, bakmadan ölçüsüz aldığı jel nedeniyle kafası biraz fazla parladı ama düzeltemeyecek kadar kızgındı.

Öyle bir ruh hâliydi ki bu, geçmek bilmiyordu. Patlayacak yer aramak günlük rutini hâline gelmişti. O gün karşısına çıkma gafletinde bulunan şanssız kişi kimse, şimşeklerini de o çekiyordu. Ne var ki bu ufak patlamalar bana mısın demiyor, Fatih'in içindeki kontrolsüz öfke bitmek tükenmek bilmiyordu.

Öyle kızgındı ki Nil'e.

Kıza hangi hakla kızdığını da bilmiyordu gerçi. Fokur fokur kaynayan içinden Nil'in haberi bile yoktu. Fatih'in duyguları kıza vahiy şeklinde inmediğinden miydi bu öfke?

Saf saf abisine sarılır gibi sarılmıştı Fatih'e. Sırf maça götürdü diye minnet duyduğundan. Başka ne olabilirdi ki zaten? *Fatih abiydi*, Fatih. Zaman zaman abisinden kalan boşluğu dolduran, yeri geldiğinde onu azarlayan, yeri geldiğinde koruyup kollayan Fatih abisi...

Sarılınca Fatih'in rahatsız olduğunu zannedip nasıl da kıpkırmızı kesilmişti. Duyabilseydi o an Fatih'in göğüs kafesini yırtacakmış gibi çarpan kalbini... Bilseydi kollarını Nil'in beline dolamamanın, saçlarına dokunmamanın nasıl bir irade gücü gerektirdiğini... Fatih bir kere sarılsa ona, bir daha asla bırakamayacağını iyi biliyordu.

İşin aslı Nil'den çok kendine kızıyordu. *"Madem bu kadar kapılma gafletinde bulundun, söyle de kurtul,"* diyordu bazen. Ne olacaksa olsun.

Genelde gecenin bir yarısı geliyordu böyle güzel fikirler. Gün ışığında gerçekler daha netti ama. Nasıl söylenirdi ki böyle bir şey?

Gidip önce *"Bak seni çiğnemiyorum,"* minvalinde Kürşat'a söylese, o da karşılık olarak *"Ah canım kardeşim benim,"* deyip Fatih'e kollarını açmayacaktı. Kürşat'ı yaklaşık otuz yılda biraz olsun tanıyabildiyse, kafa göz dalacağı kesin gibi bir şeydi. Yiyeceği dayak korkutmuyordu Fatih'in gözünü; kardeşim dediği adamı, çocukluğundan beri ikinci ailesi bildiği insanları kaybetmekten ölesiye korkuyordu.

İlk öğrenen Kürşat olmamalıydı.

Kürşat'tan vazgeçip Nil'e imalarda bulunsa... Zeki kızdı ama o kadar ihtimal vermiyordu ki böyle bir şeye... Açık açık kulaklarıyla duymadığı müddetçe imaları anlamayacaktı. Ya da işte göklerden bir müdahale bekleyecekti artık Fatih.

Saffet Bey gibi gözünü karartıp dikilse Nil'in karşısına, ne var ne yok yüzüne söylese, ne olurdu sanki en kötü? Nil sinirlenip çakardı tokadı, çekinip Kürşat'a söylemezdi belki ama Fatih'in yüzüne de bir daha bakmazdı.

Bayağı kötü olurdu yani. Mantıklı bir ihtimal... Son derece olası...

Tokadı çakıp bir de gider Kürşat'a söylerse... İşte o, tadından yenmez bir şenlik olurdu.

En kötü ihtimal... Oldukça olası...

Ama ya çakmazsa tokadı? Yok muydu öyle bir ihtimal de? Çakmazdı belki. Çakmasaydı keşke.

Sabırsız adımlarla yatak odasına geçip dolaptaki askıdan aldığı siyah kumaş pantolonu giydi. Üzerine geçirdiği beyaz gömleği pantolonun içine tıkıştırırken dolabın kapağında asılı kravatlara baktı. Kravat takamayacak kadar cendereye sıkışmış hissediyordu kendini. Kravatları pas geçip, hemen kravatların yanında sıra sıra asılı duran kemerlerden, siyah deriden bir tanesini alıp pantolonun britlerinden geçirdi.

Sabahtan önemli bir müşteri gelecekti, kravat yoksa ceket şarttı. Bursa'nın köklü ailelerinden bir zengin, oğlunu evlendiriyordu ve Cezmi Bey'in eski ahbabıydı. Fatih pantolonun takımı olan ceketi giydi en son. Nasılsa çıkarırdı sonra. Parfümünü birkaç kez sıkıp havaya saçılan taneciklerin serin serin üzerine düşmesini bekledi.

En son bir de doktor çıkıyordu başına neredeyse. Ne var ki uzun ömürlü olamamıştı doktor beyler, gıyaben çarçabuk reddedilip tarihin tozlu sayfalarına gömülmüştü. Adayın uzun ömürlü olamayışının nedenini düşündüğünde, Fatih'in dolabın aynasına yansıyan alaycı gülüşü hemen soldu. Doktor bey yaş haddinden elenmişti, Fatih de tehlikenin serin soluğunu ensesinde hissediyordu.

Nil, otuz civarı olduğunu tahmin ettikleri doktora *yaşlı* deyip atmıştı başından. Fatih, yirmi sekizi doldurup yirmi dokuz yaşına girmişti geride bıraktıkları o yaz.

Otuzdan bir eksik, Nil'den sekiz fazla.

Cumartesi sabahı, Hilal ablayla kuaföre gitmek için sözleşmiştik. Vizeler yaklaşıyordu, bir daha kolay kolay keyfî dışarı çıkacak fırsat bulamazdım, ders çalışırken günümün bölünmesinden hoşlanmıyordum.

Evden çıkmış, sallana sallana kuaföre doğru yürürken arka çaprazımdan bana doğru süzüldüğünü fark ettiğim tanıdık silüetten sıyrılabilmek için adımlarımı sıklaştırsam da yeterince çevik

davranamadığımdan silüetin yapışkan ağına düşmekten kurtulamadım.

Leyla, bana yöneltmesine alışkın olmadığım kocaman gülümsemesiyle el sallaya sallaya yanıma geldi. "Günaydın, Nil. Nasılsın?" Sarıldığı gibi yanaklarıma kibar birer öpücük kondurdu.

"İyiyim." Samimi kucaklaşmamızdan sonra az önce olduğumdan biraz daha az iyiydim tabii. Cevabını çok merak etmesem de nezaketen sormak zorunda kaldım. "Sen nasılsın?"

"N'olsun işte, bildiğin gibi."

Bildiğim gibi nasıl oluyor, bilmiyordum ama neyse. Leyla dikkatle üstümü başımı inceledi. Onaylamayan bakışlarından anladım ki rengi kaçmış eşofman altımla tişörtümün üzerine geçirdiğim eski rüzgârlık, moda anlayışına epey tersti. "Nereye *böyle?*"

"Saçımı kestireceğim." Çok çene çalamayacağımı belirtmek için de ekledim: "Hilal abla, Suzan ablada beni bekliyor da." Yolumdan çekilirsen bir an evvel şuradan kaçacağım yani.

Kaçmak üzere hareketlenmeme izin vermeden koluma yapıştı fakat. "Aa dur, ben de geleyim. Tülin'le alışverişe çıkacaktık, mesaj atayım, önce oraya gelsin o da." Telefonunun ekranı üzerinde kısa bir süre parmakları uçuştu ve kaderim mühürlendi. "Ben de bir manikür yaptırayım. İki laflarız hem."

Aşağı yukarı yirmi senedir aynı mahallede yaşıyorduk ama bırakın ikiyi, bir kere bile laflamamıştık. Bir ara kanka olmuştuk ama ne ara, ben kaçırmışım. Kuaföre doğru yeniden yürümeye başlarken, "Olur," dedim çaresiz. "Laflayalım."

Yandan bakışlarını üzerimde hissettim yine. "Geçen pazar Fatih'in arabasına binerken gördüm seni. Nereye gidiyordunuz *öyle sadece ikiniz?*"

Öyle. Sadece. İkimiz.

O an son üç dakikadır yaşanmış her şey birden netlik kazandı. Ben de ona yan yan baktım. "Abim maça gidemeyince kombinesi boşa gitmesin diye ben gittim."

Gözlerinden yine kalpler çıkıyordu. "Ay nasıldı?"

Kalplik bir durum yoktu bence. Dudak büktüm. "Bursaspor yenildi."

"Ben onu mu soruyorum?" diye çıkıştı.

Adımlarımı yavaşlatıp yüzüne baktım. "Neyi soruyorsun tam olarak?"

"Ne ruhsuz kızsın, Nil. Fatih'le baş başa gitmişsin maça. Bursaspor yenildi diye surat sallıyorsun."

Sensin ruhsuz. "Baş başa falan değildik Fatih *abiyle*. Binlerce insanla birlikte maç izledik, *Leyla*." Farz ettim ki *Leyla* derken abimin yaratıcılıkta sınır tanımayan küfürlerinden birini ediyorum. "Hem de maçı kaybettikleri için fazlasıyla mutsuz ve sinirli binlerce insanla."

Gerekli malzemeyi vermediğimden Leyla'nın ilgi alanından çoktan çıkmıştım tabii. "Ya," dedi A'yı uzatarak. "Sabah gördüm yine. Arabasına biniyordu. Giymiş siyah bir takım. Ama böyle tam üzerine oturmuş! Jilet, jilet... Kravat da takmamış. Üstten iki düğmesi açık. Kapıya uzandı. Allah'ım, o ceketin kolları nasıl gerildi! Omuzlar geniş, kollar kaslı tabii..."

O an anladım ki olaya el koyma zamanım gelmişti de geçiyordu. Büsbütün coşmadan Leyla'nın hayallerini yıkmam şart olmuştu. "Leyla ya, ben o işi öğrendim bu arada..."

"Hangi işi?" diye sordu yazık.

Hiç sakınmadan gelişine vurdum. "Fatih abinin kız arkadaşı varmış."

Top ağları delmişti nitekim. "Ne? Ay inanmıyorum!"

Kaldırıma çöküp ağlayacak sandım bir an. Zerre üzülmediğim gibi şaşkınlık ve üzüntüyle buruşan yüzüne bakmak da manasız bir haz veriyordu bana. Ben de A'yı uzatarak, "Ya," dedim onun adına üzülürmüş gibi.

"Kimmiş kız?" diye sordu, inlemeyle meraktan çatlama arasında bir yerden.

"Dükkânda tanışmışlar. Düğün alışverişine gelen gelinin kız kardeşi miymiş, görümcesi miymiş, anlayamadım tam."

"Sen nereden öğrendin?"

"Geçen bizde abimle oturuyorlardı. Telefon geldi. Oradan duydum," diye eforsuz sıraladım.

Yalandan kim ölmüş?

Biz kapıdan içeri adım attıktan yaklaşık on dakika kadar sonra Tülin de dükkâna damladı.

Tülin, eşikten ayağını atar atmaz Leyla oturduğu koltuktan fırlayıp yaşadığı büyük felaket karşısında, desteğine büyük ihtiyaç duyduğu Tülin'in boynuna sarıldı. Ayağının dibindeki taburede oturan manikürcü kız az kalsın sırtüstü yere seriliyordu. Böyle bildiğin, "Tülin ya, Fatih'in kız arkadaşı varmış!" diye bağırdı herkesin ortasında.

Bomba ama yalan haberim kuaförde patlamayaydı iyiydi. Saçımı kesim için hazırlayan Suzan abla da, yanımdaki koltukta oturan Hilal abla da hayretler içinde, Fatih abinin aşk hayatı konusunda yetkili merci *bana* başvurdu.

Hilal ablanın ceylan gözleri, şaşkınlıkla daha da irileşmişti. "Fatih'in kız arkadaşı mı varmış?"

Kafamı salladım. Durmak yok, yalana devam. "Öyleymiş," dedim soğukkanlılıkla. Hilal abla hemen inanamadı. Akıllı kızdı vesselam. "Allah Allah. Sabah akşam Kürşat'la."

"Daha yeni herhalde..." dedim konuyu kapatmaya çalışarak. Aksi takdirde konu dört bir yandan deşildikçe yalan uydurmam zorlaşacaktı. Suzan abla da esaslı Fatih severlerden olduğunu kanıtlamıştı yakın zamanda. Sesi ümitli, "Her zamanki gibi ciddi bir şey değildir belki," dedi.

Leyla da hevesle kafasını salladı. "Baksana, gizli saklı bir şey zaten. Kızı öyle kimseyle tanıştırdığı da yok. Ciddi düşünmüyor besbelli."

Düşünmesi için bir kızın olması gerekirdi öncelikle. Dudak büktüm saf saf. "Bana biraz ciddi gibi geldi ama... Anlarız yakında." Konuyu kapatıp Hilal ablaya döndüm. "Akşam sinemaya gidelim mi, Hilal abla? Abim, sen, ben, belki Berk de gelir?" Kimlerin gelebileceğinin altını hayalî bir fosforlu kalemle çizmiştim. "Çok güzel filmler gelmiş."

Hilal ablanın yüzü düştü. "İyi olurdu da maalesef hiçbir yere gidemeyiz, Nil. Akşam halı saha maçı var abinlerin." Birden gözleri parladı. "Ya gelsene sen de! Tek başıma patlıyorum sıkıntıdan."

Ben *tamam gelirim* diyemeden oradan Leyla sıçradı. "Ben de gelirim! Kaynatırız hem."

Kaynata kaynata dibi tutmuştu sabahtan beri. Allah'ım, sen kurtar.

Tülin el çırptı. "Ya süper oldu bu! Abim de oynuyor hep, sıkıcı oluyor diye gitmiyordum. Siz de gidiyorsanız, ben de takılırım peşine bu gece."

Sen de takıl tabii. Durduğun hata.

Leyla'nın manikürü bitti. Şeker pembesi tırnaklarını üfleye üfleye kasaya ödemesini yaptı. "Biz alışverişe gidiyoruz," diye ilk seferinde anlamamış olma ihtimalimize karşı bizi planlarından yeniden haberdar etti. "Gelecekseniz bekleyelim sizi de."

O güne kadar tüm alışverişlerimizi beraber yapmıştık sanki. O derece kopamıyorduk birbirimizden.

Sabah için bana bu doz Leyla yetmişti, daha akşamı vardı bunun. Kız ne yapsa batıyordu bana. Abim hariç hayatta kimseye kolay kolay bu kadar gıcık olmazdım ben hâlbuki. Gıcık olmak için yirmi yıl da beklemiştim üstelik. Sorunun bende değil, Leyla'da olduğunu düşünmeye çalışarak avunmaya çalıştım. "Ben

üzerimi değiştirip bir dükkâna uğrayacağım. Ne zamandır gidemedim. Hem bugün malum cumartesi, iş çok olur. Yardım edeyim bizimkilere."

Hilal abla da işi olmasa kesin onlara takılır, alışverişe gidermiş gibi geçerli mazeretini sundu. "Ben de eve gideceğim. Annemin günü var. Yardım etmem lazım."

Kasanın yanından bize el sallayıp, "E, biz çıkıyoruz o zaman," diye şakıdı Leyla. "Akşama görüşürüz."

Görüşeceğiz artık, n'apalım.

Yeni gelen malları envantere girerken, İlyas hızla dükkânın kapısından süzülüp çayımı uzattı.

"Oo n'aber, İlyas?" Çayı elinden aldım. "Görüşemiyoruz ne zamandır."

"İyilik abla. Bu aralar ben çok meşgulüm. Ondan görüşemedik."

Bak sen şu işe. "Okullar açıldığı için mi bu kadar meşgulsün?"

"Evet, ondan. Ödevim çok."

Ay canım benim. "İyi gidiyor mu peki derslerin?"

"Gidiyor. Okulumu da sevdim."

"Arkadaşların da var mı?"

"Buse'yle Utku var. Üçümüz kovalamaca oynuyoruz teneffüste."

Abim, kasanın başında, elinde fatura defterleri, mırıldandı. "Sen o Utku'ya dikkat et. Kapmasın kızı."

İlyas garibim, bir kızın nasıl kapılabileceğini ve neden Utku'ya dikkat etmesi gerektiğini anlayamayıp boş boş abime baktı.

Abimin detayları açıklamasına izin vermedim. "Siz güzel güzel oynayın, İlyas, oldu mu?"

"Oldu, abla."

"Var mı bir ihtiyacın? Bak söyle bize, olur mu?"

"Teşekkür ederim, abla. Bir şeye ihtiyacım yok. Formam, çantam, kitaplarım, defterlerim hepsi çok güzel. Kürşat ağabey altılıyı tutturunca almıştı bana."

"Altılı mı?"

"Biz oynuyoruz haftada birkaç kez. Bazen daha çok."

Kasada bizi artık duymuyormuş gibi yapan abime baktım ters ters. "Demek bazen daha çok?"

"Bazen haftada dört kere!" diyerek sırıttı İlyas. Tepsideki kalan çayları gösterdi. "Gideyim ben, çaylar soğudu."

"Git bakalım." Dükkândan çıkınca abimin koluna çimdiği bastım. "Abi, ne adamsın! Ufacık çocuk. Hiç mi utanmıyorsun?"

O da koluma geçirdi bir tane. Morartmıştı kesin. "Ne varmış? Dünyanın sonu gibi açma o pörtlek gözlerini. Eğleniyoruz arada. Hem tutturmasaydık da alacaktım zaten."

Tam ben de ona bir tane geçirecektim ki Fatih abi, gözleri telefonunun ekranında, dükkâna girdi. "Kürşat, bi' baksana. Ersin *gelemiyorum* diyor akşam, ben de Gürsoy'u çağırdım." Telefondan kafasını kaldırıp beni görünce şaşırdı. "Sen de mi buradaydın, Nil?"

Geçtiğimiz pazar günü hunharca sarılıp suyunu çıkardığım adama baktım, neyse ki araya biraz zaman girmişti de yüzüne kızarmadan bakabiliyordum.

Leyla'ya haksızlık etmek istemem. Anlattığı kadar vardı, her zaman şıktı ama bugün bir acayipti. Bizim Mickeyli çorapların asılı durduğu fondansa, spot ışıklarının altında bir katalog çekiminde arzıendam etmeyi daha çok hak ediyordu bence. Hacimli, gür saçları her zamankinden daha yatık ve parlak duruyordu. Yüz hatları daha bir ortaya çıkmıştı böylelikle. Kaşları, gözleri, burnu, çenesi...

Özel bir gündü herhalde, daha o sabah attığım yalan gerçek mi oluyordu yoksa?

Muhtemel kız arkadaş adaylarını düşünürken sorusuna cevap verebildim. "Ne zamandır uğrayamamıştım. Cumartesi yoğun oluyor, yardıma geldim."

"İyi yapmışsın."

"Akşam Nil de maça geliyormuş. Kesin kaybedeceğiz, Fatih. Sorumluluğu üstlenip Güllüoğlu'ndan baklavayı ben alırım artık, kardeştir, çekilir. N'apalım."

Fatih abi olası lanetime hem güldü hem de iddia sahibi abimi ayıpladı. "Oğlum, bir gün şu kızla uğraşmasan işlerin ters gidecek sanki."

"Benimki bir saptama. Hani bak, Bursaspor kazanabildi mi?"

Lanet tamamen ona aitti. "Sen taraftarı olduğun için takımın beli doğrulmuyor," diye mırıldandım.

Fatih abi *sakin olun* der gibi ellerini havaya kaldırdı. "Tamam, atışmayın, çocuklar."

İşaret parmağımla yanımda duran abimi gösterdim. "Sen onu şu iri çocuğa söyle."

"Onu sen bana bırak. Her türlü kazanacağız bu akşam." Dikkatle yüzüme baktı. Gözleri hafif kısılmıştı. "Sende bir değişiklik var sanki..."

Abim de bana dönüp suratımdaki o değişikliği aradı ama bulamadı. "Aynı Çirkin işte?"

Saçımı mora boyatsam fark etmezdi. Ya da kızılcık sopasıyla kovalardı. Bilemedim. Abimin hareketleri en fazla bir hamam böceğinin hareketleri kadar tahmin edilebiliyordu.

Onun aksine Fatih abi bendeki değişikliği şıp diye bulmuştu. "Saçlarını mı kestirdin sen?"

Omuz hizasındaki saçlarımı sadece iki parmak kestirmiştim. Fark edebilmesine şaşırdım. "Evet. Sabah kestirdim."

Abim, camekânlı tezgâhın üzerindeki yeni gelen iç çamaşırı kutularını kucaklayıp üzerime yığdı. "Sıhhatler olsun. Hadi, şimdi şunları yukarı taşı bakalım. Madem geldin, bir işe yara."

Akşam yemeğinden birkaç saat sonra abim, Hilal ablayı evinden alıp arabayı bizim apartmanın kapısına çekti. Telefonu çaldırınca ben de aşağı inip arka koltuğa geçtim. Ama araba hareket etmedi. "Neden gitmiyoruz?"

"Fatih de bizimle gelecek. İki arabayı birden çıkarmamıza gerek yok." Abim saatine baktı. "Ama benimki makyajını bitiremedi sanırım." Telefonunu cebinden çıkarıp Fatih abinin numarasını buldu rehberden. Telefon neredeyse çalmadan açıldı. "Neredesin, birader? Seni bekliyoruz iki saattir aşağıda."

Telefondan Fatih abinin tok sesini duydum. "İniyorum şimdi. Annem lafa tuttu."

Abim, "Eminim öyle gelişmiştir olaylar," deyip çat diye kapattı telefonu. "*Aynanın karşısından ayrılamıyorum,* demiyor..."

Birkaç dakika içinde Fatih abi de arka koltukta yanıma yerleşti. Aynanın karşısından ayrılabilmişti. Abim arabayı çalıştırdı. "Nihayet teşrif edebildiniz."

"Beni beklettiklerine say."

Hilal abla arkasına döndü. "Sen öne otursaydın, Fatih?"

Fatih abi de gülerek, "Âşıkları ayıramam," dedi. Spor çantasını ayaklarının dibine yerleştirirken bana göz kırptı. "N'aber, Nil?"

Gülümsedim. "İyi."

Abim yola çıkarken dikiz aynasından bana baktı. "Ee, Nil. Bu akşam bizi şereflendirmeni neye borçlu olduğumuzu hâlâ söylemedin?"

"Hilal ablaya *akşam sinemaya gidelim,* dedim. *Halı saha var, olmaz,* dedi. Vizeler başlamadan son fırsatları değerlendirmem lazım. Şansıma halı saha çıktı."

"Kış uykusuna yatma zamanın geldi demek."

Aldı sıra kötü bir şey diyordu. "Bana ayı mı demek istiyorsun?"

Yine dikiz aynasından göz göze geldik. "Sanırım az önce dedim."

Hilal abla, abimi mantıklı olmaya davet etti. "Kürşat, kuş kadar kız. Başka takacak ad bulamadın mı? "

"Yavru ayı," diyerek bana göz kırptı, sonra Hilal ablaya döndü. "Bu nasıl, Hilal?"

Fatih abi, abimi ve anlamsız geyiklerini boş verdi. "Ne zaman başlıyor sınavlar?"

"İki hafta sonra."

"Ne zaman bitecek?"

"Bitmez artık. Dönem sonuna kadar vizeler, finaller derken ikinci dönem başlar."

Abim boş verilse de kendinden beklenileceği üzere varlığını hissettirdi. "Çirkin'i yaza kadar unutun. Burnunu çıkarmaz evden. Maazallah bölüm ikincisi olur sonra."

Hilal abla, şaşkınlıkla yeniden arka koltuğa döndü. "Bölüm birincisi misin sen, Nil?"

"Üçüncü sınıfın başı itibarıyla."

Abartılacak bir şey yoktu bence.

Bakkal-hakem Niyazi abi, Salih abilerin takıma fosforlu yeşil formaları dağıttıktan sonra büyük bir ciddiyetle eğilip yerdeki topu orta yuvarlağın tam ortasına yerleştirdi. Doğrulup ellerini beline dayadı. Kendinden önce yol alan koca bir göbeği olmasa duruş itibarıyla hakeme benzediği söylenebilirdi.

Abim ve Fatih abi, tam takım Bursaspor formalarını giymişti. İkisi de arada bir zıplayıp kolları dirseklerden kırık, dizlerini havada yarım çemberler çizerek karınlarına doğru çekerken maç önü ısınan gerçek birer futbolcuya benziyordu. Halı sahanın çok sık şahit olmadığı türden bir kalabalık oluşturan bizler de sahanın

etrafındaki bankları tribün niyetine doldurmuş, artık maç düdüğünü bekliyorduk.

Altışar kişiden oluşan takımlar, devre olmadan bir saat oynayacaktı. Birkaç dakikalık su molası verip kale değiştirirlerdi herhalde. Niyazi abi tüm oyunculara etrafında toplanmaları için işaret verdi, maç öncesi son uyarılarını yapmaya başladı. "Evet, beyler. Geçen seferki gibi sakatlık istemiyorum." Sanki maç değil, meydan savaşı yönetmeye hazırlanıyordu. "Kürşat, düşman gibi girmek yok, oldu mu abim?"

Abim ısınmaya son verip ellerini beline dayadı. Başını dik tuttu. "Geçen sefer topaydı müdahalem. Sarı kart bile göstermezdi profesyonel bir hakem."

"Ama elinizdeki hakem benim. Bir daha birine dal da gönül rahatlığıyla ben de seni oyundan atayım." Salih abiye döndü. "Salih, kimler yedek?"

Bayağı da ciddiye alınıyordu maç. Yedekler falan.

"Yusuf abiyle Hilmi abi maçın tamamını çıkaramıyor. Yerlerine Mahir abiyle İlhan abiyi getirdik. Nöbetleşe oynarlar."

"Fatih, sizde kimler yedek?"

"Yedek yok abi."

"Oğlum, sakatlık falan olur..." Abimi gösterdi. "Sonra belki bunu atarım. Taktik maktik yaparsınız. Neden yedek getirmiyorsunuz?"

"Bu kadar adam toplayabildik. Yedek gelmek istemiyor millet." Fatih abi, Salih abiye alaycı bir bakış attı. "Sıkıntı yok, eksik de oynarız gerekirse."

Salih abinin gözler hırsla kısıldı. "Bu akşam benim teyze oğullarını da getirdim. Geçen haftaki gibi at koşturamayacaksınız. "

"Göreceğiz. Yenilen pehlivan güreşe doymuyor."

Atılan yazı tura sonucu maça kimin başlayacağı ve kaleler tayin edildikten sonra ilk düdük duyulduğu gibi Tülin, Gülay ablayı

dürttü. Bizim paralel maç da böylece başlamış oluyordu. "Nasıl gidiyor evlilik hayatı?"

"İyi gidiyor, Tülinciğim. Mutluyuz Allah'a şükür. Evimizde eksik gedik var tabii ama yavaş yavaş tamamlıyoruz onları da."

Tülin'in yanakları yine pembe pembe, koyu kahverengi gözleri heyecan doluydu. "Tavsiye eder misin evliliği?" diye sordu fısıltı gibi.

Tavsiye üzerine evlenmek de ne bileyim.

"Ederim canım da..." Tülin'in naifliği komik gelmişti Gülay ablaya. "Sen hayırdır?" diye sordu kinayeyle gülerek. "Daha yirmi olmadın. Ne bu acele?"

"Kafama yatan biri olursa neden bekleyeyim ki?" diye sordu Tülin her makul genç kız gibi. Armudun sapı üzümün çöpü derken evde mi kalsaydı. Sonra cehenneme ataman da yapılıyordu hemen.

"Var mı peki kafana yatan biri?"

Bu soru karşısında Tülin'in yüzü biraz düştü. "Yok." Evlilik hayatını eksiksiz deneyimleyebilmek için bir de damat gerekiyordu tabii.

"Kısmet böyle işler," dedi Gülay abla. "Evlenmek için evlenme sakın. Bakarsın yarın çıkar hayırlı biri, bakarsın on yıl sonra."

"Bakarsın hiç çıkmaz," diye eklemedim.

Arkadaşı Tülin'in açmazıyla empati kuramayan Leyla, kafasına yatan biri hâlihazırda bulunduğundan mıdır nedir, kıkırdadı. "Ay abla, balayı nasıldı?"

"Marmaris'e gittik işte."

Sorunun cevabı bu değildi ama balayının nasıl geçtiği hakkında bir fikir veriyordu.

"Oo," dedi Leyla yine de.

"Aman yok be. Otel üç yıldızlıydı, bizim oda da yola bakıyordu." Buradan sonrası yokuş aşağı hissine kapıldım. "Hepi topu

bir hafta kaldık, üç gün sağanak yağmur yağdı. Mevsim geçti tabii ne de olsa. Üç kere denize girdim girmedim. Döndük gerisin geri."

Yalnız dikkatimi çekti, ben maçı izleyemiyordum.

Hilal ablanın kulağına eğildim. "Abla, ben şimdi tuvalete gider gibi yapıp dönüşte kale arkasındaki banka oturacağım."

"Ben de geleyim mi?" diye sordu hevesle. Diğer kızlara baktım. Dünya umurlarında değildi artık. Korkunç görümcelerin, şeytan eltilerin de kulağı çınlamaya başlamadan tüysek iyi olacaktı. "Biz bir tuvalete gidip geliyoruz."

Sahanın etrafından dolaşıp spor kompleksinin ana binasına giriyorduk ki abim peşimizden hönkürdü. "Nereye, Nil?!"

Elinin körüne! *Nereye, Hilal?* diye neden bağırılmıyordu? Yemezdi çünkü Hilal ablaya uluorta hönkürmek.

Madem bu kadar öğrenmek istiyordu, "Tuvalete!" diye bağırdım, nereye gittiğimi herkesin öğrendiğinden emin oldum. Abim elini *senin Allah cezanı versin* der gibi sallayıp, topu kaptıran takım arkadaşına okkalı bir küfür savurarak savunmaya geri koştu. Hepimize yetiyordu çok şükür.

Binaya girip birkaç dakika içinde geri çıktık. Bu kez kale arkasındaki banka oturduk.

Müsabakamız 0-0 devam ediyordu.

Her iki takımda da yaş ortalamasını yukarı çekenler vardı. Onlar göstermelik bir ileri bir geri koşup genelde rakip kalenin önünde beleşe yatmış, bekliyordu; halı sahada ofsayt olmazdı.

İlk gol abimden geldi.

Fatih abi, kaleciden aldığı topu şişirip abimin koşu yoluna öyle bir bırakmıştı ki defans uyumuş, abim topu ayağına aldığı gibi kaleciyle karşı karşıya kalmıştı. Abim de affetmezdi öyle topları. Golden sonra ikisi de birbirlerine doğru koşarak, havaya sıçrayıp omuzlarını tokuşturdular. Aynı Cenk Tosun'la Babel gibi.

1-0.

Haksızlık da etmemek lazımdı. Teyze oğulları da fena sayılmazdı şimdi. Salih abilerin golü erken geldi o yüzden. Kuzenlerden ikisi Fatih abiyi sıkıştırıp aldıkları topu, ayağa kısa paslarla rakip sahaya kolay götürmüş; topla burun buruna kalan kaleci çaresiz kalmıştı.

1-1.

Abim topla birlikte gol olduğu kalenin içinden uludu. "Fatih oynasana oğlum! Ne diye ağırdan alıyorsun?"

Ben de Fatih abinin biraz rölantiye aldığını hissetmiştim ama zırt diye 5-0 olsa ne zevki kalırdı ki oyunun?

Birkaç karşılıklı verimsiz ataktan sonra Fatih abi, kendi ceza sahalarının içinden aldığı topu önüne çektiğinde, topu almaya yeltenen ama onun yerine yattığı yerde kalan Salih abi oyundan düşmüştü bile. Fatih abi topu tek başına rakip kaleye kadar sürdü. Yolda karşı takımın orta sahasını oluşturan iki kişiyi daha topla etraflarında döne döne aptal ederek ziyan etmişti.

Kalenin önündeki iki kişilik defansın yapabileceği fazla bir şey yoktu artık, abim de koşup yetişmişti çünkü. Fatih abi, topu kaleye vuracakmış gibi ayağına aldığında, defansın ilk oyuncusu topa müdahale etmek üzere kayarak yere yatınca Fatih abinin *feyk*'ini yemiş bulundu. Defansın son oyuncusu da üzerine doğru koşarken, topu abimin önüne *al da at* dercesine bıraktı. Karşısında bir tek kaleci kalmış abimin, topa kramponunun burnunun ucuyla dokunması gol olması için yetti.

2-1.

Ellerim havada yumruk, ayağa fırladım. Hayatımda gördüğüm en çılgın halı saha asistiydi.

Salih abi, rakip kalenin önünden elleri dizlerinde, bağırdı. "Oğlum, Fatih, ayıp değil mi bu yaptığın?"

Fatih abi, yüzünde bir gülümseme defansa geri geldi. "Teyze oğullarına söyleseydin de biraz savunma çalışsalardı. İyi yer

tutamıyorlar. Kademeye girmek lazım. Böyle giderse daha çok gol yersiniz."

Dediği gibi de teyze oğullarının çekeceği bitmemişti henüz. İlk yarı abim iki, Fatih abi bir gol daha atınca, ilk yarı 5-1 tamamlandı. Verilen su molasından sonra başlayan ikinci yarıda, Fatih abinin ağırdan aldığı dönemlerde teyze oğulları birer gol atsa da, oynadığı dönemde iki gol atıp üç gol de attırınca maç 10-3 bitti.

Bizim de nur topu gibi bir tepsi fıstıklı baklavamız olmuştu.

Maç sonrası soyunma odalarının bulunduğu binanın önünde kümelenmiş, abimin çıkmasını bekliyorduk. Akşam arabadaki serzenişlerinin aksine, istikrarlı bir biçimde her zaman beklenen kişi olmayı başarıyordu. Biz kızların bir kısmıyla, Fatih abi de biraz uzağımızda birkaç çocukla muhabbet ediyordu.

Leyla sinsi sinsi yanaştı yanıma. "Sonradan fark ettim. Hilal'le sen neden uzaktaki diğer banka oturdunuz tuvalet dönüşü?"

Hilal? Peeki. "Oradan maç daha iyi izleniyordu."

Yalan değildi. Evlilik muhabbeti olmadan. Bol entrikalı akraba hikâyeleri olmadan. Sessiz sakin. Mis.

"Biz de gelirdik o zaman."

Arada Fatih abiyi kesmek dışında sen maçı izledin mi acaba? "Leyla, kaç kaç bitti maç?"

"Fatih üç gol attı."

"Maçta on üç gol oldu."

Gözlerini devirip yüzünü buruşturdu. "Neyse ne..."

Benden birden uzaklaşınca binanın içindeki tuvalete falan gidecek sandım önce. Fakat ben olaya müdahale edemeden kaşla göz arasında kıyın kıyın Fatih abinin dibinde bitmişti. "Fatih, hayırlı olsun. Bir şeyler duyduk."

Dedim EYVAH! Lafa tutmaya çalışıp kızdırmasa mıydım ki Leyla'yı?

Fatih abi, masum masum Leyla'nın yüzüne baktı. "Hayırdır, ne duydunuz?"

"Senin kız arkadaşın varmış?"

YUH, Leyla! O öyle mi sorulur, Leyla! Allah cezanı versin, Leyla! Mahallede anons yapsaydın, Leyla! Birsen teyze duymaz böyle, Leyla!

Fatih abinin gözleri anlık beni buldu. Çaresiz baktım yüzüne. Leyla'ya dönüp, "Var bir şeyler," diye geveledi. Leyla'nın yüzünden düşen bin parçaya bölünse de densiz sorularına devam etti. "Kız arkadaşın neden gelmedi bugün?"

Fatih abi, "İşi vardı," diye Leyla'nın ataklarını savuşturmaya çalışırken maçta böğürmekten kısılmış bir öküz sesi duyduk.

"Lan! Neden en son ben duyuyorum bunu?!"

Abimle birlikte resim de tamamlanmış oldu böylece. Ayvayı yediğimizin resmi...

12. BÖLÜM

Fatih, cebinde akrep sürüsü besleyen müşterisini, büyük sevgi gösterileriyle, yeniden beklediklerini söyleyerek kapılara kadar uğurladı. Süslü varyemez teyze bütün rafları indirtmiş, indirttiği birbirinden alakasız her parçanın fiyatını da tek tek hesaplatmış, üşenmeyip pazarlığını dahi etmişti. Ama azap dolu bir saatin sonunda, tek bir iğne dahi almadan bir sonraki kurbanına doğru yelken açıyordu. Gerisinde darmaduman olmuş tezgâhlar bırakan yaşlı kadın, Fatih'in yorgun bakışları eşliğinde, sedef işlemeli bastonunu yere çarpa çarpa karşı çaprazdaki kuyumcuya girdi.

Fatih, "Baba, siz çocuklarla kapatırsınız," diyerek iç geçirdi kadının arkasından bakarken. Sabrının sonunun sonunu da geçeli çok oluyordu. Dönüp ortalığı hızlıca toparlamaya başlayıp, "Annemin aktardan istediği birkaç bir şey vardı, onları alıp eve geçerim ben," dedi. "Arabayı otoparkta bırakacağım. Yürürüm biraz."

Haftanın sanki ucu bucağı yoktu. Fatih bir ömür tüketmiş gibi hissederken, ola ola daha çarşamba akşamı olabilmişti. Gelen gidenden başını alamayıp çıkmak için bahane ararken, annesinin siparişi Hızır gibi yetişmişti neyse ki.

Cezmi Bey önündeki hesap defterinden başını kaldırmadı, bir şeyler çiziktirmeye devam etti. "Tamam, oğlum, biz kapatırız," dedi dalgın dalgın. "Evde görüşürüz o zaman."

Fatih, ortalığı yeterince topladığına kanaat getirip montunu üzerine geçirdi. "Görüşürüz, baba." Toparlandığı son birkaç saniye boyunca pek de ufalmamış altın tepeciğini Sadi'yle Tunç'a sattı. "Siz de şu kalanları hallediverin. Bir şey kalmadı zaten..." dediği gibi de kendini dükkândan dışarı attı.

Dört duvar dükkândan çıkıp hemen bir başka dört duvar arasına girmek istemiyordu. Yolunu uzatmak için havlucuların arasından Cumhuriyet Caddesi'ne indi.

Günler artık hayli kısalmıştı.

Daha 6 civarı olmasına rağmen, Uludağ'ın yamaçlarına usul usul karanlık çöküyordu. Fatih, elleri montunun ceplerinde, aheste aheste yürürken daha az önce içinde bulunduğu kalabalığa şimdi dışarıdan bakıyordu. Kimi aynı onun gibi günü ufak da olsa kazançla kapatmanın peşindeydi, kimi ezan okunmadan bir yerlere yetişmenin derdinde. Renk cümbüşü züccaciye dükkânlarının, tuhafiyelerin, çeyizcilerin önünden geçti bir bir. Cemal Nadir Caddesi'ne çıktığında etraf iyice kalabalıklaşmış; trafik, korna sesleri arasında durma noktasına gelmişti.

Fatih, yokuşta durmuş, trafik ışığının yeşile dönmesini beklerken egzozundan soluyan aceleci arabaların arasına ani bir kararla atlayıp sur tarafına geçince, otobüs durağında okul çıkışı bekleyen liseliler, mesaisi sona eren beyaz yakalı kesim kucakladı onu. Aralarından güç bela sıyrılıp Çakırhamam'a tırmandı, Tahtakale'ye girdi.

Hepsi dip dibe sıkıştırılmış, yüksek tavanlı, dikdörtgen pencereli, üst katlarında çıkma odalı evleri, kahvehaneleri, hanları, hamamları, çeşmeleriyle avuç içi kadar Tahtakale de insan selinden payına düşeni almıştı. Fatih, yolla birleşmiş dökük kaldırımda adım atmakta güçlük çekerken, yolun başındaki fırından yükselen taze ekmek kokusu, ona kahvaltıdan beri tek lokmanın uğramadığı boş midesini hatırlattı. Yüzü gözü un içinde kalmış iri yarı esmer fırıncı, kapının önüne taburesini atmış, çıplak ayaklarına geçirdiği sabo terlik, fanila, beyaz keten pantolon ve beyaz önlükten oluşan kostümüyle hızla soğuyan havaya meydan okuyordu. Dükkânın ortasındaki kereveti ekmekle doldurana kadar adamın içi yanmıştı demek.

Fırının hemen bitişiğinde Kürşat'ın abonesi olduğu çorbacının önünden geçerken, Fatih'in içi cız etti. Önce Kürşat ve sabaha karşı

birbiri ardına gümlettiği kâseler düştü aklına. Peşinden de yıllardır aklının köşesinden dahi geçmeyen, aynı sokakları arşınladığı bir çocukluk anısı takip etti:

Mevsim kıştı. Kürşat'ın boyu yaklaşık 120 santimdi. Üzerinde dizlerine kadar uzanan, muhtemelen birkaç yıl daha giysin diye en az iki beden büyük alınmış pofuduk lacivert paltosu; kafasına geçirilmiş kapüşonun etrafında iki tur atmış, ağzını sıkı sıkıya kapatan mavi atkısı. Bir de burunları kara bulanmış cırt cırtlı kırmızı botları.

Fatih'in gözlerinin önünde, yerden bitme Fatih'le Kürşat'ın iki yanında, koyu renk kırçıllı mantolarının üstünden renkli yün şallarına sarılıp sarmalanmış Hayriye Hanım'la Münevver Hanım vücuda geldi sonra. Bu dörtlü nasıl bir araya geldiyse artık! Münevver Hanım, Kürşat'ın elinden tutmuş; Hayriye Hanım, Fatih'in elinden, koştur koştur yürüyorlar. Havada is kokusu, dondurucu soğuk ilikle-rine kadar işlemiş.

Nasıl olduğunu hemen hatırlayamadı Fatih ama kendilerini yatırları turlarken bulmuşlardı.

Annesi Birsen Hanım ve pek çok başka Bursalıya göre, Bursa ve Bursalılar evliyaların koruması altındaydı. Onların yüzü suyu hürmetine büyük felaketler Bursa'yı teğet geçerdi.

Peki, Kürşat'la Fatih'ten âlâ felaket olabilir miydi?

O soğuk kış günü, şahsen karşılaştıkları en büyük felaketlerin uslanması için iki kadının ettiği dualar Fatih'in zihninde canlandı. Şehre karanlık erkenden inerken, civarda dolaşılmadık ulu kişi de bırakmamışlardı. Fatih'le Kürşat söz konusu olduğunda işi sağlama almak gerekirdi çünkü.

Fatih hafızasını biraz zorlayınca Münevver Hanım'ın ellerini göğe kaldırmış, Arapça-Türkçe karışık ettiği usluluk dualarının peşi sıra gelen duayı hatırladı. Hatırında bulanık kalmış bir dolu şeyin yanı sıra, "Yeni doğan yavrumuzun da sağlıklı, uzun bir ömrü olsun," diyordu her seferinde kadın. "Anasına babasına hayırlı evlat olsun."

Nil içindi hepsi.

Tabii ya. Nil'in doğduğu gün olmuştu bütün bunlar: Herkes hastanede. Ortalığı karıştırabilecek olanlardan arta kalan *herkes* de Münevver Hanım'la Hayriye Hanım'a emanet. İki kadın, o öğleden

sonrayı değerlendirmek için böyle bir aktiviteyi uygun görmüş olmalıydı; bir taşla iki veya üç kuş.

Fatih'in adımları sıklaştı, karşı koyamadığı bir güç onu itiyormuş gibi çocukluğundan kalma dört çift ayak izini takip etti.

Dörtlünün ilk durağı, Pınarbaşı Mezarlığı'nın üst tarafına düşen ara sokaktaki Somuncu Baba'ydı. Somuncu Baba, sadece eşekçiğiyle Bursa sokaklarında ekmek dağıtan iyi kalpli, eli açık bir fırıncı değildi; bilgisine hayran bırakan, mucizeleri olduğu rivayet edilen bir zattı. Onun biraz ilerisi, İvazpaşa Mahallesi'nde, zamanının Lokman Hekim'i, eli çabuk Tezveren Dede, Bursalı kadınların gözdesiydi. İki katlı bir evin giriş katındaki türbesi her daim ondan mucize bekleyen kadınlarla dolup taşardı. Ardından Hızır Dede'nin müridi yine mucizeleriyle ünlü şair Üftâde geliyordu.

Dergâhının taşlarla döşenmiş düzenli bahçesinde Çocuk Fatih, Hayriye Hanım'ın elinden kurtulup kafasını pencerelerin demir parmaklıklarına dayadı. Peşinden Çocuk Kürşat da aynını yaptı. İçeride tozlu halıları, ortadaki büyük sandukayı görebiliyorlardı.

Fatih, yıllar önce dolaştıkları bütün ermişleri görev bilinciyle yeniden tek tek dolaştı, hepsine birer Fatiha okudu. Kürşat'la onu ne kadar uslandırabildikleri tartışılırdı ama yıllar sonra top yeniden dedelerdeydi.

Görev tamamlandığında, Fatih Tophane'ye geçti. Saat ilerledikçe sokaklardaki hareketlilik yavaş yavaş duruldu, dar akşam vakti geceye bağlandı. Kaldırımda yürüyen insanlar seyrelmiş, korna sesleri hiç değilse katlanılacak düzeye inmişti.

Şayet Nil'in dediği gibi Bursa'da en az Yıldırım'ın türbesi ziyaret ediliyorsa, muhtemelen en çok ziyaret edilen türbeler de Osman Gazi ve Orhan Gazi'ye aitti. Çocukluk alışkanlığıyla Fatih bu kez Osman Gazi'nin penceresine yaklaştı. Sedef kakmalı parmaklıkların içinde düz, basit ahşap bir sanduka, birkaç işlemeli örtü, bir kavuk, bir tuğ gördü. Hepsi o kadardı. Koskoca padişahın ebedî yarenleri...

Osmanlı döneminde, semtin adından da anlaşılacağı üzere Tophane'de toplar dökülürdü; meydanda hâlâ Ramazan'da kullanılan çok sayıda top vardı. Fatih, meydandaki topların, ulu at kestanelerinin, çınarların, servilerin arasından kesme taştan yapılma saat

kulesine ulaştı. Bütün Bursa'ya hâkim olduğundan bir zamanlar yangın kulesi olarak da kullanılan kule, artık doğru saati göstermiyordu ne yazık ki.

Fatih, saat kulesinin biraz ilerisindeki boş banklardan birine oturdu. Bir an gözleri Setbaşı'na uzandı. İçine sığdıramadığı hadsiz istekler sonucu olabilecekleri düşündüğünde, kalbi korkuyla tekledi. Olacaklardan kaçabilecekmiş gibi hemen başını ovaya doğru çevirdi. Meseleyi az önce dedelere havale etmemiş miydi nasıl olsa? Artık onlar çözecekti bu işi. Evet.

Tophane'den ovaya baktığında, artık hanlar, hamamlar, mescitler, camiler değil, şehir merkezine dikilmiş yüksek binalar görüyordu. Bursa'da yeni, eskiyi hızla ele geçirmiş; yıkılanın yerine hep daha kötüsü gelmişti. Şimdilerde Fatih'in medet umduğu evliyaların nurlu şehrinden pek eser yoktu yani. Yıllar, Bursalılara mimari adına öğrendikleri her şeyi unutturmuşa benziyordu.

Babaannesi, herkesin bahçeli evinin olduğu zamanları ballandıra ballandıra anlatır dururdu. Fatih belki o zamanlara yetişememişti ama neredeyse gözüyle görmüş kadar iyi bilirdi bahçeyle evin arasındaki taşlığı, birkaç basamakla çıkılan hayatı, yazın hayatta yenilen yemekleri, bahçedeki çiçek ve meyvelerin kokusu altında içilen çayları...

Doğup büyüdüğü şehrin hâlâ doğal olmayana karşı direndiğini hatırlatırcasına, ayağının dibine bir sığırcık kondu. Yumruğundan az büyüktü. Kapkara tüylerinin üzerinde beyaz benekleri, turuncu bir de gagası vardı. Yanına iki arkadaşı daha kondu peşi sıra. Fatih kıpırdamadı, nefes bile almadı. İçlerinden biri bundan cesaret alıp bankın diğer ucuna zıpladı.

Ne var ki telefonu aniden çalmaya başlayınca ürken kuşlar uçtu gitti. Fatih telefonunu cebinden çıkardı. Ekranda en çok aradığı ve onu en çok arayan kişinin adı yanıp sönüyordu.

Yanıtla tuşuna basar basmaz Kürşat'ın, "Hayatım?" diyen kart sesi kulağını doldurdu.

"N'aber, Kürşat?"

"İyilik, dükkânı kapatıp eve geçiyorum şimdi. Ortalıkta görünmedin bütün gün. Senden ses seda çıkmayınca ne yapıyorsun, bir sorayım dedim."

"İş çoktu bugün. Akşam da annem aktardan sipariş verdi, ben de erken çıktım biraz..." Bir an tereddüt etti. "Gece ne yapıyorsun? Yusuf'a gidelim mi?"

Kız kardeşi yüzünden bunalıma girip kendisiyle içerek bunalımdan çıkmaya çalışmak kaderin bir oyunu, evrenin olmayan espri anlayışının bir işaretiydi. Hem kimi kandırıyordu ki Fatih? Kim içerek unutmuştu da o unutsun?

"Hayırdır?"

"Esti öyle."

Kürşat şüpheci de yaklaşsa, dünden razıydı aslında. "Peki, hayatım. Kaçta?"

Aktara uğrayıp eve gitmesi biraz sürerdi. "En geç bir saate eve gelirim ben. Geldiğimde arayayım seni. Yemek yeme. Dolmuşla gideriz."

Yemeli, bol içmeli, uzun oturmalı olacaktı demek ki. Hafta ortası Fatih'tense Kürşat'tan gelirdi böyle talepler genelde. "O derece diyorsun..." Keyifli keyifli güldü Kürşat. "Peki, öyle olsun bakalım. Hesap senden varsayıyorum!"

Fatih'i annesi, elleri belinde, kapıda karşıladı. "Baban eve geleli bir saat oluyor, oğlum. Ondan önce dükkândan çıkıp nasıl ondan geç geldin sen?"

Fatih, *"Yürüyüş yaptım,"* demek yerine yalan söylemeyi tercih etti her nedense. Elindeki poşeti annesine uzatıp içeri geçti. "Hemen bulamadım istediklerini. Birkaç dükkân dolaşmam gerekti."

Birsen Hanım'ın duyduklarına pek inanası gelmedi. "Zerdeçalla sinameki otunu mu hemen bulamadın?"

Fatih yalan söylemeseydi daha az şüphe çekerdi. Cezmi Bey'in hakkı vardı, kafa gitmişti gerçekten de. "İkisi birden aynı dükkânda

yoktu." Montuyla ayakkabılarını çıkarıp mutfağa geçti. "Biraz başım ağrıyor, ağrı kesici verir misin?"

Birsen Hanım, Fatih'in başının ağrıdığını duyduğu an sorgulamanın devamına dair aklından geçen her şeyi unuttu, oğlunun peşinden ağrı kesici bulmak için mutfağa daldı. Fatih de meseleden böylece sıyrılmış oldu. Annesinin buzdolabının üzerindeki ilaç borcamını karıştırıp bulduğu hapı yuvarladı, üzerine bir bardak su dikti.

"Senin başın ağrımazdı hâlbuki..." Birsen Hanım endişeli gözlerle oğlunu izliyordu. "Aç karnına içmeseydin keşke. Hemen bir şeyler hazırlayayım mı?"

"Yok, anne. Çıkıyorum şimdi."

"E oğlum, ne geldin, ne gidiyorsun?"

"Kürşat'la Yusuf'a gideceğiz."

"Aman Yusuf'umuz eksik kalmasın sakın."

Fatih, hole geri dönmüş, eğilip ayakkabılarını giyerken Birsen Hanım yine ellerini beline koyup tepesine dikildi. Sorgulama modu yeniden açılmıştı. "Bugün bizim komşu günü vardı."

Fatih neden bu cümlenin muhatabı olduğunu anlayamadı başta. "Ee?"

"Cavidan teyzen bir şeyler duymuş," diye girizgâhı yaptı Birsen Hanım. "Bir kızla mı görüşüyorsun sen?"

Fatih'in öyle kolayca sıyrılamayacağı esas mesele işte şimdi belli olmuştu. Elektrik çarpmış gibi doğruldu. Sadece ayakkabılarından birini giyebilmişti. "Ne alakası var?"

Birsen Hanım'ın yüzü buruştu. "Baban gibi yapma, oğlum. Canın cevap vermek istemeyince hemen *ne alakası var*."

Fatih, zaman kazanabilmek için diğer ayakkabısını da giymek üzere eğildi tekrar. Birsen Hanım hâlâ tepesinden bakıyordu. "Ciddi misiniz?"

Fatih ayakkabısını giydikten sonra sertçe nefes verip tekrar doğruldu. "Yok, anne kız mız. Ne ciddisi?"

"Doğru söyle."

Fatih annesinin gözlerinin içine bakıp dişlerinin arasından, "Doğru söylüyorum," dedi.

"Bakma bana öyle deli deli. Bir soru soruyorum. Ne varmış acaba bu kadar sinirlenecek?"

Fatih yutkunup sakinleşmeye çalıştı. "Sinirlenmedim ki..."

"Sinirlenmemişmiş. Sözde çaktırmıyorsun ama barut fıçısı gibi dolanıyorsun ortalıkta. Anneyim ben. Anlamaz mıyım?"

Birsen Hanım'dan kaçış yoktu. Fatih de çabuk teslim oldu. "Madem anlıyorsun, rahat bırak anne beni de nefes alayım."

"Aman iyi. Bırakayım. Nefes al. Nedir sıkıntın, anlamak mümkün değil. Sanki gırtlağına basan var."

Fatih, portmantodaki montuna uzandı. Birsen Hanım pes etmemişti tabii ki. "Kesin kız yok diyorsun?"

Fatih, montunu hışımla üzerine geçirdi. "Yok, anne. Sanki bilmiyorsun. Bir yere gittiğim mi var? Ya dükkândayım ya evdeyim ya da Kürşatlarda işte." Kürşatları karıştırmasaydı iyiydi.

Nitekim Birsen Hanım'ın gözleri de ardından geçen türlü hinlikle ufaldı. "Şu bizim Şaziye'nin yeğeni vardı. Adı Nagehan. Yeni hemşire çıkmış. Madem yok kimse, söyleyeyim de bir tanışın. Fotoğrafını gösterdiler, çok güzel kız. Hamaratmış da. Anlata anlata bitiremediler."

Fatih, kapının koluna can havliyle yapıştı. "Kimseyle tanışamam anne ben. Yapma böyle şeyler. Beni de zor durumda bırakma."

"Evlenmeyecek misin oğlum sen?" diye genel bir yargıyla sordu Birsen Hanım. "Yok mu niyetin?"

"Anne, kapı ağzında konuşulacak şey mi bu?"

"Başka yerde de konuşturmuyorsun ki. Evlenmek gibi bir niyetin yoksa beni de uğraştırma boşuna."

"Sen neden uğraşıyorsun ki zaten, anne?" Derin bir nefes verip, yükselen sesini alçalttı Fatih. İçeride televizyon izleyen babası da konuşmaya dâhil olsun istemiyordu. "Önemli olan senin değil, benim kafama yatması, öyle değil mi?"

Birsen Hanım konuşmayı istediği noktaya getirmiş oldu böylece. "Bu Nagehan'ın kafana yatmayacağını nereden biliyorsun? Tanıştın mı ki? Resmini bile görmedin."

Fatih, aklına ilk gelen bahaneyi gelişine salladı. "Hemşirenin gece nöbeti olur. İstemem."

Birsen Hanım, hafifçe tebessüm etti. "Ondan istemezsin yani?"

Fatih montunun yakasını silkti. "Valla ter bastı." Üzerindeki monttan mı annesinin dedektifleri kıskandıracak sorgulama stilinden mi ter basıyordu, bilemedi ama. "Geç kalıyorum. Var mı bir isteğin?"

Birsen Hanım daha fazla üstüne gitmedi. Bu turdan beklediğini büyük ölçüde almıştı. "Selahattin'e uğra diyecektim. Kabak çekirdeği bitmiş meğer ama siz geç gelirsiniz şimdi."

"Muhtemelen."

"Hafta içi pek çıkmazdınız ya, hayırlısı. Hadi, selam söyle Kürşat'a."

"Söylerim."

Fatih dar kaçtı dışarı. Bu sorgulamalara böyle kararlılıkla devam ederse, durumu annesinin, pek yakından daha yakın bir zamanda çözmesi işten bile değildi.

Kuzeyden esmeye başlayan rüzgâr üşütüyordu.

Fatih, adımını sokak kapısından dışarı atmıştı ki yüzüne çarpan sert rüzgârla birlikte, Nil'in beyaz bir arabadan indiğini gördü. O an evliliğe de Hemşire Nagehan'a da lanet etti. Apartmandan on saniye önce çıksa, arabanın sürücüsünü görebilecekti. Araba, çaresiz bakışları eşliğinde, Atatürk İlköğretim Okulunun yanındaki yokuşu çıkıp gözden kayboldu.

Fatih, aklına üşüşen kötü senaryoları frenlemeye çalıştı. Nil'i eve bırakan her kimse, erkek arkadaşı olacak değildi ya? Kız daha düğünde söylememiş miydi hoşlandığı birinin bile olmadığını?

Nil, saf masumiyetti Fatih'e göre.

Fakat kızın yine düğünde paylaştığı üzere, nefes alır gibi yalan söyleyebilmesi Fatih'in gözünü korkutmuyor değildi. Bir kurt düştü içine. Fatih'e hayatında birinin olmadığını söylerken de belki yalan söylemişti. Hangi kız, Kürşat gibi bir abisi varken durduk yere o abinin en yakın arkadaşına sevdiği birinin olduğunu itiraf ederdi ki zaten? Nil'in o kız olmadığı kesindi. Kendisi muhakkak aptal değildi ama saman altından su yürütürken etrafındaki herkesi aptal yerine koyuyor olabilir miydi? *Herkesi* derken yani daha çok Fatih'i.

Fatih yine küfretti kendi kendine: Fatih, Nil için tam olarak kimdi ki onu aptal yerine koyma ihtiyacı hissetsin? Kızın günahını alıyordu. Muhtemelen piyasaya yeni çıkmıştı bu oğlan, mantar gibi bitiyorlardı malum.

Fatih bakışlarını, çoktan yokuşun ardında kalmış gizemli arabadan yanına yaklaşan Nil'e çevirirken sakin görünmeye çalıştı. Plakayı ezberlemişti hiç değilse. "N'aber, Nil?"

Nil, Fatih'in hezeyanlarından habersiz, gülerek ona doğru yürüdü. "İyilik, abi. Senden n'aber?"

Fatih'in vücudundaki bütün kas grupları yine, yeniden duyduğu o kelimeyle kasıldı kaldı. İliklerine kadar nefret ediyordu *abi* kelimesinden. Birkaç ay öncesine kadar, yan yana gelmiş o üç harfin, içinde böyle büyük bir nefret uyandırabileceğini tahmin dahi edemezdi. "İyi. Okuldan mı?"

"Evet. Proje ödevimiz var da. Geciktim biraz."

İster istemez arabanın çıktığı yokuşa gitti yine Fatih'in gözleri. Kafasında dönüp duran soruyu kafasında daha fazla tutamayacaktı. "Kimdi bırakan?"

"Arkadaşım. Ödevi beraber yapıyoruz da..." Nil *arkadaşının* cinsiyetini belirtmediği gibi konuyu da kısa kesti. Yüzü biraz da düştü nedense. "Konuşamadık halı sahadan sonra... N'olur kusura bakma, kız arkadaşı meselesi kontrolden çıktı. Ben bilemedim Leyla'nın öyle densizlik yapıp durumu ulu orta ilan edeceğini. Abim başına dert olmaz inşallah..."

"Önemli değil." Fatih'in o an çok daha büyük dertleri vardı. "Ben konuşurum onunla, ciddi bir şey olmadığını söylerim. İkna etmek çok da zor olmaz."

Fatih, o son cümle ağzından çıktığı gibi zamanı geri döndürmek istedi. Nil, çalkantılı aşk hayatından yeterince haberdardı zaten; bir de üstüne bizzat hatırlatmasına hiç mi hiç gerek yoktu!

Nil, Fatih'in tüylerini diken diken edip damarlarında dolaşan kanı kaynatabilen kadife kahkahasını koyuverdi. "Haklısın. Esas ciddi olduğunu söylersen şüphelenir abim!" Sonra bir şey hatırlamış gibi telaşlandı. "Daha fazla geç kalmayayım ben. Sen abimi mi bekliyorsun?"

"Evet. Söyle, ağaç etmesin beni," dedi Fatih ters ters.

Nil, "Olur, abi, söylerim," dedi yine yılların verdiği alışkanlıkla. Fatih'in içi düğüm düğüm oldu, Nil, pürüzsüz pembe dudaklarında bilir bir gülüş, "Siz Yusuf'a mı?" diye sordu.

Nil, Fatih'in kalbine saplanmış hançeri acımasızca çevirdikçe çeviriyordu. Fatih kafasını sallayıp, "Yusuf'a," dedi sessizce.

Zaten o gitmesin de kim gitsindi ki Yusuf'a? *Sevdiğim kız bana abi dedi* dramını böyle dibine kadar yaşayan başka biri daha var mıydı şu hayatta?

Kültürpark'ın içinde, yeşilliklerin arasındaki Yusuf Restaurant, eski Bursalıların yegâne buluşma noktalarından biriydi. Burada maçlar doksan dakikadan çok daha uzun sürer, mutfağın geniş menüsüyle, mekânın teklifsiz sıcak ortamıyla, çay bahçelerine veya kahvelere oranla çok daha konforlu izlenirdi. Yerine göre neşeli dağıtmalar da kederden kafa çekmeler de hep burada yapılırdı.

Kürşat'la Fatih mekânın gediklileri olduklarından, cam kenarındaki daimî dört kişilik masalarına kurulmuşlardı. O gece için mutfaktan kaç çeşit meze çıktıysa hepsi de önlerinde sıralanmış kayık tabakların içindeydi. Birazdan ızgara balıkları da bu eşsiz manzaraya eklenecekti.

Kürşat, oturduğu gibi kıtlıktan çıkmışçasına masanın yarıya yakınını süpürmemiş gibi, dudaklarının kenarını bir beyefendi gibi peçetesiyle hafifçe sildi, arkasına yaslandı. "Evet, Fatih Beyciğim, artık bugünkü toplanma nedenimizi açıklayacak mısınız?" Neşe kaynaklı bir nedenden toplanmadıklarına kalıbını basabilirdi. "Hafta ortası bu neyin içişi?"

Fatih, eli çenesine dayalı, dudak büktü. Kürşat'ın aksine mezelere pek dokunma fırsatı bulamamıştı, sandalyesine oturduğundan beri sanki bardağı hep boştu. Bardağının dibinin delik olduğundan şüpheleniyordu. "Değişiklik olsun dedim..."

"Değişiklik olsun diye Yusuf'a gelmek?" Kürşat'a göre Yusuf'a gelmek, ancak sabahları uyanıp dükkân açmak kadar değişik bir aktiviteydi. "Daha neler göreceğiz bakalım..."

Durumun aslında ne kadar olağan dışı olduğunu vurgulayabilmek için, "Olaydan olaya koşarken vakit oldu sanki," dedi Fatih ısrarla. "Ne zamandır gelemiyorduk."

Kürşat ikna olmadıysa da, "Öyle diyelim, öyle olsun bakalım," dedi. "Madem nihayet baş başa kalabildik, şimdi anlat bakalım nedir şu kız mevzusu. Ne yalan söyleyeyim, olanları Sıska Leyla'dan duymak biraz kalbimi kırdı..."

"Kalbini kıracak bir mevzu yok ortada," diye geçiştirmeye çalıştı Fatih. "Sağda solda görmüşlerdir, laf çıkmıştır. Sanki bilmiyorsun bizim mahalleyi."

Kürşat elbette ki kolayca kandırılıp geçiştirilemeyecekti. "Biliyorum, biliyorum da madem yok ciddi bir şey, niye Leyla'ya öyle demedin?"

"Varsın o öyle bilsin," dedi Fatih altını çize çize. Hedef şaşırtma fırsatını kaçırmamıştı. "Ben de başıma durduk yere bela almayayım."

İdrak ettiği bela karşısında Kürşat'ın kaşları havaya kalktı. "Ha, o şekil diyorsun?"

Fatih de onayladı. "O şekil, kardeşim."

"Bak sen şu Leyla'ya," dedi Kürşat hayretler içinde. "Ufacık boyu var, türlü türlü huyu var. Niyeti bozdu demek."

Fatih, kızın günahına girip konuyu çok uzatmak niyetinde değildi. "Yok canım. Biraz patavatsız sadece." Halı saha maçına kadar da kızın Fatih'in yüzüne karşı yaptığı aleni bir şey olmamıştı. "Başka bir falsosunu görmedim. Önlem olarak düşün bunu."

"*Fatih aşağı Fatih yukarı* deyip duruyor." Şöyle bir düşündü Kürşat. "On yaş vardır aranızda herhalde?"

"Ne bileyim ben. Vardır herhalde," diye cevap verdi Fatih, lafın gittiği yerden hoşnut değildi.

"Birkaç yaş neyse de..." Kardeşinin bıraktığı yerden Kürşat devam ediyordu maşallah. "On yaş çok be."

Peki ya sekiz yaş? Hatta Fatih'in detaylı yaptığı son hesaplamalara göre yedi buçuk da denebilirdi. Fatih alaycı bir ifade takınmaya çalıştı. "Arada on yaş olmasa oluru vardı yani?"

Kürşat dudak sallayıp meseleyi yalandan şöyle bir tarttı. "Çenesi fazla düşük ama çirkin denemez."

Fatih'e düşüncesi bile kâbus gibi geldi. "Ben almayayım, birader."

Kürşat güldü. "Yok bir de alsaydın! Bir yerde abisi sayılırsın. Olacak iş değil." Keyifle tam önündeki kayık tabakta kalan son sigara böreğini de çatalına takıp bir ısırık aldı. Dolu ağzına aldırmadan, "Şu senin kızdan ne haber?" diye sordu.

Fatih, işin *olmayacak* kısmına odaklanmışken, boş bulundu bir an. "Hangi kız?"

Kürşat, arkadaşının anlayış kıtlığı karşısında, sigara böreğini olduğu gibi tükürmek pahasına, "Takıldığın kız işte oğlum!" diye isyan etti.

"Ha. Ne haber olacak? Öyle bir kız işte..."

Kürşat'ın gözlerine kendine yabancı bir ciddiyet oturdu. "Hazır yanımızda kimse yokken artık açık açık konuşabiliriz." Çatalında kalan sigara böreğini tek hamlede yutup çatalını bir kenara bıraktı. Az önceki büyük yutuşa tezat, kibar kibar ellerini masanın üzerinde kavuşturdu. "Sen bu takılmaları ne zaman bırakacaksın, Fatih?"

Fatih, soruyu Kürşat gibi bir tip sorduğundan, hiç hâli olmasa da yüzüne yayılan gülümsemeye engel olamadı. "Babam mı kaçtı lan içine?"

Kürşat da güldü bu işe. "Terbiyesiz."

"Senden böyle sorular duymak çok acayip oluyor. Daha iki yıl önce yemediğin halt yoktu."

"Sen sanki o sırada derviş hayatı sürüyordun." Kürşat hemen daha dik oturup kibirli bir ifade takındı. Hayatın sırrına ermişti âdeta. "Hem neticeye bakmak lazım. Ben uslandım artık."

Belki de yatırların huzurunda edilen dualar uzun vadede kabul oluyordu, kim bilir.

"Son zamanlarda *Fatih de uslandı artık*, diyordum ben..." Kürşat'ın tadı bir anda kaçmıştı sanki. "Salak gibi bir de *kız kaçıralım*, diyorum sana... Sen maşallah, karda yürüyüp izini belli etmiyormuşsun meğer!"

Oturduğu yerde battıkça batıyordu Fatih. Kürşat, kardeşini, her haltı yediğini düşündüğü Fatih'e mi verecekti? Öyle bir yalanın içine hapsolmuştu ki aksini iddia edip kendini savunamıyordu da Fatih. Bardağıyla oynarken sessizce, "Su akar, yolunu bulur," dedi.

"Hayırlı kısmetlerini beklemeye devam yani..."

"Aynen," diye dalgın cevapladı Fatih yine.

Kürşat, rakısını kafasına dikip yüzüne bakmayan arkadaşına uzun uzun baktı. Dayanamıyordu artık. "Neyin var lan senin?"

Fatih de kafasını kaldırıp Kürşat'a baktı. "Neyim var? Yok bir şeyim." Cevap verirken biraz fazla hızlı davrandığından inandırıcılıktan uzaktı.

Kürşat kaçın kurasıydı zaten. "Hadi lan oradan. Dut yemiş bülbüle döndün kaç zamandır, anlamıyoruz sanki. Buraya da getirdin Allah'ın çarşambası."

"Anlayacak bir şey yok. Her zamanki şeyler işte. İşler yoğun," diye her zamanki bahanesine sarıldı Fatih. Kürşat'a göre kuyumcuda işler yoğun olsa ne olurdu olmasa ne olurdu? "Altın tartarken kolun mu ağrıdı, cicim?"

Fatih gülmedi bu kez. "Sen çorap satmaktan yorulmuyor musun hiç?"

Kürşat duyduğu soru karşısında afalladı ama verebileceği olası cevaplar değildi buna sebep. Fatih ne ara hayatını sorgular olmuştu? Bu ruh hâline insan kolay kolay bürünmüyordu. Kürşat'a kendi tecrübelerini hatırlattı arkadaşının bu durumu. "Âşık mısın lan yoksa şu kıza? Yüz mü vermiyor?" diye sorarken gök mavisi gözleri, arkadaşı adına hissettiği samimi endişeyle titriyordu.

Fatih, soruyu duyduğu an, parmak uçlarına kadar ürperdi ama telaşının aksine yüzü kaskatı kesilmişti. "Yok oğlum aşk falan. Kız da varla yok arası. Uzatma artık istersen."

Kürşat, ağzından kerpetenle laf aldığı adamı şüpheyle süzdü. "Başka bir derdin falan da yok?"

"Yok."

"Dükkân da batmıyor?"

"Batmıyor."

Kürşat son kez şüpheyle baktı Fatih'e. "Pek inanmadım ya neyse. Gece genç."

Fatih yorgun bir iç geçirdi. "Annemden betersin, Kürşat..."

"Birsen ablanın yanına yaklaşamam da ben..." Kürşat bardağını Fatih'inkine uzattı. "Hadi, vur bakalım. Anlatmadan kalkılmayacak bu masadan. Vardır o işin bir oluru."

"İş miş yok, Kürşat!"

Fatih'in şiddetli inkâr girişimleri karşısında Kürşat sanki ikna olmuş gibi kafasını sallayıp bardağını, masada duran diğer bardağa çarptı. "Hallederiz. Her neyse o mevzu hallederiliiz... Takma bu kadar kafana."

Bilseydi mevzunun kız kardeşi olduğunu, kendisinin kafayı takacağı kesindi. Hem de dikine, tercihen Fatih'in burun bölgesine doğru.

"Baba, hiç sıkılmıyor musun şu diziyi izlemekten?"

Abim daha eve gelmemişti. Annem çoktan yatmıştı. Berk ders çalışıyordu. Babamsa, gelmiş geçmiş tüm zamanların en favori dizisi *Doktorlar*'ı rastgele bir kanalda bulmuş, hem izliyor hem de bana izletiyordu. Ne zaman, hangi kanalda görürse görsün o an babam için hayat durur, diziyi ilk kez izliyormuş gibi aynı heyecanla televizyonun karşısına geçerdi; yazılı olmayan bir kuralla karara bağlanmış uyku saati ancak ve ancak bu dizi yüzünden şaşabilirdi. Dönüp dönüp bu diziyi yayımladıklarına göre dizinin, babam kadar fanatik başka hayranları da olmalıydı. Ve bir fanatikten bekleneceği üzere, "Hiç sıkılınır mıymış?" diye sordu babam. Sorarken de beni fazla muhatap almamış, gözlerini ekrandan milim ayırmamıştı. "Bak, bu bölüm çok güzel." Pamuk kaşlarını kaldırıp bakışlarıyla ekrandaki adamı gösterdi. "Adam numara yapıyor. Bir şeyi yok aslında..."

"Hıı." Ara ara babamın yanında yarım yamalak izlememe rağmen ben bile bütün bölümleri ezberlemiştim. Hatta az sonra gelecek sahnedeki repliği, daha gelmeden ezbere söyleyebileceğimi o an fark ettim. "Ben odama geçeyim, baba. Geç oldu. Bugün çok yorulmuşum. Biraz kitap okur, yatarım."

"Peki, kızım. Ben sana kahvaltıda anlatırım ne olduğunu."

"En iyisi mi, öyle yapalım biz." Sokulup tombul yanağından öptüm kocaman. Isırmadığıma şükretsin. "İyi geceler, babacığım."

O da beni öptü. "İyi geceler, kızım. Allah rahatlık versin."

"Sen de çok geçe kalma."

"Az kaldı, bitecek zaten."

İnşallah peşinden bir bölüm daha yayımlamazlardı da *Doktorlar* söz konusu olduğunda tüm irade gücünü kaybeden pamuğum uykusuz kalmazdı, bazen maraton yapıyorlardı çünkü!

Olası maratonlara karşı son uyarılarımı da yaptıktan sonra, odama geçip üzerimi değiştirdim. Yatmadan sadece okuma ışığımı açık bıraktım. Yatağıma yarı uzanmış, tam komodinimin üzerindeki kitaba uzanıyordum ki biraz önce yatağın üzerine fırlatmış bulunduğum telefonum titredi. Gecenin bir yarısı, bana birilerinden mesaj geldiği görülmüş şey değildi. Şaşkınlıkla telefonu elime aldığımda, mesajın kimden geldiğini görünce şaşkınlığım katlandı.

Fatih abi

Uyudun mu?

Uzunca bir süre gözümü kırpmadan sadece ekrandaki soru cümleciğine baktım. Fatih abiyle *WhatsApp* konuşma geçmişimiz tertemizdi. Yıllar önce bana cep telefonu ilk alındığında, Fatih abi de dâhil, tanıdığım kim varsa telefon numaralarını kaydetmiştim. Kendi numaramı da herkese zorla kaydettirmiştim. Ne yapayım, heyecanlı bir ergendim. O zamandan beri, Fatih abiyle kırk yılda bir telefonda konuşmuşuzdur. O da genellikle beni değil, abimi aradığı için. Selamsız sabahsız abimin neden telefonu açmadığını falan sorardı. Mesajlaştığımızı ise hiç hatırlamıyordum.

Abimin geldiğini duymamıştım ama Yusuf'tan dönmüşlerdi herhalde. Sarhoş kafayla kesin adı *N* harfiyle başlayan bir kıza

yazacakken yanlışlıkla bana yazmıştı. Uygulamaya girip diyaloğumuzu açtım.

Fatih abi çevrim içi

Fatih abi? Bir şey mi oldu?

Duruma bağlı

Hımm. Olmuş olabilirdi yani.

Şu an bana yazdığının farkında mısın?

Doğal olarak

Ben yanlışlıkla bana yazdın sandım

Yanlışlıkla yazmadım

Saatten bağımsız, o kadar ihtimal vermiyordum ki Fatih abiden bana mesaj gelmesine.

Abime bir şey mi söyleyecektin?

O zaman ona yazardım

Mantıklı. Cevap vermemeyi tercih ettim. O hâlâ yazıyor görünüyordu. İki-üç dakika geçip de mesajı gelmeyince, önce destan

yazdığını, sonra birkaç kez yazıp sildiğini, en son da sızdığını düşündüm. Ama ne sızmıştı ne de destan yazmıştı.

Çok mu tuhaf sana mesaj atmam?

Bir sıfat olarak *çok*, bana mesaj atmasının ne kadar tuhaf olduğunu anlatmama yetmeyebilirdi.

Bilmem. Bana pek mesaj atmazdın da sen

Yıllar içinde ondan aldığım mesaj sayısının yazıyla sıfır olduğu düşünülürse, *hiç mesaj* demek daha doğru olurdu tabii. İkimiz de bir şey yazmadan ellerimizde telefon, çevrim içi çevrim içi karşılıklı durduk öyle. Sonunda o, bana yıllar sonra ilk kez mesaj atmasının anlam ve önemine giriş yapmaya karar verdi.

Benim kafama takılan bir şey var Nil

Hayırdır inşallah.

Nedir?

Akşam seni eve kim bıraktı?

Tahmin etmeliydim. Bari sormak için sabahı bekleseydi.

Bu saatte bana bunu sormak için mi yazıyorsun gerçekten?

Uyanık olduğuna göre soruma cevap vermende bir sakınca yok

Soruna cevap vermeme bence gerek de yok

Üşenmem gelirim oraya. Abin sen ben proje ödevini derinlemesine masaya yatırırız istersen

Gece gece ne oluyorduk ama ya? Hiç gerek yoktu böyle şeylere.

Söyledim ya. Proje grubundan arkadaşımdı eve bırakan işte. Bizim bölümden. Adı da Mert

Mert diye kız ismi duymadım hiç

Gülecektim, gülemedim.

Olduğunu sanmıyorum

Cevap yazmadı. Bir koşu bize gelip beni abime ispiyonlamazdı, değil mi? Bunu yapmasının önüne geçebilmek için ben de o sırada aklıma ne geliyorsa saydım döktüm:

Mert, İpekçilik'te oturuyor. Okul çıkışı eve giderken beni de bıraktı işte. Ne var ki bunda? İkimiz de aynı yöne gidiyorken, ben metroyla gideceğim mi deseydim?

Çevrim içi görünmesine rağmen yine bir süre yazmadı. Sonra cevap yazdığını gördüm. Ama yazmasa daha iyiydi bana kalırsa.

Bir daha seni eve bırakmayacak

Cümleyi üç kere okudum. Kan beynime sıçradı. Ne demek *"Bir daha seni eve bırakmayacak?"*

Buna sen karar veremezsin

Abin karar versin o zaman

Kalkıp yatağın üzerinde bağdaş kurdum. Huzur da uyku da bırakmamıştı gece gece.

Beni kimin eve bıraktığı seni neden ilgilendiriyor?

O kadar söylüyorum Nil. Bir daha seni eve bırakmayacak. Görürsem çok fena olur

Deli mi ne? Kesin sarhoştu. Yusuf'a gitmek bunu gerektirirdi. Bu yazdıklarını sabaha unutur muydu ki?

Sen çok mu içtin acaba?

Ne kadar içtiğimin bununla bir alakası yok

Telefon rehberinde bula bula uğraşacak beni mi buldun gecenin bu vakti?

Başka birini aramadım

Dalga geçiyorsun benimle

Dalga geçer gibi bir halim mi var?

Yüzünü görmeyince anlayamıyordum ki.

Anlam veremiyorum bu yazışmaya

Anlamana gerek yok. Biraz söz dinle. Ölmezsin

Belki de ölürüm

Gözümü açamıyorum Nil. Tamam de kapansın konu

Demiyorum

Sen bilirsin inatçı keçi

İnatçı keçi? Bana?

Ben uyarımı yaptım. Bundan sonra olacaklardan ben sorumlu değilim. Hadi Allah rahatlık versin

Fatih abi

Son Görülme: 01.27

Ama vermiyordu işte.

13. BÖLÜM

Ev işleri için tarafıma maaş ödenmemesi çok canımı sıkıyordu.

Genellikle ailede kadınların sorumluluğu olarak görülen ev işleri, satılan hizmetler olmadığından, gerçek ekonomik faaliyetten de sayılmıyordu hâliyle. Ve sayılmadığı için kayıtlı ekonomiye yansımıyor, bunun sonucunda kadın emeği buhar olup uçuyordu. Kadınların büyük kısmını böylece dışlayan ekonomi anlayışı, toplumsal cinsiyet ayrımlarını da çaktırmadan pekiştiriyordu.

Sabahtan beri annem altın günü için *temizlik* adı altında benim canımı çıkarırken, abimin canını çıkarmak aklının ucundan dahi geçmiyordu. Abim cinsi gereği evi geçindirmekle yükümlüydü ve zaten cinsinin doğası gereği de ev işlerinden hiç anlamıyordu yazık. Sanki atom parçalıyorduk evi süpürüp toz alırken. Cumartesileri babamdan sonra öğlene doğru ancak evden çıkabilen adam, temizlik olduğunu görünce, ona da bulaşabilecek olası radyasyon sızıntılarından tırsıp kahvaltı bile etmeden kendini yollara vurmuştu.

Haksızlık etmek istemem. Her seferinde çamaşır suyu kokusundan baygınlık geçirme tehlikesi atlatsam da, altın günleri büsbütün hüsran da sayılmazdı şimdi.

Annem yatırımlarını bizden sır gibi saklasa da yıllardır dört bir koldan katıldığı altın günleri sayesinde topladığı kefen parası, anıt mezar yaptırabilecek miktarı çoktan geçmişti bence. Üstelik sandalyeme yerleşmiş, koca kısır kâsesini kucaklamışken, mahalle gündemine dair son dakika gelişmeleri de akıştaydı: Hangi komşunun amca kızı kocaya kaçmış, kimin damadı paraları batırmış, kimin kaynanası da of çok fenaymış, hepsi bizim salonda bir araya gelmiş *yüksek şûra* tarafından bir bir gündeme taşınıp enine boyuna irdeleniyordu.

Hep bedava hayat dersiydi bunlar işte.

Çayı neredeyse damardan isteyecek şûra üyesi teyzeleri çaylama turlarından arta kalan zamanda, altı aydan aşağı bir daha kolay kolay bir arada göremeyeceğim kadar çok çeşitten oluşan altın günü menüsüne yumulmuş, fonda da 500 metrelik yarıçapımızda olan bitenden ders çıkarıyordum: Bir cumartesi öğleden sonrasını daha ne kadar verimli geçirebilirdim ki?

Resmen magazinle uyutulup karın tokluğuna çalıştırılıyordum ya neyse.

Dibine kadar sıyırdığım derin kâseyi bir kenara bırakıp tünediğim sandalyeye yaslandım. Pantolonum sıkmaya başlamıştı. Karın tokluğuna dediysem de mide fesadı geçirmeme iki kurabiye falan kalmıştı tahminen. Orta sehpanın üzerinde duran servis tabağındaki o iki kurabiyeyi gözüme kestirmiştim ki hafta sonu kaçamağı yapıp önceki gece soluğu Bursa'da alan Selin, göz ucuyla bir masaya bıraktığım boş kısır kâsesine bir de bana baktı. "Maşallahın var bugün."

Fenalık geçirmeme ramak kalmıştı galiba. "Sabahtan beri temizlik yaptırıyor annem," dedim soğuk soğuk terlerken. "Kahvaltıyı geçiştirince böyle oluyor. Açlıktan gözüm kararıyordu artık..."

O sırada teyzeler arası konu yön değiştirmiş, Zeliha ablaya ve boşanma davasına gelmişti.

Şûradaki teyzeler arasında istisnai derecede uzun ve ince bir kadın olan Esma teyze, konu üzerindeki engin tecrübeleri sayesinde tam bir otorite gibiydi. "Tek celsede biter o iş," dedi iki yaprak sarmasını peş peşe götürürken. "Benim görümcem de öyle bir çırpıda boşanıverdi, ne olduğunu anlayamadık."

Münevver nine derin bir iç çekti. "Bir de erkek evin direği dersin..."

Hayriye teyze elini *denizde balık çok* gibilerinden salladı. "Hiç üzülme sen, Zeliha. Genç kadınsın. Maşallah yüzüne de bakılıyor. Daha kimler kimler çıkar karşına hayırlısıyla."

Zeliha ablanın ağzı yanmıştı bir kere. "Yok, Hayriye teyze, benim için bundan böyle hayatta bir tek çocuklarım var. İstemem koca moca. Bakarım başımın çaresine."

"İliğini kemiğini kuruttu tabii kadirbilmez," dedi Esma teyze. "Kolay değil bir başına ama bazılarının varlığındansa yokluğu daha hayırlı oluyor işte..."

"Uzaklaştırma kararı da çıkmış, değil mi?" diye sordu Cemile teyze.

"Allah razı olsun Hüseyin abiden," dedi Zeliha abla minnetle. "Çıkarttı, sağ olsun."

Cemile teyze, yanında oturan Birsen teyzeyi dürttü. Gündem anında yeniden yön değiştirdi. "Sen de oğlanı evlendiriyormuşsun, Birsen. Hayırlı olsun."

Kulaktan kulağa oyunu gibi bir şeydi bu: *Kız arkadaşı* anlatıla anlatıla *düğün yapılacağa* evirilmişti.

Birsen teyzenin yarasına tuz basmıştı Cemile teyze. "Aman yok be, Cemile abla. Ne evlenmesi? Benim haberim bile yok. Fatih'e sordum, o da *yok* diyor." Nedense korkutucu bir şekilde gözleri beni buldu. "Kızım, sen bilirsin, nedir bu Fatih'in mevzusu? Ben

sıkıştırdım, ağzından laf alamadım. *Yok* diyor, başka bir şey demiyor."

Mahallede Fatih abinin aşk hayatına dair her şeyi bildiğime dair genel bir kanı oluşmuştu, evet.

Allah'tan, yiyeceğimi yemiştim. Son iki kurabiyeme hüzünlü bir bakış attım, gömülecek yer olmamasına rağmen sandalyeme gömülüp saklanırım sandım. "Öyle diyorsa yoktur, Birsen teyze. Yani ben gözümle görmedim. Var diyorlar..." dedim biri ses düğmeme basıyormuş gibi gitgide kısılan bir sesle.

Şöyle bir baktı bana. Sanki yalan söylediğim yüzümden apaçık okunuyordu. "*Sence* var mı?"

Var desem bir dert, *yok* desem başka bir dert. "Bilmem ki."

"Kimden çıktı bu laf, onu biliyor musun peki?"

Büyük bir talihsizlik sonucu benden çıktı, Birsen teyze. Ve çok pişmanım. Allah da beni affetsin. Böhü. "Bilmiyorum..."

"*Leyla'dan çıktı,* diyorlar ama..."

Maalesef diyorlardı. Biri de ezkaza sorsa *peki bu Leyla bunu nereden uydurdu,* diye!

İmdadıma, çalan kapı zili yetişti. Birsen teyzeye hafifçe tebessüm edip ayağa kalktım. "Ben kapıya bakayım," deyip hemen oradan sıvıştım. Otomata basıp kapıyı açar açmaz Fatih abiyi karşımda görünce, çarşamba gecesinden kalma ince ricası gözümde canlandı, kan yine beynime sıçradı. Birden kanlı canlı karşıma dikilince, otomatikman yumruklarımı sıkmıştım. Tutmasalar saldıracaktım.

Direkt bizim kapıda bittiğine göre, apartman kapısını yine birileri açık bırakmıştı. Halbuki oraya kocaman yazı asmıştı yönetici Sadettin amca *kapatın şu kapıyı* diye! Sonra elini kolunu sallayan giriyordu işte.

Fatih abinin üstü başı sırılsıklamdı; saçları alnına düşmüş, yüzünden su damlaları süzülüyordu. Kışa girerken Bursa'da yağmur

bazen dur durak bilmeden günlerce yağardı. Nitekim sağanakların üçüncü gününe giriyorduk.

Peki, Fatih abinin sağanak yağışlı bir cumartesi öğleden sonrası ne işi vardı buralarda? Hem de annemin altın gününde!

Elleri montunun ceplerinde, "Merhaba," dedi aramız sütlimanmış gibi.

Asık suratla, "Merhaba," dedim uyuz uyuz.

"Ne o? Tersinden mi kalktın bu sabah?"

"Yoo," dedim artan bir uyuzlukla. "Az önce neşem gayet yerindeydi mesela." Birsen teyzenin sorgu sual seansına kadar yani.

İnadıma sırıtıp yavaş yavaş kafasını salladı. "Anladım. Beni görünce kaçtı tabii neşen."

Ben ne kadar haklı olduğunu onaylayamadan, annem salonda oturan Birsen teyzeye bir yandan laf yetiştirirken kapıya kadar gelmişti. "Ay acelesi yoktu, Birsen, çocuk zahmet etmeseydi gün ortası."

Salondan Birsen teyzenin sesi yükseldi. "Aa, olur mu öyle şey, Necla? Bir de kuyumcu olacağız, ne ayıp şey altın gününe altınsız gelmek."

"E ama yoruldu çocuk işinin gücünün arasında." Annem, Fatih abiye gel gel yaptı eliyle. "Geç oğlum içeri." Ben hemen Fatih abinin yolundan çekilmeyince döndü, bana çemkirdi. "Alsana kızım çocuğu içeri! Dikmişsin kapıya. Yazık, zaten sucuk gibi ıslanmış."

Böylece salonun eşiğine dizildik üçümüz. Fatih abi başıyla komşu teyzeleri selamladıktan sonra montunun iç cebinden çıkardığı kadife keseyi anneme uzattı.

Annem keseyi istemeye istemeye aldı. "Ayol ne acelesi vardı, oğlum? Kaçmıyorsunuz ya."

Münevver nine kurabiyesinin bir parçasını çayına bandırıp hamur kıvamına gelen kısmını ısırdı. Yeni takma dişleri vuruyordu

anlattığına göre. "Dükkânın yeri belli nasılsa, baskın basanındır, Necla."

Fatih abi, Münevver nineye içtenlikle gülümsedi. Bütün gıcıklığı banaydı galiba, istedi mi haddinden fazla cana yakın olabiliyordu. "Her zaman bekleriz baskına, Münevver nine." Anneme döndü tekrar. "Eve gelmem gerekiyordu zaten, Necla abla. Usta gelecek, benim evin elektrik tesisatında sıkıntı var. Sigortalar atıp duruyor."

Birsen teyzeyi aldı bir hüzün. "Evin derdi bitmedi. Ev yeni ama hayırlanmadı tabii, ondan oluyor."

Fatih abi sıkıntılı gözlerle annesine baktı. Evin nasıl hayırlanabileceğini, diyaloğun ilerlediği yönden hissetmişti. "Neyse, ben gideyim artık."

Tam kapıya yeltenmişti ki annem kolundan yakaladı. "Olmaz oğlum böyle. Açsındır sen hem. Bak, börek açtık."

Açma böreği duyduğunda gözleri parladıysa da Fatih abi yine reddetmeye çalıştı. "Yok, Necla abla. Gideyim ben."

Hıh. *İstemem ama yan cebime koyarsan hayır da demem şimdi.*

Annem karşı tarafta zaaf hissetmişti bir kere. *Yakaladım* der gibi parmağını havada sallayıp, "Açsın sen!" dedi. "Ben adamın gözünden anlarım. Sen söyle bakayım bana, ne zaman geliyor bu tamirciler?"

Fatih abi saatine baktı. "Bir saate gelirler."

"Aç acına evde beklenmez öyle." Tüm koltuklar irili ufaklı teyzelerle doluydu. O yüzden annem yemek masasını gösterdi. "Nil sana bir tabak hazırlayıversin masaya. Geç, otur şöyle."

Hayriye teyze elini salladı. "Otur oğlum, otur. Biz de tam senden bahsediyorduk zaten."

Fatih abi, montunu kalorifere yakın bir sandalyeye asıp, masanın salondaki teyzelerden en uzak ucuna emanet gibi oturdu. "Hayırdır, Hayriye teyze?"

"Belki hayırdır belki değildir, evladım. Belli olmuyor... Malum, zaman kötü. Allah hayırlı kısmetler versin inşallah." Fatih abi duaya *âmin* demeyince Hayriye teyze üsteledi. "Bir hanım kız varmış. Öyle bir laf dolanıyor."

Fatih abi elini teslimiyetle çenesine dayadı. O an, açma börek mi yoksa bir oda dolusu teyzeden uzakta kırılmış bir yumurta mı dilemmasını değerlendiriyordu bence. "Yok, Hayriye teyze kız falan." Ben mutfağa giderken bana baktı tip tip. "Nereden çıkarıyorlar, bilmiyorum ki..."

Ben durduk yere mi çıkardım acaba? Sen söyledin! Söylemeseydin o zaman! Ben de çıkarmazdım!

Münevver nine söz konusu hanım kızın gerçekte var olmamasını yıldırım hızıyla ayıpladı. "Aa ama artık zamanıdır, çocuğum. Yoksa bir hanım kız, yavaş yavaş kendin bul artık bir tane. Bak, bu anneciğin belli etmiyor ama üzülüyor çok."

Fatih abiyi bir gülme tuttu. "Belli etmeyen hâli bu mu, Münevver nine? Sabah akşam başka bir şey konuştuğumuz yok." Yanından geçerken bana laf atmadan duramadı. "Nil, çay demli olsun."

Başka bir emriniz?

Ancak sıradaki emir annemden geldi. "Kızım, gelirken bir de havlu getir. Yazık, çocuğun saçlarının ucundan su damlıyor. Hiç değilse başını kurulasın, vallahi hasta olacak..."

Vah vah.

Birsen teyzenin, oğlunun sağlığı hususunda endişeleri yoktu. Aklı hâlâ Fatih abinin Münevver nineye verdiği cevaptaydı. İsyanının sesini ben ancak koridordan duyabildim. "Aman, iyilik de yaramıyor buna, Münevver teyze. Ben karışmıyorum artık. Bırakın evinde otursun kukumav kuşu gibi. Artık elektrik mi çarpar, dolaplar mı başına yıkılır, bilmem ben..."

Fatih abinin tabağını tepeleme yığıp sırf dem çayıyla birlikte önüne fırlatırcasına bıraktıktan sonra hemen mutfağa geri kaçtım. Laf sokuşturmalarıyla uğraşamayacaktım, ağzını açmasa da o gün varlığı bile sinirlerimi oynatmaya yetiyordu zaten.

Mutfaktaki boş zamanımı, tezgâhta yığılma eğilimi gösteren kirli tabaklara girişerek değerlendiriyordum ki çok geçmeden Fatih abi sallana sallana boş tabağıyla çay bardağını mutfağa getirip tezgâha koydu. Maşallah çöp öğütücüsü gibiydi, üç tabak gücünde doldurduğum tabağı silip süpürmesi on dakika sürmemişti.

Geldiğinin farkına hiç varmamışım gibi yüzüne bakmadan, lavaboda tabakları sıyırmaya devam ettim. En son da onun getirdiği tabağı sıyırdım. Yanı başımda dikilmiş, her hareketimi izliyordu. "Var mı getirip götüren?"

Olmaz mı? Mütemadiyen üniversiteden eve, evden üniversiteye getirilip götürülüyordum ben: Bursa Büyükşehir Belediyesi sağ olsun.

Hiç istifimi bozmadan sıyırdığım tabakları bulaşık makinesine dizmeye başladım.

Ufak bir ıslık çaldı. "Sana soruyorum?"

Ne sanıyordu bu manyak beni? Islık çaldığı için cevap mı vermem gerekiyordu? Yüzüne bakmadan, "Sorunu duymazdan gelmeyi tercih etmiştim," diye konuştum. "Belli olmuyor mu?"

Doğrulup tezgâhtan sıradaki tabağı aldığımda, bulaşık makinesiyle arama girdi. Tam karşıma geçince beyaz gömleğinin sedefli ufak düğmelerine bakmak zorundaydım artık.

"Yazdıklarımı şaka falan mı sanıyorsun sen?" diye başımın üzerinden soludu. "Anlatamadıysam bir kere de yüzüne söyleyeyim: Bir daha kimsenin arabasına binmeyeceksin, Nil."

Ne kadar rahat -ecek'li -acak'lı cümleler kuruyordu bana karşı.

Elimdeki tabağı gerisin geriye tezgâha bıraktım. Zaten bulaşık makinesine erişimim kesintiye uğramıştı. Ellerimin tersini belime

dayadım, gözlerimi gözlerine diktim. "Sana ne?" Ellerimi Danla Bilic gibi havaya kaldırdım. "Saa-naa-neee??? Sana ne?"

Hışımla eğildiğinde yüzü yüzüme yaklaştı. "Bana ne... Öyle mi?"

Tam yine alnındaki o zonklayan damar çıkayazmıştı ki Selin'in sesini duydum. "N'oluyor burada?"

Bir şey olmamış gibi ellerimi yine belime atıp yüzümü ona döndüm. "Fatih abiyle ufak bir anlaşmazlık yaşıyoruz da."

Selin şüpheyle ikimize baktı. "Nasıl bir anlaşmazlık?"

Bu aralar yalan dolan söz konusu olduğunda hiç sıkıntı yaşamıyordum doğrusu. "*Bursaspor, Beşiktaş yüzünden küme düştü*, diyor."

Futbol, Selin'in o kadar ilgi alanına girmiyordu ki. "Bursaspor küme mi düşmüş?"

"On üç sene önce düşmüştü," diye yanıtladım.

Selin, son derece haklı olarak, "Neden *şu an* bunu tartışıyorsunuz peki?" diye sordu.

Fatih abi sinirli sinirli sırıttı. "Yılda birkaç defa bu konuyu tartışırız biz. Hiç eskimez bu konu." Hain hain bana baktı. "Kürşat da tartışmaya katılırsa tadından yenmiyor. Sahi, dükkânda mı o?"

Bir cumartesi günü, öğleden sonra başka nerede olacaktı acaba? "Onu karıştırmaya gerek yok bence," dedim dişlerimin arasından.

"Karışmasın istiyorsan, bazı gerçekleri kabul edeceksin. Bursalı olmak bunu gerektirir."

Selin'in bakışları ikimizin arasında gidip geliyordu. Böyle bir konuda ciddi ciddi atışıyor oluşumuza hiç anlam veremiyordu. "Bu ne ya? Sanki devlet meselesi."

Fatih abinin gülüşü yüzünde dondu kaldı. "Namus meselesi."

Selin'im yazık, o an öyle boş baktı ki. "Namus mu?"

Fatih abi de durumu idare etme konusunda bir markaydı. "Bursaspor namusumuz bizim. Koruyup kollamak bize düşer."

"Kafayı yemişsiniz siz," dedi Selin.

Alayla güldüm. "Abimle her zamanki hâlleri. Bu türü kendi hâline bırakmak gerekiyor..."

"Tamam, sen yine kendi hâline bırak ama..." Fatih abi de gülüşümü iade etti. "Dikkat et, sonra sonuçlarına katlanman gerekmesin." Son tehdidini de savurduğuna göre artık gönül rahatlığıyla olay mahallini terk edebilirdi. "Size doyum olmaz ama ben kaçayım artık, adamlar gelecek." Mutfak masasının üzerinde duran çanaktan bir tane un kurabiyesi alıp ağzına attı. "Umarım anlaşmışızdır, Nil," dedi ağız dolusu.

Yüzümü buruşturup, "Ağzındakini yut istersen, Fatih abi. Ne dediğin anlaşılmıyor," dedim.

Mimikleriyle benim taklidimi yaptı aklı sıra. "Ben sana anlatacağım, merak etme," diye bir şeyler homurdanıp döndü gitti. Selin de benim gibi Fatih abinin gidişini izledikten sonra dürttü beni. "Ne kızım sizin derdiniz? Aranızdan su sızmıyordu birkaç hafta öncesine kadar."

"Abimle ikisi çekemiyor Beşiktaş'ımı."

Kendi kendine sabır diler gibi kafasını salladı Selin. Bursa'da delilerin içinde kalmıştı. "Allah başka dert vermesin."

Vermeseydi keşke ama veriyordu işte! Kalan birkaç tabağı da bulaşık makinesine yerleştirdim. "Âmin."

"Ben sana ne diyecektim..."

"Ne diyeceksin?"

"Bu Leyla halı saha maçında bombayı patlattı diyorlar ya..."

Bulaşık makinesinin kapağını kapatırken iki büklüm bir kalakaldım. Yavaşça doğrulurken, "Ee?" diye sordum korka korka.

"O kimden duymuş? Ya da görmüş mü Fatih abiyi biriyle?"

Biri sormuştu işte o malum soruyu! Buyur buradan yak. Dedektif Selin iş başında. Korktuğum her şey neden başıma geliyordu ki benim? "Ne bileyim ben?"

"O gün birlikte olduğunuzu söylemedin mi?"

Hiçbir şey de kaçmıyordu mübarekten. "Sabah kuaförde birlikteydik sadece. O da işte beni yolda gördü, peşime takılıp da geldi."

"Kuaförde durumu biliyordu ki anons etti millete ama, değil mi?"

Selin, sen hep doğru soruları sormak zorunda mısın? Çıkarımı son derece önemsizmiş ve de apaçık ortadaymış gibi bir ifade takınmaya çalıştım. "Evet. Hâliyle. Biliyordu ki anons etti."

"Ben durup dururken böyle bir şey uyduracağını düşünmüyorum. Ne kadar üzüldüğü ortada. Ya sağlam birinden duydu ya da kendi gözleriyle gördü."

O sağlam kişi ben oluyordum. Allah da beni lütfen kahretmesin. Ama lütfen. "Bilemeyeceğim neyi neden yaptığını. Leyla'nın iç hesaplarını takip etmek kolay değil."

"Sence var mı?"

Yorgunu yokuşa sürmekte üzerime yoktu. "Ne var mı?"

"Of, Nil. Çok yoruyorsun beni bazen!" dedi Selin de. "Fatih abinin kız arkadaşı elbette! Var mı sence?"

"Adam *yok* diyor?"

"İnanıyorsun yani."

Olmadığını bilince inanması da kolay oluyordu tabii! "Selin, neden inanmayayım?"

"Olsa Birsen teyzeye ve mahalleliye söylemek istemeyebilir. Haksız da değil yani." Selin sinsice sırıttı. "Söylese hemen kızı ister, nişanı takar, yaza düğünü yaparız sonuçta."

Yatsıya kadar bile yanmayacak mumun aniden sönmesi hususunda dehşet dolu anlar yaşayan beni bile güldürmeyi başarmıştı. "Korkulur bizim mahalleden..."

Pazar sabahı maaşlar hâlâ yatmamıştı!

Bir posta da misafir arkası temizliğinden sonra sabah ayılana kadar neredeyse öğlen olmuştu. Kahvaltıya oturabildiğimizde saat 12'yi geçiyordu. Tavadaki pastırmalı yumurtanın hepsini abim

yalayıp yutmadan, eline vurup ekmeğimle birlikte tam araya giriyordum ki babamın telefonu çaldı.

"N'oldu, İrfan?" Uyku mahmuru pamuğumun rengi anında atmıştı. Elimdeki ekmek havada asılı kaldı. "Eyvah, eyvah. N'aparız? Görüyor musun sen?" Her ne duyduysa hırkasının tek kolunu çıkarmaya uğraşıyordu şimdi. "Tamam, geliyoruz biz." Telefonu kapattığı gibi de ayağa fırladı.

"N'olmuş, baba?" diye sordu abim.

"Cumhuriyet Caddesi'ndeki dükkânları komple su basmış," derken mutfaktan çoktan çıkmıştı bile. "Rögarlar tıkanıp taşmış."

Biz de ayaklandık babamın peşinden.

Telaşla abime, "Doğal afet sigortası yaptıracaktınız? N'oldu o?" diye sordum hemen.

"Yaptırdık onu," diye mırıldandı. "İş yeri paketi aldık hatta. Doğal afet, hırsızlık, bir sürü şey var içinde. Kaç aydır yatırıyoruz primleri. Allah korudu valla. Mal yığılı dükkân." Odasına girerken derin bir iç çekti. Hiç tarzı değildi böyle içlenmek. "Ederini alırız tabii de hiç iyi olmadı bu ya. İnşallah dükkânda çok zarar yoktur. Yeni mal hemen getirsek de depolayacak yer lazım. Eve mi yığacağız malları?"

Yağmur dördüncü gününde de durmamıştı. Islanmak kaçınılmaz olduğundan şemsiye falan almadık yanımıza. Şemsiyedense bir kayık daha çok iş görürdü zaten. Hiç değilse Setbaşı'nda sular bilek hizasındayken, İnönü Caddesi an itibarıyla sulara gömülmüştü çünkü: Ünsüz İnönü Çağlayanı'na hoş geldiniz!

Alt geçitlere girmek mümkün değildi; Atatürk Alt Geçidi'ndeki çantacıları, ayakkabıcıları düşünmek bile istemedim. Çaresiz yoldan ilerlerken yer yer dizimize kadar yükselmiş suyu yara yara

ilerliyorduk; kayıkla yokuş aşağı kaptırabilseydik, çok daha hızlı gidebilirdik işte.

Gerçi suyun akışına kendimizi bıraktığımızda işin sonunda Demirtaş'tan çıkmak da vardı, bunun yanında çevre yolu da bir seçenekti tabii. Pek çok araba yolun ortasında öylece kalmıştı. Yayalar düşe kalka ilerliyordu.

Abim de babam da ne kadar sakar bir insan olduğumu iyi bildiklerinden, ikisi de bir koluma girmiş, sıkı sıkı tutuyorlardı beni. Genelde karlı havalarda sakarlığım zirve yapsa da, selin ortasında ne yapacağım belli olmadığından ben de kendime güvenemedim şimdi.

Cumhuriyet Caddesi görece daha aşağıda kaldığından, su giderleri de tıkalı olunca su seviyesi biz ilerledikçe yer yer belimize kadar çıktı. Vücudumda ıslanmadık bir yer kalmadığında ancak dükkâna varabilmiştik. Hafif çukurda kalan dükkânda su derinliği, tezgâhlarla aynı seviyedeydi. Manzarayı gördüğünde abim burnundan soludu. "Kaplıkaya Cazibe Merkezi halt etmiş. Penye işini bırakalım biz, baba. Köpek balığı yüzer burada. Valla paraya para demeyiz."

Su idaresinden gelen görevliler tıkanmış rögarları açtı. Cumhuriyet Caddesi, gondolla gezilebilecek kendi çapında ufak bir kanaldansa artık caddeye daha çok benziyordu. Su idaresinin peşi sıra dükkâna su çekmek için gelen şirket çalışanları da gittikten sonra dükkânın arka tarafındaki depoda paspas yaparken açlıktan, yorgunluktan başım dönmeye başlamıştı. Nasıl bir kadersizlikse artık, iki gündür nefes almadan temizlik yapıyordum.

Kapının açıldığını duyunca, "Abi, beni burada unuttunuz sandım," diye seslendim. "Çok acıktım ben ya!"

Seslenmeden önce kafamı kaldırıp da kimin geldiğine bir baksaymışım iyi olurmuştu çünkü içeri giren abim değildi. Anlaşılan o ki Fatih abi depomuzun sele kapıldığını duyar duymaz yardıma koşmuştu. Ne kadar da iyilikseverdi. Eli kolu kutularla doluydu. "Birazdan lahmacun söyleriz."

Açlıktan öleceğimi de bilsem, o lahmacunu ancak kafasına atmak için kullanabilirdim. Ben cevap vermeyince elindeki kutuları gösterdi. "Bunlar buraya bırakılacakmış..."

Gözümün ucuyla yeni temizleyip gazete yaydığım boş alanı işaret ettim. "Şöyle bırakabilirsin."

Kutuları üst üste dizdi. "Konuşmuyor musun benimle?"

Bir an evvel çıkması için dualar ederken, paspasla aynı noktada daireler çizip duruyordum daha çok. "Konuşuyorum işte..."

Çıkmak yerine birkaç adımda yanıma gelmeyi tercih etti. "Neden bahsettiğimi biliyorsun."

Arkamı dönüp onun epeyce uzağında yarınlar yokmuş gibi paspasa devam ettim.

"Konuşmaman, söylediklerimi kabul ettiğin anlamına geliyorsa mesele yok," diye seslendi arkamdan.

Çok sinirlendiriyordu beni. Çok! Paspasın sapını fırlattım yere. Hınçla yüzümü ona döndüm. "Kabul falan etmiyorum!"

"İlla bana zorluk çıkaracaksın yani."

Beni tek cümlesiyle sinirden çatlayacak kıvama getirmemiş olsa gülerdim. "Hayattaki tek amacım da bu benim: Sana zorluk çıkarmak."

Derin bir nefes alıp bir elini yine sırılsıklam olmuş saçlarının arasından geçirdi. "Nil, beni sinirlendirmeye mi çalışıyorsun?"

İnşallah sinüzit olurdu! "Esas sen mi beni sinirlendirmeye çalışıyorsun? Arkadaşım beni eve bıraktı. Hepsi bu. Kaç gündür yeter benimle uğraştığın!"

"Uğraşana değil, uğraştırana bakacaksın. Anlatamıyor muyum sana ben? Gecenin köründe birilerinin arabasına binemezsin sen."

"Nasıl bir düşünce yapısı bu? Hangi çağdan kaldın sen?"

"Abinle aynı çağdan," dedi. "Ona da bir sor bakalım bu konudaki fikrini, görelim bakalım bu senin son derece modern düşünce yapını paylaşıyor mu?" Nihayet abim de bedenen olmasa bile, zihniyet olarak aramıza katılmıştı çok şükür.

Fatih abi bana her ne diyecekse, sürekli abimi de yanına çekip fikirlerine ortak ediyordu. Resmen şantajla itaate zorlanıyordum. "Durup durup abimle tehdit ediyorsun beni. Yeter artık! Saçma sapan bir şeyi uzattıkça uzattın."

"Ben mi uzattım? Sana çok basit bir şey söylüyorum. Başına bin türlü şey gelebilir. O yüzden bir daha kimsenin arabasına binmeyeceksin. Nokta."

Vücudum tamamen uyuşmuştu. Bütün kanım kafamda toplanmıştı sanki. Abimle ikisinin *çağdaşları*, kadınların sorumluluğunu babalarına, erkek kardeşlerine ya da kocalarına yüklerlerdi ya Fatih abi de işgüzarlık edip abilik makamının ona verdiği yetkiyle, sorumluluğumu böyle komple üzerine geçirmişti benim haberim olmadan. "Bu hakkı kendinde nasıl görebiliyorsun sen?" Özbeöz abim olsa bile böyle bir hak iddia edemezdi ya. "Abimden aldığın görevi biraz fazla önemsemiyor musun sence de?"

Sorum karşısında önce afalladı. Ağzını açtı. Sonra vazgeçti, kapattı. Yutkundu.

Mavi ekran vermesinden yararlanıp yüklenmeye devam ettim ben de. "Ne oluyor sana?" Bu sorunun cevabını gerçekten çok merak ediyordum. "Bu bir değil, iki değil... Nasıl böyle emir verir gibi konuşabiliyorsun benimle? Abimin yerine koysam da seni, *sen bile* benimle böyle konuşamazsın! Kimse konuşamaz!"

Ben iyiden iyiye seri bağırmaya başlayınca, silkinip kendine geldi. Tepkisi de benimki gibi yüksek perdeden oldu. "Elin herifinin arabasına nasıl binersin sen? Nasıl sana normal gelebiliyor ya? Bu mu senin ailenden gördüğün, Nil?"

Bütün bam tellerime sırayla basmaya yemin etmişti sanki.

Arkadaşımın arabasında beni bekleyen tehlikelerden şimdi de aileme gelmişti konu. O, ailesinden ne gördüyse, ben de aynısını görmüştüm aslında. Ama işte cinsiyetimize göre uygulamada bazı farklılıklar yaşanıyordu. Fatih abinin özgürlükleri çocukluğundan beri zaten cepteydi ve sorgulanmıyordu. Fakat özgürlük talebi benden gelince, ahlak anlayışı ters yüz oluyordu beyefendinin. Nefret ediyordum bu ikiyüzlülükten. "Ne söylemeye çalışıyorsun sen?"

"Bir şey söylemeye çalışmıyorum. Ailene yakışmayan hareketler yaptığını direkt söylüyorum."

Dişlerim öyle sert birbirine çarptı ki uçları un ufak oldu sandım. Gururumu inciterek mi ailemin verdiği ama benim alamadığımı ima ettiği o terbiyeyi verecekti bana? "Ne yapmışım ben ya? Bugüne kadar aileme yakışmayan ne yapmışım? Arkadaşımın arabasına bindim, okuldan eve bıraktı. Bu mu aileme yakışmayan hareket? Bu mu ya? Aklım almıyor."

Dudaklarında bir yay gibi çekilen ince gülümseme, sinirli olduğu kadar da acımasızdı. "Sen yakıştırabilirsin ama herkes senin gibi *rahat* olmuyor işte..."

Hayatım boyunca *rahat* kelimesi kulağıma hiç küfür gibi gelmemişti, böyle incitmemişti beni.

Gözlerim de kulaklarım da aynı anda yanmaya başladı. "Sen bana ne demek istediğini açık açık söyler misin?"

Sessizlik, aramızda üçüncü bir kişi gibi cisimlendi.

Fatih abi gözlerini benden kaçırdı. "Ben..." diye kekeledi. "Ben öyle demek istemedim. Sinirlenince... Affedersin."

Çenem kilitti. Ağlamama ramak kalmıştı. Eğilip paspasın sapını tekrar elime aldım. Paspasa yeniden başladım. "Burada senlik bir iş yok, Fatih abi. Sen ön tarafa geçebilirsin."

"Nil..."

"Çık dışarı!"

14. BÖLÜM

Birsen Hanım, elindeki alışveriş poşetlerini kapıdan ona teslim eden oğlunu, kaygılı gözlerle tepeden tırnağa inceledi. Saçı başı sabah yataktan nasıl kalktıysa öyleydi, kıyafetleri dökülüyordu. Kilo da mı vermişti ne. "Oğlum, şahtın şahbaz oldun..."

Fatih, canından bezmiş, "Ne diyorsun, anne?" diye ezbere çıkıştı. Aslında Birsen Hanım'ın ne dediğiyle ilgilenmeye mecali yoktu ya da genel olarak herhangi başka bir şeyle.

"*O üstündeki tişörtten yer bezi yapmam*, diyorum, Fatih."

"Yapma zaten, giyiyorum ben onu."

Birsen Hanım, Fatih'in ruhu bile duymadan tişörtü yok etmeye oracıkta karar verdi. "Aman iyi. Etiketi üstünde kıyafetleri de dolapta güveler yesin." Fatih üst kata çıkmak yerine sokak kapısına hamle yapınca, "Kürşatlara mı gidiyorsun sen?" diye sordu.

"Evet."

"Oyun mu oynayacaksınız yine?" diye sordu Birsen Hanım son derece eleştirel, son derece suçlayıcı bir tonda.

"Evet." Fatih o günlerde epey mazoşistti. "Gece de maç var," deyince işiteceği laf da katlanmış oldu.

"Oğlum, ne zaman büyüyeceksiniz siz? Sen sabah akşam oyun oynarsan, sürekli maç seyredersen hangi kız bakacak sana?"

Her kapı ağzı konuşması bir şekilde buraya uğramadan nihayete erdirilemiyordu. "Ne alakası var, anne?"

"Şu alakası var, çocuğum: Ben olsam, sürekli oyunla maçla kafayı bozmuş adamın evine, karısına bakabileceğinden şüphe duyarım. Nasıl ev geçindireceksiniz siz? Yaş otuz ama akıl maşallah beş karış havada!"

Fatih, çökmüş omuzlarını dikleştirdi. "Ne münasebet?!" O mu bakamayacaktı karısına?

"Elinde o oyuncak gibi kumanda, ağzı burnu kaymış tişörtün, dizleri çıkmış eşofmanınla hiçbir kız seni ciddiye almaz."

O an en şık takım elbisesini giymiş olsa da fark etmezdi ki, Fatih'in görüp görebileceği sadece Kürşat'la Necla Hanım'dı o gece. Çok şanslıysa uyumadan Saffet Bey'i de yakalayabilirdi. Haftalardır olduğu gibi Fatih'in adını duyduğu an, Nil odasından dışarı adımını atmayacaktı. Adı gibi biliyordu.

Fatih bir anlık gaflet içinde, "Almazsa almasın!" diye bir coştu ama sonrasında sesini kontrol etmeyi başardı. Onu ciddiye almayan bir kızın varlığını durduk yere annesinin yüzüne haykırıp başına iş almasına gerek yoktu. "Akşam akşam yine başladın, anne. Defileye gitmiyorum. Kürşat'la iki saat oturup geleceğim."

Fatih, muhabbet daha fazla uzamadan tam kaçmaya yeltenıyordu ki Birsen Hanım eliyle durdurdu onu. "Dur, bekle iki dakika." Birsen Hanım elinde mutfaktan aldığı borcamla geri döndü. İçinde Feray'ın tescilli tarifi, tarçınlı kurabiye vardı. "Şu borcamı gitmişken Nil'e veriver. Sevdiği kurabiyelerden yapmış Feray. Yazık, yesin kızcağız, sınavlardan başını alamıyordur şimdi. Biraz şeker girsin vücuduna, enerji verir."

Fatih duraksadı. Nil yüzüne bakmıyordu ki. Kurabiyeleri nasıl verecekti?

Birsen Hanım, borcamı Fatih'e iteledi. "Ne bakıyorsun, oğlum? Alsana kurabiyeleri! Elim kaldı havada."

Fatih, annesinin eline tutuşturduğu borcamı kolunun altına aldı çaresiz.

"*Ablam sana yaptı*, dersin."

Dinlerse derdi. "Olur. Derim."

"Kızım, Fatih geldi. Bi' merhaba de bari. İyice yabani oldun."

Annem, odamın kapısından kafasını uzatmış, ters ters bana bakıyordu. Ders çalıştığı için bu kadar laf işiten bir ben vardım herhalde.

Su baskınının üzerinden birkaç hafta, beş vize geçmişti. Artık finaller yaklaşıyordu. Haftalardır Fatih abiyle olası karşılaşmalardan da böylece itinayla kaçınabilmiştim. Hâlâ görecek gözüm yoktu onu. "Çalışıyorum, anne. Bölünmeyeyim şimdi."

"Kızım cuma bugün, bir nefes al. İnsan içine karış. Yarın kaldığın yerden yine devam edersin. Kaçmıyor ya kitaplar."

Kaçmayacaklarını kim garanti edebilirdi? Kapaklarını kapattığımız an, kim bilir içeride neler olup bitiyordu. Ahahaha. "Kritik bir yerdeyim, onu bitirmem lazım," dedim bütün ciddiyetimle.

"Duyan da oturduğun yerden dünyayı kurtarıyorsun sanacak." Baktı asla ikna olmuyorum, annem taktik değiştirip beni gömmeye karar vermişti. "Hayır, iki dakika içeri geliversen ne olur yani? Allameicihan olacaksın sanki."

Kendimi paralasam da olup olabileceğim belliydi yani. "Sen saat başı dikkatimi dağıtıp durmasan, belki dünyayı da kurtarırdım, allameicihan da olurdum."

"Aman! Hep cevap ver, sakın söz dinleme." Orada kesip çıkacak sandım ama nerede? Kapımı kapatıp çalışma masamın başına kadar geldi. Sıradaki sözler, Fatih abinin kulağına gitsin istemiyordu besbelli. "Biraz yumuşak başlı olsan ne olur sanki? İnsanlar duysa bana ettiğin lafları, sana söz geçiremediğim için beni ayıplar. Biz yetişirken annemizin gözünün içine bakardık, bir şey istesin de hemen yapalım diye. Kız kısmı hamarat olur, evcimen olur, misafirperver olur."

İmdat.

Dayanamadım, arı kovanını göz göre göre çomakla dürttüm. "Kim tanımlıyor kız kısmının nasıl olması gerektiğini?"

Aslında cevabı belli olan bir soruydu benimkisi: Canı isteyen herkes.

Ve tüm bu tanımlamaların çıkış noktası oldukça benzerdi: Kadınla erkeği ayıran farklılıklar çocukluktan itibaren şekilleniyordu. Mesela *eşitlik ve özgürlük* filozofu Rousseau'ya göre erkek çocuklar doğaları gereği hareketten, gürültüden hoşlanırken, kız çocuklar yine doğaları gereği süs eşyalarını, cicili bicili şeyleri, aynaları ve bebekleri severdi. İlgi alanları ve yetenekleri doğuştan farklı olduğundan, büyüdükçe başka alanlara savrulmaları da olağandı.

Dış dünyaya hâkim erkekler güçlü, bilgili, cesur, maceracı ve saygı uyandırıcıydı. Kadınlarsa yumuşak, duygusal, akıl dışı varlıklardı; onlar için güzellik, zarafet, utangaçlık, ağır başlılık, fedakârlık gibi erdemler makbul görülmüştü.

"Yine deli deli konuşmaya başladın," dedi annem. Onun da makbul gördüğü kadın tipi belliydi. "Tek başına mağaraya mı çekildin?"

Çekilebilseydim keşke!

Durup dururken profesyonel yalancı olmamıştım ben. Kendin gibi davranmak ve çata çat konuşmak bir kadında hoşa giden özelliklerden değildi. Kendine odaklı, duyarsız da olmayacaktın. Eğer bu özelliklerden birine veya birden çoğuna sahipsen, bunun mutlaka mantıklı bir açıklaması olmalıydı: Ya annemin iddia ettiği gibi deliydim ya da başka bir özrüm kesin vardı, *gerçek* bir kadın *böyle* olamazdı çünkü. Doğasında yoktu *böyle* olmak.

"*Hiç mi terbiye almadın ailenden,* derler insana." Annem hızını bir türlü alamıyordu. "Seni alan aynen kapımıza iade edecek."

Gerçek bir kadın olmayı becermeyenlerin de acı sonu, kocasız kalmaktı işte.

Pek çok başka kadın gibi annem de durumu içselleştirerek gerçek bir kadın olmanın doğru bir yolu olduğuna inanıyordu. Kadınlar, şeytani yaratıklar veya kedi değil de insanlarsa şayet, toplumda insan gibi yaşamaktan onları alıkoyan bu inancın kökten değişmesi gerekiyordu bana kalırsa.

"Beni birine vermeye kalkmazsan, öyle bir sıkıntı yaşayacağımızı düşünmüyorum."

"Ne çene var ama Nil sende de..." Odama adım attığından beri beynimi yiyen o değilmiş gibi! "Bana laf yetiştireceğine şimdiye elli kere *hoş geldin* demiştin çocuğa."

Hâlâ aklı Fatih abideydi! Ben hiçbir şeydim, misafirse her şey. "Önceden dediklerime say." O da saysın bir zahmet.

"Eve gelene *hoş geldin* denir." Kız kısmının en basit dersinden bile çakmıştım ben. Memnuniyetsizce saçıma, başıma, muhtelif yerlerinden incelmeye başlamış pijamama baktı. Hissettim. Pes etti edecekti. "Pasaklı, sevimsiz bir şey olup çıktın başımıza..."

Sadece insan olduğum için bile sevimsiz olamıyordum. Sevimsizdim çünkü annemin beklentilerine cevap veremeyen bir kızdım. "Fatih abi takılmaz öyle şeylere..." Ayrıca takılırsa da takılsın hödük. Bizim evden çıkmıyordu maşallah. Her seferinde *hoş geldin* mi diyecektik? "Zaten abime gelmiyor mu o? Oyun falan oynarlar şimdi, hiç gerek yok. Dediğim gibi, çok konu birikti. Yetiştirmem lazım." Annemi kibarca dışarı çıkmaya davet ettim. "Yeterince bölündüm zaten."

"Aman çıkıyorum. Rahatsız ettik, kusurumuza bakma." Odamdan çıkmadan, bana bol tiksinti içeren son bir bakış attı annem. "Sevimsiz..."

Gerek vurdumduymazlığım gerek deliliğimle, annemi güç de olsa odamdan geri püskürtüşümün üzerinden daha yarım saat

geçmemişti ki Hilal ablanın feryadı koridordan yükseldi. "Hay lanet olsun öyle organizatöre!" Akabinde de odama daldı. "N'apıyorsun, Nil?"

Burnumu kitaptan kaldırdım. Omzumun üzerinden Hilal ablaya baktım. Hayat çok yoruyordu beni. "Sence?"

Hilal abla, bir önümdeki tuğla kalınlığındaki akışkanlar mekaniği kitabına bir de bana baktı. "Iyy, ne sıkıcı bir kız oldun, Nil!"

Kuşkusuz *sıkıcı olmak* da ideal kadının özelliklerinden değildi.

Yanıma gelip koluma yapışıverdi. "Hadi kalk. Size işim düştü. Bizim Oya'nın düğünü yarın. Düğün için organizasyon şirketi tutmuşlardı ama şirket batmış!"

Şirket için üzücü bir durumdu ama bundan bana neydi tam olarak? Kolumu minik ama güçlü elinden kurtardım, yerimden de kıpırdamadım. "Ee?"

"Ee'si nikâh şekerleri ellerimizden öper. Bana üç yüz tane verdiler. Sabaha kadar bitirmemiz lazım."

Üç yüz tane nikâh şekeri Hilal ablanın payına düşense, kaç kişi geliyordu bu düğüne? "*Bitirmen* lazım demek istedin herhalde?" Kuzen onun kuzeniydi. Ben prensip olarak sadece birinci derece akrabalarımın nikâh şekerlerinin akıbetiyle ilgileniyordum.

"Nil, bırak dalga geçmeyi. Kaybedecek bir dakikamız bile yok!" Beni teşvik girişimleri ikna edici olmaktan uzaktı. Ama yine de deniyordu, yazık. "Bak, gerçekten çok eğlenceli, hem..."

Ders çalışmak sıkıcıydı ama nikâh şekeri yapmak öyle miydi? Kuruçeşme falan hepsi hikâyeydi; cuma gecesi yapılabilecek en çılgın aktivite nikâh şekeri paketlemekti. "Siz abimle eğlenin o zaman, hiç aranıza girmeyeyim ben, zaten sınavım da çok önemli," diyerek sandalyemin tekerleklerinden faydalanıp, iyice masama yanaştım, kitabıma geri gömülme girişiminde bulundum. "El işleriyle de başım hiç hoş değildir ayrıca..." Ben de böyle bir kızdım işte! Annem yine hiç onaylamayacaktı fakat destektense köstek olma ihtimalim daha yüksekti.

Sandalyemi gerisin geri kendine doğru çekerek, iki yanıma tutunamadan beni çalışma masamdan ayırdı. Sandalyemi kendine çevirdi. Cüssesinden beklenmeyecek kadar kuvvetliydi. "Yapma, Nil! Çok basit bir şey. Hem yuva kuranın yuvası olur!"

Kararlı suratına boş boş baktım. "Onu bu durum için söylediklerini sanmıyorum. Kaldı ki yuva falan da istemiyorum!" Anlamamakta ısrar ediyorlardı ama sadece huzur içinde ders çalışmak istiyordum ben!

"Büyük konuşma, o işler hiç belli olmaz!" Kolumdan tekrar tutup ayağa kaldırmaya çalıştı. Sandalye de benimle birlikte çektiği yöne sürüklendiğinden nafile bir çabaydı. "N'olursun ya! Bak, Fatih bile oturdu, yardım ediyor."

Heh yapacağım vardıysa da şimdi kaçmıştı işte! "Oh, bak, o da varmış ne güzel, bitirirsiniz hemen," dedim abartılı bir sevinçle. Ayaklarımı yere sürterek geri geri masama ulaşmaya çalıştım. "Bana hiç ihtiyacınız yokmuş."

Etrafımdan dolaşıp masamla arama girdi, kollarını göğsünde kavuşturdu. "Yalvarttın ama, Nil! Ne inat var sende de."

Tahmin ederim, bir kadında istenmeyecek bir özellik daha keşfetmiştik. "Bence sen de hiç fena değilsin, Hilal abla," dedim sırıtarak. Annemi mumla aratıyordu, nazar değmesin.

"Hadi, tut şu işin ucundan, bitirelim hemen." Bütün sevimliliğiyle gülümsedi. Muhtemelen abime her istediğini böyle yaptırıyordu. "Kişi başı sadece yetmiş beş tanecik."

Sonuna -cik eki ekleyince yapılacak nikâh şekeri adedi bana daha az gibi gelmemişti, sevimli gülüşlere de karnım toktu ama ne yazık ki beni odamdan çıkarmadan gideceğe benzemiyordu. Teslimiyet içinde sesli bir iç geçirdim. Nikâh şekerlerini ne kadar çabuk bitirirsek o kadar çabuk masama kavuşacaktım. "Abim kendininkileri bana itelerse kalkar giderim." Malımı biliyordum çünkü. "Bu sefer sen bile ikna edemezsin!"

"Kafasını patlatırım ben onun," dedi güven verircesine. "Sen hiç merak etme."

Gerektiğinde kafa patlattığına şahit olmuşluğum vardı, kaldı ki benim o an merak etmem gereken şey de o değildi zaten.

Salona girdiğimde azıcık keyfim olsa gözümden yaş gelene kadar gülerdim. Arka planda *El Clásico*, abimle Fatih abi kafa kafaya vermiş, halının üzerinde oturuyorlardı. En son bundan 10-15 yıl kadar önce legodan çılgın projeler yapmaya çalışırlarken onları böyle görmüştüm herhalde. Babalarımızı jeneratör almaya ikna edemediklerinden, derin fen bilgileriyle, elektrik kesildiğinde onları *PlayStation* oynatmaya devam edecek *ufak* barajlar, yel değirmenleri, termik santraller yapmaya çalıştıkları o projelerin sonunu asla görememiştik. Bu uğurda birkaç halı, bir tüplü televizyon ve bir PlayStation da telef olmuştu. Alınan tüm güvenlik önlemlerine rağmen *termik santrallerde* eriyip yamulan kutu kutu legoyu saymıyorum bile.

Bugünkü proje planına abimle Fatih abinin herhangi bir katkısı olmadığından, hiç değilse bu seferki projenin sonunu görebileceğimizi umuyordum.

Annem de aynı temenniyle, tam bir proje yöneticisi edasıyla onların tepesinde dikilmiş teftiş yapıyor, son derece faydalı direktifler veriyordu. "Aman eskiden organizasyon şirketi mi vardı? İki dakikada yapıverirsiniz. Zahmetli bir şey değil ki. Baksanıza, zaten her şey hazır..."

Ben ondan o kadar da emin değildim işte!

Annemin arkasından yanaşıp omzunun üzerinden salonun ortasındaki içi tıka basa dolu koca koca siyah torbaları süzdüm. Kulağının dibinde, "Sabaha kadar yolu var bunun..." dedim.

Annem yerinden sıçradı. Ni-ho-ha-ha-ha! "Allah cezanı vermesin, Nil! Yüreğime indireceksin!"

Diz hizasından biraz yukarıda kalan iki kafa da bana dönmüştü. Kafalardan birine bakmaktan özellikle kaçındım.

Annemin sıçrayışına salise farkıyla yetişemeyen Hilal abla arkamda kalmıştı. "Sonunda ikna edebildim *Huysuz Şirine*'yi..." Huysuz Şirine'yi değil de azılı düşmanını alt etmiş bir komutan kadar gururluydu, *görümce* denilen kişi de öyle bir şeye tekabül ediyordu galiba.

Annem birkaç metre uzağımda, şimdi beni ve küçük saçmalıklarımı görmezden geliyormuş gibi yaparken, takdirle gelinine bakıyordu. "Valla helal olsun sana, Hilal. Ben ne diller döktüm, o masanın başından kaldıramadım." Bulaşıcı bir hastalığım varmış gibi yine uzağımdan uzağımdan mutfağa yöneldi. "Ben size çay koyarım, kestane de yaparım. Anlamadan bitiverir."

İyice anlaşılmadan bitmeyecekti bence ama başlamadan da bitemeyeceği ortadaydı. Kucak dolusu malzeme toparladıktan sonra, Fatih abiden olabildiğince uzakta, bağdaş kurup yere oturdum.

Maalesef ki abimin karşısına denk düşüyordu aldığım pozisyon. Abim ekşi yüzüyle benim ekşi yüzüme baktı. "Nil, o suratının hâli ne öyle? Seni tanıma imkânları olsaymış, mahkeme duvarlarına bunca zaman haksızlık etmezlermiş."

Bir mahkeme duvarlarının mağduriyeti eksikti. "Uykusuzum," diye mırıldandım elime aldığım ilk kutunun içine badem şekeri yerleştirirken. "Sınavlarım var."

"Geçtin oturdun bir de karşıma. Senin sınavların var diye benim manzaram neden bozuluyor?" Elindeki badem şekerini bana fırlattı. "Al, işte bütün keyfim kaçtı."

Beyin fonksiyonlarım o kadar yavaşlamıştı ki ben bakarken şeker bombeli geldi, alnıma çarptı, sekti. Abime geri gitti. Abim

şekeri yakalayıp ağzına attı. *Bir taşla iki kuş vurmak* deyimini o an yazıp sahnelemişti âdeta.

Acıtmıştı ama. "Kaç yaşındasın ya?" Alnımı ovuşturdum. "Bir dahaki sefere uykusuz kalmadan önce manzaranı düşünürüm, kusura bakma, abi."

"Kürşat, yediğin her şeker için 10 lira keseceğim senden." Fırlatılıp geri dönen şekerler için 20 lira kesilmeliydi bence. Hilal abla da yanıma oturdu. "Haydi bakalım. Kavga etmeden, az laf çok iş."

Madem gelip oturma gafletine düşmüştüm bir kere, az laf çok iş olacaktı artık, ne yapalım.

Tabii, abimin *az laf çok iş* prensibinden muaf tutulacağı herhalde ortadaydı. Dışı, ayna yüzeyli ince filmle kaplanmış kutuyu elinde evirip çevirip, aldığı direktifler uyarınca kutunun tepesine oturttuğu pembe kırmızı mor renklerdeki yapma gül öbeğini koklayacakmış gibi burnuna doğru yaklaştırdı. "Zevksiz mi lan bunlar?"

"Nikâh şekeri işte, Kürşat," diyerek, salona girdiğimden beri ilk kez konuştu Fatih abi. Bizim aksimize parmakları hızla çalışıyordu. "Nikâh şekerinden nasıl bir performans bekliyorsun ki?"

"Böyle göz kanatan bir performans beklemediğim kesin." Abim kutuyu beyaz tülün içine koyup uçlarını güllerin altında büzüştürerek kurdele bağladı. En son da çiftin adıyla düğün tarihinin yazdığı etiketi tüle zımbaladı. "Kusura bakma, Hilal ama ben acıyorum sizin damada."

Hilal abla da harıl harıl çalışıyordu. "O niyeymiş?" diye sordu abime bakmadan. "Gül gibi kız alıyor işte."

Abim nikâh şekerinin güllerini Hilal ablanın gözüne gözüne sallayıp dikkatini çekmeye çalıştı. "O gül gibi kız işte çok ezikliyor oğlanı."

Hilal abla, abimin kolunu koluyla savuştururken çok da umursamadı kuzenine atılan taşı. "Nikâh şekerinden mi anladın onu?"

"Hanım köylülük kötü şey," dedi abim. Konuşana da bak. Kutu, parmaklarının ucunda yükseldi. "Bu zevksizlik örneğine ses çıkaramamak..."

"Belki damat seçti bunu?" diye sordu Fatih abi. "Olamaz mı?"

Abimin burnundan bir homurtu yükseldi. Kutuyu *bitenler* yığınına bıraktı. Yeni bir kutu aldı eline. "Nikâh şekerini damadın seçtiği nerede görülmüş?"

"Dediğin gibiyse, kızın ne seçtiği de umurunda değildir belki... Hayallerini süsleyen nikâh şekerini kıza kabul ettiremediğini sanmıyorum yani."

Hilal abla, kendi bitirdiği kutuyu bitenler yığınına bırakırken, abimin eciş bücüş paketlediği kutuyu yığının en tepesinde görünce dehşete düştü. "Kürşat, neden uyduruk uyduruk yapıyorsun?" İşaret parmağını Fatih abinin elinde narince tuttuğu kutuya doğrulttu. "Bak, Fatih'e ne güzel yapıyor!" O arada ben de payıma düşen azarı işittim. "Nil, sen de acele et! Bu gidişle sabaha kadar bir masanın şekerini ancak bitireceksin."

Ben uyarmıştım ama kendisini. Elimde hâlâ ilk kutum, "Haksız rekabet var," diye söylendim. Adam elleriyle yüzük yapıyordu, kurdele mi bağlayamayacaktı?

Fatih abinin üzerimdeki bakışlarını hissettim ama gözümü elimdeki janjanlı kutudan ayırmadım. Üstteki gül döşeli yüzey hariç, kutunun her bir yüzünden kendi aksim bana bakıyordu.

Abime hak verdiğim nadir anlardan birini daha yaşıyorduk. Ama içimde.

Annem, kestaneyle çayları servis edecekken, Fatih abi hemen ayağa fırlayıp tepsiyi elinden aldı. "Necla abla, zahmet ettin gece gece. Dur, yardım edeyim ben sana."

Canım. Ne kadar da ince ve düşünceliydi. Hepimize tek tek çaylarımızı ve kestane tabaklarımızı dağıtmaya başladı. Bana sıra geldiğinde, gözlerim uzattığı tepside, payıma düşen çayla kestane tabağını aldım hızlıca.

"Olur mu, oğlum? Gece gece çalıştırıyor sizi gelinim. Uykusu açılsın biraz." Eli boşta kalan annem, hepimize yine tepeden bir bakış attı. "Var mı başka bir şeye ihtiyacınız?"

Aha, satış geliyordu.

Hep bir ağızdan olmadığını söyleyince, "Çay da kestane de var mutfakta, çocuklar," dedi. "İsterseniz alırsınız. Ben de yatayım artık."

"Aa anne, erken daha. Sen de eşlik etseydin bize," diye takıldım. "Görmüyor musun? Ortam yıkılıyor."

"Belim, kollarım, her yanım ağrıyor, kızım. Ben sizin gibi oturamam öyle yerlerde. Yaşlandık artık. Sizin yaşınızdayken ben oboo neler neler yaptım."

Kotayı dolduralı çok oluyordu, evet, bu kısmı ezberlemiştik artık. "Koltuğa otururdun sen. Biz bittikçe verirdik malzemelerini kucağına. Hiç ağrımazdı bir yerin."

Annem işine gelmeyince de beni görmezden gelebiliyordu. "Yatayım da kemiklerim dinlensin," diyerek yatak odasına doğru hareketlendi. "Hadi, Allah rahatlık versin hepinize. Bitirdikten sonra yatın hemen, oyalanmayın."

Annem yattıktan sonra tam da Hilal ablanın istediği üzere az laf çok iş, bir süre sadece ellerimiz çalıştı. Ama yap yap bitmiyordu meret.

İlk tur çay bitince Hilal abla ayaklandı. "Ben çay alacağım, isteyen var mı?"

"Ben isterim," dedim.

"Ben de," dedi Fatih abi.

"Ben de sevdiceğime yardım edeyim," diyerek Hilal ablanın peşinden ayağa kalktı abim. Dört bardak çay getirmek iki kişilik

bir işti çünkü, bir şey istediğinde, getireyim diye eline geçeni kafama atan adama bak. "Çok zorlanacaksanız ben de geleyim," dedim arkasından.

"Bakıyorum da çok formundasın bu akşam. Pasif agresif bi' hâller..." dedi abim omzunun üzerinden. "Sen otur, işine bak. Zaten beceremiyorsun..."

Pasif agresifliğin kitabını yazdırmıştı bu ev bana. "Neredeyse beni mutfakta istemediğini düşüneceğim..." dedim gizemli gizemli.

Abim de annem gibi işine gelmediğinde beni görmezden gelirdi. Gözünü belertip dönüp gidince torbalar, ben ve Fatih abi baş başa kaldık.

Sıkıntılı sessizlik uzun sürmedi.

Fatih abi, "Ablam sana kurabiye gönderdi," dedi usulca.

"Ellerine sağlık," deyip işime devam ettim.

Çok geçmeden, "Kurdele uzatır mısın?" diye kibarca sordu. Sanki iki metre öteye kendisi uzanamıyordu. Kurdele poşetini alıp olduğu gibi önüne attım. Bana duyurmak için nefesini seslice dışarı verdi ama yine dönüp bakmadım. "Bütün torbayı istememiştim..."

Bütün torbayı vermeseydim kaç tane istediğini sormam gerekecekti ve ben gereksiz cümle kurmak istemiyordum. "İçinden kaç tane istiyorsan alıp iki metre öteye kendin bırakabilirsin sanırım."

"Yüzüme bile bakmayacak mısın?"

"İçimden gelmiyor."

Sesini iyice alçalttı. "Daha ne kadar yüzüme bakmayacaksın peki?"

Kutuyu tülle sararken düşünür gibi yaptım. "İçimden gelene kadar... Ama yerinde olsam çok beklemezdim."

"Kan davası gibi sürecek mi bu böyle?"

"Kan davası mı?" Salona girdiğimden beri ilk kez yüzüne baktım. Saçları dağınıktı. Beyaz tişörtünün yakası fazla yıkanmaktan yıpranıp genişlemişti. Gri eşofman altı fazla salaş duruyordu. Biraz zayıflamıştı sanki. Bana neyse. "Kan davası olabilmesi için önce karşımdakini muhatap almam lazım."

Koyu halkaların çevrelediği gözlerinde, beklenmedik kızıl kıvılcımlar çaktı. "Beni muhatap almıyorsun yani..."

"Alınmayı hak ediyor musun sence?"

"Çaylar geldi." Abim tepsiyle içeri girdi. Dünya gözüyle gördüğüm sahne karşısında gözyaşlarım sel olup akacaktı ki sonuna, "Nil, senin yerinde olsam, çayı böyle çok da gönül rahatlığıyla içmezdim. Abi tavsiyesi..." diye ek yaptı.

İçine tükürmüş olabilirdi, yapmadığı şey değildi sonuçta.

Abim, kendi yazdığı senaryo dâhilinde, Hilal ablaların damadının ezilenmesini bir türlü içine sindiremiyordu.

"Erkekler de pekâlâ ağırlığını koyabilir, Kürşat," dedi Hilal abla sabrı taştı taşacakken. "Siz ilgilenmediğiniz için bu işlerle biz ilgilenmek zorunda kalıyoruz. Yoksa bizim dediğimiz oluyor diye bir şey yok!"

"Hayır efendim. Her zaman sizin dediğiniz oluyor. Beğenmediğin bir davetiyeyi mesela, sırf ben beğendiğim için yaptırmamız mümkün mü?"

"İkimizin beğendiği başka bir davetiye her zaman bulunur."

Abim ukalaca gülümsedi. "Başka sorum yok, sayın hâkim." Bir tane badem şekeri attı ağzına. "Erkek değil, sustalı maymun istiyorsunuz siz."

"Yeme şunları, Kürşat!"

Abim, "Bedavaya çalışıyoruz, göz hakkı," diyerek bir tane daha ağzına attı. "Biz de sütten çıkma ak kaşık değiliz şimdi, tamam

ama kadın milleti fena, çaktırmadan parmağında oynatıyor erkek milletini. Neler gördü bu gözler? Ne yalvaranlar, kapılarda paspas olanlar..."

Fatih abi yaklaşan tehlikeyi sezmiş olacak, "Çok konuşma, Kürşat," dedi sertçe.

Abim hin hin sırıtıp ağlamaklı bir ses tonuna büründü. Böğrüne böğrüne vurup, "Affet beni, Canaaağğnnn!!!" diye haykırdı.

Gülmemek için dudaklarımı ısırdım. Canan abla, Fatih abinin bildiğim en büyük aşkıydı, muhtemelen de tek aşkı. Uzun soluklu bir ilişkileri olmuştu, iki sene boyunca ayrılıp ayrılıp barışmışlardı.

"Affet beni, Canaaağğğğğnnnnn!!!" derken abimin sesi biraz daha yükseldi.

Fatih abinin yüzü kıpkırmızı kesildi, alnındaki damar zonklamaya başladı. Öyle bir bakıyordu ki abime biz olmasak çoktan üzerine atlamıştı. "Sırası mı şimdi, Kürşat?"

Abim umursamazca elini salladı. "Oğlum, geçti gitti, n'olacak? Kız evlendi de senin üzerine üç çocuk yaptı." Bir yandan gülüp bir yandan da badem şekerlerini yuvarlamaya devam etti. "Bu Canan tam dominant teyzeydi. Az çektirmedi Fatih'e. Doğruya doğru." Abimin mantığıyla kendi sonunu hazırlamıştı yani. "Fatih gel, Fatih git. Fatih şuradan al beni, Fatih şuraya bırak beni... Fatih de peşinde tam bir fino. Karşısında Türk'üm diyemiyor... Uzunca bir süre bu Fatih hayatını böyle yerlerde paspas olarak sürdürdü. Ama sonra sonra kızın arkasından çevirmediği iş de kalmadı ha!"

Fatih abi, "Kürşat!" dediğinde ben bile ürperdim ama abim bana mısın demedi.

"Lafımı neden kesiyorsun, hayatım? Ne diyordum? Hah. Bu Fatih gitti, kızı aldattı, yetmiyormuş gibi bir de enselendi. Ee, kaçar mı Canaağnn'dan??"

Sonra da ben *rahat* oluyordum. Abimle ikisi de ahlak bekçisi.

Abim bombalamaya devam etti. "Kız bir de Canan'ın arkadaşıydı!"

"Arkadaşı değildi," diye mırıldandı Fatih abi.

Hımm. Tamam o zaman. Arkadaşı değilse okeydi.

Abimin gözleri dramatik bir biçimde maziye daldı. "Arkadaşı değilse de bayağı bayağı tanışıyorlardı mahalleden."

Hilal ablanın ağzı şaşkınlıktan açık kaldı. "Hem de mahalleden?" Bir anne gibi Fatih abiyi azarladı hemen. "Fatih, iyisin hoşsun da... Bu yaptıkların hiç hoş değil." *Hiç hoş değil* derken çok daha fazlasını söylemek istiyordu da kendini tutuyordu bence.

Fatih abi, "Şu yanımda oturan tip de benden çok farklı sayılmazdı," diye homurdandı. "Onları da anlatsana, Kürşat, elin değmişken."

Hilal abla hemen bilmiş bilmiş cevap verdi: "Yaşadığı her şeyi zaten anlattı bana, Kürşat. O defterler kapandı."

"Ondan emin misin?" diye soramadım tabii. Şahsen ben asla emin olamıyordum abimin o defterleri kapatabildiğinden.

Hilal abla yine abime döndü. "Kız affetti mi peki?"

Abim gülerek kafasını salladı. "Affetti. O kadar yalvarmaya, kapılarda sersefil olmaya affetmez olur mu? Taş değil ya, affetti."

"Sonra n'oldu?" diye merakla sordu Hilal abla.

"N'olacak?" Abim elindeki şekerlerden birini bu kez hemen yanı başındaki Fatih abiye fırlattı. Şeker onun da kolundan sekti. "Bu yine gitti, aldattı kızı."

"Aynı kızla mı?"

"Hahayt! Aşk olsun. Tabii ki başka bir kızla. Ama onu da tanıyordu Canan!"

Hilal abla, öfkeyle, "Bu erkekler neden kadınları kovalıyorlar?" diye sordu bana bakarak.

Şu durumda sorunun muhatabı bendim galiba ama bilmediğim yerden sormuştu. "İzlediğim bir filmde kaburgayı geri almak için diyorlardı..." Üç surat da gözlerinde soru işaretleriyle

bana bakıyordu. Asla anlamamışlardı neden bahsettiğimi. "Hani Havva Adem'in kaburgasından yaratılmış ya..." diye açıkladım. "Kadınlar olmadan erkekler tamamlanamadığı için kadınların peşindeler..."

"Onu demiyorum, Nil!" Tabii, onu demiyordu Hilal abla. "Neden bu erkekler bu kadar doyumsuz? Neden birden fazla kadının peşinde koşuyorlar? Herhalde bütün kaburgaları tam takım toplamak için değil!"

Herhalde. Hâlâ bilmediğim yerden soru geliyordu fakat. "Yine aynı filmde ölümden korktukları için diyorlardı. Ama onun mantığını çok kavrayamıyorum..."

Abim cümle ağzımdan çıktığı an durumu kavramışa benziyordu. "Kovalamaca canlı tutuyor, ölümsüzmüşsün, yenilmezmişsin gibi geliyor da ondan. Hatta yaşlandıkça daha da ayyuka çıkar bazılarında bu durum."

Bak sen şu abime. Bazen durup durup yapıyordu böyle şeyler.

Hilal abla biraz sinirlendi abimin konuya bu kadar hâkim olmasına. "Öyle mi, Kürşat?"

"Tabii, bak Fatihçiğime..." Abim hiç istifini bozmadan topu göğsünde yumuşatıp Fatih abinin kalesine göndermişti yine. "Yaşlanmaya yaşlandı ama durulduğunu hangimiz iddia edebilir?"

Fatih abinin dişlerinin gıcırtısını ben duydum. "Ben konuşmaya başlarsam ortada nişan falan kalmaz, biliyorsun değil mi, Kürşat?"

Hilal abla bir an Fatih abinin yüzüne bakakaldı. Gayet ciddi olduğunu fark ettiğinde tizden bağırdı. "KÜRŞAT! Ne diyor bu Fatih?!"

Annemler uyanmasa bari. Tuvalete kaçmak için daha uygun bir zaman olamazdı. Şekerler de neredeyse bitmişti. Kaostan faydalanıp belki de hiç geri dönmezdim! Ni-ho-ha-ha-haaa!

Banyo kapısını açtığımda eşikte Fatih abiyi buldum. İşi çok acildi sanırım. Ama nedense yanımdan geçip banyoya koşmak yerine kıpırdamadan karşımda duruyordu. "Biraz konuşabilir miyiz?"

"Hangi konuda?" diye sordum gıcık gıcık.

"Biliyorsun hangi konuda olduğunu," dedi o da aynı gıcıklıkla. Fısıltıyla bağırmak böyle bir şeydi herhalde. "O konuda konuşacağımız bir şey yok!" dedim hiddetle. Kapının eşiğinde karşılıklı dikilmişken, banyoya geri girmediğim müddetçe, lafımı söylediğim gibi afili afili arkamı dönüp bir yere gitmem mümkün değildi ama. "Çekilirsen geçeceğim!"

"Beni bir dinler misin lütfen?" diye sordu o da fısıldayarak.

Lütfen falan diyordu. Başımıza taş yağacaktı. "Çekil önümden." Telaşla koridora baktım. "Abim gelecek şimdi!"

"Gelmez. Yine Hilal'le girdiler birbirlerine. Hilal'i eve bırakmak için ancak ikna edebildi."

Neden acaba? Bazen abimle Fatih abinin iki iyi dost olduğundan çok da emin olamıyordum. Ancak iki düşman birbirinin kuyusunu bu kadar iyi kazabilirdi. Ya da birbirinin her açığını bilen iki iyi dost, bilemedim.

"Çekilir misin önümden?"

"Özür dilememe izin ver bari."

"Kendini hiç boşuna yorma. Özür dileyince o söylediklerin öyle bir anda unutulmuyor!"

Ben hiç öyle dememişim gibi, elimle birlikte yakaladığı bileğimi sıkı sıkı kavrayıp oturma odasına çekti beni. Sadece sokak başındaki lambanın cılız, sarı ışığı odanın duvarlarına vuruyordu. Gözlerim yarı karanlığa uyum sağlarken elimi güçlükle geri alabildim. "N'apıyorsun sen?!" diye daha da hiddetli bir fısıltıyla sordum.

"Sen beni çok yanlış anladın, Nil. Anlatmama izin ver, lütfen."

Normalde ikinci *lütfen* deyişini bando ve mızıkalar eşliğinde kutlamak gerekirdi çünkü muhtemelen bu kelimeyi hayatında ilk

kez aynı dakika içinde art arda kullanıyordu. Ama beni yumuşatmaya yetmeyecekti bu. "Ne duyduğumu biliyorum ben. O cümlede yanlış anlayacak hiçbir şey yok."

"Ben yanlış anlattım o zaman. Tamam mı?"

"Nasıl bir yanlışlık o? Birine *rahat* olduğunu söylediğinde ne kastediyor olabilirsin acaba?"

"Sence ben gerçekten senin öyle biri olabileceğini düşünür müyüm?"

"Bilmem. Belki de düşünürsün. Sonuçta arkadaşımın arabasına binmiş bir insanım ben!"

Fatih abinin kolları çileden çıkmışçasına iki yanına açıldı. "Elbette ki düşünmem! Düşünmüyorum!"

Hırsımı alamıyordum bir türlü. "İşinize gelince *erkeğiz yaparız*, işinize gelmeyince *namus meselesi höt möt!* Sana sormayacağım kimin arabasına bineceğimi. Git, kime söyleyeceksen de söyle ayrıca! Ama önce otur bir düşün *ben nasıl bir insanım* diye. Abimin anlattıklarını bir düşün. Sonra da bana söylediklerini bir düşün. Oldu mu? Bir düşün bakalım sen bana ahlak dersi verecek konumda mısın?"

"Geçmişte kaldı hepsi," dedi sessizce. "Çocuktum."

"Çocuk bile olsan, birini artık sevmiyorsan ayrılırsın, olur biter. Defalarca aldatmak da ne demek?"

"Kürşat'ın anlattığı kadar basit değil olanlar."

"Sonuç olarak aldattın mı aldatmadın mı Canan ablayı?" Soruyu sorduğum gibi de pişman oldum. Bundan bana neydi tam olarak? Benim sorunum onun çifte standartlarıydı. Asla bir yere varamayacak bu manasız konuşmayı sonlandırıp odama gitmeye karar vermiştim ki birden oturma odasının tavandaki lambası çat diye açıldı. Gözlerim kamaştı.

"N'apıyorsunuz lan karanlıkta fısır fısır?" diye sordu abim gevşek gevşek.

"Baktım kavga ediyorsunuz, sizi baş başa bırakmam gerektiğini düşündüm," dedi Fatih abi sakin sakin abime bakarken. "Salondan sıvıştığımı fark etmediniz bile."

Ama fısır fısır ne konuştuğumuzu açıklamıyordu bu. Ben de destek çıktım. "Tam da dedikodunuzu yapıyorduk. Siz evlenirseniz, iki güne kalmadan boşanırsınız," dedim yüzümü buruşturup. "Bari babamı düğün masrafına sokma hiç."

Abim yanaşıp Fatih abinin dizine bir tekme atmaya çalıştı ama Fatih abi atik davranıp zamanında pencere tarafına kaçmayı bildi. Abimin işaret parmağının ucunda Fatih abi vardı. "Ayrılığımız bunun yüzünden olacak! Var mı öyle fitili ateşle, sonra da ortadan kaybol, Fatih Efendi?"

"Durduk yere beni gömersen karşılığını da misliyle alırsın, Kürşat Efendi. Hâlâ öğrenemedin mi?"

"Aman, çok da gömdün," dedi abim gayet rahat. "Geçmişi sil baştan yazacak hâlimiz yok. Olan olmuş. Ne yapalım yani?"

"Sen çok ilkeliymişsin de bir kanı bozuk benmişim gibi davranma, yeter," dedi Fatih abi. "O kıza da madem dürüstlük timsali ayakları yapıyorsun, otur gerçekten anlat *her şeyi*. Böyle bol keseden attığın yalanlar ortaya çıktıkça bir noktada suratına bakmayacak artık."

"Sen sesini çıkarmasan nasıl ortaya çıkacaktı bütün bunlar acaba?" diye sordu abim. "Hem yalan atmak başka, gerçeği tamamen anlatmamak başka... Geçmiş gitmiş *her şeyi* bütün detaylarıyla bilmenin kime ne faydası var?"

"Madem öyle, neden durup dururken beni karıştırıyorsun?" diye çıkıştı Fatih abi. "Oya'nın nikâh şekerinden yola çıkıp nasıl bana geldi konu?"

"Senin şu an başın bağlı mı? Bir şey anlatmaya çalışıyordum, seni de örnek verdim. Sen niye bu kadar rahatsız oldun ki, hayatım? Yabancı mı var aramızda? Herkes her şeye aşina zaten... Bu gece duydukları karşısında kimsenin büyük şok yaşadığını

zannetmiyorum," dedi abim, Fatih abi adına da son derece rahat ve de lakayt. "Amaa bir ilişkin varsa, geçmişe sünger çekeceksin. Geçmişle ilgili çok da konuşmayacaksın sevdiceğinle. Gereksiz bilgi birikimi ancak ilişkiyi yıpratır." Kürşat abiden ilişki tavsiyeleri. "Baksana, sen tuzun kuru olmasına rağmen katlanamıyorsun eski defterlerin karıştırılmasına. Zaten sayende benim de pek gizli saklım kalmadı artık..." Fakat bu gerçeğe rağmen, her nedense kendinden aşırı emin bir gülümseme yayıldı yüzüne. "Ama Hilal dayanamaz bana. Eve zor da olsa bıraktım. Yarın arar kesin, barışırız."

Ha bir de o abimi arayacaktı? Gamsızdı. Gam-sız.

Abim, Fatih abinin yanına kadar gidip pencerelerden birini açtı. Dirseklerini pencerenin mermerine yasladı. "Daraldım yeminle. Sevmesem çekilecek çile değil valla. Yetmedi verdiğim hesaplar..."

Yenilen naneler çok olunca yetmiyordu demek ki. Koca bir nefeste soğuk havayı ciğerlerine çekti abim. Başını gökyüzüne kaldırdı. "Kar soğuğu bu. Bugün yarın yağar artık."

Fatih abi, durum değerlendirmesi yapmak için abimin omzunun üzerinden gökyüzüne değil, bana bakıyordu fakat. Aylar önce o yaz gecesi, sabaha karşı terasta gördüğüm dalgın bakıştı gözlerindeki. Yüzünde tek bir kas oynamıyordu. Gözlerini üzerimden çekmeden dudakları anlık kıpırdadı sadece. "Olabilir... Daha erken ama..."

"Yok, yok, zamanıdır artık..."

Birden yine abimin arkasından iş çeviriyormuşum hissine kapıldım. Bu sefer fiziksel olarak da tam arkasındaydım üstelik!

Fatih abiden hızla kaçırdığım gözlerimi, karın yağıp yağmayacağı sorusunun cevabını arar gibi bulutlu gökyüzüne çevirdim. "Hava bulutlanmış, belki yağar," desem de bulutların arkasına saklanmış yıldızlar yeryüzüne ne kadar uzaksa, düşüncelerim de hava durumundan o kadar uzaktaydı.

Yazın başından beri abime anlatmadığım şeyler vardı. Yalnızca benim ve Fatih abinin bildiği şeylerin olması normal miydi? Eskiden ikisinin bildiği ama benim bilmediğim şeyler olurdu, normal olan buydu. Abime sel günü depoda Fatih abiyle aramızda geçenleri söylememiştim. Gülay ablanın düğününde, teyzelerden kaçıp çatı katında düğün bitene kadar Fatih abiyle oturduğumu da. Kazım abiyi dövdüğü gece onu terasta görüp görmediğimi sorduğunda bile abime yalan söylemiştim ben.

Abime bunların hiçbirini anlatmamış olmam tüm bunları birer sır mı yapıyordu?

Abim bilse bunlardan ne çıkarırdı? Peki... Ben ne çıkarıyordum?

Abimin neşeli sesiyle kendime geldim. "Aha, vallaha da kar atıyor! Ben size demedim mi, koca kafalılar?"

15. BÖLÜM

Takip eden günlerde kar *atmak*la kalmadı, abimin tespitlerinin ötesine geçip yolları kapatacak kadar çok yağdı. Annemle babam, birden bastıran kar fırtınası yüzünden önceki gece ablamlarda mahsur kalmış, yollar tuzlandıktan sonra gün içinde eve dönmeye karar vermişlerdi.

Kar yağdığında, tüm okullar tatil edilse de, üniversitelilerin karda üstün hayatta kalma becerileri olduğuna inanıldığından üniversite öyle hemen tatil edilmezdi. İlkokul, ortaokul ve liselerse, gökyüzünden tek bir kar taneciği bile düşmeden tatil edilebilirdi. O yüzden Berk evdeydi. Ve üniversite bekleneceği üzere yine tatil edilmemişti fakat şansıma benim de o gün dersim yoktu.

Bütün gün Uludağ'ın karlı yamaçlarını seyrederek evde keyif çatıp ders çalışma planları yaparken, yoluma elbette ki yine taş kondu. Abim olacak kımıl zararlısı, "Sen önden Kapalı Çarşı'ya git, ben babamla birlikte Cumhuriyet Caddesi'ndeki dükkâna giderim önce," demişti, deponun önünde biriken karları kürümek için. Bunları yastığına sıkı sıkı sarılmış, büyük oranda sayıklar gibi mırıltı şeklinde söylemişti tabii. Hilal abladan beklediği telefon hâlâ gelmediğinden o da kendini böyle uykuya vuruyordu işte.

Abimi acısıyla baş başa bıraktım, kandırıldığımın biraz bilincinde, kahvaltı etmeden evden çıktım. Kar yağışı biraz yavaşlamıştı. Hava çok soğuk olduğundan kaldırımlar kayganlaşmış, yere kapaklanmam için gereken tüm şartlar olgunlaşmıştı. Nitekim daha sokak kapısının önünde, apartmandan dışarı adımımı atmamla popo üstü oturmam bir oldu.

Allah'tan, yumuşak bir düşüş olmuştu bu sefer, kalçam biraz acısa da geçen kış olduğu gibi kırıkla sonuçlanan bir kapaklanma deneyimi olmamıştı neyse ki. Hemen ayağa kalkmaya çalışırken apartmanların pencerelerine, boş sokağa baktım. Görebildiğim kadarıyla etrafta kimse yoktu. Kabartma şeklimin çıktığı kar yüzeyini hemen ayağımla düzledim, geride kanıt bırakmadım.

Bir düşüşü daha kimseler görmeden böylece atlatmıştım.

Kar, toprağa değdiği andan itibaren yerden kalkamasam da ben kış insanıydım aslında. Her yıl kar yağışını iple çekerdim. Evde çayımla kahvemle pencereden bakmayı ayrı, dışarıda yuvarlanmayı (kırık çıkık olmadığı sürece) ayrı seviyordum.

Sabahın erken saatleri olduğundan, tüm yapısal çirkinlikleri örtmeyi başaran kar tabakasına, yolumun üzerinde pek çok yerde ilk ben bastım. Benim için her zaman büyük zevkti bu. Karla birlikte ağırlaşan ağaç dallarına, çatılara, vitrinlerdeki yılbaşı süslerine aval aval bakınarak yürümeme rağmen, tekrar düşmeden Kapalı Çarşı'ya ulaşmayı başardım.

Kapalı Çarşı da sokaklar gibi sakindi. Çoğu dükkân hâlâ kapalıydı. Dükkânı açıp ışıkları yaktım. Radyoda neşeli bir kanal tutturup kasanın başındaki yüksek taburenin üzerine tünedim, o havada gelen giden olacağından şüpheliydim.

Fakat yanılmıştım.

Ne yiyeceğimi uzun uzadıya düşünüp ağız sulandıran hayallere dalmışken Fatih abi kapıda belirdi, kasanın önüne kadar geldi. O da iş olmayacağını düşünüyor olacak, takım elbise yerine kot pantolonla açık renk boğazlı bir kazak giymişti. Ve beni gördüğüne hiç sevinmişe benzemiyordu. Acaba bizim dükkânda daha farklı kimi görmeyi ummuştu da ben çıkmıştım karşısına?

İçinde böreklerin, sandviçlerin, poğaçaların pır pır ettiği hayalîbaloncuklar pıt pıt patladı; iştah, arkasına bakmadan midemi terk etti. Fatih abiyi görmek istemiyordum ki ben, hele de sabahın köründe, hiçbir psikolojik ön hazırlığım olmadan. Benden özür diler gibi olmuştu gerçi ama ben o konuda ne yapacağıma ve ona nasıl davranmam gerektiğine henüz karar verememiştim. Abimden gizli kapaklı işler çeviriyormuşum hissinden de kurtulamıyordum bir türlü! Öf.

Selamsız sabahsız geçti karşıma. "Seni mi gönderdi Kürşat?"

Hıı. Bu sefer abime kızdığından suratı asılmıştı demek, beni dükkâna gönderdiği için. "Evet."

Kafasını yana yatırıp, abime maruz kalan herkes adına sabır diler gibi, "Yaylacı," diye söylendi kendi kendine. "Hadi, kapat dükkânı. Heykel'e çıkamıyor millet."

Gerisin geri eve dönersem abim demediğini bırakmazdı ki bana. "Ama..."

"İş olmaz bugün, hadi, Nil. Ne diye çıktın ki bu havada zaten dışarı?"

Belki birilerinin acil pijamaya ihtiyacı olurdu? Ya da gecelik. Belki iç çamaşırı? Hem abimin çenesini de çekesim yoktu hiç. Ama evde kahve içip pencereden yağan karı izlemek de çok güzel olurdu şimdi! Tabureden aşağı zıplayıp, "Öyle mi diyorsun?" diye sordum biraz fazla hevesli.

"Arabayı bile çıkaramadım. Millet alışverişe mi çıkacak bu havada?"

"Ama abim şimdi..."

"O Kürşat'ın ben..." diye sözümü kesti. Gerisini getirmemek için dudaklarını birbirine bastırdı. "Esnafın çoğu kepenk kaldırmadı. Ben de eve gidiyorum şimdi. Çocukları da göndereceğim. Akşama daha beter olacakmış."

İnat edip dükkânda mahsur kalmaya da gerek yoktu, değil mi? "E tamam, ben de döneyim o zaman," deyip paltomu elime aldım. Paltoyu omzuma atıp bir kolumu kolundan geçirdim. Eve gitmeye dünden razıymışım meğer de haberim yokmuş.

İkinciyi geçiremeden Fatih abi elini *bir yere kıpırdama* der gibi kaldırdı. "Bekle beni, kapatıp geliyorum şimdi. Beraber gideriz, yine kırma bir yerini."

Kırdığım kolu, eline geçen her fırsatta yüzüme yüzüme vurmasa olmuyordu. "Bir şey olmaz. Giderim ben," dedim ısrarla. Zaten daha sabah düşmüştüm, aynı gün içinde iki kere düşme ihtimalim oldukça düşüktü bence! Yoksa onu yıldırım için mi söylüyorlardı?

İsteksizliğim karşısında Fatih abi, "İnsan yemiyorum," diye homurdandı. "Anladım, konuşmuyorsun da, en azından konuşmadan yan yana yürüyebiliriz herhalde?"

Yürümesek daha iyi olurdu bence.

"Bekle," diyerek arkasına baka baka çıktı dükkândan. "Bek-le."

O uzaklaşırken, emirlerinin aksine beklemeden sıvışmayı düşündüm ama ben toparlanıp dükkânı kapatana kadar paltosunu giymiş, bizim kapıda bitmişti bile. Bu hızda geri dönebilmek için Tunç'la Sadi'yi dükkândan kovalamış olmalıydı. Paltosunun yakasını kaldırdı. Ellerini paltonun ceplerine soktu. "Hadi bakalım," dedi. "Hazırsan gidelim."

Beremi kafama geçirdim, eldivenlerimi taktım. Işıkları söndürdüm. Dükkânı neredeyse açmadan kapattım. Birlikte yola koyulup, konuşmadan yan yana yürüyüp yürüyemeyeceğimizi test etmeye hazırdım.

Kapalı Çarşı'nın içinden Ulu Cami'nin önündeki büyük şadırvana çıkan aralığa döndük. Kovalayanım varmış gibi öyle bir koşar adım yürüyordum ki umre malzemeleri satan dükkânlar, dericiler, ipekçiler bulanıklaşıp birbirine karışmıştı. Bugün alışılagelenin aksine, Fatih abi birkaç adım geriden bana yetişmeye çalışıyordu. Ne var ki Ulu Cami'nin önündeki şadırvanın bulunduğu açıklığa çıktığımızda biraz hız kesmek zorunda kaldım, ayağımda kar botu yerine kösele ayakkabı varmış gibi ufak ufak kaymaya başlamıştım çünkü. Fatih abi de her an yere yapışabileceğimi hissettiğinden, karlı zemine ayak bastığımızdan beri tek gözü üzerimde, düşeceğim ânı kolluyordu.

Normal bir günde şadırvanın etrafı ana baba günü olurdu: Yiyecek-içecek satanlar, banklarda soluklananlar, fotoğraf çektirenler, çay bahçelerinde çene çalanlar, çarşıya inenler... Kar yağışı yeniden hızlandığından, şimdi aceleyle yürüyen bir iki kişiden fazlasını göremiyordum. Ve öyle güzel yağıyordu ki kar! Kocaman pamuk parçalarını gökyüzünden bir el, üzerimize serpiştiriyordu sanki. Yüzümü gökyüzüne kaldırıp birkaç iri kar tanesinin yüzüme düşmesine izin verdim.

Kar yağdığında bir sessizlik olur ya hani. Dünyanın en huzurlu sessizliğidir o. Hah, işte onu Fatih abinin tok sesi bozdu. "Konuşmamaya kesin kararlısın galiba..."

Birimizin kararlı olmaması yetiyordu ne yazık ki. "Yoo," dedim. Açıklığın ucundaki alt geçide doğru adımlarımı yeniden sıklaştırdım. Ne kadar çabuk eve varırsam, o kadar çabuk kurtulacaktım bu azaptan. Yürürken Fatih abinin yüzüne bakmamak için de mümkün olan başka her yere bakıyordum. "Bak, konuşuyoruz işte."

Fakat etrafa bakmak yerine önüme baksaymışım keşke! Cümlemi tamamlamamla ileri doğru attığım bir sonraki adımda *vuuuuuuuuuuuuuu* diye kaymam bir olmuştu çünkü!

Fatih abi atılıp kolumdan sıkı sıkı tutmasa, şadırvanın önündeki battal boy *Bursa* harflerine paralel, sırtüstü uzanıyordum yere. Pusuda bu anı bekliyormuş gibi hemen de azarlamaya başlamıştı Fatih abi beni. "Önüne baksana, Nil! İnsan biraz dikkat eder. Hiç şaşırmıyorum kolunu kırmana!"

Düşme tehlikesi atlatan benim, haşlanan yine ben! Ayrıca ister sırtüstü ister burun üstü kapaklanırdım yere. Ona neydi? "Ben dikkat ediyorum!" Kolumu geri çekiştirdim. "Bırakabilirsin kolumu."

Kolumu bıraktı. "Bana hiç öyle gelmiyor. Sabah dükkâna nasıl düşmeden geldin, tam bir muamma."

Heh. Düştüğümü itiraf edip sana o mutluluğu yaşatacağımı sanıyorsan büyük yanılıyorsun! Popo üstü düşmeler düşmeden sayılmazdı hem zaten.

Allah'tan *alt* geçitte zemin, kaymadan yürümeme elverişliydi de Atatürk Caddesi'nin karşısına olaysız geçmeyi başardım. Caddenin karşı tarafındaki pasajların da üstü kapalı olduğundan, o sıra boyu hızlıca ve de kazasız ilerlemeye devam ettik. Atatürk Caddesi hâlâ boştu. Doğru dürüst yaya olmadığı gibi yoldan araba da geçmiyordu, günün her saati trafiğin sıkıştığı bir caddede araba görmemek olağanüstüydü.

Birkaç dakika süresince kaymamak bana acayip bir öz güven pompalamış olacak, Fatih abiyle arama bir metre açıklık koymakta sakınca görmedim.

Fakat Allah'ın sopası yoktu.

Pasajların sırasından çıkıp kestane şekeri cumhuriyeti Kafkas'ın buz pistini aratmayan kaldırımına adım atmamla birlikte öyle bir kaydım ki canımı kurtarmak pahasına sıçrayıp Fatih abinin beline sarıldım. Adamın da dengesini bozduğumdan, az daha birlikte kaldırımı boyluyorduk.

Yanağım Fatih abinin göğüs kafesine yapışık, gözlerim vitrine dizilmiş cafcaflı kestane şekeri kutularının üzerinde, kollarım can

havliyle üzerine atladığım bedeni ayrılmamacasına sıkı sıkı sarmıştı. Fatih abi yavaşça omuzlarımı kavradı. Bacaklarım, benden de ondan da bağımsız, kendi kafalarına göre buz dansına devam ediyordu. "Sakin," dedi kulağıma doğru. "Tuttum seni. Fazla kıpırdamamaya çalış..."

Paniklemeden sabit durmaya çalıştım. Tutmuştu beni işte. Panik yok. Yavaş yavaş beni yukarı çekti, elleri belime indi. Ben de kırçıllı siyah kaşmir paltosunu, ağaca tırmanan koala gibi avuçlaya avuçlaya ona yardımcı olmaya çalıştım; o an zarafet timsali olduğumu iddia edemeyeceğim.

Kafamı nihayet jilet gibi kaygan kaldırımdan kaldırabildiğimde, Fatih abinin bakışlarını üzerimde buldum. Yanaklarıyla burnunun ucu soğuktan hafif kızarmış, saçlarını kar taneleri ıslattığından, önlerden birkaç uzunca tutam alnına düşmüştü.

O an bir topacı andıran kalbim yuvasında fazladan birkaç tur atıp olağan ritmine zar zor geri dönebildi.

Böyle akrobatik hareketlere ne gerek vardı ki? Bütün mahalle peşindeyse vardı işte bir nedeni. Yakışıklı adamdı. Ve ben zaten kendimi bildim bileli biliyordum bunu. Bu zor iklim koşulları altında, ilk kez fark etmişim de hazırlıksız yakalanmışım gibi şaşırmanın sırası mıydı şimdi?

Muhtemelen ısrarla anlamak istemediğimden, "Lütfen, Nil," dedi tane tane. "Lütfen biraz dikkat et."

Boğazıma sanki bir şeyler takılmıştı, hemen konuşamadım. Güçlükle yutkundum. "Affedersin." Ağırlığımı üzerinden çekip dik durmaya çalıştım. "Az kalsın sen de düşecektin benim yüzümden..."

Hâlâ gözlerimin içine bakarken sanki ağır çekimdeymiş gibi bir kez gözlerini kırptı. Uzun kirpiklerinin uçlarındaki erimiş kar tanelerinden kalma su damlacıkları etrafa saçıldı. "Yeter ki sen düşme..."

Yeter ki ben düşmeyeyim...

Kabul etmek gerekirse bu iş biraz garip bir hâl alıyordu. O soğukta kulaklarım yanmaya başladı.

Yeter ki ben düşmeyeyim. O düşebilirdi. O düşse de ben düşmemeliydim.

Kurduğu cümlenin değişik versiyonlarını kafamda evirip çevirirken, durup kendimi mantıklı düşünmeye davet ettim. Her şeyden bir anlam çıkarmaya mı çalışıyordum son günlerde ben? Düşersem beynimi kaldırımdan kazımak istemiyordu işte. Düşsem kahrından ölecek hâli yoktu, ben zaten sürekli düşüyordum! Bazen çok salaklaşıyordum doğrusu. Kaç saniye olmuştu öylece yüzüne bakakalalı? "Te-teşekkür ederim."

"Bir şey değil." Kaşları hafifçe yukarı kalktı. Ne kadar da düzgündü kaşları... "Şimdi yavaşça bırakacağım," diyerek belimdeki ellerini usulca geri çekti. Bir an kıpırdamaya korktum. Son birkaç dakika içinde yürümeyi unutmuş olabilir miydim? Fatih abiye sorsak hiç öğrenmediğimden şüphelendiğini de söylerdi ya!

Karşılıklı öylece dikilirken, derin bir nefes verdi. Verdiği nefes aramızda geçici bir sis perdesi oluşturdu. Sonra hemen dağıldı. "Sen kabul etmesen de senden özür diliyorum, Nil. Sen kabul edene kadar da özür dilemeye devam edeceğim. Eşeklik ettim. Ettiğim lafın gittiği yeri düşünemedim. Yapıyorum ben böyle şeyler. Ama sonra hemen pişman oluyorum. Lütfen bana inan..."

Şimdi nereden çıkmıştı ama özür dilemek?

Kalbim benden bağımsız akrobatik işlere girişmişken, bir de ona inanıp inanmama ikilemiyle aniden karşı karşıya bırakmıştı beni. O güne geri dönüp söylediklerini düşünmek istemiyordum ki ben. Her düşündüğümde o gün hissettiklerimi hatırlıyordum ve ben bir daha kendimi öyle hissetmek de istemiyordum. "Ben çok üzüldüm..." dedim hızla dolan gözlerimi yere indirip. Bak, yine hatırlamıştım işte!

Kolumu tuttu hafifçe. "Yüzüme bakar mısın?"

Yavaşça kaldırdım gözlerimi yerden. Karşısında salya sümük ağlamasaydım bari.

Dolu gözlerimi görünce buharı görünür bir nefes daha verdi. "Senden çok özür dilerim, Nil," derken sesi titredi sandım bir anlığına. "Çok..."

Ona inanıp inanamayacağımın cevabını koyu kahverengi gözlerinde aradım. O da benim kadar üzülüyor gibiydi sanki. "Tamam," dedim yavaşça. Ne deseydim? Özür dileyen biri karşısında, her ne kadar kırılmış da olsam, *"Affetmiyorum işte!"* diyebilen biri değildim ben. *Çok* özür dileyen biri karşısındaysa kalıyordum böyle.

"Tamam?" dedi gözlerinde sorularla.

Gözlerimi birkaç kez kırpıp gözyaşlarını geldikleri yere geri göndermeye çalıştım. "Unutalım o konuşmayı."

Bir an söylediklerime inanmakta güçlük çekti. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten."

"Eskisi gibi olacak mı yine her şey?"

Unutacağıma dair garanti belgesi vermemi istiyordu galiba benden. "Yine konuşacağız işte?"

"Onu sormuyorum. *Sen* eskisi gibi olacak mısın?"

Onun garantisini vermek zordu işte. "Hemen olamam belki..."

"Ben ne yapabilirim peki?"

"Sen bir şey yapamazsın." Yapacağını yapmıştı çünkü! "Ben öyle kötü hissettim ki kendimi... O hissi tamamen unutmam lazım önce."

"Ama unutacaksın? Değil mi?"

Kendimi tutamayıp güldüm. Çocuk gibiydi bazen. *"Söz veriyorum! Unutacağım!"* dedirtmek istiyordu bana.

"Hep böyle gülsen keşke..."

Yanımda bahsi geçen gülümseme, yine kaldım öyle. Cebimde titreşen telefon beni ancak kendime getirdi. Telefonu cebimden çıkarıp ekrana baktım.

Fatih abi de meraklı gözlerle üstten üstten ekrana bakıyordu. "N'oldu? Kimmiş?"

"Abim mesaj atmış. Kar bastırınca annemler akşam ablamlarda kalmışlardı. Babamla konuşmuş, *dükkânı kapatıp eve gel*, diyor. Sağ olsun."

Fatih abiyle çıktık geliyoruz, yazıp telefonu tekrar cebime attım. Heykel'e doğru yürümeye başladık. Bu sefer sadece attığım adımlara odaklanmıştım.

"Ee, *girişmeyeli* dersler nasıl?" diye sordu.

Garip barışma ritüelimizden sonra sorusunu terslemeden yanıtlamamda artık bir sakınca yoktu bence. "İyi gibi. Bu dönem öncekilere göre biraz daha zorluyor."

"Sen bölüm birincisi misin?"

"Daha açıklanmayan notlar var. Birkaç vizem kaldı. Finaller geliyor arkalarından. Sonra ikinci dönem başlayacak. Bakacağız..."

"Sen şimdi mezun olunca nerede çalışacaksın?"

"Organize sanayide bir şeyler bulurum diye düşünüyorum. İstanbul'a gidemem herhalde."

"Çalışmak için İstanbul'a gitmeyi mi düşünüyordun?"

Tam adını koyamadığım bir duyguyla sesi değişmişti. Biraz böyle diken üstünde gibi tedirgindi, belki benim adıma duyduğu telaşla belki de korkuyla. Benim gibi onun da gözünde büyüyordu herhalde İstanbul. "Bir dönem düşünmedim değil. Sonuçta orada iş bulmam daha kolay olurdu. Ama İstanbul korkutuyor beni. Fazla büyük, fazla kalabalık..." Hem binlerce yıldır Bursa'nın ipek böcekçiliği ve tekstil merkezi olduğu düşünülürse, kalkıp başka yerlere taşınarak Bursa'ya büyük ayıp etmiş olurdum. "Sonradan Bursa'dan ayrılmak istemediğime karar verdim... İyiyim böyle."

"Tabii, canım... Ne işin var İstanbul'da?" dedi bu sefer sanki biraz daha rahat. "Hem bakma, Bursa da gayet büyük, iş fırsatı çok. Organizede dolu tekstil fabrikası. Gerekirse biz de önayak oluruz, buluruz bir şeyler. Tanıdık da var."

Yok artık daha neler! "Ben öyle torpil falan istemiyorum. Kendi işimi kendim bulurum."

"Bulursun tabii, ben sadece bil diye söyledim," dedi hemen. "Baksana, nefes almadan çalışıyorsun zaten. Bölüm birincisisin. Odandan çıktığını da görmedim son zamanlarda. Sen iş bulamayacaksın da kim bulacak?"

"Son haftalarda odamdan çıkmamamda senin de payın büyük..." Az önce dolan gözlerimi unutup kıkır kıkır güldüm. Odadan çıkamayınca, haddinden fazla ders çalışıp kendi rekorumu kırmıştım galiba. Bazı derslerde hocanın da önünden gidiyordum. "Bu yıl da bölüm birincisi olarak devam edersem, biraz da senin sayende olacak bu."

"Biliyorum," dedi yüzünde acı bir gülümsemeyle. "Damarına basıldı mı kötü cezalandırıyorsun..."

Damarıma bastığını bilmen de güzel bir şey! Çenemi yukarı dikip ellerimi montumun ceplerime daldırdım. "Hak edene hak ettiği muamele." O an düşmem çok acıklı olurdu. Neyse ki karizmam çizilmedi. Düşmedim.

"Hak ettim. Haklısın..."

"Kurduğunuz ataerkil düzene karşı her kadın elinden geleni yapmalı."

Slogan gibi cümlem karşısında, "Parti kur, oy verelim," dedi gülerek.

Kolay mıydı öyle parti kurmak? Hele de kadınsan. Hem ben daha mikro düşünüyordum. Herkes kendi evinin önünü süpürse mis gibi olurdu dünya. "Oyunuzu istemiyorum, abimle çifte standardınızdan vazgeçin yeter. Bana ders vermeye kalkmadan önce kendi hareketlerinize çekidüzen verin."

"Abinin yumurtladıklarını durup durup hatırlatırsın artık," dedi sıkıntıyla. "Eline koz geçti tabii."

Tabii ki hatırlatırım. Bu fırsat kaçar mı? "Müzevir kankana küs," dedim. "Hem bilmediğim bir şey de anlatmış değil. Detaylarını çok bilmiyordum sadece. Bizim evin duvarları sandığınız kadar kalın değil. Benim odaya abimin odasından epey ses geliyor." Hele de duvara bardak dayayınca aç cipsini kolanı, oh şahane! "Uzun uzun dinlemiştim Canan ablaya olan büyük aşkını..." Ve *affet beni, Cağnan!* kısmını. Fatih abinin affedilmesini gerektirecek ne yaptığını bilmiyordum sadece.

Suratı birden asıldı. "Büyük aşk falan diyorsun da... Ortada öyle abartılacak kadar büyük bir aşk yoktu açıkçası."

Onu affetmiş olmamın, laf sokmayacağım manasına geleceği sanılsın hiç istemem. "Haklısın, yıllar sonra öğrendik ki abartılacak bir şey yokmuş gerçekten..." dedim hainice. "O büyük aşkının hazin sonunu kendi ellerinle hazırlamışsın..."

"Yirmi yaşındaydım," diyerek savunmaya çekildi Fatih abi. "Sakatlığın yarattığı hayal kırıklığını yeni yeni atıyordum üzerimden. Planladığımdan çok daha başka türlü bir hayat yaşamam gerektiğini ancak anlıyordum. Askere bile gitmemiştim..."

Ben de henüz askere gitmemiştim ve mahallenin kızlarını sıraya dizen çapkın Fatih'le bugün aynı yaştaydım. "Ben de yirmi yaşındayım. Başıma ne gelirse gelsin, iki kişiyi aynı anda idare etmek aklımın ucundan geçmez ama." Abimin cömertçe yaptığı bilgilendirme ışığında bir daha düşündüm. "Üç kişi mi demeliydim yoksa?" diye sordum inceden gülerken.

"Olaylar Kürşat'ın aksettirdiğinden biraz farklı gelişti." Abime olan öfkesi yine kabarmıştı. "Tamam, ben de hatalar yaptım ama aynı anda asla üç kişi olmadı hayatımda." İki kişi olup olmadığı konusuysa biraz çetrefilliydi galiba. Az bir tereddütten sonra, "Aynı anda iki kişinin olup olmadığı da tartışmaya açık..." diye ekledi.

Ahaha. "O nasıl oluyor?"

"Canan'la ilk yılın sonlarına doğru çok kötü kavga edip ayrıldık..." dedi üstü olabildiğince kapalı, detay vermeden. "Çok kızgındım ona..." Soğuktan kızarmış yanakları, her kelimeyle birlikte biraz daha kızarıyordu sanki. "Ve arada bir şeyler oldu," diye ekledi şifreli.

Yani bilemedim.

Kavganın niteliğine bağlı olarak, *arada olan o şeyler* aldatma sayılabilirdi de sayılmayabilirdi de. Daha fazla veri lazımdı bana fakat Fatih abi kızarıp bozarıp zar zor şifrelerle olanları açıklamaya çalışırken detay vermek istiyormuş gibi durmuyordu. Üsteleyip neden kavga ettiklerini ya da neden o kadar kızdığını sormadım. Bu kadarını bile bana açıklamaya çalışması şaşırtıcıydı, olayları yalan yanlış aktardığını düşündüğü abime çok bozulmuştu belli ki. "Sonra ama pişman oldun."

"Evet, oldum..." Fakat pişman olduğu için pişmanlık duyuyor gibiydi. İlginç. "Ama ne yaparsam yapayım, Canan'ın o olayı unutması pek kolay olmadı tabii."

Kapılarda yalvartmadan unutmamıştı hepimizin bildiği üzere. "Peki ya ikinci?" diye sordum yakalamışken. Geriye dönük magazin haberlerine olan ilgim ortadaydı!

"İşte Canan'la barıştık barışmasına ama o olaydan sonra dikiş tutmadı, yokuş aşağı gitti her şey. Kavgalar sıklaştı. Bir dargın, bir barışık, sırf alışkanlıktan, gitti gittiği yere kadar..." Uzaktan bakan bir göz gibi anlatıyordu her şeyi. Öyle duygusuz, öyle kendinden bağımsız... Sanki onun değil de bir başkasının başından geçmişti hepsi. "İkinci yılın sonuna doğru aynı mahallede doğru dürüst konuşmaz olduk. Ben onu *aldattıktan* iki hafta sonra da gitti, nişanlandı zaten."

Bana düşmezdi belki ama beni muhatap alıp olanları bana anlattığı için yorum yapmadan duramadım. "Birinciyi pek bilemedim ama bu ikinci yine de aldatmak oluyor korkarım..."

"Kendimi savunmak için söylemiyorum, yanlış anlama..." dedi bana kaçamak bir bakış atıp. "Suçluyum, biliyorum. Ama sanki böyle bir şey yapmam için o da elinden geleni yaptı. Hani onun yüzünden değil de benim yüzümden ayrılmış olmak için... Ben kötü olayım diye... Çünkü onun da aklına çoktan başka biri girmişti bana sorarsan... Nereden hemen bulacak birini de nişanlanacak başka türlü? İki haftada olacak iş mi? Ele güne karşı da işte aldatmadı, aldatıldı, gitti kadir kıymet bilen biriyle evlendi, benim ona yaşattığım acıyı unuttu." Bir bakış daha attı bana. İnanmamı ister gibi bu sefer bakışlarını kaçırmadı. "Ama ortada acı falan yoktu aslında. Zaten kafaya koymuştu ayrılmayı..."

Bu biraz spekülasyondu bana kalırsa. Canan ablaya sorsak o ne anlatırdı, kim bilir. "Yani bu senin düşüncen sonuçta."

"Tabii," diyerek reddetmedi. "İspatlayamam böyle düşünüp hareket ettiğini. Sadece kendi düşüncelerimi, hissettiklerimi söyleyebilirim sana." Uzaklara bakarken umursamazca omuz silkti. "Yoksa benim için artık ne olmuş, neden olmuş, hiçbir önemi yok. Çok uzun zaman geçti üzerinden ve Kürşat saçma sapan boşboğazlık etmese yıllardır aklımın köşesinden geçmiş değildi. Bittiği an zaten tükenmiş bir ilişkiydi."

Vay be. Çok toy hissettim kendimi o an. Tüketilen ilişkiler falan. Biraz içim burulmuştu yine de. "Üzüldüm..." Ben olsam düşünürdüm *Canan o adamla değil de benimle evlenseydi, çocuklar da benim çocuklarım olsaydı nasıl bir hayatım olurdu* diye... İnsan bazen gerçekleşmemiş ihtimallerin de özlemini duyabilirdi.

"Üzülecek hiçbir şey yok," dedi aynı ilgisizlikle. "Bazı şeyleri anlayabilmem için benim de o yollardan geçmem gerekiyormuş. Artık sadece bunun için bir araç olduğunu düşünüyorum olanların... Hani derler ya *erkekler geç olgunlaşır*... Çok doğru... Senin yirmi yaşınla benimkinin arasında uçurumlar var. Ama ben o ne istediğini bilmeyen, aklı beş karış havadaki *çocuk* değilim artık.

Öyle tartışmalı işler çevirmek için fazlasıyla büyüdüm, enerjim de zamanım da isteğim de yok."

"Umarım yoktur," dedim çok da inanmadığımı belli ederek. "Yeni kız arkadaşının ya da seninle evlenecek kadının iyiliği için olmasa iyi olur yani!"

Ağzını açıp bir şey diyecek oldu, vazgeçti. Başını gülerek iki yana sallarken, "Umduğumdan çok daha çabuk eskiye dönüyorsun," demekte karar kılmıştı.

İnsanın içinin yağları oluk oluk eriyor eriyordu. "Ben de şaşkınım..." Özellikle de beş dakika önce hüngür hüngür ağlayacak hâle gelmişken.

Köprüye giden akçaağaçların altında yürürken, "Ee," dedim gülerek. "Peki, işler nasıl *görüşmeyeli*?"

"Fena değil, kışın biraz yavaşlıyor tabii."

Aylardır yaşadığımız aksiyondan soracak fırsat bulamadığım dükkânla ilgili soru geldi aklıma. "Bir şey sorabilir miyim?"

"Sor bakalım."

"Kuyumcudaki ürünleri neye göre seçiyorsunuz?"

"Genelde İstanbul'dan getirtiyoruz. Anlaştığımız firmalar var. İhtiyaca göre kataloglarından seçiyoruz her sezon."

"Ama sen tasarım da yapıyorsun, değil mi?"

"Pek sık değil." Göz ucuyla bana bakıp amacımı anlamaya çalıştı. "Bazen. Gerekirse. Neden sordun?"

"Bence daha sık tasarım yapmalısın."

"Neden?"

*Neden*i mi vardı? "Çok iyisin çünkü."

İnanmaz bir homurtu yükseldi burnundan. "Senden iltifat duymak da varmış bugün."

"İltifat değil. Doğruları söylüyorum ben." Piyasadaki boşluğu görüyordum sadece. "Sen her ne kadar özel bir şey olmadığını iddia etsen de, Gülay abla için tasarladığın yüzük müthişti. Çok daha değerli parçalardan oluşan sezonluk ufak bir portföy

hazırlayabilirsin. Hem yaptıkların tek olacağından değeri de katlanır. Birçok insan için önemli bir şey bu."

"Bilmem. Bugüne kadar fazla üzerinde durduğum bir şey olmadı..."

"Dur bence." Bir insan potansiyelinin ancak bu kadar farkında olmazdı. "Başta ufak başlarsın. Her yıl bir-iki set, birkaç yüzük, bileklik, küpe... Sonra baktın iyi gidiyor, belki sipariş almaya da başlarsın..."

Konuşurken ne ara yokuşu tırmanıp bizim sokağın başına geldiğimizi anlamamıştım. Abim camdan sarkmış, bizi bekliyordu. "Hıh, geldiniz mi?" diye araya girdi.

Camlarda karşılanıyorduk, ben nedenini az çok tahmin edebiliyordum tabii.

Fatih abi yukarı baktı. "Oğlum, ne hayvansın. Bu havada kızı göndermişsin dükkâna."

"Geliyordum arkadan," dedi abim. Suratındaki boydan boya yastık iziyle inandırıcılıktan zerre nasibini almamıştı.

"He, canım he." Fatih abi de onun ciğerini biliyordu. "Tembel herif. Üzerinde hâlâ pijamaların olmasa belki inanırdık."

Abim duymazdan gelse de anlamsızca pencerenin ardına gizlenme çabalarına girdi. Koca gövdesini saklamayı başaramadı fakat. "Hadi, çıkın yukarı da kahvaltı edelim. Annemlerin Naz'dan akşama kadar geri dönebileceğini sanmıyorum."

Bu demek oluyordu ki *Nil gel, kahvaltı hazırla çünkü ben ona da üşeniyorum.*

Ben mutfakta masayı hazırlarken beslenmeye hazır erkek nüfus mutfak masasına saksı gibi dizilmişti.

Abim başköşede siparişler yağdırırken Berk kitap okuyor, Fatih abi de Birsen teyzeye rapor veriyordu. "Anne, ben dükkânı

kapatıp Kürşatlara geçtim. Necla ablayla Saffet abi yok. Naz'ı ziyarete gitmişler gece, sonra dönememişler." Bir süre Birsen teyzeyi dinledi. "Bilmem. Oturuyoruz. Nil kahvaltı hazırladı." Birsen teyze muhtemelen selam söylediğinden, "Hıhı. Tamam, söylerim," deyip telefonu kapattı. "Annem size selam söylüyor."

Abim, "Ve aleyküm selam," deyip masaya bırakmak üzere olduğum tavanın içindeki menemene elindeki yarım ekmekle dalış girişiminde bulundu.

"Abi!" dedim eline vurup. Tavayı son anda kurtarmıştım. "Bırak önce Berk alsın tabağına."

"Acıktık herhalde," dedi homur homur. "Sen masayı kurana kadar öğlen oldu."

Saat daha 10 olmamıştı. Kulak asmayıp tavayı içindeki tahta spatulayla birlikte Berk'e uzattım. "Al, Berk, ne kadar istiyorsan. Al, al, al... Hıh." Berk'in tabağındaki menemen miktarı beni tatmin ettiğinde tavayı ortaya bıraktım. "Al şimdi ne yaparsan yap."

Dakikalar içinde maşallah her şeyi silip süpürdüler, arkalarında kırıntı dahi bırakmadılar.

Çay keyfine geçildiğinde ortalığı biraz toparladım. "Çay isterseniz alabilirsiniz, demlikte var daha. Bulaşıkları tezgâha bırakın. Müsaadenizle ben ders çalışacağım artık."

"Müsaade senin," diye buyurdu yüce Kürşat hazretleri. Karnı doymuştu ne de olsa.

Takriben kahvaltıdan bir saat sonra, "Niiiiiiiiii!!" diye bağıran abimin koca sesi salondan odama kadar ulaştı.

"Ne var, abiiiiii???" diye geri bağırdım. Bumerang fırlatmışım gibi abimin koca sesi bana geri döndü. "Kek yapsana bizeee!!! Taze çayla iyi gider!"

Çalışma masasından kalkarken, "Bu durumda yeniden çay da demliyorum herhalde?" diye söylendim. Salona geçtim. Tabii ki Fatih abiyle ikisini ellerinde PlayStation kumandalarıyla buldum. Elimi uşakmışım gibi önümde kavuşturup alayla sordum. "Kekiniz neli olsun, efendim?"

Abim gözünün önünde çeşit çeşit kanatlı kek dilimleri uçuşurken sevinçle, "Havuçlu tarçınlı olsun olmuşken!" dedi. Olsun. Olsun tabii.

Fatih abi rahatsız görünüyordu. "Zahmet olmasın kıza ya," dedi abime. Bana bir bakış attı. "Sınavların yok muydu senin?"

"Ne olacak, Fatih abi, alışığım ben buna." Abime bakıp gözlerimi kıstım. "Aç bırakınca daha da fena oluyor bu cins."

"Düzgün konuş abin hakkında." Fazla alınmışa benzemiyordu. Saatine baktı. "Ne kadar sürede yaparsın?"

Tip tip suratına baktım. "Bir saat. Uygun mu?"

"Uygun, uygun," dedi. Elinin tersiyle çıkabileceğim yönünde bir işaret yaptı. "Bekliyoruz."

Kek yaklaşık bir saat kadar sonra hazır olduğunda, herkese üçer dilim kestim ve çayla beraber bir tepsiye koyup götürdüm. Abim payına düşen üç dilim keke hiç anlam verememişti ancak. "Kızım, insan yiyecek bunu. Bu ne?"

"Ben de öyle düşünmüştüm." Ama yanılmışım.

"Biz bütün kalıbı rica edelim," dedi kibar kibar. Neyse ki Berk'e payını götürmüştüm. Kalıbı almak için mutfağa yollandığımda, abim yine arkamdan bağırdı. "Gelirken çaydanlığı da getir!"

Boğsam ben bunu, ceza vermezler bana, valla.

Birkaç saat içinde, Uludağ Üniversitesi de dâhil il çapında tüm okulların hafta boyu tatil edildiği haberi dalga dalga Bursa'ya

yayıldı. Okul tatil olunca iki vizem iptal edilmişti. Çalışkan bir öğrenci de olsam, iptal edilen sınavlar her daim sevindirirdi beni.

Epey hafiflemiş, çalışma masamdan kalkıp mutfakta bulacağımı düşündüğüm bulaşıkları bulaşık makinesine dizmeye gitmiştim ki tezgâhı boş buldum. Gözlerime inanamıyordum.

"Akşama kadar ne çalıştın ama, Nil!" dedi abim mutfağın eşiğinden. O da salondan boş çay bardaklarıyla çaydanlığı getirmişti. Annem salonda bardak bıraktığımızda ifrit olurdu zira. "Berk söyledi demin, onların tatilini uzatmışlar. Birkaç gün sürecek beter bir tipi geliyor herhalde. Sizin okulu da tatil ettiler mi?"

"Bizimki de bu hafta tatil." Üzerinde tek bir bulaşığın olmadığı, üstüne üstlük pırıl pırıl parlayan tezgâhı başımla gösterdim. "Bulaşıkları herhalde sen toplamadın?" Tamam, annemin korkusuna bardak falan taşımıştı salondan ama o kadar uzun boylu da olamazdı.

"Fatih, bulaşık makinesine yerleştirdi."

Bak sen! "Biraz sen de ekürinden örnek alsan keşke."

Çaydanlığı tezgâha, bardakları lavabonun içine bıraktı. "Ben öyle vasıfsız işlerle zaman kaybedemem."

Ya sabır! Lavaboya bıraktığı bardakları bulaşık makinesine yerleştirmeye başladım. "O bulaşıkları dizerken sen hangi vasıflı işle meşguldün acaba?"

Ardımdan herhangi bir ses çıkmadı. Sözde çaktırmıyordu ama içi içini yiyordu hazırcevap abimin.

Demliği çöpe boşaltmak için doğrulduğumda, "Benim bir fikrim olabilir," dedim. Demliğin üzerinden gözlerimi kırpıştırarak abime baktım. "Acaba diyorum... Sabahtan beri her ânını Hilal ablayı *stalk*layarak geçirmiş olabilir misin, diyorum. Kaç gün oldu, hâlâ seni aramadı ya malum... Seni arayacağına bağımsızlığını ilan edip bu karda kışta dağ bayır geziyor olmasın?"

"Çok konuşma da ihale oynayalım, hadi," dedi iyiden iyiye somurtarak. "Sıkıldım ben."

Biraz acıdım hâline. Böyle çok azıcık. Zaten artık o akşamlık boşa da çıkmıştım. Boşalttığım çaydanlığı çalkalayıp kenara kaldırdım. "İyi," dedim. "Oynayalım, hadi."

"Koş, o zaman kâğıt kalem getir. Elin değmişken Berk'i de tut getir, ta arka odaya gitmeyeyim şimdi..."

Tabii, canım. Sen deli misin o kadar yol tepeceksin şimdi akşam akşam?

Zavallı Berk'in de eşofmanının paçalarını sürüye sürüye aramıza katılmasıyla, ayrılmaz kumarbaz dörtlü salondaki yemek masasında toplanmıştı. Yanındaki sandalyeye yerleşirken, Fatih abi bana, "Kek çok güzeldi, eline sağlık," dedi. Dibine kadar sıyırdıkları kalıptan anlamıştım ben onu. "Afiyet olsun. Senin de eline sağlık, mutfağı toplamışsın. Abimin asla aklına gelmezdi."

"Ne olacak, o kadar uğraştın bizimle bütün gün."

"Abartma istersen," diye uyardı abim. "Çünkü şımarır hemen."

Abime odamdan getirdiğim kâğıtla kalemi uzattım. "Aynen öyle, Fatih abi. Sonra abim uğraşmak zorunda kalıyor bütün şımarıklıklarımla."

"Aynen öyle oluyor. Herkes gidiyor, biz kalıyoruz." Abim elimden aldığı kâğıtla kaleme şöyle bir baktı. Bilge baykuşların hâkim olduğu kırtasiye seleksiyonumu asla onaylamazdı. "Lan kaleme bak!" dedi kalemin ucundaki baykuş süsünü tüm masaya takdim ederek. "Donuna kadar baykuş, tövbe estağfurullah."

Harbiden ayarı yoktu ki adamın.

Boynuma kadar beni kızartırken, kalemi süs kısmı yukarı gelecek şekilde dik tutarak önünde bir sağa bir sola hareket ettirdi. Baykuşumun sabit olmayan pörtlek gözleri de hareketle birlikte yerinden oynadı. "Her yerden uğursuz uğursuz da bakıyor..."

"Dört," dedim zoraki.

"Beş," dedi Fatih abi.

"Altı!" dedi Berk.

"Risk alıyorum," dedi abim. "Yedi!"

Ben çekildim, arkamdan Fatih abi de çekildi.

Üzerine, "Sekiz!" dedi Berk.

Abim cevaben, "Çüş!" dedi. "Ağzımıza sıçtın! İyi ki bir ihale oynayalım dedik."

Berk ihalede hepimizi ütüyordu. Üstelik çaba bile harcamıyordu. Abim daha fazla söylenemeden sokak kapısında anahtar tıkırtısı duyuldu. Annem sokak kapısını araladı. "Küfür etme, oğlum. Bi' terbiye edemedik seni."

"Hoş geldin, anne," dedim. Babamı göremedim fakat yanında. "Babam nerede?"

Annem bizi transit geçip kendini üçlü koltuklardan birine bıraktı. Sanki İhsaniye'den yürüyerek gelmişti eve, öyle yorulmuştu. "Ay, ne çektik. O yollar ana baba günü. Kaya kaya Allah'a emanet geldik. Allah'ım sana çok şüküüür. Neler duyuyoruz, Allah'ım sen koruuu."

"Anne," dedim. "Babam?"

"Hıı," dedi annem, kocasını yeni hatırlamış gibi. "Markete uğrayacak. Birkaç eksik vardı da. Kar iyice dolduracakmış. Yarın belki hiç çıkamayız dedim." Bize doğru baktığında masada bizimle oturan Fatih abiyi ancak fark etti. "Ayol hiç görmüyorum. Sen burada mıydın, Fatih? Sesin çıkmıyor." Drama kraliçesi Necla'dan fırsat mı kalıyordu? "Hoş geldin, oğlum."

"Hoş bulduk, Necla abla."

Annem birden şarj olup ayağa fırladı. "Ay seni gördüğüm iyi oldu. Dur, dur..."

Şaşkın bakışlarımız eşliğinde rüzgâr gibi arka odaya gidip gözden kayboldu. Saniyeler içinde elinde ufak, siyah bir poşetle geri döndü. "Al, oğlum, uğurdur. Ne zamandır aklımda, veremedim bir türlü. Şunun şurasında yılbaşına bir şey kalmadı."

Fatih abi poşeti eline alıp hâliyle içinde ne olduğuna baktı: Kıpkırmızı bir adet boxer, hem ona hem de onun yanındaki bana göz kırptı poşetin içinden.

Oha, anne!!! Anne, OHA!!!

Annemin de ayarı yoktu ki. Annem abime hep kime çektiğini sorardı ama Kürşat'ın kimin oğlu olduğu nasıl da belli oluyordu! Tamam, iç çamaşırı satıyoruz biz ama bu kadar rahatlık da fazlaydı! Boxerı çıkarıp masanın üstüne koymuştu resmen.

Fatih abi poşetin içindekini gördüğü gibi poşetin ağzını geri kapadı. Annem, kıpkırmızı kesilip anlamsızca annemin yüzüne bakan Fatih abinin sırtını sıvazladı. "Ben de senin bir annenim, oğlum. Utanacak bir şey yok. O çok sevdiğin boxer şortları kim gönderiyor sanıyorsun?" Fatih abi bunun üzerine bir miktar da morardı. "Yılbaşı gecesi gece yarısı olmadan giy bak bunu, sakın unutma. Bol kazanç getirir." Abimi, beni, Berk'i gösterdi. "Bak, ben evdeki herkese giydireceğim."

Baksın, baksın. İyi baksın. Yılbaşı akşamı hepimizin iç çamaşırının rengi belli, Fatih abi.

İki elim gözlerime siper olmuş, dirseklerim masaya dayalı, masanın altına doğru eriyip Dünya'nın merkezine doğru yol almak ve bir daha geri dönmemek istiyordum.

Fatih abi, "Olur, giyerim, Necla abla," dedi içine kaçmış bir sesle. Annemin Fatih aşkı depreşti birden. "Nasıl da söz dinler! Duyun, duyun!" dedi bize nispet yapar gibi. Atılıp kolunun altına alıverdi koca adamı. "Daha damatlık takımlarını elimle seçeceğim!"

16. BÖLÜM

Kuyumcular Çarşısı'ndaki kuyumculardan Zafer'in atölyesi, Ulu Cami'nin avlusuna bitişik dar pasajlardan birindeydi. Üç kişiden fazlasının hareket ederken sıkıntı yaşayacağı penceresiz atölye, büyükçe bir beyaz eşya kutusunun içini andırıyordu.

Fatih, akşam dükkânı kapatıp da atölyeden içeri girdiğinde, çocukluk arkadaşını zımparanın başında çalışırken buldu. Yüksek sesle, "Kolay gelsin, Zafer," dedi ki arkadaşı makinenin gürültüsünden sesini duyabilsin.

Zayıf, uzun boylu, kumral adam, Fatih'e gözlüklerinin üzerinden bir bakış atıp oturduğu yerden yanıt verdi. "Oo, sağ olasın, Fatih." Başıyla, hemen girişte sırtını duvara vermiş tezgâhın önündeki sandalyelerden birini gösterdi. "Sen geç otur, geliyorum şimdi." Makinenin hızla dönen diski, elindeki yüzüğün üzerinden birkaç tur daha geçti. "Ne var ne yok?"

"N'olsun. Hava muhalefetinden oturuyoruz kaç gündür. Bu hafta dükkânı hiç açmasak da olurmuş."

"Sorma, aynen." Zafer, yüzüğü ışığa tutup şöyle bir baktı. Aldığı sonuçtan tatmin olmuştu. Makineyi kapatıp yüzüğü bir kenara kaldırdı. Önlüğünü çıkarıp astı. "Dükkânda inan olsun siftah yok bugün. Anca böyle ıvır zıvır tamir temizlik işleri geliyor bu ara..."

Zafer toparlanmaya başlayınca Fatih kendini mahcup hissetti, gittikçe sıklaşan ziyaretleriyle adamın işine engel olduğunu

düşündü. Dükkân dar geldiğinden biraz erken de gelmişti üstelik. "Sen bitirseydin yüzüğü."

"Yüzüğün acelesi yok, sonra atarım cilasını," diyen Zafer kafasında günü çoktan bitirmişti oysaki. Uzak köşedeki lavabonun başına geçti. Kararmış ellerini lavabonun içindeki deterjanlı su dolu ufak leğenin içine daldırıp sertçe ovalamaya başladı. "Bir şey içer misin?"

"Şimdi kahve içtim. Sağ ol."

Zafer, iyice ovaladığı ellerini durulayıp kuruladı. "Teklif var, ısrar yok." Fatih'in karşısındaki sandalyeye gelip oturdu. Tezgâhın üzerine özenle dizilmiş malzemelerle araç gereci gösterdi. "Ben istediğin her şeyi hazır ettim. İşin bitince olduğu gibi bırakırsın, bizim çocuklar toparlar." Atölyenin keskin beyaz ışığında, farklı çaplarda kızıl kızıl parlayan metrelerce bakır tel özellikle göz alıyordu. "Yalnız ne yapacaksın bu kadar bakırı, hiç anlamadım."

Renk vermeden, "Bu sefer tarzımızın biraz dışında bir *çalışma* olacak..." dedi Fatih.

Hayrolsun der gibi başını yana eğdi Zafer. "Belli." Yine gözlüğünün üzerinden, kafa kurcalayan bir bulmacayı çözmeye çalışır gibi Fatih'e baktı. Arkadaşı son zamanlarda atölyenin kapısını epey sık aşındırır olmuştu. "Yakında size de bir atölye gerekecek galiba..."

"Rahatsızlık verdiysek söyle de bilelim," dedi Fatih yarı şaka yarı ciddi.

"Estağfurullah, o nasıl söz," dedi Zafer samimiyetle. O kadar çitilemeye hâlâ tam ağarmamış on parmağını havaya kaldırdı. "Sen soğuktun bu işlere de, ondan diyorum."

"Gide gele ısınırım bakarsın, belli mi olur..."

"Kadir Usta'nın babanla senden başka hayatta öğrencisi kalmadı, valla. Isınman menfaatine olur."

Fatih, Kadir dedenin öğrencisinden saymıyordu pek kendini. "İki dükkândan vakit kalmıyor. Böyle ara ara gerekirse ancak..."

"Valla Bursa'nın zengini bol, kişiye özel takının alıcısı illa olur, kardeşim. Hele ki bir de isim yaparsan..."

Zafer de Nil'in kafadandı. Gelgelelim Fatih, boşa kürek çekme ihtimalini daha yüksek görüyordu. "Öyle diyorsun da kolay mı isim yapmak?"

"Kolay iş mi var? Ekmek aslanın ağzında. Ama sen gel üşenme de beni bir dinle." Zafer kolundaki saate baktı. "Epey olmuş... Ben kafanı başka zaman ütüleyeyim, sen de işine bak." Kalktı, ayaklı askılıktaki montunu alıp giydi. Kaşkolünü boynuna dolayıp eldivenlerini taktı. Kasketini kafasına geçirdi. "Bana müsaade. Atölye sana emanet."

"Seni de kovalamış gibi oldum böyle..."

"Lafı bile olmaz," dedi Zafer. "Zaten işim bitmişti, sen gelene kadar vakit öldürüyordum. Hem evde hanım bekler. Doğru dürüst iş güç yok, bari zamanlıca eve gideyim de, kırk yılda bir onun da gönlü olsun." Tezgâhın arkasındaki duvara çakılmış levhaya asılı duran anahtarı gösterdi. "Anahtarı astım oraya. İşin bitince her zamanki gibi kapatır çıkarsın."

"Peki, madem. Anahtarı yarın gönderirim sana."

"Önümüz yılbaşı. Ben birkaç gün atölyeye uğramam artık, zaten dükkânda yedek anahtar da var. Acele etmene gerek yok yani." Tezgâha bir bakış attı. "Kahveni de içip geldiğine göre senin sabaha kadar yolun var herhalde."

Fatih, yolun nereye varacağını pek bilemiyordu. *Çalışmanın* tarz dışı olduğunu söylerken abartmamıştı. "Göreceğiz," diyerek gülümsedi. "Çok sağ ol, Zafer."

"Ne zaman istersen, Fatih." Sağ elini kasketine götürüp Fatih'e eski usul selam çaktı. "Sana kolay gelsin. Hadi, hayırlı geceler."

"Hayırlı geceler," dedi Fatih de arkasından.

Zafer, kapıyı çekip çıktı. Fatih atölyede yalnız kalınca paltosunun iç cebinden çizimlerini aldı, çıkardığı paltosunu sandalyenin arkasına attı, gömleğinin kollarını sıvayıp tezgâhın başına geçip oturdu.

Tezgâhın çekmecelerinden birinde durduğunu iyi bildiği fi tarihinden kalma pilli el radyosunu bulup silindir şeklindeki açma düğmesini çevirdi. Her daim Uludağ FM'e ayarlı radyonun boğuk sesi atölyeyi doldurdu. Kulağına ulaşan tanıdık nâme, Fatih'i bir anda Tahtakale'deki atölyenin önünde, Kadir dedeyle karpuz peynir ekmek yedikleri bir yaz akşamına götürdü. Sıcak ve yorucu günün sonunda, yüzünü ara ara serinleten dağ esintisi, gelen geçenin uğultusu, yediği buz gibi karpuzun tadı, karpuzun başına üşüşüp ona bir

türlü rahat vermeyen hormonlu karasinekler, Kadir dedenin ince uzun güleç yüzü, emektar teybinde çevire çevire çalmaktan bozulmaya yüz tutmuş kasetten yükselen güzel ses... Hepsi o an o kutu gibi atölyenin içinde, sanki o akşamki kadar canlıydı. O güzel sesin sahibi Müzeyyen Senar, istikbaline baktığında mücrim gibi titriyordu* şarkıda. Aynı Fatih gibi.

Fatih, istasyonu değiştirmedi. Radyoyu kenara bıraktı.

Yan keskiyle, kalın çerçeve telinden bir parça kesip, küt burunlu plastik penseyle teli düzeltti. Çerçeve telinin üzerine saracağı daha ince sarım telinden de bir parça kesip, çizimlerinde belirlediği ölçüye göre, cetvel yardımıyla tellerin üzerinde kurşun kalemle gerekli işaretlemeleri yaptı.

Sarım telini, koyduğu işaretlere göre çerçeve telinin etrafına, eliyle rulo gibi sardı, sarımı U şeklinde yine işaretlediği noktadan büktü. Eline aldığı düz pense, U harfinin açıkta kalan iki ucunu eğip büküp şekillendirdikçe, bir *gece kuşunun* kaba silüeti ortaya çıkmaya başladı, kafası ve göz yuvaları belirginleşti.

Fatih'in kargaburunla yaptığı basit halka, naylon penseyle bükküldü, sıkıştı, kuşun kafasının üstüne ilişti, kulp oldu. Kesip V şekline getirdiği kalın tel, demir örsün üzerinde çekiçle dövülüp yassılaştı, kuşa gaga oldu. Sırasıyla kestiği tel parçaları, bağlandığı noktalarda kuşa gövde, kanat, ayak oldu. Kaba silüet gitgide netleşti, incelik kazandı.

Fatih, açıkta kalan fazlalıkları kesti, batmasın diye metal törpüyle keskin uçları törpüledi. Kuşun gövdesinde kalan boşlukları, kuş tüyü misali telle dokuyup kapattı. Fazlalıkları yeniden kesti, uçları sıkıştırdı. En ince telden kestiği parça, uçları dışarı gelecek şekilde kuşun göz yuvalarına yerleşti, telin iki ucundan geçen iki parlak mavi taşla birlikte kuş hayata gözlerini açtı. Fatih, kalan tel uçlarını da dış çerçeveye sardı, fazlalıkları yine kesip törpüledi.

Tamamlanan kuşu, kararmasın diye korozyon önleyici solüsyona daldırıp geceye özgü tabiatına aykırı olmasına rağmen, bir müddet sıvının içinde yüzdürdükten sonra dışarı çıkardı. Diş macunu sürdüğü

* Bestesi Kemanî Serkis Efendi'ye, sözleri İhsan Raif Hanım'a ait "Kimseye Etmem Şikâyet" adlı şarkıda geçen sözlere atıfta bulunulmuştur. --y.n.

nemli bez parçasıyla ovalayıp kuşu üzerinde biriken ekstra plakadan kurtardı.

Baykuş ışıl ışıl parlıyordu artık. Elbette ki öyle alelade bir zincirin ucunda parlayacak hâli yoktu.

Fatih, zincir için ölçüsüne göre kestiği telleri, kademeli pense yardımıyla ortadan ikiye katlayıp tellerin katlandığı noktada minik birer su damlası oluşturdu. Karşılıklı getirdiği su damlası çiftlerini, ortalarında küçük bir baklava dilimi kalacak biçimde üst üste oturttu. Tellerin serbest uçlarını eliyle büküp şekil verdi. Fazlalıkları keskiyle alıp sivri uçlu penseyle uçlarını büktüğünde oluşan motif, iç içe geçmiş iki küçük sonsuzluk işaretini andırıyordu. Zinciri oluşturmak için uç uca eklenecek bu motiften onlarcasını yapmak sonsuza kadar sürmese de uzun zaman alacaktı, basit ama el oyalayan bir işti bu.

Fatih, takip eden saatler boyu hiç mola vermeden eğdi, büktü, birleştirdi, kesti.

Nihayet istediği sayıya ulaştığında, önünde uç uca eklenecek motiflerle tel artıklarından oluşan iki kızıl yığın birikmişti. Böylece sıra, motifleri birbirine bağlayıp zinciri tamamlayacak bağlantı halkalarını yapmaya geliyordu. Fatih, tel artıklarını kademeli penseye sarıp keskiyle minik halkalar hâline getirdi.

Her minik halka çifti, iki motifi birbirine bağladı. Son iki motif de çift bağlantı halkasıyla birbirine bağlandığında, saat 5'e geliyordu.

Fatih, klipsini taktıktan sonra solüsyona daldırdığı zinciri de temizleyip ucuna baykuşu geçirdi. Parmaklarından sallandırdığı eserine, arkasına yaslanıp belli bir mesafeden baktı. Baykuşun, konduğu zincirden Fatih'e cin gibi mavi mavi bakan gözleri ona birini hatırlatıyordu. Gerçi alakalı alakasız her şey son zamanlarda *o birini* hatırlatıyordu ya.

Ve o biri, kolyenin de sahibiydi. Beğenecek miydi acaba?

Fatih, yanında getirdiği kadife kutuya kolyeyi yerleştirip, kutuyu paltosunun iç cebine koydu. Zafer'in sözlerine kulak asmayıp çıkmadan ortalığı toparladı, giyinip anahtarı asılı olduğu yerden aldı. Dükkâna son bir bakış attıktan sonra ışıkları söndürüp, kapıyı arkasından kilitledi.

Alacakaranlığa çıkıp saatler sonra ilk kez oksijen bakımından zengin bir nefes alabildiğinde, öyle biçimsiz bir saat olmuştu ki, Fatih eve dönse mi dönmese mi bilemedi. Büyük şadırvanın etrafında in cin top oynuyordu. Yerde yuvarlanıp duran başıboş poşeti yakalayıp kar kaplı banklardan birinin üzerine serdi, kendini banka bıraktı. O kararını verene kadar muhtemelen güneş doğmuş olacaktı. Güneşi doğurduktan sonra da dükkâna gitmekten başka seçenek kalmıyordu zaten.

"Çiçek almaz mısın, delikanlı?"

Fatih, başını çatlak sesin geldiği yöne çevirdi. Çiçekçi orta boylu, tombulca, esmer bir kadındı. Ayak bileklerine kadar uzanan cart pembe paltosu, ayağında turuncu potinleri, başında mor yemenisi, kulağının arkasında kırmızı gülüyle o sabaha ait değilmiş gibi görünüyordu.

Karşısında aniden beliren renk cümbüşü, Fatih'in yorgun gözlerini iyice yormuştu. En az hissettiği kadar bezgin, "Oradan bakınca yakın zamanda birine çiçek verecek gibi bir hâlim mi var, abla?" diye sordu.

"Valla buradan bakınca, yakın zamanda ayak ucuna siyah şeritli çelenk bırakacaklar gibi bir hâlin var. Hazır buradayken benden al da yabancıya gitmesin bari..."

Çiçekçinin *stand-up*çısı da Fatih'i bulurdu zaten.

"Karlara da oturmuşun, buz tutacak mabadın," diye cıkcıkladı kadın. "Sabah ayazında ne yapıyorsun öyle hacıyatmaz gibi?"

Sabaha kadar üzerinden kaç şarkı geçmiş olursa olsun, Fatih'in kafasının içinde hâlâ aynı şarkı dönüp duruyordu. "İstikbalime bakıyorum, abla. Sen ne yapıyorsun?"

Kadına göre kendi sıkıntısı daha büyük aciliyet taşıyordu. "Valla bu saat oldu, ekmek kovalıyoruz ama aşağıdaki müzikhollerden iş çıkmadı," diye yakındı. "Bütün mekânları pintiler doldurmuş." Sonuna, "Sözüm meclisten dışarı," diye nezaketen eklediyse de sözü meclisten içeri tarafa düşüyor gibiydi.

Fatih'in hiç üstüne alınacak hâli yoktu fakat. "İçeride cüzdanı komple bıraktıklarından sana verecek paraları kalmamıştır. Mekâna girmeden yakalayacaktın onları..."

Kadının gözler ufaldı. Boştaki eli beline gitti. "Verecek aklın çok zahir."

"Estağfurullah, abla." Asla öyle bir iddiası yoktu Fatih'in. Hele de sıfır uykuyla. "Bu ara bana bile yetmiyor..."

Duyduğu hesapsız itiraf karşısında, kadın tekrar bir süzdü Fatih'i. "Ben de bir bakayım ister misin şu istikbaline? Belki iki kişi bakarsak böyle arpacı kumrusu gibi düşünmeyi de bırakırsın..."

Çiçekçi kadınlar, çiçek sattıkları için mi fal bakabiliyorlardı yoksa fal bakabildikleri için mi çiçek satıyorlardı? Sepeti kollarına takmaya niyetlendikleri an, önce mecburi eğitimden geçiyorlardı herhalde. "Nasıl oluyor da bütün çiçekçiler fal bakabiliyor?"

"Bakamıyor," diye cevap verdi kadın sektirmeden. "Ben de faldan öyle çok anlamam. Zannımca ekseriyet de anlamaz." Kadının iri kahverengi gözleri Ulu Cami'nin kubbelerine daldı bir an. "Amma velakin anam *senin kadar 'ekistra' kabiliyetsizini ömrümde görmedim*, derdi..."

Fatih *o zaman burada n'apıyoruz?* diye sorar gibi kadına baktı. "Hepiniz fal bakacaksınız diye bir şey yok... Benimkisi bir gözlemdi sadece. *İlle de bakacağım*, diye üzerinde baskı hissetme yani."

Baktı Fatih yanaşmıyor, "Böyle sabahın bi' körü derbeder oturduğunu görünce ömrü hayatımda ilk defa içimden geldi," dedi kadın hayal kırıklığı içinde. "Hevesimi kursağımda bırakma. Bakarsın tuttururum, belli mi olur?" Bankın başına kadar gelip eliyle Fatih'e kış kış yaptı. "Az yana kay bakayım." Fatih daha yana hamle yapamadan, kadın yanına oturup geniş kalçalarıyla Fatih'i iteleyerek poşetin üzerinde kendine yer açtı. Kolundaki sepeti yere bıraktı. "Uzat hele elini."

Fatih, iki avucunu da açtı. "Sağ mı sol mu?"

Kadın, bu konuda herhangi bir tercihi varmış gibi görünmüyordu. "Soldan başlayalım, sonrasına bakarız."

Hadi inşallah.

Fatih'in biraz pürüzlü iri eline uzun uzun baktı kadın. "Belli, zanaatkâr adamsın sen," dedi. "Elleriyle çalışan birinin eli bu." Göz ucuyla onay bekleyen bakışı, Fatih'in gözlerini yakaladı. "Bildim mi?"

Fatih başını salladı, fena bir başlangıç değildi, en azından gözlem yapabiliyordu. "Bildin."

Kadın kendisiyle haddinden fazla gurur duydu, daha bir yerleşti yerine. Çıta bayağı düşüktü anlaşılan. "Hımm..." Fatih'e bakarak güldü. "Biraz *ah* almışın sen." Fatih, yorum yapmadan kadına gülüşünü ince bir tebessümle iade edince, "Belki bu hovarda gülüşle birazdan çok almışındır..." dedi kadın. "Yazık o yüreciklerine yangın düşürdüğün tazelere..." Yeniden avucunun içindeki avuca konsantre oldu. "İşte Mevla'm bir yerden acısını çıkartacak ya. Büyük bi' derdin var senin, çocuk. Boşa koysan dolmuyoor, doluya koysan almıyoor..."

Hadi canım. "Bu güzel Bursa sabahında onu da nereden çıkarıyorsun, abla?"

Fatih'in sesindeki alaycı ton kadının hiç hoşuna gitmedi. "Sen git, babanla dalga geç."

"Affedersin, abla."

"Öyle kolay affetmem aslına bakarsan, aksi kadınımdır ama anan herhalde Kadir Gecesi doğurmuş seni, iyi tarafıma denk geldin bu sümük donduran havada." Uyaran son bir bakış attı. "Bir daha olmasın." Bakışlarını Fatih'in avucuna çevirdi tekrar. "Ne diyordum?"

"Dert diyordun, abla."

"Hıh, kimselere söylemezsin işte bu derdi."

Bu sefer laf çarpmadan sessiz durmayı başardı Fatih.

"Ama sen böyle yaparsan, bi' yerde fena patlayacak. Ben diyeyim sana."

Eli kadının avucunun içinde, derin bir iç geçirdi Fatih. O sabah olmayı beklediği son yerdeydi. "Bazı dertler söylenmiyor, abla..."

"Hangi kerameti kendinden menkul muhterem buyurmuşsa onu, halt etmiş," diye küçümsemeyle konuşurken kadının memnuniyetsiz yüzündeki kırışıklıklar derinleşmişti. "Bana kalırsa ağda gibi cart diye dertleri söküp atacaksın. *Duvarı nem, insanı gam çürütür,* diye boşuna mı demişler? Söyle, kurtul. Canını mı alacaklar sanki?"

Kürşat'ın sağı solu belli olmazdı şimdi.

"Senin yolun üç vakte kadar çatallanıyor. Üç vakit dediysem öyle üç ay falan değil ha... Çok yakında sağ yana mı sol yana mı, bir karar

vermen gerekecek. Ammaa ne yaparsan yap, artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacak."

Bu klişe tespit karşısında daha fazla sessiz kalamadı Fatih. "Abla, kusura bakma ama annen çok da haksız değilmiş hani..." Yoldan rastgele çevireceği biri de sabaha karşı tek başına ayazda oturan birine benzer şeyler sallayabilirdi.

Kadın da aksini iddia etmiyordu ki zaten. "Anam rahmetli huysuzun tekiydi. Kendi de faldan anlamazdı zaten." Fatih'in elini bıraktı. "Seansımızdan memnun kalmadıysan, bil ki müşteri memnuniyetsizliği bizde genetiktir."

Fatih, rahmetliyle tanışma şerefine erişemese de dakikalar içinde kızının hık deyip annesinin burnundan düştüğünden emin olmuştu. "*Memnun kalmadım*, demeyelim de *sabah sabah daha ne olsun*, diyelim biz ona," dedi gülmeye hâli olmamasına karşın gülerken. Kadın falcılıktansa psikoloji alanında kariyer yapmayı düşünebilirdi. "Borcum nedir?"

"İçimizden geldi dedik ya. Borcun yok," diye azarladı kadın. Onun da Kürşat gibi sağı solu belli olmuyordu. "Bundan sonra ne yapacağın da kendi tasarrufun. Elçiye zeval olmaz." Ayağa kalkıp sepetini koluna taktı. Gitmeden göz kırptı Fatih'e. "Ama sen yine de böyle karaları bağlamadan önce git, kıza bi' açıl istersen..."

17. BÖLÜM

"Anne, akşama fırında tavuk yapacaksın ve tavuk almayı mı unuttun?"

İnsan hayret ediyordu. Yılbaşı alışverişine çıktığını iddia etmişti bir de sabah. "Alışverişi böyle zamanlarda son dakikaya bırakmaktan özel zevk aldığına yemin edebilirim ve ispatlarım da bunu..." Herkes markette, çarşıda birbirini ezerken yılbaşı ve arife günlerinde son dakika alışverişlerimiz meşhurdu çünkü bizim.

"N'apalım, canım?" diye kayıtsızca sordu annem. "Karda kışta bu kadar oldu. Aklımdan çıkıvermiş. Sana da malzeme çıktı, söylen dur."

Ceremesini ben çekmesem neden söyleneyim? Söylenmem.

Yılın son gününün öğleden sonrasında, akşam yenecek tavuğun yokluğundan habersiz, salondaki pozisyonlarımızı almıştık. Abimle Fatih abi, her zamanki gibi üçlü koltuklardan birini televizyonun önüne kadar çekmiş, PlayStation oynuyorlardı. Cam kenarındaki tekli koltuğumu kapan annem bakla ayıklarken, ben de mecburen abimlerin koltuğunu pozisyon itibarıyla anlık dik kesen ikili koltuğa yerleşmiş, kitap okuyordum.

Annem koltuktan kalktı, ayıklanmış bakla dolu leğen kolunun altında, gidip elindeki bıçağın tersiyle abimi dürttü. Biricik evladını eldivenle sevmenin bir başka formu. "Kalk, Kürşat hadi. Nil'le gidip geliverin. Birkaç bir şey daha lazım. Taşıyamaz tek başına."

Nasıl biliyorum ama başıma geleceği.

Abim dönüp de anneme bakmadı bile. "Önemli bir telefon bekliyorum," dedi gözleri televizyon ekranında. "Ben gidemem."

Duyan da kendisini çok mühim bir iş insanı falan sanırdı. Aslında tüm mesele, hayati bir telekonferanstansa, Hilal ablanın abimi hâlâ aramamış olmasıydı. Abim de gururuna yedirip onu arayamadığından, ev halkı olarak topluca saçma bir bekleyiş içindeydik. Abime verilen tüm işler bu engele takılıyordu. Hepimizin bildiği üzere kendileri aynı anda birden fazla işle uğraşmaktan pek hazzetmezdi ve şu an aktif olarak hâlihazırda yaptığı iş *beklemek* olduğundan, verilecek yeni bir işi bünyesi kabul etmiyordu.

Pis pis güldüm. "Bu sefer gelmeyecek o telefon, boşuna bekleme."

Abim, "Konuşma uğursuz uğursuz," diye söylendi elindeki PlayStation koluna doğru. "Arayacak."

Pis pis gülmeye devam ederken her nasılsa aklıma gelen şarkıyı mırıldanmaya başladım. "Telefonun başında çaresizzz bekliyoruuum. Bekliyoruuum amaa çalmayacakkk biliyorumm..."

Abimin, "Kes sesini!" diyerek fırlattığı yastık, aramızda oturan Fatih abinin üzerinden geçip bana çarpacak gibi oldu ama tehlikeyi ayağımla savuşturdum.

Annem gelip bu sefer beni bıçağın tersiyle dürttü. Bana olan sevgisi de yere göğe sığmıyordu. "Kızdırma sen de şunu!"

Hiç tınmadım. Annemi de kolumla başımdan savuşturup, "Yüreğğiiim diyorr kii boşunaa beklemeee...." diye devam ettim kaldığım yerden. "Aramaz gururundannn..."

Bu sefer elindeki PlayStation kolunu kafama fırlattı geri zekâlı. Gözlerimi yumup büyük çarpışmadan önce son duamı ederken, beklediğim darbe gelmek bilmeyince gözümü açtım. An itibarıyla Fatih abinin burnumun dibindeki elinin tersine bakıyordum. İnsanüstü refleksleriyle kolu havada yakalamıştı. Son birkaç saniye hiç yaşanmamış kadar sakin anneme döndü. "Abla, ben hemen markete götürür getiririm Nil'i."

"Hay yaşa, Fatih. Hadi gidin gelin trafiğe kalmadan." Abimi işaret etti. "Bu da burada böyle gamlı baykuş gibi otursun." Gitti bir daha bıçağın tersiyle dürttü abimi. "Kime çektin oğlum sen? Ya kardeşinin bi' yerine gelseydi?"

Beni markete gönderirken, annemin yanıma ısrarla destek kuvvet vermek istemesinden anlaşılacağı üzere, elime tutuşturduğu alınacaklar listesi yaklaşık üç metre kadardı. Hazır arabayla götüren de olduğuna göre, savaş çıkacakmış gibi ömürlük deterjan, bakliyat, makarna eve yığılabilirdi.

Fatih abiyle elimizde listemiz, kalabalık markete girdiğimizde, çareyi ikiye ayrılmakta bulduk. Vakit daha da geç olmadan, kasaların önündeki kuyruklar daha da uzamadan buradan çıkabilmemizin en kestirme yolu buydu.

Rafların arasında hızlıca dolaşıp alışveriş arabasına attığım her ürün için, listenin bendeki yarısının üzerine çizikler atarken, tanımadığım bir erkek sesi duydum. Ve, "Nil??" diye bana sesleniyordu o ses.

Listeden başımı kaldırdığımda, saçları seyrelmiş, göbekli, açık kumral birini gördüm. Karşı raftan bana doğru yaklaştığına göre, ses de ondan çıkmış olmalıydı. "Tanımadın mı beni, Nil?"

Göbeğinin altında kalan kemerle zar zor olduğu yerde sabit durabilen bej kumaş pantolonu, düğmeleri zar zor iliklenmiş

koyu renk gömleğin üzerine giydiği önü kapanmayan deri montu incelerken, "Kusura bakmayın, tanıyamadım," dedim şüpheyle.

"Ali ben."

Hani sekiz yaşında kız düşkünü bir pislik olan?

Aldığı kilolardan yumuk yumuk olmuş su mavisi gözlerini zorla aça aça, "İlkokulda aynı sırada oturuyorduk ya?" diye beklentiyle kendini hatırlatmaya çalıştı. "Teneffüste oyunlar oynardık. Unuttun mu?"

Ali, sen unutulacak adam mısın? Aşk olsun. Sadece endamını görünce nutkum tutuldu.

Hâlâ ağzımı açıp da cevap verebilmiş değildim. Ali'nin alnının biraz üzerinde havaya dikilmiş üç tel saça bakıyor, bakıyordum. İnsan yirmi yaşında kel kalır mıydı?

O da sanki düşüncelerimi okur gibi, "İlkokuldan bu zamana değiştim biraz hâliyle," deyip boydan bir baktı bana. "Sen hiç değişmemişsin ama."

İlkokuldaki hâlimle aynıydım demek. "Yaa?" demekten başka bir şey gelmedi aklıma.

"Hiç görüşemedik ben okul değiştirince."

"Öyle oldu."

"Ne iyi oldu da denk geldik ama!"

"Yaa. Yaa."

"Görüşelim bundan sonra!"

Ezgi'yle kovalamaca oynamadan önce düşünecektin sen onu!

Ben sessiz kalınca oluşan boşluğu doldurma ihtiyacı hissetti. "Ee, n'apıyorsun? Okuyor musun?"

"Evet. Uludağ'dayım. Tekstil Mühendisliği bölümünde."

"Vay. Ama zeki kızdın sen zaten."

Zoraki gülümsedim. "Sağ ol." Sorusuna sırf karşılık vermiş olmak için "Sen neler yapıyorsun?" diye sordum.

"Ben liseden sonra devam etmedim." Karşıma geçip raflardan birine kolunu dayadı. Güzelce yerleşti. "Dükkândayım şimdi. Askere gidiyorum yakında."

Sanki benimle en son sekiz yıl önce değil de dün görüşmüş gibiydi. N'apayım? "Hayırlı tezkereler," dedim ben de.

"Sağ ol, sağ ol. Aradan çıksın. Önümüze bakalım artık." Ağzına kadar dolu alışveriş arabasını işaret etti. "Yılbaşı akşamı son dakika alışverişi, ha?"

Vallahi benimle bir ilgisi yok onun. "Eve lazım birkaç şey vardı da. Gelmişken halledelim dedik..."

O sırada Fatih abi, buğday ve mısır nişastası kutularını elinde evire çevire bize doğru geliyordu. "Nil, bi' baksana... Bunlardan hangisi olacak?" Kafasını kaldırdığında ilk beni değil, Ali'yi görmüştü yalnız. Gereğinden birazcık daha sert, "Bu kim?!" diye sordu.

"Tanıştırayım, ilkokuldan arkadaşım, Ali," diye cevap verdim.

Fatih abinin dudakları inceden kıvrıldı. Gözlerini Ali'nin gözlerine dikip başıyla selam verdi. "Ben Fatih."

Ali, küçük sohbet grubumuza eklenen son katılımcı karşısında durum değerlendirmesi yapmak ister gibi kafasını hafifçe yana eğdi, o arada selamını da vermiş bulundu. "Memnun oldum?" dese de gözleri daha çok, *"Fatih derken?"* diye sorar gibiydi.

Fatih abi, bakışlarını Ali'nin üzerinden bir salise bile ayırmadı. "Ben de. Ben de..."

Fatih abinin bakışlarının odağında, Ali rahatsızca kıpırdandı. Kolunu raftan indirdi. "Ee... İyi akşamlar o zaman. Bizim dükkâna da beklerim, Nil. Kayhan'dayız hâlâ. Bir kahvemizi içersin-iz."

Ne işimiz olur sizin hırdavatçıda acaba? Ancak pideli köfte ya da cantık yemek için gidebilirdim oralara. "Tabii, olur."

Fatih abi de ikilemelerine büyük bir şevkle devam etti. "İçeriz, içeriiiz..."

Ali başıyla bir selam daha verdi. "Görüşmek üzere o zaman. Size mutlu yıllar..."

Ali uzaklaşırken Fatih abi arkasından, "Size de mutlu yıllar," dedi gülümseyerek. "Kızların sevgilisi çapkın Ali bu demek..." diye mırıldandı.

Hâlâ şoku atlatamamış vaziyette, ben de onun gibi Ali'nin raflar arasından ilerleyişini izliyordum. "Ta kendisi..."

"Benim şu an göremediğim cezbedici bir özelliği mi vardı kendisinin o zamanlar?"

"Sekiz yıl önce saçları vardı, yetmiş-seksen kilosu da yoktu..."

"Yıllar üzmüş Piç Ali'yi..."

Neredeyse yılların taş kalpliliğinden zevk aldığını düşündürecek kadar haince gülüyordu Fatih abi. Ellerindeki iki kutuyu bana doğru salladı. "Mısır mı buğday mı?"

Annem akşama keşkül yapmayı da planlamıştı ama sütle nişasta almayı da unutmuştu. "Buğday herhalde," dedim. "Evde mısır nişastası vardı zaten..."

Annemin lojistik nedenlerle biraz rötarlı hazırladığı yılbaşı yemeğini hep birlikte yedikten sonra evdeki telaşe durulmuş, her yılbaşındaki olağan şeklimizi gecikmeli de olsa almıştık: Babam yeni yıla yine uyuyarak girecekti. Annem göz ucuyla televizyon izleyip kendine ve bize meyve soyarken, Berk sıkıntıdan öleyazmış, televizyondaki yılbaşı özel programlarını seri zaplıyordu. Gözlerindeki baygın bakıştan anlıyordum ki o da birazdan yatardı.

Annem sonunda dayanamayıp, "Oğlum, artık bir kanalda karar kılsan da, onu izlesek," diye Berk'e çıkıştı. "Başım döndü."

"Her yıl aynı şey, anne..."

"İbo Show'a geri gel. Sibel Can vardı."

"Sibel Can en az üç kanalda daha var zaten," dedi Berk. "İleride bir yerde yine yakalarız."

Annemin yeni gündemi Berk'in elindeki kumandayı ele geçirmekti ancak o günkü gerçek gündemimiz aslında hiç değişmemişti: Hilal abla, abimi HÂLÂ aramamıştı.

Saatler 12'ye yaklaştıkça, belki balkabağına dönüşeceğinden, sessizliğe gömülmüş abimin kıpırtıları artmış, özellikle 11'i geride bıraktığımız şu dakikalarda yerinde duramaz olmuştu. Salonun içinde elinde telefon, bir o yana bir bu yana dolanırken, biz daha ne amaçladığını anlamadan, salonun camını açıp karşı apartmana uzanabilecekmiş gibi aşağı sarktı. "Fatiiihh!!!"

Annem, abimin arkasından, "Oğlum, gece gece başımıza iş açma, gir içeri!" diye seslendi. "Yok mu senin telefonun?"

"Bi' dur anne ya!" Fatih abinin evinin ışığı yanmıyordu. Muhtemelen her yılbaşı olduğu gibi ailecek Feray ablalarda oturuyorlardı. Abim de bunu düşünmüş olacak, daha da aşağı sarktı. "Fatiiiihhhh!!!"

Birkaç dakika içinde Fatih abi de abimin böğürtülerine kayıtsız kalamayıp Feray ablaların camı açtı. "Ne var, ne bağırıyorsun gece gece?"

"Giydin mi lan kırmızı donu?"

Fatih abinin olabildiğince sessiz, "Bütün mahalle duymadı. Biraz daha bağır!" diye hırladığını duydum. "Ne ayarsız herifsin!"

Ne tesadüf, aynen benim hislerim!

Hiç sakınmadan, "Biz hepimiz giydik," bilgisini bütün mahalleyle paylaştı abim. İç çamaşırımızın rengini kimin duyduğu adamın umuru değildi. "Yeni yıla bomba gibi gireceğiz!"

"Tövbe estağfurullah."

"Hadi, dışarı çıkalım. Hilal hâlâ aramadı. Bu gidişle küs gireceğiz yeni yıla."

"Lan, aramıyorsa sen arasana artık?"

"Arayamam."

"Az bile yapıyor o kız sana."

"Nil arar."

Ama ben nereden olaya dâhil edilmiştim şimdi? Yerimden fırlayıp, aynı cepheye bakan öbür camdan da ben çıktım dışarı. Soğuk hava donduruyordu. "Neden ben arıyormuşum?"

Annem arkadan ikimize de portakal kabuğu fırlatıp bağırdı. "Ev buz gibi oldu, girin içeri!"

Abim bir anlığına içeri dönüp anneme de laf yetiştirdi. "Bi' dur anne ya, yuvam dağılıyor burada!"

Annem portakal soymaya devam etti. "Sende bu kafa oldukça daha neler neler olacak!" diye söylendi. "Ödüm kopuyor kız kıçına tekmeyi basacak diye. Kimse de almaz seni, kalırsın başımıza."

"Bi' kere benim talibim çok bol!" Zaten sıkıntı da oradan çıkmıyor muydu? Abim tekrar kafasını çıkardı dışarı. "Hilal'i de alalım işte, Heykel'e yürürüz bi'."

"Ben gelmiyorum!" dedim. "Kimseyi de aramıyorum!"

"Bu evdeki hayatın çok zorlaşabilir! Ben uyarayım da!"

Tehditler anında benim tarafıma savrulmaya başlamıştı. Her işten neden ben zararlı çıkıyordum? "Sanki çok kolay bi' hayatım var benim bu evde!"

"Boşuna mı büyüttük besledik seni?"

"Sanki sen büyütüp besledin!"

Fatih abiyi aşağıda unutmuştuk. Kafasını yukarı kaldırmış, atışmamızı izlerken boğazını temizledi. "Sağlam Kardeşler, nedir son kararınız? Kalıyor muyuz, gidiyor muyuz?"

Aynı anda ben, "Kalıyoruz!" diye bağırdım, abim, "Gidiyoruz!" diye. Kolunu uzatıp apartmanın dışından beni tutabileceğini sandı geri zekâlı. Kolu yetişmeyince yalvarma aşamasına geçti. "Sen ararsan yumuşar, gelir bizimle."

Fatih abi bu stratejinin işe yarayabileceğine pek ihtimal vermiyordu. "Ben bunun iyi bir plan olduğundan emin değilim. Daha beter kızmasın?"

"Bi' şi' olmaz. Hadi, çok konuşma da in aşağı. Biz barışır gibi olunca siz ufak ufak uzarsınız zaten."

"Lan, hepimiz emir eriniz sanki!" diye isyan etti Fatih abi.

"Yapacaksınız tabii. Kardeşim değil misiniz?" Eliyle *hadi hadi* yaptı. "Giy donunu gel, hayatım. Yeni yıla kırmızı donsuz girersen çok üzülürsün sonra. Biz seni bekliyoruz."

"Bari mahallenin ortasında bağırma!" diye söylene söylene içeri girdi Fatih abi. "Mal herif!"

12'ye dakikalar kala, Hilal ablanın camının altında, iki kat eldiven geçirdiğim ellerim paltomun cebinde, hareket olsun diye sağa sola sallanıyordum. Üçüncü tekerlek pozisyonunu paylaştığım Fatih abiye, "Yeni yıla böyle girmeyi hiç planlamamıştım," dedim. Atkım ağzımın üzerinden üç kat geçtiğinden, sözlerim biraz boğuk çıkıyordu. "Her sene olduğu gibi bu sene de televizyonun karşısında sıkıntıdan patlarım diyordum..."

Ama beterin beteri vardı işte. Bir tek gözlerimi açıkta bırakacak şekilde, lahana gibi kat kat giyindiğimden, kolları ve bacakları beşer boğum Michelin'in lastik adamına benzememe rağmen, soğuktan çenem takırdıyordu. Ne zorumuz varsa bu havada!

Geldiğimizden beri, dünya üzerindeki tüm zamanlar ikisininmiş gibi, abimle Hilal abla altlı üstlü birbirlerine çemkirip duruyorlardı; tabii, kaç gündür telefonda saatlerce kavga edememenin birikmişi vardı üzerlerinde muhakkak.

Abim, "İnsene artık aşağı," dedi. Romeo elinden geleni yapıyordu ama Juliet'i bir türlü aşağı inmeye ikna edemiyordu! "Bağırttırıyorsun beni iki saattir sokağın ortasında."

Lütfedip pencereye çıkarak abimi varlığıyla ödüllendiren Hilal abla, "İneceğimi söylediğimi hatırlamıyorum," dedi inatla. "Kim dedi sana kalkıp buraya gel diye?"

"Aman iyi, sen *gel* demedin. Ben kendim geldim. Oldu mu?"

"Tabii, kendin geldin." Yine mevzuya dâhil edilmem uzun sürmedi. "Şu kızı da doğum gününde buralara sürüklemişsin ya pes."

"Daha doğmadı. Yarın ola hayrola."

1 Ocak'ta doğmuş olmak da böyle talihsiz bir şeydi. Doğum günüm hemen yılbaşı ertesi olduğundan pek önemsenmezdi, dolayısıyla da kutlanmazdı. Ben de çok önemsemediğimden kutlamaya çok meraklı değildim zaten. "Önemi yok, Hilal abla," dedim hafif hafif zıplamaya da başlarken. "N'olursun affet şunu da Heykel'e falan inelim. Hareket olsun biraz. Dikilmeye devam edersek buz tutacağız burada!"

Hilal abla yanlış anlamalara mahal vermemek adına, "Kürşat, senin için değil, sırf Nil sınav üstü hasta olmasın diye aşağı iniyorum!" diyerek her şeyi açıklığa kavuşturdu. "Üzerine alınma sakın!" deyip içeri girdi.

Rahat bir nefes alan abim, "İn de kimin için inersen in," dedi kendi kendine.

Hilal abla da laf aramızda sanki tetikte bizi bekliyormuş gibi, son cümlesini sarf edişinden yaklaşık yirmi saniye sonra sokak kapısında göründü. Abimin suratına bile bakmadan koluma girdi, kaldırımın genişliği beni yanına çekmesine izin vermediğinden, ardından sürüklenmeye başladım. Benim arkamda abim, onun arkasında da Fatih abi vardı. Aynı Yüzük Kardeşliği'ndeki karlı dağın tepesindeymişiz gibi dizilmiş, tek sıra hâlinde ilerliyorduk; tabii, bizim hangi ulvi amaca hizmet ettiğimiz büyük bir soru işaretiydi.

Omzunun üzerinden "Ee, Nil, nasılsın görüşmeyeli?" diye sordu Hilal abla.

Abim hemen ensemde bitip, "Ben çok iyiyim," diye homurdandı.

"Sana sormadık!" Hilal abla biraz yana eğilip benim etrafımdan abime ters bir bakış attıktan sonra önüne döndü tekrar. "Ne diyordum, Nilciğim, evde eziyet eden öküzler var mı?"

"Olmaz mı? Ama idare ediyorum," dedim gülerek. İnsan ister istemez uzmanlaşıyordu zamanla. "Sen nasılsın, Hilal abla?"

Hilal abla hiç olmadığı kadar şen ve de şakrak, "Ben çok iyiyim, kuşlar gibi özgürüm!" dedi.

Abim, "Höst!" dedi yine ense tarafımdan.

Hilal abla yüzünü abime döndü. Aralarında kalan ben, artık tampon bölge olarak kullanılıyordum. "Sen kime höst diyorsun? Biraz kibar olsana!"

"Nasıl özgür oluyormuşsun sen acaba?"

"Sen onu üç-beş kızı aynı anda idare ederken, bir de üzerine bana bu konuda yalan söylerken düşünecektin! Fatih senden insaflı çıktı ya!"

Fatih abi, "Beni karıştırmasak yalnız," diye mırıldandı abimin sırt tarafından, ancak fazla umursayan çıkmadı. Kendi buharının içinde kalan abim, "Sen o kızların arasında mıydın da dertleri seni gerdi?" diye soludu. Üzerime doğru bir adım attı. "Senden önce olmuş, bitmiş. Yeter trip attığın! Sinirleniyorum artık!"

Susam Sokağı'ndan bir sahne canlandı o an gözlerimin önünde. Yeşil benizli, ince bıyıklı, kel adam *"Arada kaldım... Tam arada!"* diye ağlak şarkısını söylerken, iki yanındaki canavarlar tarafından sıkıştırıldığı için dans etmek zorunda da kalıyordu yazık.

Hilal abla öyle bir sıkmıştı ki kolumu oynatamıyordum. Aradan sıyrılamadan, o da beni arkadan iteledi abime doğru. "Sinirlenirsen sinirlen be! Ateş olsan cürmün kadar yer yakarsın!"

Sıkıştım kaldım, burada, aradaaa!

Kim vurduya gitmeden aradan çekilmeli. Havadan bağımsız buz gibi rüzgârlar eserken, "Ben mâni oluyorum galiba?" dedim

sesimi duyurmaya çalışarak. "Çekilsem mi acaba ben şöyle şu tarafa doğru?"

Sağ olsun abim dileğimi ikiletmeden, beni boştaki kolumdan tutup Fatih abiye doğru fırlattı. "Sen bi' arkaya geç bakayım!"

Zaten karda yürüyemiyoruz...

Neyse ki Fatih abi, ben kaldırımdan yuvarlanmadan Hilal abladan kurtulan kolumu yakaladı. Ne de olsa antrenmanlıydı artık. Kendi etrafımda yarım daire çizip düşmeden doğrulmaya çalışırken, "Evlenseler de kurtulsak!" dedim öfkeyle. Kolumu ondan da geri alıp yarım daireyi tüme tamamladım. Fatih abinin biraz önünde yürümeye başladım. "Evlerinde kavgalarını ederler, bizi de alet etmemiş olurlar!"

Fatih abi, "Bu da bizim kaderimiz," dedi gülerek. Benim aksime epey eğleniyor gibiydi. Şimdi arayı hızla açarken, sürekli itişip durduklarından abim dar kaldırımdan ara ara aşağı düşüyordu. "Kabul etmiyorum bu kaderi!" diye bağırdım onlara duyurabilirmişim gibi. Ancak artık onlar kendi paralel evrenlerinde ikamet ettiklerinden, sesimin onlara ulaşabileceğini hiç sanmıyordum.

Fatih abi, "Hadi gel, peşlerinden gidelim," deyip belime hafifçe dokunarak daha hızlı adım atmam için beni teşvik etmeye çalıştı. "Kavga çıkarsa ayırırız."

Fakat ben hiç teşvik olmamıştım. "Ben elimi bile sürmem. Yesinler birbirlerini."

Baktı beni teşvik edemiyor, Fatih abi kaldırımdan indi. Yanıma gelip bu defa kolumu kavradı. "Hadi ama, biraz daha tempo, donacağız bak yoksa."

Yarı kayarak yarı yürüyerek gönülsüz adımlar atarken, "Zaten neden çıktıysak bu havada..." diyerek başa sardım. "Yarın gün içinde hava maksimum sıcaklığa ulaştığında barışsalar olmuyordu..."

Fatih abi soğuk havayı derin bir nefeste içine çekti, yüzünü bulutlu gökyüzüne dönüp gülümsedi. Paltosu dışında, üzerinde ne atkı ne bere ne de eldiven vardı ve benim yarım kadar üşümüşe benzemiyordu. "Olsun, biz de hava alıyoruz işte ne güzel..."

Ne güzel hava mı alıyoruz? Üzerinde biri iyimserlik bombası patlatmış gibiydi. "Sen iyi misin?" Ya da *sen kimsin ve Fatih abiye ne yaptın?* demek daha doğru olacaktı!

"İyiyim? Neden kötü olayım ki?"

"Son zamanlarda nasıl desem... Böyle biraz neşesiz biraz karamsar gibisin de..."

Kimmiş o neşesiz karamsar dercesine kocaman gülümsedi. Uzun bir aradan sonra otuz iki diş birden hem de. Kaşları gibi dişleri de düzgündü. Ve de bembeyaz. Böyle geniş geniş sakınmadan gülünce, gözlerinin ve dudaklarının kenarlarında normalde pek göze çarpmayan mimik çizgileri belirginleşmişti. "İnsanın bir günü diğerini tutmuyor. Hem yeni yıla umutla girmek gerekmez mi?"

Kendimi o an bu fikre çok yakın hissetmediğimden, "Öyle derler," dedim. Abim o sırada Hilal ablaya sarılmaya çalıştı, Hilal abla da eline bir tane indirip itti onu. Abim yine kaldırımdan düştü. "Hadi saatler süren telefon görüşmelerini bir kenara bıraktım... Bir ilişkinin genel olarak bu kadar fırtınalı olması normal mi?"

Fatih abi biraz fazla temkinli, "Neden bana soruyorsun?" diye sordu.

Fırtınalı ilişki deyince aklıma sen geliyorsun da ondan!

Dışımdan, "Benim karşılaştırma yapabileceğim bir ilişki yok çünkü," dedim tabii ki. Deneyimsizliğimin altını çizen cevabımı duyunca bakışları yumuşadı. "Ben de pek bilirkişi sayılmam. Hiç nişanlanmadım."

"En azından başından geçen her ayrılık için en az bir kere kavga etmişsindir..."

Gözleri, önümüzde kaya kaya ilerleyen kavgacı ikilinin üzerinde, "Başımdan zannettiğin kadar çok ayrılık geçmedi..." dedi böyle bayağı sitemli. Abim o arada Hilal ablaya bir daha sarılmaya çalıştı, Hilal abla bu kez kafasına patlattı bir tane. "Ve böyle kavgalar da hiç etmedim..." Dudak büküp, "Belki değmeyeceğini bildiğim için..." dedi alçak sesle.

Allah Allah. O ne demekti ki? "Sürekli kavga ediyorsan bu bir ilişkinin kötüye gittiğine işaret değil midir?" Bana göre abimle Hilal ablanın ilişkisi başladığı günden beri kötüye gidiyordu!

"Bazen öyledir tabii. Ama bazen de bilirsin ki sessiz kalırsan, mücadele etmezsen, zamanla uzaklaşacaksın, sonra kopup gideceksin... Ancak uğrunda kavga edecek bir şeyin olmadığını düşündüğünde bu fikir koymaz sana. Sessiz kalırsın. Çabalamazsın... Sonunda da kopar gidersin zaten."

O da bir zaman kopup gitmişti herhalde.

İlişki fakiri ben, yine fildişi kulemden olaya yaklaşacaktım fakat. "Bu kadar kavga edecek neden varsa belki de en iyisi zaten çabalamamaktır," dedim. "Nasıl hâlâ bir arada kalabiliyorlar, akıl sır erdiremiyorum ben. Zaten abim gibi erkek arkadaşım olsa Hilal ablanın yaptığından fazlasını yapardım. Üzerine bir de tutup nişanlanacağımı hiç sanmıyorum! Hadi bir hata edip nişanlanmış bulunduysam da nişanlı kalamazdım. Hele de geçmişte yaptıklarını öğrendikten sonra!" Kendi kendimi gaza getirip, "Zaten bu kızların efendi adamlar yerine böyle manyakları seçmelerini de anlamıyorum ya!" diye cinsimin zevksizliği adına serzenişte bulundum. "Ben olsam en sessiz en sakin adamı seçerdim!"

"Dur bakalım daha." Fatih abinin kaşlar otomatikman çatılmıştı yine. "Nereye seçiyorsun?" diye sordu ters ters. Az önceki iyimserliğin izi bile kalmamıştı. Fatih abiye en iyi kız arkadaşım muamelesi yapmamam gerektiğini ne zaman öğrenecektim ben acaba? "Lafın gelişi yani..." dedim kem küm.

Tam Heykel'e inen köşeyi dönüp de eski adliyenin önünden Atatürk ve atının arkasına çıkmıştık ki abimle Hilal abla gözden kayboldu. "E, nereye kayboldu bunlar?" *Puf!* olup uçmuşlardı sanki, sihir gibi büyü gibi bir şeydi.

Sorumun cevabı Fatih abinin telefonuna mesaj olarak geldi. Fatih abi cebinden telefonunu çıkardı, ekrana baktı. "Kürşat Beyler *siz eve gidebilirsiniz,* diye buyuruyorlar."

"Bu mudur yani?" dedim niyeyse hayal kırıklığı içinde. Müthiş başlayan gecenin nasıl sonuçlanmasını bekliyorduysam artık. Fatih abi omuz silkti, telefonu cebine attı. "Buymuş..."

O sinirle olduğum yerde gerisin geri dönüp, eve doğru yürümeye başlayacaktım ki, sonunda günlerdir beklenen şey oldu ve kaşla göz arasında sırtüstü iki seksen uzandım yere. Görüş alanımda atın kuyruğu, heykelin etrafındaki sedir ağaçları ve gökyüzü vardı artık. Fatih abi öne atılıp beni tutmaya çalıştıysa da bu sefer çok seri yere yapışmıştım doğrusu. Telaşla başıma gelip beni kaldırmaya çalıştı. "İyi misin, Nil? Kafanı çarpmadın, değil mi?"

Uzattığı eline uzanacak hâlim yoktu ama benim. Yattığım yerden katıla katıla, iki yanımdaki karları ellerimle patır patır döve döve gülüyordum. "İyiyim, iyiyim. Merak etme, çarpmadım..."

O da tepemde dikilirken rahatlayıp gülmeye başladı. "Of, Nil. Ne olacak bu senin hâlin? Ayakta duramıyorsun."

Karla bezeli ağaç dallarının arasından gökyüzüne bakarken gülümsedim. Alenen karda yatıyor olmama karşın, dondurucu soğuğu ilk kez o an iliklerimde hissetmedim. "Aşağıdan bakınca düşmek o kadar da kötü olmuyormuş..."

"Öyle mi diyorsun?" Bir baktım Fatih abi de yanıma uzanıvermiş. Göğüs kafesi alıp verdiği nefesle yükselip alçaldı. Elleri ensesine gitti. "En son ne zaman böyle tasasız karların üzerine uzandım acaba? Çocuktum herhalde..."

Ben en son birkaç gün önce sokak kapısının önünde. Tasasız olduğumu söyleyemeyeceğim.

Göğe bakarken, "Keşke yine çocuk olsak," dedi özlemle. "Dert yok, tasa yok. Hayat veletlere güzel valla..."

"Herkesin boyuna göre derdi var," diyerek veletleri savundum. Hem Fatih abinin veletlik günleri öyle çok da geride kalmamıştı. "Ayrıca çocukluğunu özlemek için biraz fazla genç değil misin sen?"

Başını bana doğru çevirdi. "Çocukluğumu özlemek için gerçekten fazla mı gencim dersin?"

Ben de başımı ona doğru çevirdim. "Yani. Yirmi sekiz yaş nedir ki? Tabii, gençsin..."

Uzaklardan çığlıklar, alkışlar, korna sesleri yükseldi. Bir yerlerde havai fişekler patladı. Böylece yeni yıla paldır küldür devrilerek Fatih abiyle karlar üzerinde girmiş oluyordum.

Gözleri iki gözümün arasında gidip gelirken, "Mutlu yıllar..." dedi.

"Mutlu yıllar," dedim ben de.

"Planladığın gibi olmadı ama..." dedi yarım bir tebessümle. Yattığım yerden gülerek karlara son bir şaplak daha vurdum. "Kürşat Sağlam söz konusu olduğunda hiçbir şey planlandığı gibi gitmez, bilmiyor musun?" Doğrulup bağdaş kurdum. O da kalkıp karşımda bağdaş kurdu. "Bilmez miyim?" Çıplak elleriyle iki yanında karlarla oynarken dalgın dalgın, "Yine de yeni yıla böyle girmek istemezdin herhalde," dedi.

Diğer seçenek annemle televizyonun karşısında Sibel Can kovalamaktı. "Çok önemsediğim bir şey değil yeni yıla nasıl girdiğim..."

"Öyle mi?"

"Nasıl girdiğimiz nasıl bir fark yaratıyor ki? Babam her yıl uyuyarak giriyor. Ne şekilde yeni yıla girersek girelim, bu geceden yarına hayatımızda ne değişecek ki? Ya da şöyle sorayım: Yeni bir yıla girdiğimiz için hayatımız sihirli değnek değmişçesine birden

değişecek mi? Yeni yıla böyle büyük anlamlar yükleyince, sonu hayal kırıklığı oluyor genelde..."

Yüzünde inceden bir gülüşle karlarla oynamaya devam etti. "Sonra ben karamsar oluyorum..."

"Karamsarlık değil ki bu. Sadece yeni yıla nasıl girdiğimizin bir önemi olmadığını söylemeye çalışıyorum. Umut etmek güzel şey... Ama hayatını kökten değiştirmek de bunun zamanlaması da insanın kendi elinde... Yani ha yeni yıla umutla bakmışsın ha ertesi güne." Küçük bir kartopu yapıp hafifçe koluna fırlattım. "Zaten burada olmasam annemle karşılıklı koltuklarda uzanmış, televizyon karşısında bayıyor olacaktım. Yani yaklaşık on beş-yirmi yıldır olduğu gibi. O yüzden Heykel'de karların üzerinde yuvarlanmak çok da kötü olmadı bence."

O da bana ufak bir kar topu fırlattı. "*Çok* kötü olmadı demek..." Ellerini silkeleyip paltosunun iç cebinden siyah kadife bir kutu çıkardı. Bakışları kutuda, biraz da çekingen, "Kürşat çıkalım deyince bunu da yanıma almıştım ne olur ne olmaz diye... Saat 12'yi geçtiğine göre artık doğum günün sayılır," dedi. Kutuyu bana uzattı. "Doğum günün kutlu olsun, Nil."

Bir uzattığı kutuya bir de yüzüne baktım. Hayatımda böyle şık bir kutu içinde herhangi bir şey almışlığım yoktu. Ben duraksayınca kutuyu hafifçe salladı. "Almayacak mısın?"

Kutuyu aldım. Ama hemen açmadım. Heyecan tırmanıyordu. Reklam arasına izin vermeden, "Açsana hadi," diye üsteledi.

Çift kat eldivenlerim yüzünden kutunun kapağını kaldırmam biraz zaman aldı. Fatih abi de sabırla bekledi beni. Kutunun kapağını nihayet kaldırabildiğimde, kutunun içindeki minik yastığa konmuş bir baykuş bana bakıyordu. Dünyanın en sempatik baykuşu olabilirdi. Gözleri safirdi. Gövdesi ve asılı olduğu zincir, heykeli aydınlatan ışıkların altında kıpkızıl parlıyordu. Pahalı bir şeye benziyordu. Neden bu kadar değerli bir şey almıştı ki bana

durup dururken? "Ama bu..." diye kekeledim gözlerimi kutudaki baykuştan alamayarak.

"Merak etme, taşlar değerli taş değil. Swarovski. Kristal boncuk yani. Zinciri de baykuşun kendisi de bakır. Biliyorum, takmazsın yoksa..."

Bunlar da değersiz sayılmazdı ki. "O saydıkların da ucuz şeyler değil ki!"

"Keşke daha değerlisini kabul etsen..."

Hayretle yüzüne baktım. Daha değerlisini nasıl kabul edebilirdim ben? Zaten Fatih abi değerli değersiz bana hiçbir zaman doğum günü hediyesi almamıştı ki. Sahi, nereden almıştı bunu? Onların dükkândanmış gibi durmuyordu. "Böyle bir şey hiç görmedim sizin dükkânda..."

"Göremezsin de zaten..." Güldü. "Bu arkadaş bizim müşteri portföyüne uyacak bir şey değil tam olarak."

"Nereden buldun peki bunu?"

Gözleri elimdeki kutuya indi. "Bunu," dedi sessizce. "Ben yaptım."

Gözlerim büyüdü. "Gerçekten mi?"

"Evet..."

Parmaklarımı zinciri oluşturan iç içe geçmiş gözyaşı dizilerinin üzerinde dolaştırdım. "Zinciri de mi?"

"Zinciri de..."

Tam deli işiydi ama bu! "Hepsini tek tek mi yaptın?"

"Evet, Nil." Güldü yüzüme karşı. "Başka türlü nasıl yapayım?"

"Belki sen sadece hazır yapılmış parçaları uç uca eklemişsindir diye düşündüm..." Kullandığı malzemenin üzerine bir de tamamen el işiydi kolye! Değerini de geçtim, emek vermişti. Ama ne gerek vardı? Çok mahcup hissettim kendimi. Yanaklarıma kan hücum etmeye başladı. "Zahmet etmişsin," dedim fısıltı gibi. "Ben doğum günümü pek kutlamıyorum. Zaten yılın ilk günü olunca kimse de kutlamıyor..." Alışkın değildim hediyelere. Öyle

bir beklenti de kalmamıştı yıllar geçtikçe. "Yani bu hediyeye gerçekten hiç gerek yoktu."

"Olur mu hiç? Ben hiç hediye almadım sana. Bunu bütün almadığım yıllara sayarsın."

Bütün almadığın yıllara mı sayarım? "Ben de sana hiç hediye almadım."

"Çok istiyorsan, bir dahaki doğum günümde alırsın o zaman."

Daha çok vardı ama doğum gününe. 5 Ağustos'a kadar borçlu mu kalacaktım ben ona? Kolyeyi havaya kaldırdım. "O zamana kadar bunun altında kalamam."

"Bırak altında kalmamayı falan. Önemli olan beğendin mi, sen bana onu söyle."

"Çok beğendim..."

Yüzümde beğenmediğime dair bir işaret arıyordu sanki. "Bak, bir yeri hoşuna gitmediyse çekinme, söyle. Değiştiririm hemen, sıkıntı yok."

"Dalga mı geçiyorsun? Harika bir şey bu!" Kutuyla birlikte kolyeyi bağrıma doğru ondan korur gibi geri çektim. "Tek bir yerine bile dokundurtmam!"

Kutuyla kolyeyi bağrıma basmış, gözlerim kısılmış ona bakarken, onun da bana bakan gözlerinin içi gülüyordu. "Tamam, tamam," dedi. "Beğenmişsin, ikna oldum..."

Ben de kolyenin güvende olduğuna ikna olunca, kolyeyi bağrımdan ayırıp daha yakından incelemeye başladım. Öyle incelikli düşünülmüştü ki her detayı. İlmek ilmek işlemişti resmen. Üstelik tamamı elinden çıkmış olmasına rağmen, simetrik olmayan, göze batan tek bir milim yoktu.

Benim gözlerim kolyede, onun gözleri üzerimde, "Demek sen şimdi yirmi bir oldun..." dedi.

Dile kolay... Başımı bir aşağı bir yukarı sallarken ağız dolusu, "Yirmi-bir," dedim. "Yirmi biri doldurdum, yirmi ikiye girdim. Düşün..."

"Yıllar akıp gidiyor..." dedi cidden düşünürmüş gibi. "Sanki daha dün abisinin dibinden ayrılmayan o küçük kız çocuğuydun... Kürşat senden kaçmak için bizi odasına kilitlerdi."

Doğru söylüyordu. Abim tuvalete gitse peşinden gider, kapının önüne yatıp çıkmasını beklerdim. Fırsat buldukça hep ona sataşırdım. Ablama o kadar bulaşmazdım nedense. Yaş farkından olacak. "Hatırlıyor musun, yaz geceleri mahallede saklambaç oynardınız böyle yirmi otuz kişi..."

"Hatırlıyorum..."

"Nasıl olduysa bir gün beni de almıştınız yanınıza. Beş yaşında falandım herhalde. Gece sizinle takılabildiğim için nasıl sevinmiştim, sana anlatamam. Kendimi ilk kez böyle büyük çocuklardan biri gibi hissetmiştim galiba." Baykuşun gözlerinin, gagasının, kanatlarının üzerinde gezindi parmaklarım. "Ne zaman çocukluğumuzu düşünsem önce o gece gelir aklıma..." Etrafta ne kadar apartman varsa hepsinin zillerine basıp çocukları dışarı çağırmıştık. Çocuklar toplandığında, sınırlarla kurallar belirlenmiş, bir de ebe seçilmişti. Ebenin geri sayımı başladığında da haldır haldır dört bir yana kaçışmıştık.

Fatih abi, beni güzel çocukluk anılarımdan uyandırıp, "Hapşırdığın için sobelenmiştik," dedi hiç acımadan. Beynim kötü anıları silmişti herhalde. "Ben hiç hatırlamıyorum öyle bir şey..."

"Ben gayet net hatırlıyorum," dedi hâlâ sıfır acımayla. "Hapşırmıştın, sonra da *burnumdan baloncuk çıktı* diye saklandığımız yeri açık edip elin burnunda, koştur koştur eve gitmiştin."

Kesin silmişti beynim bu büyük rezaleti. "Şimdi hatırlattığın ne iyi oldu ama..." O gece hangi küflü anımı düşünüp uyuyamayacağım belli olmuştu.

"Üzerinden nereden baksan on altı sene geçmiş..." Ayağa kalkıp üzerini silkeledi. "Çok da düşünme istersen..." dedi pis. Ben kötü kötü yüzüne bakarken elini uzattı. "Hasta olacaksın, kalk hadi."

Kolyeyi yerine yerleştirip kutuyu çantama attım. Elimi uzattığım gibi sımsıkı kavradığında, öyle hızlı havalandım ki az kalsın vücudundan geri sekip yeniden düşecektim. Neyse ki düşmeden belimden yakaladı. "Kendi kendine bu kışta kıyamette hayatta kalabilmen bir mucize," dedi usulca.

Yine kirpiklerine fazla yakından bakıyordum ve bu kez ucundaki damlaları saymak istemiyordum hiç. Kulaklarım yine yanmaya başladığından, ağzımdan ne çıktığına çok dikkat edemedim. "Sen yokken bu kadar vahim değil durum..."

Gülecek gibi oldu. "Benimle bir alakası olduğunu mu söylüyorsun?"

Hayır! Hayır, asla söylemiyorum öyle bir şey! "Ya-yani sen dalga geçiyorsun, bazen de azarlıyorsun ya. İşte o yüzden geriliyorum ben. Gerildikçe de düşme ihtimalim artıyor hâliyle..."

Belimi bırakıp, "Yapmam bir daha," dedi gayet açık ve net. Hayret ki ne hayret. "Gerilmene gerek yok."

Demesi kolay, yapması zor!

Sağ salim iki ayağım da desteksiz yere bastığında, Heykel'in arkasında boylu boyunca yere uzanmadan önceki orijinal plana dönüp, eve doğru yürümeye başladık. Yürürken de gözlerimi adımlarımdan ayırmıyordum. Bir düşme tehlikesini daha kaldıramayacaktım artık. Kolyeyi eve gidip boynuma geçirmekten başka bir şey de düşünemediğimden, kontrollü bir şekilde hızlanırken, "Ne kadar sürdü kolyeyi yapman?" diye sordum. Daha birkaç gün önce abim çok zarif bir biçimde *her şeyimin* baykuşlu olduğunu söylemişti. Nasıl yapmıştı bunu bu kadar çabuk? "Çok zamanını almamıştır umarım..."

"Bir akşam oturup yaptım," dedi yine o bildik küçümsemeyle. Herkes *bir akşam oturup* yapabilirdi çünkü o kolyeyi. "Sen de tanırsın, bizim Zaferlerin atölyesine gittim iş çıkışı."

"Aklına gelen her şeyi yapabiliyor musun böyle?"

"Bilmem. Sen de biliyorsun, pek fazla bir şey yaptığım yok ama isteyip de yapamadığım bir şey olmadı bugüne kadar."

İçimden bir ıslık çalıp, "Cidden yeteneklisin..." dedim. Ve ısrarla bu yeteneği küçümsüyordu.

"Yetenek diyebilir miyiz, emin değilim ben," dedi yine. Böyle insanın onu sarsıp, belki bir tokat atıp kendine getiresi geliyordu. "Zamanında çok çalıştım. Kadir dede yazları nefes aldırmazdı. O zaman öğrendiklerimden geriye ne kaldıysa işte..."

"Babam, Kadir dedenin çok iyi bir usta olduğunu söylerdi."

"En iyisiydi. Bursa'da herkes bilirdi..."

Ana caddedeki kalabalık kafeleri, restoranları, seyyar satıcıları, gülüşen arkadaş gruplarını geçip, kendi ıssız yokuşumuza kıvrıldık. Bizim apartmanın önüne geldiğimizde hâlâ dur durak bilmeden teşekkür etmek istiyordum. "Ben kolye için tekrar çok teşekkür ederim."

"Rica ederim. Ufacık bir şey, konuştuğumuza değmez."

Ufacık bir şey falan değildi. Konuştuğumuz kadarı bile az gelirdi ama üç yüz elli kere de teşekkür edemezdim artık. Evlere dağılma vaktimiz de gelmişti.

Hani bazen birine nasıl veda edeceğini bilemez ya insan, samimiyet derecesine göre bazen tokalaşır, bazen sadece uzaktan el sallar, bazen emaneten sarılır, bazen üzerine öpmek de gerekir mi diye düşünür.

Hah, işte ben bunları o an öyle uzun uzadıya tartıp düşünemedim. Atkımı gevşetip aramızdaki mesafeyi kapattım. Parmaklarımın ucunda yükseldim. Yanağından öpüp boynuna sarıldım. "Teşekkür ederim düşündüğün için," dedim son kez. "Gerçekten çok beğendim."

Pofuduk paltomun altındaki kalın poların içine giydiğim yün kazağa rağmen, ellerini sırtımda hissettim. Bu defa o da bana sarılmıştı. "İyi ki doğdun, Nil," dedi kulağıma doğru. "Umarım severek kullanırsın."

"Ondan hiçbir şüphen olmasın!" Sesli söylemeye utanırdım ama kolyeyi o kadar severek kullanacaktım ki onu ilk kez takacağım bu gece -ve muhtemelen takip eden birçok gece- boynumdan çıkarmadan uyuma ihtimalimi son derece yüksek görüyordum. Geri çekilip apartmana girmeden önce baykuşumu hem tasarlayan hem de elleriyle yapan mütevazı ustaya bakıp gülümsedim. Az kalsın bir kere daha teşekkür ediyordum. Son anda, "Mutlu yıllar," demeyi başardım.

Ben geri çekilince iki kolu iki yanına indi. Elleri ceplerini buldu. O da bana gülümsedi. "Mutlu yıllar..."

18. BÖLÜM

Fatih, son yarım saattir aynı yüzüğün düşmüş taşını yerine yerleştirmeye çalışıyordu.

Aslında yüzüğün başına oturduğundan beri, daha çok boşluğa bakıyordu. Sonsuz bir döngüde doldurduğu o boşluğa önce inceden bir kar yağıyor, ardından çekingen adımlarla Nil geliyordu. Narin kollar Fatih'in boynuna dolanıyor; pembe, dolgun dudaklar, kelebek misali yanağına konuyordu.

Kollarına söz geçiremeyen Fatih, hiç bırakmayacakmış gibi kıza sımsıkı sarılmıştı, burnuna dolan Hindistan cevizi kokusuyla hâlâ başı dönüyordu. Kulağına *iyi ki doğdun*, dediğinde, Nil bir nefes uzağındaydı sadece.

Nedir ki bir nefes dediğin...

Tüm mesafeleri kapatacak o tek nefes, saplanıp kaldığı sonsuz döngüde tekrar tekrar aklına düştükçe, Fatih'in kalbinden karnına uzanan bir girdap oluşuyor, onu zifirî karanlık derinlerine çekiyordu. Karşı koymak imkânsızdı; her yeni girdap bir öncekinden daha güçlü, Fatih bir daha gün ışığı nedir bilemeyecekmiş gibi daha da derinlere gömülü...

Büyüteç gözlüğü kafasından çıkarıp bir kenara koydu.

Ergen çocuklardan beter olmuştu. Gündüz düşlerine dalıp dalıp gidiyordu. Şakaklarını ovuştururken "Yanağından öptü lan altı üstü,"

diye kızdı kendi kendine. "Ama giderayak kalan aklını da kaybetmene yetti!"

"Bir şey mi dedin, abi?"

Fatih, yanı başındaki rafların tozunu alan Tunç'un, omzunun üzerindeki papağanvari varlığını tamamen unutmuştu. Sonradan edindiği bu kendi kendine konuşma alışkanlığı gitgide tehlikeli bir hâl alıyordu. Tunç'a televizyon ekranını gösterdi. "*Gram altın arttı birden*, diyorum."

Tunç'un da Fatih'ten aşağı kalır yanı yoktu. Ayakta uyuyordu, her sabah olduğu gibi yani. O cephede kayda değer bir değişiklik yoktu. Tunç boş gözlerle ekrana baktı. "Öyle mi, abi?"

"Öyle," dedi Fatih bünyesinde biriktirdiği bütün huysuzlukla.

Hedef tahtasına oturtulduğunu fark edemeyen Tunç, Fatih'le gündeme dair muhtelif bilgi alışverişinde bulunduklarını sanınca, artan gram altına karşılık olarak, "Bu gece de Ay tutulması varmış," diye paylaştı. "Ama öyle sıradan bir tutulma değilmiş, ha. Üçü bir arada diyorlar: Süper Mavi Kanlı Ay tutulması... En son 150 yıl önce olmuş böylesi, abi." Bir miktar da tırsmıştı işin açıkçası. "Kaza bela çıkmasa bari... Alengirli bir şey..."

Aymazlığın böylesi... Fatih'e göre kaza bela çıkması çok yakındı. "Ay'dan bize ne?" Üşenmeyip arkasına döndü, Tunç'un iki saattir sildiği rafa baktı. "Bence sen bir an evvel Dünya'ya dönüp şu sabahtan beri tozunu alamadığın raftan haber ver bana. Akşama kadar bitecek mi dersin?"

Tunç toparlanıp sarı bezini rafın üstünde daha seri gezdirmeye başladı. "Pardon, abi."

"Birinizin aklı beş karış havada, *Ay süper tutulacakmış*, diyor, öteki öğlen olacak daha ortalarda yok..." diye söylendi Fatih. Öğlene saatler vardı ama olsun. Başkalarının da onun gibi ayakta uyuması ya da ezkaza bir kusur işlemesi işine geliyordu. Onlara huysuz ihtiyarlar gibi bire bin katıp söylendikçe bir nebze hafifliyordu sanki. "Mavi olacağını garanti edemem ama çok ısrar ederseniz ben size ayarlayacağım bol kanlı mor bir şeyler..."

Nafile bir çaba için olacağını bilse de, gözlüğe yeniden uzanıyordu ki Saffet Bey dükkândan içeri girdi. "N'aber, Fatih?"

Fatih, içtimadaymış gibi ayağa fırlayıp esas duruşa geçti. Hangi ara pamuktan yumuşak Saffet Bey'in huzurunda gerim gerim gerilir olmuştu? "Hoş geldin, Saffet abi, otursana."

Saffet Bey, tezgâhın üzerine yayılmış araç gereci görünce, "İşin varsa ben hiç oturmayayım, oğlum," dedi. "Meşgul etmeyeyim seni mesai saati."

"Acil bir şey yok, abi. Oyalanıyordum öyle..."

"Madem öyle diyorsun, hadi, oturayım biraz..." Saffet Bey, tezgâhın karşısına müşteriler için sıralanmış koltuklardan birine çöktü. "Baban gelmedi mi bugün?"

"Bugün gelmeyecek, annemle doktora gidecekler."

Saffet Bey telaşa kapıldı hemen. "Allah korusun, bir şey mi oldu?" diye sordu beti benzi anında atarken.

"Yok, abi. Babamın kolesterolü için düzenli gidiyorlar. Kontrol amaçlı."

Tuttuğu nefesi geri verdi Saffet Bey. "Oh, çok şükür..."

Babasının sağlık durumu açıklığa kavuşunca yoklama alma sırası Fatih'e gelmişti. "Kürşat yok mu?"

"Mal gelecek, Cumhuriyet Caddesi'ne gitti o. İndir kaldır yapamıyorum ben artık."

"Bırak, Kürşat çalışsın biraz da," diyerek güldü Fatih. "Yeter doğduğundan beri yan gelip yattığı."

"Aynen, aynen..." Saffet Bey de güldü. "Hep bizi çalıştırıyor kerata."

"Kahvaltı yaptın mı, abi? Bir şeyler söyleyelim mi?"

"Evden çıkmadan yaptım, sağ olasın."

"Çay söyleyeyim?"

"E, bi' çayını içeyim hadi."

Fakat Fatih interkomun tuşuna basamadan Yorgancı Kâmil içeri daldı. Adli son dakika havadisleri getirmişti. "Duydunuz mu, Havlucu Zülfü'ye hırsız girmiş!"

Tunç hâlâ elinde toz bezi, henüz sormadığı esprili sorusuna kıs kıs gülüyordu. "Düğün konvoyuna acil ihtiyaçtan havlu mu çalmışlar?"

Kâmil soruyu komik bulmamıştı. "Kasayı patlatmışlar lan! Altın, nakit ne varsa gümlemiş."

Yorgancı Kâmil'in sesinin ayarı olmadığından yandaki kuyumcunun oğlu Arda da dükkâna damlamıştı peşinden. "Zülfü abi de az kirli çıkı değilmiş, ha! Daha dün ortalıkta geziniyordu *para yok* diye..."

"Para varmış demek ki. Çalındığına göre?" diye çok yerinde bir mantık yürüttü Kâmil.

Saffet Bey'e göre hırsızın kabahati büyük olsa da, soyulan da büsbütün kabahatsiz değildi. "O da ne diye o kadar altın, para bırakıyor ki dükkânda?"

Yorgancı Kâmil eliyle dükkândakilere *hadi hadi* yaptı. "Koşun, bi' bakalım!"

Saffet Bey ayağa kalktı. "Bi' geçmiş olsun diyelim, sen de gel istersen, Fatih."

Fatih ayaklandı. O yüzüğün yakın bir gelecekte tamir olacağı yoktu zaten. Hiç değilse bacakları açılırdı. "Tunç, sen dükkâna göz kulak ol. Biz bi' bakıp gelelim."

Tunç'un kalbi şenliği kaçıracağı için biraz kırılmıştı. "Tamam, abi," dedi içi buruk. "Merak etme sen."

Kapalı Çarşı'nın büyük yangından kurtulabilen nadir kısımlarından Yorgancılar Çarşısı, iplik ve pamuk üretimiyle uğraşan esnafın bir arada bulunduğu çarşıydı.

Esnafın atadan kalma sporu, adli bir vaka olduğunda olay mahallinde toplanıp bazen hayalî bazen de hakiki çekirdek çitlemekti. O sabahki olay mahalli, Zülfü'nün dükkânının önü ve etrafı, bu nedenle müşteriden ziyade esnaf kaynıyordu. Çoğunluk Zülfü'nün etrafında kümelenmiş, olayın nasıl vuku bulduğunu çözmenin peşindeydi.

"Camdan mı girmiş?"

"Vah, vah."

"Ama yaptırsaydın onu, Zülfü. Bak, eskimiş hep. Hırsıza davetiye valla."

"Çalabilmiş mi bir şeyler?"

"Deme... Görüyor musun sen şu hırsızın yaptığını?"

"Neler gitti peki?"

"Hay Allah, gitti demek hanımın bilezikler!"

"Nakit?"

"Kırk bin iyi para, tüh tüh!"

"Ama bankaya yatırsaydın ya! Hiç dükkânda bırakılır mı o kadar para?"

"Kesin seni bilen biri bu bak..."

Olay olup bittikten sonra akıl veren, yorumda bulunan bilirkişi ne çoktu! Görevden daha fazla vazife çıkaran kimileri de hafiyecilik oynardı ama çoğunlukla dişe dokunur bir şey yapmadıkları gibi zarar verirlerdi.

Misal Yorgancı Kâmil. İki eli arkasında, dükkânda olay yeri inceleme amiri gibi geziniyordu. Tam patlatılan kasaya dokunacak oldu, Fatih atladı: "Abi, dokunmayın, polis gelip parmak izi falan alır şimdi." Kâmil pek tınmayıp, Fatih'in gözünün içine baka baka yine de uzandı. Fatih, "Dokunmasana, Kâmil abi!" diyerek kasayla adamın arasına girdi bu sefer. Fırsattan istifade yaklaşan diğerlerini de uyarmak için kollarını iki yana açıp, "Gezinmeyin buralarda!" diye bağırdı. "Hadi, hep birlikte şimdi dışarı çıkıyoruz, polis gelene kadar da girmiyoruz."

Kâmil geri çekildi, diğerleri de söz dinleyip uzaklaştı neyse ki.

Dükkânın önünde polisi beklerken, Fatih'in göz aşinalığının olduğu ama tanımadığı bir adam Saffet Bey'e selam verip hâlini hatırını sordu. Kısa bir sohbetin ardından da, "Yarın akşam görüşürüz, Saffet!" diyerek yanından ayrıldı.

Fatih adamı nerede görmüş olabileceğini çıkarmaya çalışırken, "Yarın akşam kahveye falan mı, Saffet abi?" diye sordu.

"Yok, oğlum, ben gece pek çıkmıyorum, Necla istemiyor," diye yanıtladı Saffet Bey. "Nadirler yarın bizi ziyarete gelecekler ailecek."

Kalbi gümbürdemeye çoktan başlamışken, havadan sudan bahseder gibi, "Ailecek?" diye sakince sormaya çalıştı Fatih. Saffet Bey biraz sıkılgan bir bakış attı Fatih'e. "Bir oğulları var da..."

Fatih'in gözünün önünde kara noktalar uçuşmaya başlamıştı bile. "Nil'i istemeye mi geliyorlar yine?"

"İstemeye değil, oturmaya gelecekler. Öbür türlü damdan düşer gibi yapınca kızıyor Nil..."

Nil'i uyutmaya çalışarak öyle böyle evereceklerdi yani sonunda... Sanki Nil anlamayacaktı bu aşırı sinsi planın amacını. "Yine kızmasın Nil?" diye sormaktan kendini alamadı Fatih.

"Ne yapayım, oğlum? Öyle bir taleple gelince Nadir gönül koymasın diye *oturmaya gelin*, dedim. Kaç yıllık ahbabım. Yüz yüze bakıyoruz. *Beğenmedi bizi*, der sonra Allah muhafaza. Maksat yarın çocuklar tanışsın. Olacağı varsa kendiliğinden olur zaten."

"Tabii, canım, önce bi' tanışsınlar, anlarsınız zaten oluru var mı..." dedi Fatih dişlerinin arasından. "Çok iyi düşünmüşsün, abi."

Fatih'in kulağına eğilip, "Laf aramızda, bu sefer oluru var bence," derken Saffet Bey çok büyük bir sır paylaşıyor gibiydi. "Nadir'in karısını tanıyor Necla. Onun da kafasına yattı." Tatlı tatlı güldü. "İlahi hatun. *Feray'ın falda söylediği gibi*, diyor. Nil de beğenir tahminim. Hâli vakti yerinde oğlanın. Bankacı, ekmeğini eline almış. Askerliğini de yapmış. Boylu boslu hem." Oğlan, Nil'in hayallerini süsleyen damat adayı mıydı, bilinmez ama belli ki Saffet Bey'in hayallerini süslüyordu. "Bir görsen..."

Fatih'in çocuğu görmeden sinirden gözü seğirmeye başlamıştı. Görse neler yapardı, Allah bilir. "Maşallah..."

Saffet Bey'in içinden bir ürperti geçti. "Aman Nil'in haberi yok, oğlum. Sakın duymasın, hepimizi topa koyar valla."

Hepinizi topa koysa keşke! Fatih de fitili büyük zevkle ateşlerdi. "Benden laf çıkmaz, abi..."

"Bu akşam geleceklerdi aslında ama Nil akşam okulda arkadaşlarıyla ders yapacakmış, geç gelecek. Nadirler yarın geliyorlar o yüzden..."

Hay Allah, görüyor musun sen şu talihsizliği! "Demek geç gelecek bu akşam. Yarın da görücü. Oh oh... Allah arttırsın," diye sessizce söylendi Fatih. Derdin birini çözemeden diğeri ucuna ek oluyordu. "Ben de seri katil olayım..."

"Bir şey mi dedin, oğlum?"

"Hayırlısı diyorum, Saffet abi. Her şeyin hayırlısı..."

Sıradaki 24 saat Fatih için son derece kritikti. İlk büyük soru işareti, Nil'in akşam eve ulaşımında Bursa Büyükşehir Belediyesi'nin oynayacağı roldü.

Akşam olmak bilmezdi şimdi...

"Hazır olun, bu akşam büyük tutulma var!"

O gün çalışmaktan kafamı kaldıramadığımdan, *büyük tutulma* için hazırlanma fırsatı bulamadığım gibi, gün sonunda Zehra'nın heyecanını paylaşacak enerjim de kalmamıştı. Sabahtan beri bütün ders boşluklarında projeyle uğraşmış, akşam ders çıkışı birkaç ufak detay dışında projenin raporunu tamamlamıştık.

Son bir göz attıktan sonra dosyayı kaydettik, her ihtimale karşı seksen yerde yedekledik. Ayaklarımızı sürüye sürüye kantinden çıkıp Mert'in arabasına geçtik. Kendisi projeyi bize yaptırmış, maaş da bağlamamıştı ama *yol artı yemek* masraflarını karşılıyordu hiç değilse. Bir grup ödevi daha verilirse sigorta da talep edecektim artık. Evde olduğu gibi yine boğaz tokluğuna çalıştırılıyordum, bari bu sefer canım sağ olsun, kayıtlı ekonomide de bir izim bulunsun.

Zehra ön yolcu koltuğuna kuruldu, elinde telefon, bulduğu astroloji blogundan hararetle büyük tutulmanın üzerimizdeki yaptırımlarını okuyordu. "*Dolunay kendi içinde büyük farklındalıklar barındırır. Tutulmayla birlikte kaderin doğrudan etkilenebilir, hayatında köklü değişiklikler olabilir,* diyor burada. Vay be..."

Biraz kafam karışmıştı doğrusu. İşin *dolunay* kısmı Feray ablanın *yanlış anlamalarla dolu dolunayıyla* biraz çelişiyor muydu yoksa iki tespit birbirini tamamlıyor muydu? *Dolunayda damping: Yanlış anlamaları hep birlikte yarı fiyatına çözüyoruz* gibisinden?

"*Tutulma esnasında Dünya'nın gölgesi Ay'ın üzerine düştüğü an, duygular ve bilinçaltı açığa çıkar. Bu durum duygusal patlamalara yol açabildiğinden dikkatli olmanda fayda görüyoruz, sevgili okur.*" Zehra kafasını telefondan kaldırıp hepimize esrarlı birer bakış attı. "Bizimkisi bir de *Süper Mavi Kanlı Ay* tutulması. Patlamayı siz düşünün!"

Benimle paylaştığı arka koltukta Müjgan'ın içi geçti, geçiyordu. "Patlayacak hâlim kalmadı benim valla..."

"Belki sana patlayacaklar?" diyerek hain bir kahkaha patlattı Zehra. "Ayrıca tutulmanın hâlden anlayacağını da sanmıyorum, şekercim."

"O zaman bana yarın patlansın, rica edeceğim." Müjgan esnedi, gözleri dolu dolu oldu. "Hatta belki öbür gün? İki gün deliksiz uyusam ancak kendime geleceğim galiba."

"Sırların açığa çıktığı büyük bir yüzleşme yaşarken *bugün git öbür gün gel* nasıl diyeceksin, çok merak ediyorum." Zehra'nın gözden geçirdiği sıradaki satırlar, son sözlerini de gözden geçirmesine neden oldu fakat. "Sen Terazi'sin gerçi... Burada dediğine göre, tutulmadan en çok Aslanlar, Oğlaklar ve de Kovalar etkileniyormuş. Senin yüzleşmen patlama düzeyinde olmayabilir yani..."

Şahsen bir Oğlak olarak, tutulmadan ben de patlama düzeyinde etkilenmeyi planlamıyordum. O geceye dair tek planım, eve adımımı attığım an pijamalarımı üzerime geçirip annem ve babamla oturma odasında dizi izlemekti.

"Ooo, Aslanlar tutulmanın yıldızıymış, arkadaşlar." Zehra kendisi de bir Aslan olduğundan bunun için bizden alkış bekler gibiydi.

Ben *tutulmanın yıldızı* olmanın madalyaya layık bir şey olduğundan pek de emin değildim.

Mert, gözleri yolda, "Ben de Aslan'ım," dedi. "Ay tutulmasının benimle birlikte milyonlarca kişinin hayatını aynı şekilde etkileyeceği fikrine fazla inanasım gelmiyor yalnız..."

"İnanmak şart değil, eğleniyoruz şurada," dedi Zehra gayet cool. Ama eğlenmekten çok okuduklarına inandığı hissine kapılıyordum ben. Gözleri parıldarken, "Başrol arkadaşım Mert, sıkı dur, okuyorum," dedi. "*Sevgili Aslan, bugün hayatının gidişatı tamamen yön değiştirebilir, aklından hayalinden geçmeyecek gelişmeler yaşayabilirsin. Duygu durumunda, ilişki durumunda büyük değişiklikler söz konusu.* Aman aman..." Artık resmen zevkle şakıyordu Zehra. "*Bekâr olan Aslan, sen özellikle dikkatli olmalısın; bu yıl eşini bulduğun yıl olabilir çünkü,* diyor burada!"

"Ben o kadar büyük değişiklikler aramıyorum be Zehra," dedi Mert oldukça ruhsuz. "Yok mu şöyle toplu para falan?"

Aklın yolu birdi işte!

Zehra, tam bir aşk insanı olduğundan parada pulda gözü yoktu. Burun kıvırıp okumaya devam etti. "Hiç beklenmedik gelir artışları, miras söz konusu olabilirmiş çok merak ediyorsan..."

"Bana böyle şeylerle gel işte..." Mert akraba sevmiyordu yalnız. "Sülalede kimsenin ölmeye de niyeti yok ama..."

"Sen önümüzdeki yıl boyunca kendi sağlığına dikkat et bence, Mert. Öyle yazıyor burada..." Omzunun üzerinden bana baktı. Mert'ten istediği randımanı alamamıştı. "Nilciğim de tipik bir Oğlak olduğundan, şimdi ona da bir göz atalım."

Ben eksik de kalabilirdim aslında.

Zehra şöyle boydan bir baktı Oğlaklar için yazılanlara. "Bizim kadar olmasa da sen de seni yakından etkileyecek bir sürece girmiş bulunuyorsun, Nilciğim, hayırlı olsun. Özellikle ilişkiler konusunda yeni farkındalıklar kazanabilir, yeni gelişmeler yaşayabilirmişsin. Oh, oh, ne mutlu. Allah arttırsın." Sıradaki satırda dudaklarını büktü, biraz benim adıma üzüldü. "Yalnız, Nilciğim, Satürn sendeymiş bu aralar..."

Nee... İnanmıyorum! "O ne demek oluyor ki?" diye sordum saf saf.

"Valla pek hayra alamet değil benim bildiğim." Bir baktı şöyle, yüzü iyice asıldı. "Bu ara hayat sana birtakım dersler vermek niyetindeymiş ve o dersleri almadan yol katetmen mümkün görünmüyormuş. Önümüzdeki zamanlarda hatalarından ders çıkaracaksın sen de artık, n'apalım..."

Satürn sana aşk olsun! İş mi bu yaptığın? "Ne kadar bir zamandan bahsediyoruz peki?"

"Yazmıyor."

Fevkalade.

"Sıra sana geldi, Müjgan..." Aynı tutulmanın yan rolü Oğlaklar gibi, yan rolde bile yer bulamayan Terazilerin de Zehra'dan kurtuluşu yoktu. "İlişkilerinde farkındalık yaşayabilirmişsin sen de."

Farkındalıktan içimiz çıkmıştı. Müjgan yanımda bir daha esnedi, beni de esnetti.

"Bak, burada ne diyor..." Zehra'nın gözleri nedense kısılmıştı Müjgan'ı süzerken. "Yeni arkadaş çevrelerine girebilirmişsin, Müjgan. Mevcut arkadaş çevrenden önemli *farkındalıklar* sonucunda yolları ayırmaya karar verebilirmişsin... Şans ve bereket de üzerindeymiş," dedi yüzü iyiden iyiye buruşurken. "Oh, maşallah, parayı da buldun... Yüzümüze bakmazsın artık."

Bence bu işten en kârlı çıkan Müjgan'dı! "Demek bizi terk ediyorsun, Müjgan!" diye kıkırdadım.

Gerçekten de bizi ilk terk eden, Sırameşeler'de inen Müjgan oldu. Mert onun ardından Zehra'yı Kükürtlü'ye bırakırken, en sona da ben kalıyordum. Zehra inince, ön koltuğa geçtim ki Mert ciddi ciddi kendini şoförümüz sanmasın, yazık.

Trafik olmadığından Kükürtlü'den Heykel'e gelmemiz fazla uzun sürmedi. Mert arabayı bizim apartmanın önüne yanaştırdı, arabadan inerken, "Mert, çok teşekkür ederim," dedim. "Sana da

zahmet verdik yine. Servis şoförü gibi tek tek bıraktın bizi kapımıza kadar."

"Ne zahmeti, canım, yolumun üzerindesiniz zaten. Projeyi siz yaptınız, bana da dönemin geri kalanında şoförlüğünüzü, efendime söyleyeyim, getir götürünüzü yapmaktan onur duymak düşer. Dersi geçersem sizin sayenizde valla..."

Aman aman. Hiç fena bir alışveriş değildi bizimkisi. "O onur bize ait, efendim, teşekkür ederiz," diyerek *fıçık!* sesleri eşliğinde zıpladım arabadan. Günlerdir aralıksız yağan kar erimeye başladığından her yer çamur içindeydi. "Yarın görüşürüz."

"Görüşürüz, iyi akşamlar."

"Sana da iyi akşamlar."

Arabanın kapattığım kapısı bizim mahalleye değil de başka bir yere açılmıştı sanki.

Zehra'nın, gökyüzüne asılı devasa bir fener gibi göz alan *Süper Mavi Kanlı Ay*'ı, güçlü ışığıyla mahallemizi baştan aşağı yıkamış; apartmanları, derme çatma müstakil evleri, çamur içindeki sokakları, gönderdiği sedeften hüzmelerle güzel bir rüyaya dönüştürmüştü âdeta.

Yeryüzüne dokunacak kadar yakın gözüküyorken, tutulmuşa hiç mi hiç benzemiyordu.

İri, pasparlak, sarımtırak aksi, girintili çıkıntılı sokağımızdaki derin su birikintilerini bile ışıl ışıl parlatmıştı. Su dolu çukurların arasında sekmek, gece uçarak Yedigöller'in üzerinden geçmeye benziyordu.

Cam gibi parlayan bir su birikintisinin üzerinden sekip kaldırıma çıktım. Yarı uykulu hâlimle bakışlarımı gökyüzüne çevirdiğimde, hayranlıkla hipnotize olma arasında bir yerde ağzım hafif açıldı, gözümün önünde Ay daha da büyüdü. Birazdan uzanıp işaret parmağımı değdirebilecek, bizzat gitmeden de sakladığı tüm gizemleri çözebilecektim sanki.

"Bu muydu Mert?"

Fatih abi, halüsinasyonumla arama girmiş, gölgelerin arasından birden önüme fırlayıvermişti. Korkudan ölünebileceğine o an inandım. Gümbürdeyen kalbimi sakinleştirebilmek için derin derin nefesler alıp vermeye çalıştım. "Ödümü kopardın, Fatih abi!"

Fatih abinin gözleri, kalp krizi geçirtip mevta edeceği kişide değil, Temenyeri'ne çıkan yokuşu tırmanan arabadaydı fakat. "Yoksa bu bırakan da başka biri mi?" diye kaldığı yerden devam etti. "Malum, peşindekiler buradan Heykel'e yol oluyor da..."

Bünyem şu an buna hiç hazır değildi ama. Ne zamandır eve gelen giden de yoktu. Yine mi tersinden kalkmıştı ki Fatih abi? "Kimden bahsediyorsun sen?"

Bakışlarını nihayet bana çevirdi. Karanlık gözlerinde Ay ışığını bile hapseden koyu gölgeler geziniyordu. "Bakıyorum da çok meraklandın..."

Gerçekten ama gerçekten hem günün hem de sabrımın sonlarındaydım ben artık. "Ne diyorsun sen ya?"

"*Bırakan,* diyorum, *Mert miydi,* diyorum!"

Bu konuyu karara bağlamamış mıydık biz? "Mert işte. Dedim ya, İpe..."

"Anladık, İpekçilik'te oturuyor!" diye anlam veremediğim bir asabiyetle girdi araya. "Gerekirse açık adresini bulurum ben. Anlamadığım neden hâlâ seni eve bıraktığı!"

"*Hâlâ* derken?"

"Ben anlaştık sanmıştım!" diye teessüflerini sundu bana.

Haftalardır olan biteni böyle yorumlamıştı demek. "Anlaşmak mı? Ne zaman anlaştık? En son senin benden ÇOK özür dilediğini hatırlıyorum ben! Hem de defalarca!"

O an ettiği özürlerin hatırlatılmasını istemiyordu anlaşılan ki konuyu saptırarak projeme dalışa geçti. "Anlamıyorum ben. Gündüzler torbaya mı girdi? Neden gece yarılarına kadar sürüyor bu projeler?"

Sinirle saatime baktım, ona da gösterdim. "Saat sekiz buçuk!" Dizi özetinin bitmesine son yarım saat yani. "Hem sana ne benim projemden? Ayrıca sen nereden çıktın öyle birden?" Allah'ım, nasıl bahtsız bir tesadüftü bu! "Karanlığa sinmiş, herhalde beni beklemiyordun?"

Yüzüme bakmaya devam etti. Ama cevap vermedi.

"Sorgulaman bittiyse eve çıkabilir miyim ben artık?" diye sabırsızca sordum. Daha gidilecek, el yüz yıkanacak, pijamalar giyilecekti. Ohoo. "Biraz acelem var da..." Ve fakat Fatih abi önümden milim kıpırdamadı. Duvara konuşuyordum sanki. "Önümden çekilirsen ikinci tur sorgulama için abim bekliyor, Fatih abi!" diye salladım. İnşallah kendi kendini gerçekleştiren bir kehanet olmazdı bu yalancık.

Fatih abinin önce dişlerini sıktığı için oynayan çene eklemlerini, sonra dalga dalga gerilen yüz hatlarını gördüm. Anbean yüzüne karanlık gibi bir öfke indi sanki. "Yeter," dedi sessiz ama sinirli bir tonlamayla. Biraz ürktüğümü itiraf etmek durumundayım. Suratında bir ipucu aradım. Neye yetiyordu?

"Yeter," dedi bir daha, yüksek sesle bu kez. "Yıldım, yeter!"

Sinirli bir nefes verdi ve barajın duvarları yıkıldı.

"*Fatih abi aşağı, Fatih abi yukarı. Abi, nasılsın? Abi, işler nasıl? Günaydın, abi. İyi akşamlar, abi. Görüşürüz, abi. Abi-abi-abi-abi. Abi-abi-abi-abi!*" Sesi bir anda boş sokakta çınladı. "Yeter artık, yeter ya! Abi kadar taş düşsün başına!"

Öyle bir bağırmıştı ki boynundaki damarlar patlayacak sandım. "Abi kadar taş mı düşsün başıma?" diye usulca sorarken bakakaldım suratına.

"Normalde bu kadar kalın kafalı da değilsin ama..."

Kalın kafalı deyince az önce gelen kal, uçtu gitti. "Kalın kafalı mı? Bana *kalın kafalı* mı dedin sen az önce?"

"Evet, canım, sana dedim! İstersen bir daha diyeyim: Kalın kafalı! Anlamıyorsun çünkü! Görücüler bir yandan, eve bırakan

arkadaşlar bir yandan. Hangi birine yetişeceğim ben? Birini dövsem öteki çıkıyor. Buna da sabır demişler! Taş olsa çatlar! Canımdan bezdim. İyi davranıyorum, olmuyor; kötü davranıyorum, her şey daha da beter oluyor." Es verip nefeslendi. Tane tane, "Abin falan değilim ben senin. Bıraktım," dedi. "Anlaman için daha ne yapayım artık?"

Bırakılabilecek bir şey miydi ki o? Bazı soruların cevabını bilsen de yine de sorarsın ya. Çünkü o soruyu sormazsan onun yerine ne koyacağını bilemezsin. "Ne diyorsun sen ya?" dedim bomboş.

Gözlerimin içine baktı. "Ne anladıysan onu diyorum!"

"Saçmalama," dedim sessizce. Ama son zamanlarda söylediği, yaptığı her şey hızla yerine oturuyor, anlam kazanıyordu. "Saçmalama! İçtin mi, ne oldu sana, Fatih abi?"

Derin bir nefes alırken sabır diler gibi kafasını boş sokağa çevirdi. "Hâlâ abi diyor..." Saçlarını karıştırıp benden uzaklaştı. "Beni çıldırtmak mı senin niyetin?"

Azarlayarak ilanıaşk mı ediyordu bana aklı sıra? Şoktansa öfkem baskın çıktı. "*Abi* diyeceğim tabii ki. En az on beş yıldır diyorum çünkü!" Fatih abiyi isminin peşinden gelen "abi" takısı olmadan hayal bile edemiyordum. "Çıldırırsan çıldır! Deli mi ne?"

"Sonra *neden delirdin,* diyecekler! Seni kimse gecenin bir vakti eve bırakamaz, Nil!"

"Nedenmiş o?"

"Ben izin vermiyorum çünkü!" Adım adım çileden çıkıyordu karşımda. Olduğu yerde tepindi tepinecekti. "Tamam mı? İzin vermiyorum!"

"Sana mı soracağım, Fatih *abi*?"

Bir süre yüzüme baktı. Tam, "*Aha şimdi yüzüme yüzüme daha beter patlayacak,*" diyordum ki birden yanımdan geçip iri adımlarla bizim apartmana yöneldi. "Bana sormuyorsan, soracağın birini tanıyorum ben, *kardeşim*," diye mırıldandı.

Ben de koşar adım peşinden onu takip etmeye başladım. "Nereye gittiğini sanıyorsun sen? Durur musun lütfen?"

Fakat durmak ne kelime, depar atıyordu âdeta! İttiği apartman kapısı, arkadaki duvara gürültüyle çarptı.

Kim bu kapıyı açık bırakmıştı yine?!

Fatih abi homurdana homurdana üçer beşer merdivenleri tırmanmaya başladı. "Dinsizin hakkından imansız gelir..."

Dinsiz bensem, hakkımdan gelebilecek imansız da abim oluyordu mutlaka. "Ne yapacaksın??"

Apartman yöneticisi, emekli banka müdürü, üst komşumuz Sadettin amca da o sırada asansöre giden üç basamaktan ikincisine adım atmak üzereydi.

Fatih abi yanından rüzgâr gibi sıyrılırken, "İyi akşamlar, Sadettin amca," dedi.

Ben ucuz yırtamadım, çarptım adamcağıza. Az kalsın elindeki poşetler yere saçılıyordu. "Kusura bakma, Sadettin amca, n'olur. Acelemiz var da biraz. N'olur kusura bakma..." Poşetlerin hâlâ elinde sağlam durduğundan emin olduktan sonra başımla hızla selam verdim. "Şermin teyzeye selamlar."

"Baş üstüne, kızım."

"İyi akşamlar, Sadettin amcacığım," deyip ileri atıldım yeniden.

Arkamdan, "İyi akşamlar, kızım... Ah, gençlik..." dediğini duydum.

O arada Fatih abi arayı epey açmıştı. Yetişebildiğimde bizim kata çoktan varmış olduğunu gördüm. Avucunun içiyle alacaklı gibi pat pat kapıya vuruyordu.

Abimle uğraşmak istemiyordum hiç! Karşısına geçip, "Söyleme, n'olur!" diye fısıldadım.

Kapıya güm güm vururken hain hain güldü sadece.

Kısa bir süre sonra abimin söylene söylene kapıya yaklaştığını duyduk. "Akşam akşam bu nasıl kapı çalmak?" Kapıyı araladığında

karşısında ikimizi de nefes nefese bulunca şaşırdı. Kulağına yapışık telefona konuştu. "Bi' saniye, tatlım." Kaşları çatık, bir bana bir Fatih abiye baktı. "N'oluyo' lan?"

Az önceki gözü dönmüş kızgın adamdan eser kalmamıştı. Yanımda kocaman sırıttı Fatih abi. "Nil'le aşağıda karşılaştık. Asansör de meşguldü. Nasılsın, hayatım?"

"İyiyim, hayatım. Yemek, bulaşık. Ancak."

Fatih abi içeri girerken, her şey normalmiş gibi her zaman sorduğu soruyu sordu. "Yok mu Necla ablalar?"

"Oturma odasına kapandı kumrular, çekirdek çitliyorlar. Birazdan dizileri başlayacak. Dünya yıkılsa umurları olmaz artık."

Şu an ben de orada olabilirdim!

"Oh oh, Allah muhabbetlerini arttırsın."

Her şey aleyhime işliyordu. Dizi de zaten yalan olmuştu!

Abim bizi salona buyur etti. "Âmin." Telefonun ucundaki Hilal ablayı unutmuştu. "Oğlum, şu ömrü hayatında bana bir çorap almadın, bizim Çirkin'e oturup kolye yapmışsın."

Bir de kolye vardı, değil mi? Bayılıp her gece boynumda uyuduğum kolye hani. Şu an boynumda olan kolye hani??

Fatih abi melodik bir sesle yanıtladı: "Sana neden çorap alayım ki? Çorapçı dükkânın yok mu senin? İstersen ama sana da yapanım öyle cici bir şeyler."

"Ben beşi bir yerde isterim," dedi abim.

"Çok masraflısın, kuzum."

Her şey öylesine normal gelişiyordu ki neredeyse ben de inanacaktım normal olduğuna. Hilal ablanın sesi de sıklıkla olduğu gibi telefondan, "Kürşat! Kürşaaaat! Kürşaaaaaaaaaat!" diye mütemadiyen bağırıyordu.

Fatih abi montunu çıkarıp *benim* tekli koltuğuma oturdu. Ve nihayet normalimizin orta yerine bırakacağı bombanın pimini çekti. "Bu arada... Bilmek istersin diye düşünüyorum. Bizim kızı bir oğlan eve bıraktı, haberin var mıydı, hayatım?"

"Ne?!" Abim telefonunu anlık kulağına götürdü. "Hilal, ben seni arayacağım birazdan." Akabinde çat diye de kızın yüzüne kapattı telefonu.

Kaçacak yerim kalmamıştı, kehanetim adım adım gerçekleşiyordu. Korkuyla abimin karşısına geçip makineli tüfek gibi saymaya başladım. "Mert proje arkadaşım, abi. Babamın haberi var. Dersten sonra projeye baktık biraz. O da İpekçilik'te oturuyor. Bırakıverdi beni eve işte."

"Bırakıvermiş... Ne iyi oğlanmış!"

Fatih abi suratında kocaman bir gülümseme, abimi onayladı. "Değil mi?" İyice koltuğa yaslanıp ayak bileğini dizine yasladı, elleri kucağında kavuştu. "Valla, Kürşatçığım... Benim kız kardeşim olacak, o herifle bakkala göndermem. Bir görsen tipini, böyle meymenetsiiiz, güvenilmez bir şeydi."

Sen o karanlıkta tipini nereden gördün acaba?

Abim durur mu? Başladı gürlemeye. "Kızım, sen beni katil mi edeceksin? Ben proje falan anlamam. Yok öyle bir daha milletin arabasına binmek. Ne işiniz varsa akşam ezanından önce gündüz gözü yap, gel evine."

Abim de beni bu şekilde koruyup kolladığına inanıyordu. Ödev yapmak kadar basit bir şeyi savunmak zorunda bırakılmak ne acıydı. "Abi, ama babam..."

"Sus, konuşma hiç. Babamla da konuşacağım, ondan yüz buluyorsun sen."

La havle. "Babam dururken sana ve..." İşaret parmağımı Fatih abiye doğrulttum. "...buna n'oluyor?"

"O görevini yaptı. Aferin, Fatihçiğim."

Hilal abla yeniden aramaya başladı o sırada. İki dakika bile sabredememişti. Emir büyük yerdendi tabii. Abim ekrana bakarken mutfağa doğru yürümeye başlamıştı bile. "Hilal'le konuşayım, geliyorum şimdi. Seninle işimiz bitmedi daha, Çirkin! Bir yere kıpırdama!"

Abimin arkasından çaresizce bakarken, "Biliyor musun, çok takdir ediyorum seni," diye arsız ve de sinir bozucu derecede güleç bir ses duydum koltuğumdan. "Dik başlısın, mücadelecisin," dedi ses. "Ama gördüğün gibi bazen mücadele etmek faydasız..."

Ne yaparsam yapayım onunla aşık atamazdım yani!

Abimin mutfak kapısını kapatıp paralel evrenine geçtiğinden emin olduktan sonra yüzümü, kulaklarımı tırmalayan sesin geldiği tarafa döndüm. Koltuğumda kaykılıp otururkenki rahatlığı kanıma dokunuyordu. "Sen nasıl bir pislikmişsin ya?" diye sordum fısır fısır. Ağız tadıyla bağırıp hıncımı bile alamıyordum.

"Artık beni daha yakından tanıma zamanın gelmiş demek." Ellerini ensesine atıp arkasına yaslandı. Mümkünse şimdi daha da rahattı. "Dünya varmış ya... Nasıl hafifledim, sana anlatamam! Bilsem, çok daha önce yapardım ben bunu."

Üzerimdeki montu bir kenara, sırt çantamı bir kenara fırlattım; ateş basmıştı. "Sen aklını mı kaçırdın?" Duyduklarımın gerçek olup olmadığını hâlâ sorgular durumdaydım. "Delirdin mi, Fatih abi?"

İçinde büyük nefret uyandırdığını öğrendiğim "abi" kelimesini duyduğu an rahatı bir miktar bozuldu. Dirseklerini dizlerine dayayıp öne eğildi. "Bana böyle abi deyip duruyorsun ya..." Fısıltısı bile ürkütücüydü. "Sen *abi* dedikçe benim şaftım kayıyor..."

Tekrar edersem anlardı belki. Oturduğu koltuğun karşısına geçip tepesinden baktım. "Ben sana kendimi bildim bileli abi diyorum!"

Kafasını kaldırıp yüzüme baktı alayla. "İyi ya işte... Yeterince *abi* demişsin bence."

Fısıltıyla atışmak gitgide komik bir hâl alıyordu. "Dalga mı geçiyorsun sen benimle?"

Alaycı ifadesi silindi, yüzü asıldı. "O kadar ciddiyim ki, aklın hayalin durur."

"Durdu zaten! Delirmişsin sen!"

Deliliğini kabullenir gibi şimdi biraz da hüzünle kafasını salladı. "Öyle oldu maalesef..."

"Sana ne benim arkadaşımdan ya? Utanmadan bir de beni abime gammazlıyorsun."

Makul olmayan benmişim gibi, "Başka çare bırakmadın," dedi.

Bu da benim suçumdu yani. "Her seferinde gidip anaokulu çocukları gibi abime mi şikâyet edeceksin beni?"

"Başka sefer olmayacak!" diye hırladıktan sonra fısıltılarına devam etti: "Olursa da az önce olanları fragman olarak kabul edebilirsin. Bundan sonra yapacaklarımdan korksan iyi olur!"

"Ya sen beni nasıl bu kadar rahat tehdit ediyorsun??"

"Ediyorum. Ediyorum, var mı ötesi? Madem beni dinlemiyorsun, abini paşa paşa dinlersin artık."

Şu tipe nasıl mahallenin yarısı âşıktı, akıl sır erdiremiyordum! "Peşindeki onca kız şu hâlini tavrını görse, buz gibi soğurdu senden!"

Çapkın yarım gülüşü dudaklarında, "İyi ya, sevin işte," diye lütfetti.

"*Gelgeç erkekler kendilerini dünyanın merkezi sanırlar,*" diyordu ya Shakespeare. Fatih abi de aynı dertten mustaripti işte! Bütün kızlar etrafında pervane olacaktık da benim hatırıma bana yer açıyordu, sağ olsun.

"Ben ne sevineceğim ya?" Sinirlenmelere doyamıyordum. Allah'ım, sen aklıma mukayyet ol! Fatih abiyi gördüğü rüyadan uyandırmanın zamanı gelmişti de geçiyordu. "Sen kendini ne zannediyorsun?"

"Bu saldırgan hâller, bu tavır... Nasıl desem?" Dudaklarını birbirine bastırıp esefle kınıyordu beni. "Biraz kaba... Hiç yakışmıyor senin gibi eğitimli, okumuş bir hanımefendiye."

"Kaba? Ben kabayım, öyle mi?" Ayrıca ben okumaya gönderilip anarşik olanlardandım. "Konuşana bak! Ben kabaysam seni tanımlayabilecek sıfat ne, hiç bilmiyorum!"

"Şimdi böyle bol keseden sallıyorsun ya," dedi dişlerinin arasından. Benim sinirlerime dokunduğu kadar ben de onun sinirlerine dokunabiliyordum galiba. Ufak bir sevinç vesilesi! "Bu lafların her birini teker teker yazıyorum bir kenara. Hepsinin tek tek acısını çıkaracağım sonra!"

Allah'ım, bağırmamak ne zordu. "Hiçbir şey yapamazsın sen! Yeter benimle uğraştığın!"

"İsteyerek mi oluyor sanıyorsun? Seçme şansım olsa emin ol, Kürşat'ın kardeşiyle uğraşmazdım zaten!"

Mecbur kaldın yani! Vah vah!

Bir şeyi yeni fark ediyor gibi avucumun içini alnıma vurdum. "Doğru ya! Kürşat'ın kardeşiyim ben, öyle değil mi?" Ellerimi ışıklı bir tabela gösterir gibi havaya kaldırdım. Her kelimeyi ayrı ayrı vurguladım. "Kürşat'ıın-kardeşi! Kürşat'ıınnn küçüüüüük kız kardeşiiiii!!! Sırf bu yüzden bile seninle aramızda hiçbir şey olamaz! Anlıyor musun?"

"Tam anlayamadım," dedi yine alayla. Gösterimden memnun kalmışa benziyordu. "Tekrar mı etsen acaba?"

"İşitme sorunu mu yaşıyorsun?"

İşaret parmağıyla ikimizi gösterdi. "Şu an yaşadığımız tek sorun, ufak bir fikir ayrılığı sadece."

"Sen buna *ufak bir fikir ayrılığı* mı diyorsun?"

"Bana şimdi *defol git* de desen, fark etmeyecek. Vazgeçmek için artık çok geç, Nil..."

"Vazgeçsen iyi edersin çünkü olacak iş değil bu!" Abimin dışında makul bir bahane bulmaya çalıştım. İşaret parmağımı suratına doğrulttum. Aklıma ilk gelen bahaneyi gelişine salladım: "Yaşlısın sen bi' kere!" Etkili olacağını zannetmesem de homur homur, "Baksana, kulakların bile duymuyor," diye ekledim.

O da zaten ciddiye almadı beni, yüzüme karşı alenen güldü. "Sen de karar ver, yaşlı mıyım genç miyim?"

"Kibarlık yapıyordum ben yılbaşı gecesi! Otuz yaşında koca adamsın!"

Yüzündeki gülümseme sarsılır gibi oldu. "Ne otuzu? Rica ederim. Yirmi dokuzu bile doldurmadım daha..." Dalgaya vurmaya çalışsa da öfke yavaş yavaş yüzüne geri dönüyordu.

Aldırmadım. "Ha bir eksik ha bir fazla. Yaşlı olduğun gerçeğini değiştiriyor mu bu? Bana göre basbayağı yaşlısın!"

Aniden ayağa kalkıp üzerime yürümeye başladı. "Yerinde olsam bu kadar büyük konuşmazdım..."

Kıyın kıyın gerilemeye başladım. "Yaşlısın işte!" *Yaşlısın yaşlı!* demekten başka aklıma hiçbir şey gelmiyordu. "Benim yaşıtlarıma hiç benzemiyorsun."

Sözlerim onu yavaşlatmadı bile. "Bunu kendiliğinden anlamana sevindim." Geri dönen gülüşü tehlike çanlarını benim için çaldırıyordu. "Senden de başka türlüsünü beklemezdim zaten." Şanssızlık bu ya, ucu kazağımın içinde kalmış, salondaki avizelerin ışığında boynumda pırıl pırıl parlayan zinciri fark etmesi de o âna denk geldi. Gözlerindeki bakış değişti, yeniden yüzümü buldu. "Ben senin etrafındaki o oğlan çocuklarına benzemem."

Ben öyle demek istememiştim ki ama!

Beni adım adım köşeye sıkıştırırken, "Onların şu an dünyadan haberi yok, öğrenene kadar da yıllar geçecek," dedi büyük bir zevkle. "Senin gibi bir kızı onlar anlayamazlar."

İşte bu çok komikti. Nasıl bir öz güvense artık. "Sen mi anlayacaksın beni?" Ben de onun yüzüne karşı güldüm. "Bugüne bugün çocuk gibi beni abime şikâyet etmiş bir insansın sen! Daha birkaç hafta önce neler yaşadığımızı, bana ettiğin lafları ne çabuk unuttun!"

"Duruma uyum sağlamaya çalışırken geçirdiğim iş kazalarıydı onların hepsi," diye, yaptığı mağara ergenliklerini savundu bana karşı. "Kolay mı oldu sanıyorsun bu durumu anlayıp kabullenmek? Ayrıca senin de bu süreçte pek yardımcı olduğunu

söyleyemeyeceğim. Bana sorarsan, sen de olan biteni anlıyordun içten içe. Her fırsatta damarıma bastın." Bir de zeytinyağı gibi üste çıkıyordu, pes. Parmağını yüzüme doğrulttu. "Tek başıma delirmedim ben. Senin de katkın büyük."

"Ne güzel, böyle sözüm ona hafifletici sebepler öne sür, işine gelince de bana at suçu, sıyrıl işin içinden. Ben olan biteni nasıl anlayabilirdim? Nasıl ihtimal verebilirdim böyle bir şeye?" Her *acaba?* diyecek gibi olduğumda vazgeçirmiştim kendimi. "Sen yeri geldi, abimden çok abilik ettin bana. Şimdi bu yaptıklarını ona anlatırsam neler olabileceğinin farkında mısın?" Arkada gidecek yol bitmişti. Sırtım duvara temas etti. "Gelmesene üzerime!"

Aramızda yirmi santim mesafe yoktu artık. "Ben o ihtimalle yatıp kalkıyorum," dedi. "Abinin nur yüzü her gece kâbuslarımdan çıkmıyor! Ama biliyor musun? Umurumda değil artık. Durma. Git, söyle. Kurtarmış olursun beni de bu azaptan." Beni pas geçip mutfağa doğru hareketlenir gibi yaptı. Tekrar ödümü kopardı. "Hatta istersen ben söyleyeyim şimdi." Sesini iyice yükseltti. "Söyledikçe açılıyorum. Oh be! Elim değmişken oturma odasına da uğrarım!"

Abime söyleyeceği yetmiyormuş gibi bir de anneme babama söyleyecekti manyak! Kolundan yakaladım. "Sus! Sakın söyleme kimseye bir şey!"

Gülerek kolundaki elime baktı. Hemen çektim geri. Gülümsemesi genişledi. "Tamam o zaman," derken ellerini pantolonunun ceplerine daldırdı. "Madem istemiyorsun, hemen söylemeyiz."

Kendi kafasını afiyetle yediği gibi bana da yedirtecekti! Üste çıkarak beni alt etmeye çalışıyordu; aksiysem benden daha aksi, alaycıysam benden daha alaycı, huysuzsam benden daha huysuz. "Ya ne diyorsun sen? Aramızda birilerine söylenebilecek ne geçti? Saçmalamasana!"

Durgunlaştı. Kararan bakışları yüzümde, "Emin misin geçmediğinden?" diye sordu. Fatih abi bir anda taktik değiştirince iyice

afalladım. Kalbim yine akrobatik hareketlere girişti. Sustum kaldım.

"Ayrıca bunun neresi saçma?" Sesi alçaldı, yumuşacık oldu. "Düşünsene, Nil... Bi' düşün, n'olur..."

Allah'ım, sen yardım et bana. Nedir bu başıma gelen gece gece?

"Yalan söylemiyorum sana. Yaranmak için söylemiyorum. Çok takdir ediyorum seni..." diye işkencesini sürdürdü Fatih abi. "Öğrenmeye meraklı, yardımsever, bazen dünya tatlısı, bazen inatçı, bazen hırçın... Seninle yan yana gelmek, konuşmak çok kolay, çok doğal. Kendimden iyi tanıyorum seni..."

Abimin kardeşi olmam, karşı koymam, ilgisini çekiyordu herhalde. Başka mantıklı bir açıklama bulamıyordum artık; bir nevi yasak elmanın çekiciliği, heyecanı. Ötesi olamazdı. Olamazdı. Bence.

"Bak," dedim. "Böyle cümleleri senden duyup inanan çok, biliyorum. Ama madem beni çok iyi tanıdığını iddia ediyorsun, söyler misin, sence ben bu güzel sözlere inanır mıyım?" Bence inanmam! Acı acı gülümsedim. "Sen beni ne kadar iyi tanıyorsan, ben de seni o kadar iyi tanıyorum. Bana kalırsa, bugüne kadar yaptığın gibi, seni benim kadar iyi tanımayan kızların peşinden koşmaya devam etmelisin. Sözlerine ancak onları inandırabilirsin çünkü."

"Böyle cümleler ben hayatımda kurmadım, Nil," dedi çok net. Böyle kristal berraklığında. Eh, tabii, onun sahasındaydık; doğruyu eğip bükmek onun işiydi. "Kurduracak birini tanımadım..." diye devam edip yorgun bir nefes verdi. "Sen şu an nasıl şaşkınsan ben bu şaşkınlığı aylardır yaşıyorum. Bilemedim işte ne yapacağımı. Nasıl davranacağımı..." İki kolumu birden kavradı. Bu şekilde daha inandırıcı olduğunu düşünüyordu galiba. "İstediğin gibi biri olabilirim ben, olacağım... N'olur bir düşün..."

Gözümün içine beklentiyle bakarken kendimi düşünür buldum bir an. Bunu fark edince bir tur da kendime sinirlendim.

Kafamı hızla iki yana sallamaya başladım. Kollarımı ondan kurtardım. Duvarla arasından sıyrıldım. "Hayııır... Hayırr. Olamaz böyle bir şey! Olamaz!"

"Bal gibi olur. Çok da güzel olur!" dedi çocuk gibi. Giden kafasının yanında az kalsın benimkini de götürüyordu. "Bu söylediklerini duymamış varsayıyorum!"

"İstesen de duymamış gibi yapamazsın artık."

"Öyle bir yaparım ki aklın şaşar! Gerçi şaşacak akıl da kalmamış ya sende!"

"Adamda akıl mı bıraktın? Öyle güzelsin ki..." dedi usulca. "Yüzün, sesin, gözlerin değil sadece... Karakterin, fikirlerin, kalbin..."

O kalbim sıkıştı ama artık işte. "Sen ne çok konuşuyorsun!" diye isyan ettim.

"Sen ne kadar inatçıysan, ben de o kadar kararlıyım, Nil," dedi açıkça, kartlarını tamamen açık etmişti bir kere. "Bunu benden bu şekilde duymanı istemezdim ama aylarca susunca böyle oluyormuş... Anlıyorum, şok geçiriyorsun. Çok gençsin. Alışık değilsin..."

Şu an ne geçirdiğimi bilmiyordum ama şok, yanında hafif kalırdı. Çok gençtim. Alışık değildim. Ve de beynim su kaynatmıştı. Kulaklarımdan da buharı tütüyordu bence. Aylar diyordu. Ay-lar! Akıllı geçinip saftiriğin en önde gideni, en bayrak sallayanıymışım ya ben! "Bu akşam hiç yaşanmadı diyorum sana ben!"

Fakat hâlâ reddetme çabam takdire şayandı bence.

"Ama yaşandı..." dedi makulce. "Her şey ortaya saçıldı bir kere. Ben geri alamam, sen de duymamış gibi yapamazsın zaten. Şimdiden sonra susmayı da düşünmüyorum."

"Susacaksın!" dedim hiddetle. "Ve ben de bütün bu saçmalıkları unutacağım!"

Yüzünde kendinden emin olduğu kadar ukala bir gülümsemeyle, "Göreceğiz onu," dedi.

"Göreceğiz!" dedim hışımla. Sağıma soluma bakındım. Kendi evimde bir an nereye döneceğimi şaşırmıştım. Çok lazımmış gibi, "Odama gidiyorum ben!" bilgisi geçtim. Ama odama giden yolu bulabileceğimden çok da emin olamıyordum!

Salonumuzun kapısız kemerli girişini gösterip, "Şu taraftan gideceksin o zaman," dedi hâlimle eğlenerek. "Ben abin dönünce ne diyeyim peki?"

Şu tavırlara, şu rahat duruşa bak! Ukala ukala gülerken gözlerinin içi de gülüyordu. Ama ben o yakışıklı yüze de gülen gözlere de aldanmayacaktım!

"Söyleyecek bir şey bulursun sen! Pis ispiyoncu!"

Yeryüzünde şu an nefes alıp veren hiç kimsenin şahit olmadığı şekilde tutulmayı beceren pek sevgili cağnım Ay: Bu gece gerçekten Satürn'le el ele verip mahvetmiş olabilir misiniz beni?

Epilog

"Aaa... Bak, bak, bak! Nasıl mengene gibi yapıştı kızın eline bizimki!"

"Söyledim değil mi ben sana, anne!"

Birsen Hanım avucunun içiyle dizine bir şaplak attı. "Hay Allah, n'aparız? Gördün mü yaptığını oğlanın? Rezil edecek bizi bütün mahalleye."

Feray, perdenin aralığından yüzünü iyice pencereye yaklaştırdı. "Bi' dur, anne. Neden rezil oluyormuşuz?"

Birsen Hanım dizlerini dövmeye devam etti. "Ama böyle mi yapılır? Her şeyin bir usulü var! Ne ayıp. Tüh, tüh, tüh!"

"Elini tutmadan mı evlenecekti, anne? Geçti sizin zamanlarınız."

Birsen Hanım ters ters kızına baktı. "Sana da bir genişlik geldi, hayrolsun inşallah! Hiç düşünmüyorsun, bakalım kız da istiyor mu?"

"İster, neden istemesin benim boylu boslu yakışıklı kardeşimi?"

"Bi' boylu boslu yakışıklı seninkiydi çünkü!" Birsen Hanım, Feray sanki önlerinde canlanan sahnenin her saniyesini gözünü kırpmadan izlemiyormuş gibi yumruk yaptığı elinin tersiyle kızını dürttü. "Bak, gördün mü? Çekti kız elini. İstemiyor bizimkini besbelli."

"Kızı sinirlendirmiş ne yaptıysa artık sıpa," diye söylendi Feray. Nil'in yüz ifadesini görmeye çalışıyordu ama sokak çok karanlıktı. "Buradan istemediği sonucunu çıkaramayız ama."

"İyice çöpçatan kesildin başımıza! Allah vere de Kürşat'a falan şikâyet etmese! Vallahi bozulur araları! Allah'ım, sen yardım et bize!"

"Bize geldiklerinde kesin haberi yoktu bence Nil'in. Ama dayanamayıp kıza söylemiş, baksana. Kürşat'ın öğrenmesini falan çoktan almış göze. İş ciddi, anne..."

"Geliyor! Ört perdeyi, ört! Şimdi görecek bizi!"

DEVAM EDECEK...

Yazar Notu

Ay Çarpması, sizlerle buluşan ilk kitabım *Şirket Oyunları* gibi bir tepki hikâyesi.

Bulunduğum dijital platformda, sert erkek CEO'ların yanında, zorla evlendirilen kadın hikâyeleri de çok fazla. Bu yüzden ben de *zorla evlendirilemeyen*, kendi ayaklarının üstünde durmak için çabalayan bir kızın hikâyesini yazmak istedim.

Ben uzun yıllardır Berlin'de yaşıyorum ama Bursa'da doğdum, büyüdüm. Ailemin büyük kısmı hâlâ orada yaşıyor. O nedenle, bu kitap biraz da Bursa'da yaşadığım zamanlara duyduğum özlemle alakalı aslında. Bir tepki ortaya koyarken, aynı zamanda şehrimde geçen sıcak bir hikâye de anlatmak istedim.

Ay Çarpması, hayatın olağan akışında, umuyorum ki farklılığını ve sıcaklığını ayrıntıda, karakterlerinde barındıran bir hikâye; karmaşık entrikalar, holdingler, çılgın arabalar, sosyetik organizasyonlar ve silahlar yok. Ana karakterler ve olay örgüsü elbette ki hayal ürünü fakat anlattığım mahalle olabildiğince gerçek.

Ben çocukken Bursa, komşuluk ilişkilerinin sıkı fıkı olduğu, *mahallelilik* kavramının var olduğu bir şehirdi. Hikâyede ismi geçen mekânlar benim çocukluğumun birer parçası. Bazı karakterlerin ilham kaynağı anneannemin komşuları. Hayatta olanların

hepsine buradan selam olsun, kaybettiklerimizin mekânı cennet olsun. Onlarsız bir çocukluk düşünemiyorum. Üzerimde çok emekleri var. Sevgiyle anıyorum hepsini.

Böyle duygularla yazdığım Ay Çarpması'nın mümkün olan en iyi şekliyle basılmasını sağlayan Artemis Milenyum ailesine ve Alfa Yayın Grubu'na çok teşekkür ediyorum. Yıllardır beni sabırla bekleyen, fuarlarda nihayet yüz yüze gelme imkânı bulduğum canım eski okurlarıma ve kitabın arka kapak yazısını okuyup kendini burada bulan yeni okurlarıma müteşekkirim, hikâyeler siz okudukça anlam kazanıyor. Sağ olun. Bu süreçte yanımda olan aileme ve arkadaşlarıma da desteklerinden ötürü çok teşekkür ederim. Sık sık kendi kafasının içinde yaşamaya çekilen birine tahammül etmek kolay değil :(İyi ki varsınız!

Ay Çarpması'nın devamında ve yeni maceralarda görüşmek üzere.

Sevgilerimle,

Sezen

Berlin, Nisan 2023